

Giao Ước!

Contents

Giao Ước!	2
1. Chương 1: Giao Lộ Âm Dương!	2
2. Chương 2: Đám Cưới Ma	5
3. Chương 3: Gặp Tên Hách Dịch	10
4. Chương 4: Tên Hách Dịch (2)	15
5. Chương 5: Tiệc 15/7	20
6. Chương 6: Gặp Rắc Rối	25
7. Chương 7: “dâu Tây!”	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9: Tình Cảm Của Đôi Bên	40
10. Chương 10: “em Có Chuyện Gì Buồn Sao?”	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	55
13. Chương 13: Số Nhỏ!	60
14. Chương 14: “bên Cạnh Em Không Phải Là Anh!”	65
15. Chương 15	69
16. Chương 16: “em Sẽ Không Sao Đây!”	74
17. Chương 17	80
18. Chương 18: “bởi Vì Anh Ta Nên Thậm Chí Anh Đã Không Bắt Đầu!”	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20	92
21. Chương 21	97
22. Chương 22	102
23. Chương 23	108
24. Chương 24	113
25. Chương 25	118
26. Chương 26: Hãy Yêu Cô Ấy Đúng Cách!	123
27. Chương 27: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Bạn Cùng Phòng!	125
28. Chương 28: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Rắc Rối Ở Hồ Bơi	130
29. Chương 29: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Điều Kiện	137
30. Chương 30: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	143
31. Chương 31: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	149
32. Chương 32: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Tai Nạn Bất Đắc Dĩ	155
33. Chương 33: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	160
34. Chương 34: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Gặp Rắc Rối	167
35. Chương 35: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	175
36. Chương 36: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi -	181
37. Chương 37: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: “em Thích Anh Lâu Vậy Sao?”	187
38. Chương 38: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	193
39. Chương 39: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi	200

40. Chương 40: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Niềm Đau	206
41. Chương 41: Kí Ức Thanh Xuân (kết)	212

Giao Ước!

Giới thiệu

Nữ chính có tên rất đẹp đó là Hướng Dương, con người cô cũng giống như tên rất yêu đời, nhưng mọi chuyện hoàn toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-uoc>

1. Chương 1: Giao Lộ Âm Dương!

Một ngày trời đổ cơn mưa tầm tã, hàng triệu hạt mưa rơi không ngừng nghỉ.

Hướng Dương lang thang như một con thiêu thân trên con hoang vắng với hai bên hàng cây thông cao ngút ngàn, không có một cái xe nào qua lại, một bóng người cũng không.

Cô cứ thế mà đi như người mất hồn vậy. Vẻ mặt hốc hác xanh xao, với đôi mắt thâm quầng mơ màng, vô định. Từ đầu đến chân ướt như chuột lột, cơ thể lạnh cóng hết cả. Bộ váy trắng dính ướt dính vào người.

Từ ngày bị tai nạn giao thông tới giờ, khả năng nhìn thấy những linh hồn lang thang vất vưởng ngày càng tăng. Lúc đó cô sợ hãi, cô hoảng loạn. Chính điều đó nên gia đình đã hắt hủi cô như người dưng vậy.

Giờ cô chẳng biết mình đang đi về đâu nữa, mơ hồ, bất định. Chắc cô phải đi chết thì mới giải thoát kiếp này thôi.

Bất chợt có một con xe hơi hướng cổ dừng lại, Hướng Dương dừng bước nhú mào nhìn.

Cánh cửa xe mở, một người đàn bà mặc bộ đồ váy màu đen, khuôn mặt trang điểm đậm nét, trên tay còn cầm theo một chuỗi hạt, bung dây dù bước xuống xe. Ánh mắt bà ta nhìn cô từ trên xuống dưới chứa đầy sát khí len lỏi.

Bà ta chính là người thầy bói nổi tiếng chuyên làm đám cưới người chết. Bà ta trầm ngâm: “Cô gái này còn sống như nằm trên ranh giới của cái chết. Thoạt nhìn cô ta có ý định đi tìm cái chết, rất phù hợp để làm dâu cho gia tộc nhà họ Đào kia.”

Hướng Dương chẳng quan tâm mà ngoảnh mặt bước đi.

“Này cô gái, cô đang buồn chuyện gì sao? Có ý định đi chết phải không?”

Hướng Dương đứng lại, quay người nhìn bà ta với ánh mắt vô hồn không chứa đựng cảm xúc gì, cô trầm ngâm: “Bà ta đọc được suy nghĩ của mình sao?”

Bà ta tiếp lời: “Qua hết con đường này sẽ đến đại lộ âm dương. Tôi sẽ giúp cô quên đi hết nỗi buồn cô đang mang kia. Tôi nghĩ nơi này sẽ cho cô niềm vui đấy.”

“Niềm vui?” Hướng Dương nhú mào nhìn bà ta hỏi.

“Phải! Một khi bước qua giao lộ âm dương này, cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn thay đổi. Hãy cùng hòa nhập vào xã hội của những vong hồn nào.”

“Xã hội của những vong hồn?” Hướng Dương một lần nữa ngạc nhiên thốt lên.

“Nếu cô còn ở cái xã hội mà cô đang sống hiện tại thì sẽ toàn gây nỗi sợ hãi cho người khác phải không? Bởi cô có khả năng nhìn thấy những vong hồn. Giao lộ âm dương là nơi thuộc về cô.”

Dù sao thì cô cũng đang cảm thấy chán đời, gia đình ruồng bỏ, nhìn những hồn ma cứ đang luẩn quẩn trước mặt mình cũng ngán ngẩm. Thôi thì cô chấp nhận theo bà ta cho xong.

...

Khi màn đêm buông xuống, cơn mưa cũng đã tạnh hẳn. Bà ta đưa Hướng Dương đến một biệt phủ rộng lớn nằm sau trong khu rừng u ám, tiếng quạ kêu đến rợn người. Gió thổi xào xạt sờn cả gai óc.

Bà ta dẫn Hướng Dương vào bên trong biệt phủ đó. Cô nhìn trân trân mọi thứ trong này, không khác gì cung điện dành cho vua chúa cả, tuy có chút âm khí lạnh lẽo. Điều cô phải chú ý đến đó chính là tấm ảnh treo trường tường, chân dung một người con trai. Anh ta có đôi mắt màu nâu lạnh lẽo, nhìn khuôn mặt trông rất anh tú.

“Xin chào phu nhân Đào, tôi đã tìm được cô gái phù hợp với cậu chủ rồi đây!”

Bà ta mỉm cười đáp với giọng đều đều.

“Là cô gái này sao?”

Phu nhân lên tiếng đáp. Ánh mắt chăm chăm nhìn cô gái với bộ váy áo lấm bẩn, tóc tai bết lại, khuôn mặt không mấy sáng sủa.

“Được rồi, cứ làm theo những gì bà làm đi. Tầm 12 giờ nó mới về nhà. Do còn bận học ở trường Vong Âm.”

...

Hướng Dương không biết làm gì chỉ biết làm theo lời bà ta. Cô mặc trên người một bộ váy màu ren màu trắng dài mỏng manh, tóc đen xõa dài, với nét mặt có vẻ thơ thẩn. Từng bước chân cô đi theo người giúp việc với khuôn mặt trắng bệch kia, người cô như nổi hết cả da gà lên.

Theo cô biết được thì người con trai này đã chết vì tai nạn giao thông. Anh ta tên là Huy Nam.

Dừng lại trước một căn phòng, cô giúp việc đó lặng lẽ đi lướt qua mặt cô không nói một tiếng nào. Cô mở cửa nhẹ nhàng bước vào nhưng bước chân cô chợt khựng lại giật mình suýt hét toáng lên.

Trên khung cửa sổ, có một người đang ngồi tựa vào đó.

Cô tò mò nhẹ bước đến gần chỗ chàng trai đó. Đôi mắt cô dừng lại trên khuôn mặt chàng trai đó, lúc này cô mới nhận ra người này giống trong bức ảnh cô nhìn thấy ở dưới phòng khách, rồi cô cứ ngẩn ngơ đứng nhìn.

Người đang ngủ có mái tóc đen dưới ánh sáng mờ nhạt của mặt trăng rơi xuống, hiện lên vẻ đẹp đến ma mị. Khuôn mặt hoàn hảo đến từng đường nét với làn da trắng bệch bởi anh ta là người đã chết, nhưng nhờ hình nhân thể mạng nên mới được ở trong thân xác của mình. Hàng lông mi dày và cong.

Tuy ngủ nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lùng pha sự đáng sợ.

Cô đứng chăm chăm nhìn người con trai này, thì chợt giật mình khi anh ta cất giọng:

“Ra ngoài?”

Hướng Dương lắp bắp đáp: “Không phải anh đang ngủ sao?”

“Tôi bảo cô ra ngoài không nghe thấy sao? Cô đừng hòng trở thành vợ của tôi.”

Anh ta gằn giọng nói đầy hùng hồn, ánh mắt trợn trừng sắc lạnh nhìn cô.

Hướng Dương nghiêng răng, bậm môi kiềm chế cảm xúc bực bội khi bị câu nói như tát nước vào mặt của anh. Sao hẳn phải đuổi cô như đuổi tà như thế chứ? Cô chẳng muốn gây sự gì với hẳn. Cô bình thản đáp:

“Giờ trở thành vợ rồi thì sao? Đây là điều mẹ anh muốn. Tôi chỉ vì chán đời nên chấp nhận thôi thừa người đã chết.”

Anh ta quay ra trừng mắt nhìn Hướng Dương với ánh mắt nâu buồn lạnh lẽo.

“Tôi không muốn dây dưa với mấy loại con gái như cô, đi ra ngoài, đừng làm phiền tôi.”

“Tôi đâu có làm phiền anh, người đã chết.”

Cô thản nhiên đáp lại không một chút sợ hãi gì. Dẫu sao ở với ma quỷ lâu ngày cô cũng đã quen nhiều rồi. Với lại qua hết đêm nay có khi cô chỉ cái xác không hồn cũng nên. Cô ngã người xuống chiếc giường nệm trắng thản nhiên như không, nằm co người với cơ thể lạnh buốt, chắc cô đã đổ bệnh rồi.

Anh liếc mắt nhìn cô gái này, chú ý vào đôi chân dài trắng ngần của cô. Anh không thích có bất kì cô gái nào ở trong phòng mình cả. Anh đi lại bế sức cô lên làm cô giật mình hét lên: “Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống.”

Cánh cửa tự động mở đập cái “rầm”. Anh thả Hương Dương xuống nền trước cửa cái phịch một cách phũ phàng như trái mít ướn, làm bàn tọa cô đau dữ dội.

“Anh làm cái quái gì vậy hả?”

Im lặng không một câu trả lời. Cánh cửa đồng sầm lại. Cô như muốn nổi điên lên mà chửi thẳng vào mặt anh ta, nhưng bất giác nhìn dây hàng lang tối om ngoài đây khiến cô có chút bất ổn. Cố nhìn thấy phía bóng tối đằng xa kia, thấp thoáng le lói mấy ngọn đèn lơ lửng trên không trung, lâu lâu còn có mấy cái bóng trắng lượn qua lượn lại.

Cô đưa tay gõ cửa phòng anh ta, giọng có chút run run: “Này mở cửa, cho tôi vào trong đi... Mở cửa đi...”

Nhưng đáp lại lời cô chỉ một sự im lặng. Cô ngồi ôm chân cúi gầm mặt xuống nhắm mắt lại để không còn thấy những cái bóng trắng kia nữa.

Tạm thời cô phải tập làm quen với cuộc sống trong xã hội của những vong hồn thôi.

Cô sắp sửa trở thành con ma nhà họ Đào rồi. Vào 3 giờ sáng cô sẽ tiến hành làm đám cưới với cái tên thiếu gia lạnh lùng kiêu ngạo này.

Hương Dương cảm thấy hơi khát nước nên đi xuống dưới nhà để lấy nước uống. Cái không gian tối om nên cô phải bưng đèn để thấy đường đi.

“Choang”

Ly nước rơi xuống sàn vỡ tan tành, nước lênh láng. Hương Dương vội cúi người xuống nhặt lấy mảnh vỡ, bất ngờ cô té ngã khi nhìn thấy ánh mắt không trong trắng dữ tợn đang nhìn cô chăm chăm. Nét mặt hằn có vết sẹo dài đang rỉ máu, thoát nhìn trong vô cùng khiếp đảm.

Hương Dương giả vờ như không thấy gì đứng dậy định bước đi...

“Không thấy chân tôi đang bắn sao? Muốn đi thì dọn chỗ này rồi đi...”

An Cơ lên tiếng đáp với giọng khinh khỉnh, cùng nụ cười man rợ. Ánh mắt thích thú khi thấy có sự xuất hiện của một cô gái lạ trong nhà của mình.

Hương Dương muốn được yên ổn nên đành quay người lại, chậm rãi tiến về phía anh ta, cúi xuống nhặt lấy hết mảnh vỡ dưới cạnh chân hấn, coi như chưa tồn tại.

Hắn nhìn kĩ từng nét trên khuôn mặt cô, cả hình thể của cô.

Sau khi nhặt xong cô quay người bước đi thật nhanh, vì cô không muốn dây dưa với tên ma quái này.

“Đứng lại!” Hắn gằn giọng nói.

Hương Dương coi như không nghe thấy mà bước tiếp nhưng chợt đứng sững lại khi hắn chặn ngay trước mặt cô, nhô miệng cười:

“Đi đâu mà vội mà vàng, ở lại nói chuyện với tôi đã cô em người sống.”

“Tránh ra!” Hương Dương buông một câu ngắn gọn dứt khoát. Với những hồn ma phiền phức này cô nên làm vậy thì tốt hơn. Cô bước sang một bên đi thẳng một mạch. Điều đó khiến hắn tức giận khi có một cô gái sắt xuyết như vậy.

Hắn lao tới trong tích tức như một cơn gió thổi thoảng qua, nắm lấy cổ áo Hướng Dương đẩy mạnh cô vào tường. Lưng cô va đập mạnh đau dữ dội.

Hắn nhìn cô với ánh mắt nham hiểm, hắn đưa mấy ngón tay đẩy cằm cô lên, ghé xuống gần mặt cô hơn, đôi mắt đáng sợ nhưng giọng nói thì nhẹ nhàng:

“Em tên gì vậy? Em có biết mình đang nói chuyện hỗn sọt với ai không? Nói cho em biết thôi, thiếu gia trong cái biệt phủ này đây cho nên khôn hồ mà ngoan ngoãn đi. Biết bao nhiêu cô gái đều muốn làm tình với tôi cả.”

“Đồ ghê tởm!”

Hướng Dương buông một câu thách thức không một chút sợ hãi. Mặt hắn tối sầm lại khi thái độ ngang bướng của cô làm cho hắn tức giận.

“Em làm tôi bực rồi đấy!”

Hướng Dương đẩy mạnh hắn ra rồi chạy đi thì bị bàn tay thô bạo của hắn nắm lấy tóc cô kéo phắt lại, khiến da đầu cô tưởng chừng như sắp tróc ra đến nơi rồi vậy.

Hắn đẩy cô ngã xuống nền gạch, chồm người tới và trợn cô lại, ghì chân hai cổ tay của cô. Cô cố gắng đẩy hắn ra như bất lực. Cơ thể cô đang run sốt lên từng cơn, bủn rủn nên chẳng còn sức lực đâu mà kháng cự lại. Hắn xé toạt áo của cô ra lộ cả đôi gò bồng lấp ló sau áo bra (áo nội y). Hắn hôn khắp mặt và cổ cô.

“Có ai không cứu tôi với?” Hướng Dương hét lên trong tuyệt vọng khi để một con ma cường hiếp như thế này. Ngay từ đầu cô lựa chọn bước vào cái ngôi nhà này, à không nói đúng hơn khi đặt chân qua giao lộ âm dương kia là một sai lầm.

“Anh có mau dừng lại cái hành động bẩn thỉu của mình không? Anh đang làm cô dâu của tôi bị vấy bẩn đấy.”

Một giọng nói trầm lạnh vang lên. An Cơ coi như tịt hết cả hứng mà đứng dậy nhìn thẳng em trai của mình, khi bị phá đám khiến máu trong người hắn sôi lên sùng sục.

An Cơ nhíu mày đáp: “Cô dâu của mày sao? Thì ra mẹ đã tìm được vợ cho mày rồi à?”

Huy Nam im lặng không đáp gì, chỉ ném cái nhìn chán ghét vào mặt anh ta. Tiến lại gần chỗ Hướng Dương, ánh mắt vô cảm nhìn bộ dạng không thể nào thê thảm hơn của cô gái này, áo bị xé rách, nét mặt tái nhợt như thể thiếu sức sống vậy.

Anh cúi người bế Hướng Dương lên, đi lướt qua mặt An Cơ một cách thản nhiên. Khiến anh ta vô cùng tức tối mà không thể làm gì được.

2. Chương 2: Đám Cưới Ma

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hướng Dương được Huy Nam đưa về phòng. Anh nhẹ nhàng để cô nằm xuống dưới giường. Nét mặt không gì ngoài sự lạnh lùng, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo. Khẽ lấy cái chăn ném xuống người cô như ném miếng giẻ lau vậy.

2 giờ 15 phút sáng.

Bất chợt cánh cửa bật tung, gió thổi xào xạc vi vu, sấm chớp đùng đùng. Những tia sấm chớp lóe qua sáng qua ô cửa kính. Hướng Dương giật mình trở người tỉnh giấc. Nhưng cảm cô cảm nhận mình đang nằm trên cái gì cao hơn bình thường thì phải, thảo nào cô lại thấy mỗi cổ đến vậy.

Và cô giật mình suýt nữa hồn bay phất lạc khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như người bạch tạng với ánh mắt không thể sắc lạnh hơn với dòng máu từ khóe mắt chảy dọc xuống, đang nhìn cô chăm chăm.

Huy Nam phả ra hơi thở lạnh lẽo khiến cô cảm thấy rợn người, anh trầm giọng nói:

“Tỉnh chưa?”

Hướng Dương trần trần kinh hãi nhìn Huy Nam.

“Đừng có nhìn tôi! Mau đứng dậy ngay! Cô sắp đè bẹp ruột tôi rồi đấy!”

Hướng Dương hoảng hốt nhìn lại bộ dạng của mình, cô ngượng chín mặt khi biết rằng tướng ngủ của mình không thể nào xấu hơn. Cái đầu đè lên bụng của Huy Nam, còn chân thì gác lên giường. Có thể gọi là nửa trên nửa dưới.

Theo phản xạ, cô đứng phắt dậy ngay lập tức, với vẻ mặt đỏ ửng xấu hổ đưa tay ôm mặt.

Còn Huy Nam chỉ biết chống tay đứng dậy, sờ lấy cái lưng tê rần của mình do bị đè nặng. Anh chẳng có hơi sức đâu mà hét rống lên để gọi cô gái này dậy, nên đành để im cho cô ngủ trên người mình như đứng rồi vậy.

“Ngồi xuống giường đi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Huy Nam lên tiếng với giọng nghiêm túc. Anh đứng tựa vào cạnh tủ gần giường nhìn cô với ánh mắt không thể nào thiện cảm hơn, khiến cô cảm thấy rùng mình, lạnh cả sống lưng.

Hướng Dương cúi mặt đi lại ngồi xuống giường mà không dám ngược mặt nhìn Huy Nam.

Anh đứng thẳng người mở học tử lấy ra một tờ giấy và một cây bút đưa cho cô, bảo cô cầm lấy và đọc nó.

“Đây là giao ước giữa chúng ta. Cô hãy kí vào trong đó đi. Khi nào tôi tìm được mối tình đầu của tôi, tôi và cô sẽ chấm dứt cái bản giao ước này. Yên tâm, tôi sẽ không để cô chịu bất kì thiệt thòi nào đâu. Tôi cưới cô chỉ để làm ba mẹ tôi hài lòng, tôi chán ngấy cái việc bà ấy suốt ngày nhờ bà thầy bói kia tìm dâu lắm rồi.”

Huy Nam nói giọng đều đều. Điều mà khiến Hướng Dương bất ngờ đó chính là anh ta đang đi tìm “mối tình đầu” của mình. Đọc xong bản giao ước, cô cầm bút kí vào không một chút suy nghĩ gì, giờ cô cũng chẳng còn gì cả ngoài bản thân đang nằm trên ranh giới giữa sự sống và cái chết.

“Ngoài ra tôi có một vài điều kiện, thứ nhất tôi với cô chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa nên không có nghĩa vụ hay trách nhiệm gì hết. Thứ hai, không được xâm quyền tự do riêng tư của nhau, tôi cực kì ghét ai đụng vào đồ của tôi khi chưa được sự cho phép. Thứ 4, không được để ba mẹ tôi biết đến giao ước này. Tiền bồi thường của cô là 2 tỷ đồng!”

“2 tỷ tiền âm phủ đó hả? Chắc đủ mua được cái nhà hoang, mở tiệm bán hoa cúc trắng hoặc hoa đồng tiền cũng được.”

Hướng Dương ngây ngô đáp với vẻ mặt điềm nhiên. Dù sao cũng đã bước chân cái xã hội vong hồn này thì cô nên tập làm quen với nó thôi.

Chợt cô nhớ lại chuyện xảy ra cách đây vài một hai tiếng trước đó, khi bị tên ma quái kia cưỡng bức. Một chút ý thức còn lại cô nhìn thấy bóng dáng của người trai này đã tới cứu cô. Cô phải cảm ơn anh ta nếu không đã bị tên ma kia xử đẹp rồi.

“Mà này, nếu như có gặp lại anh trai tôi một lần nữa, thì lo mà né đi. Hắn không khước từ một cô gái nào đâu.”

Huy Nam căn dặn cho cô biết trước.

Hướng Dương chỉ gật đầu “Ồ” thôi, chẳng biết về sau cuộc sống của cô sẽ như thế nào đây.

Theo cô được biết cả gia đình nhà họ Đào của anh ta đều chết cả. Anh ta thì bị tai nạn giao thông, mẹ anh ta thì thất cổ tự tử vì ba anh ta có bồ nhí nên bà ấy đã cầm dao đâm chết ông, còn anh trai của anh ta do gây gây thù chút oán với bọn băng đảng xã hội đen nên bị giết.

Nói chung gia đình anh ta thuộc dạng thượng lưu giàu nứt vách không ai sánh bằng về kinh doanh kim cương trong cái xã hội vong hồn này.

Mọi thứ đều diễn ra theo quỹ đạo giống như cuộc sống của người dương vậy, không khác là bao nhiêu.

...

Chuẩn bị khi kim đồng hồ điểm vào lúc 3 giờ 07 phút sáng, cái giờ kinh hồn nhất khi là khoảng thời gian hoành hành của ma quỷ, chính là lúc năng lực của chúng mạnh nhất trong ngày. Vì sao ư? Đó chính là lúc vạn vật chìm trong im lìm, tiếng chuông nhà thờ không còn vang vọng, cha xứ thôi đọc kinh cầu nguyện và con người sẽ dễ dàng bị tấn công hơn bất cứ thời điểm nào.

Đây sẽ là khung giờ mà gia đình họ Đào lựa chọn để tổ chức đám cưới cho cậu thiếu gia út với cô gái được chọn làm dâu.

Hướng Dương đang ở trong phòng tắm để mặc đồ cô dâu cổ điển hơi hướng kiểu Trung Quốc nhưng lại màu trắng. Đang cột lại mấy cái thắt nơ thì sự xuất hiện của con chuột màu đen to đang bò dưới chân, khiến cô trợn mắt lên nhìn. Thứ con vật mà cô sợ nhất!

“A”

Cô hét toáng lên vội chạy mở cửa chạy xông ra ngoài nhảy căng lên và ôm chặt lấy Huy Nam, khi anh chưa kịp mặt xong cái áo sơ mi nữa, mà cái áo rơi xuống nền.

“Làm cái thế, mau bỏ tôi ra!”

Huy Nam gằn giọng nói, hai tay gồng lên mất bình tĩnh khi lần đầu có một cô gái tự tiện lao tới nhảy lên ôm chặt lấy anh như vậy.

Do Hướng Dương quá bấn loạn nên nhất quyết không chịu buông.

“Bước xuống!”

Lúc này Hướng Dương mới chịu nhảy xuống đứng thẳng người như trời trồng khi nghe giọng nói không thể nào lạnh của Huy Nam, cùng ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Mặt cô như tái mét không còn giọt máu.

Sau một giây trấn tĩnh, Hướng Dương mới nhận ra người con trai đứng trước mặt mình đang cởi trần, chỉ mặc quần kaki chưa cài xong thắt nịt. Mặt cô chợt đỏ ửng cả lên vội quay người lại.

Mà cô phải công nhận, anh ta chết rồi mà còn đẹp hơn cả người sống nữa, cơ bụng rắn chắc, có cả xương quai xanh, đúng là “nam thần chết” mà.

...

3 giờ 07 phút sáng, ngày trọng đại cũng đến.

Lễ cưới được tổ chức dưới sảnh lớn của biệt phủ, mọi thứ đều được trang hoàng đến độ hoàn hảo, toàn treo dải khăn trắng với chiếc đèn lồng màu trắng nổi. Khách mời chỉ toàn thuộc tầng lớp thượng lưu, tất cả đều mặc trang phục màu đen, nét mặt ai nấy cũng trắng bệch với đôi người đen không thấy nổi tròng trắng. Còn có mấy con quạ hay cú mèo bay vào đậu trên trần nhà.

Tiếng nhạc lễ đường từ dàn dương cầm tự vang lên nghe sao thật ám ảnh đến kinh hãi trong khi không có ai đàn cả, những bàn phím vẫn tự động lên xuống như không.

Hướng Dương vịn chặt lấy cánh tay của Huy Nam từ trên bậc thang bước xuống. Nở nụ cười gượng gạo để che đi nỗi sợ của mình, da gà cô nổi lên hết cả rồi. Không khí thật sự thê lương, lạnh lẽo và u ám.

Cả hai đều bước xuống cùng đi tới trước một cái bàn thờ với dàn hoa cúc trắng, trước các vị khách mời.

“Huy Nam, con có nguyện ở bên ở bên Hướng Dương lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, cho dù có chuyện gì xảy ra hay không?”

Cha giám mục lên tiếng đáp.

“Con đồng ý!” Huy Nam trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng, không hề liếc nhìn đến Hải Đường.

“Vậy còn con Hường Dương, con có đồng ý ở bên Huy Nam trong lúc hạnh phúc cũng như vui buồn, cho dù có chuyện gì xảy ra hay không?”

Mọi người đều im lặng hướng mắt nhìn về phía Hường Dương chờ đợi cái gật đầu. Cô hít một hơi thật sâu buông một câu dứt khoát: “Con đồng ý!”

Cha giám mục lên tiếng: “Cầu chúc cho hai người được sống hạnh phúc với nhau! Giờ thì hai con có thể trao cho nhau nạm hôn để thể hiện tình yêu thiêng liêng này!”

Nghe cha giám mục nói, Hường Dương mở trừng mắt lên. Phải hôn sao? Nạm hôn đầu đời của cô? Cô còn chưa có mối tình đầu nào cả? Mà đã trao nạm hôn đầu cho người đã chết sao?

Cô cúi sầm mặt xuống, rồi lại ngược lên thì chạm ngay ánh nhìn sắc lạnh của Huy Nam. Bất ngờ, Huy Nam nắm lấy tay cô kéo lại, cô kinh ngạc khi chưa kịp phản ứng gì cả thì đã bị Huy Nam trao môi hôn.

Nhưng trong tích tắc, anh buông cô ra quay ra nhìn mọi người. Tim cô như đập loạn nhịp.

Sau khi kết thúc lễ cưới, phu nhân Đào đi tới chỗ Huy Nam dặn: “Được rồi hai đứa mau về phòng đi, rồi có gì mai con bé đến trường học cùng con đi.”

“Con biết rồi!” Huy Nam đáp nhanh rồi quay người bước đi.

3. Chương 3: Gặp Tên Hách Dịch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

6 giờ 30 phút sáng.

Huy Nam đang ngồi trên bậu cửa sổ để thưởng thức cái tiết trời se lạnh với lớp sương mù tản mạn của buổi sáng ban mai. Những con quạ đậu trên mấy tán cây cổ thụ không ngừng kêu lên thật rợn người.

Hướng Dương nét mặt ra từ trong phòng tắm với trạng thất thất thần, hai con mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Cô chẳng hề để ý gì đến Huy Nam đang nhìn mình, mà cầm lấy cái xách thổ cẩm đeo vào rồi bước đi tới cửa.

“Đi đâu đấy!” Huy Nam cất giọng trầm thấp đáp.

Cô quay lại nhẹ giọng đáp: “Đi học, chẳng phải mẹ bảo tôi đi học cùng anh sao? Để cho các bạn của anh, biết anh là hoa đã có chủ.”

Huy Nam nhú mày đáp: “Với bộ dạng đó? Nhìn cô giống cái xác trôi sông vậy.”

Hướng Dương chẳng mảy may gì mà gật đầu đáp. Cô mặc một bộ váy trắng vải voan chẳng khác nào là váy ngủ cả, đã vậy còn mang đôi dép quai ngang nữa chứ. Về mặt phờ phạt để mặc không trang điểm, cũng không tô son. Mặc dù là người dương nhưng nhìn cô chẳng khác nào là người đã chết cả.

“Cô có mất thẩm mỹ không vậy? Đi học chứ không phải đi ngủ. Thay đồ khác đi. Với lại trang điểm một chút đi.”

Huy Nam nói giọng băng lãnh cùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Hướng Dương. Làm cô thoáng rùng mình, vội vàng đi lấy bộ quần áo khác.

“Cô làm mất thời gian của tôi đấy!”

“Tôi đâu có mất thời gian của anh, do anh đẩy thôi!”

Nói rồi cô chạy thẳng tọt vào phòng tắm để thay đồ, nếu không sẽ bị anh ta hù dọa cho khiếp vía mất. Người lạnh như tảng đá Bắc Cực vậy!

Không nhanh không chậm, khoảng 15 phút sau, Hướng Dương bước ra với bộ dạng sáng sủa hơn. Cô mặc một cái đầm áo sơ mi màu đen cùng đôi hài màu đỏ, tóc xõa dài thẳng rủ xuống đôi vai gầy, để tóc mái thưa, bờ môi đỏ nhẹ tựa cánh hoa hồng. Trông cô tựa như một “búp bê sống” vậy.

Huy Nam nhìn cô, dường như có một chút gì đó phải để mắt tới, ánh mắt đó vô tư đó tựa như viên ngọc sáng. Trong bộ đầm sơ mi đen với đôi hài đỏ đỏ trên người cô gái nhỏ bé đó, làm anh nhớ đến hình ảnh cô gái mới tình đầu của mình, cô ấy cũng có khuôn mặt tựa như cô gái này. Làm tim chợt nhói lên một giây tức thời nhưng nhanh chóng trở về như cũ.

“Thấy được chưa? Hình như tôi mặt tông xuyệt tông với anh rồi đó. Hihi!”

Hướng Dương nói giọng đùa, nở nụ cười tỏa nắng đủ làm lay động lòng người.

Bởi anh mặc áo sơ mi đen cùng quần kaki đen nốt. Với vóc dáng cao ráo ước chừng cũng 1m80 cùng với khuôn mặt lạnh lùng mang thần thái vương giả đó của anh, thì mặc cái gì lên người cũng đẹp dù là đơn giản nhất.

Anh im lặng không nói, rời khỏi bậu cửa sổ đi tới nắm tay cô mở cửa đi khỏi đây. Hướng Dương thoáng đỏ mặt, tuy bàn tay lạnh ngắt nhưng có gì đó an toàn.

“Đã đóng kịch, thì đóng cho tròn vai vào!” Huy Nam nài khê đủ để cô nghe thấy.

Cô chỉ gật đầu “Ờ” một cái cho có lệ. Dẫu sao thì đợi đến khi anh ta tìm được mối tình đầu của mình, thì cô phải giả vờ làm vợ hờ của con ma nhà họ Đào.

Vào đến chỗ đậu xe, Hương Dương cảm thấy rợn cả người đi nép nép gần sát người Huy Nam, khi nhìn đầu cũng thấy mấy cái vong hồn đi ngang qua với bộ dạng không thể nào quái dị hơn, sắc mùi tanh nồng.

“Đứng đây chờ tôi!”

Huy Nam nói rồi đi lấy xe. Anh lái xe ra chỗ Hương Dương đang đứng chờ.

Chiếc xe ô tô lăn bánh trên đoạn đường với lớp sương mù giăng khắp lối. Cô không dám nhìn ra ngoài quang cảnh hai bên đường vì sợ nhìn thấy mấy cái cảnh tượng xe tai nạn giao thông đâm nát người. Thỉnh thoảng có vài vong hồn đứng vẫy tay xin đi nhờ xe.

Ngồi trong xe này không cũng đủ khiến cô ám ảnh rồi, toàn âm khí nặng nề. Lâu lâu cô lại liếc mắt nhìn qua Huy Nam, chợt giật mình quay đi nhìn thẳng về phía con đường phía trước. Khi bộ dạng của anh khiến cô khiếp sợ, mặt nổi đầy gân máu, ánh mắt đỏ như máu vậy. Tay nắm vô lăng có vết thương hở miệng rỉ máu.

Do là người dương đứng trên ngưỡng cửa cái chết, nên cô có thể nhìn thấy bộ dạng lúc chết của họ. Còn đối với họ, âm nhìn âm với nhau thì bình thường thôi. Nhưng mà không phải lúc nào cô cũng nhìn thấy bộ kinh dị của họ đâu.

Cô đặt tay lên ngực thầm nói: “Trời ơi, lạy trời khấn phật, cho con có thể nhanh chóng làm quen với việc sống chung với người đã chết.”

Chợt cô vô tình nhìn thấy có một bông hoa đồng tiền đỏ đã tàn trên xe, cô nhíu mày hỏi:

“Anh thích hoa đồng tiền đỏ hả?”

“Là cô ấy thích!” Huy Nam đáp nhanh, ánh mắt vẫn tập trung lái xe.

“Ồ...” Hương Dương chỉ gật gù, thì ra là loại hoa mà mối tình đầu của anh ta thích. Cô nghĩ thầm: “Chắc anh ta yêu cô ấy sâu đậm lắm. Đúng là tình người duyên ma mà! À đâu phải, họ yêu nhau lúc còn sống và chết rồi vẫn còn nhớ nhung, tìm kiếm nhau.”

Chiếc xe dừng lại cánh cổng trường Vong Âm cỡ hai chục mét.

“Xuống xe đi!”

Hương Dương ngồi bất động rồi nhanh chóng lấy lại sự tươi tỉnh, rồi mở cửa xe bước xuống.

“Đi vào trong đó trước đi, tôi đi cắt xe rồi vào!”

Nói rồi Huy Nam phóng xe đi cái vù, để lại cô bơ ngơ giữ trốn lạc lõng lạ lẫm này. Cô bắt gặp những ánh mắt lạnh lẽo vô cảm kia đang chú ý nhìn mình.

Có nằm mơ cô cũng không ngờ được rằng ngay chính giữa trung tâm thành phố u ám này lại là nơi tập trung học tập của hơn mấy ngàn vong hồn đủ các độ tuổi. Đây là một ngôi trường xuyên cấp với quy mô lớn.

Trường Vong Âm nằm sâu trong một cánh rừng thông, với lối kiến trúc phương Tây đã bị bỏ hoang từ lâu kể từ sau vụ cháy lớn rầm rộ trên báo chí. Không ngờ lại có ngày cô đi học ở cái ngôi trường ma quái này.

Lục lọi tờ giấy trong túi thổ cẩm ra, đọc nhanh thông tin trong đó.

“Mình học ở lớp A1. Chuyên y khoa. Ở đây cũng có thể học y sao, không thể ngờ được.”

Hương Dương hít một hơi thật sâu, không khí ở đây nặng mùi âm khí nên chẳng thấy trong lành là bao. Mấy con quạ thì cứ đầu nhau bay khắp đầu. Cơn gió thổi thoảng qua khiến cô cảm thấy rùng mình.

Cái tên Huy Nam kia để cô đi một mình thế này, thì cô biết ngô nào mà mò chứ. Cô cứ thế mà đi qua, chẳng biết mình đang đi lạc nơi nào trong cái trường rộng thênh thang này.

Tiếng lá rụng dưới nền nền bay xào xạc khắp nơi, làn tóc cô tung bay trong gió. Lâu lâu cô thoáng nhìn thấy trên mấy cái cây cổ thụ có mấy cái cô gái treo cổ tự tử, tóc đen dài xõa phủ cả mặt. Rồi còn thấy có cả người đứng trên dây hành lang tầng cao kia nhảy xuống, cả người đập mạnh xuống nền, máu me bê bết.

Còn nghe cả tiếng khóc thút thít đâu đây. Còn bắt gặp mấy cái cảnh của cặp đôi nam nữ làm chuyện đồi bại. Làm cô giật mình mà bỏ chạy.

“Trời ơi đi học ở đây, ngày nào cũng gặp cảnh này chắc con chết mất.”

Bất chợt cô dừng chân, nhú mày nhìn về phía chiếc ghế gỗ gần gốc cây đa cổ thụ phía trước kia có một người con trai đang nằm ngủ, tay để lên trán, một chân duỗi một chân co. Bên tai còn đeo phone nghe nhạc được cắm vào một chiếc MP3 màu đen đã cũ.

Cô nhấc chân đi lại gần giống như có gì đó khiến cô tò mò muốn biết vậy. Anh ta mặc một chiếc áo thun trắng với áo blouse khoác ngoài, cùng quần tây, chân mang đôi giày thể thao. Gương mặt vô cùng điển trai với chiếc mũi cao anh tú, mái tóc hơi hoe vàng.

“Đi chỗ khác, đừng làm phiền tôi!”

Đang đứng thẩn người, Hướng Dương giật mình khi anh ta cất giọng nói trầm bổng. Nhưng không mở mắt ra nhìn xem đó là ai.

Cô lấp ba lấp bắp nói: “À tôi xin lỗi, tôi không có ý làm phiền anh đâu... À mà, cho tôi hỏi...”

Anh ta ngồi bật dậy, trừng mắt đỏ máu nhìn cô khiến gần giọng nói:

“Tôi đã bảo đi khác rồi mà!”

“Ôi mẹ ơi, lạy hồn... Giật cả mình...”

Hướng Dương như suýt bậc ngã ra sau khi nhìn thấy ánh mắt đáng sợ đó của anh ta, với một mặt bị rách một mảng rỉ máu, trên cổ còn có một vết cắt ngang dài. Cô ôm lấy lồng ngực phòng với hơi thở gấp gáp của mình, suýt nữa hồn lìa khỏi xác rồi.

Cô thầm nghĩ: “Người đẹp trai vậy mà sao nóng tính, cộc cằn, bất lịch sự như vậy chứ? Giống như cái tên Huy Nam kia cũng vậy, mới lần đầu gặp cũng cộc tính như thế này.”

“Sao còn chưa đi nữa? Định gây sự chú ý đấy à?”

“Hả? Tôi...”

Hướng Dương đưa ngón tay chỉ ngược vào mình, mở to mắt ra nhìn hấn, cảm thấy nực cười khi lại có một người kiêu ngạo đến như vậy đấy. Nét tuy nhìn có vẻ dễ gần nhưng không hề dễ gần một chút nào.

Nuốt chửng nước bọt xuống cuống họng, cô không muốn gây gổ với người khác, nên buông một câu nghiêm túc.

“Tôi không phải là loại thích gây chú ý cho người khác. Anh chảnh quá rồi đây!”

Bất ngờ, anh ta đứng dậy nắm lấy cổ áo cô kéo phất lại, trừng con mắt giận dữ nhìn cô, lớn giọng quát:

“Cô nói gì? Muốn chết à?”

Cô hơi giật mình trước câu nói của anh ta và gương mặt không thể nào đáng sợ hơn của anh ta, cô có chút lo sợ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh thản nhiên đáp:

“Anh chết rồi còn lấy cái chết ra đe dọa người khác nữa à? Bỏ tôi ra đi, người đã chết.”

Câu nói của cô như thêm dầu vào lửa vậy, càng khiến cho anh ta càng thêm giận dữ hơn mà thôi. Bàn tay rắn chắc của anh bóp mạnh của cô, khiến cô cảm thấy vô cùng ngạt thở, không thể thở được, tay quờ quạng, nắm chặt lấy tay anh ta gỡ ra nhưng không được.

Trong chớp nhoáng như thần vậy, Huy Nam xuất hiện như một nam thần, hất cánh tay của anh ta ra khỏi cổ của Hướng Dương, im một vòng đỏ ửng. Cô ôm lấy cổ mình ho sặc sụa, hơi thở hỗn hển.

Huy Nam quay sang nhìn anh ta với ánh mắt sắc lạnh không một chút thiện cảm gì. Giọng nói nhẹ nhàng uy lực vang lên:

“Gia Anh, đối xử với một cô gái như vậy, cậu không thấy mình hèn sao?”

“Lại là cậu sao Huy Nam. Coi bộ cậu thích châm chọc tôi đấy! Việc tôi làm với cô gái này liên quan gì đến cậu, biến đi.”

Gia Anh đáp lại với giọng đanh thép, ánh mắt trân trân nhìn Huy Nam. Cả hai đều như khắc khẩu không ừa gì nhau.

“Đây là vợ của tôi. Tôi cấm cậu động vào cô ấy. Cậu làm gì người khác tôi không quan tâm, nhưng ngoại trừ cô ấy ra. Đừng để tôi bắt gặp hành động này lần nữa. Nếu không, tôi sẽ chẳng để yên cho cậu đâu.”

Nói rồi, Huy Nam nắm lấy tay Hướng Dương kéo đi lướt qua mặt Gia Anh một mạch.

Gia Anh chỉ đứng nhìn bóng dáng cô gái đó được Huy Nam đưa đi, nhếch môi cười nhạt.

4. Chương 4: Tên Hắc Dịch (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi được một đoạn thì Huy Nam thả tay Hường Dương ra ngay lập tức, quay mặt lại nhìn cô với nét mặt lạnh tanh cùng ánh mắt đen lạnh lẽo. Hạ tông giọng trầm đáp:

“Này tốt hơn cô đừng gây chuyện gì với mấy người ở đây biết chưa? Nếu như cô không gặp phiền phức như vừa rồi.”

Hường Dương chỉ biết gật đầu “Ồ” một tiếng, với vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác. Chắc từ giờ đi đâu cũng phải theo kè kè Huy Nam, để cảm thấy an tâm hơn. Ở đây khủng khiếp quá! Tên vừa rồi làm cô suýt nữa rớt tim ra ngoài rồi, kiểu này có lên cơn đau tim mất thôi.

Chợt cô ôm lấy cái bụng của mình, nó đang đánh trống không ngừng nghỉ vì từ đêm qua tới giờ cô chưa có một cái gì lót bụng cả. Cô than van:

“Tôi đói bụng quá, dẫn tôi đi ăn đi!”

Huy Nam thở phắt một cái, dù chẳng muốn xuống cái căn tin kia một phút nào nhưng vì nghĩ cái cô gái này cả đêm qua cũng chưa có ăn gì, với lại để cô ấy tự tìm chỗ ăn thì cả là một vấn đề.

Anh cất giọng ôn hòa đáp: “Đi theo tôi! Tôi sẽ dẫn cô đi ăn!”

Nghe Huy Nam nói vậy Hường Dương như vui réo lên, nở một nụ cười tươi rói nhưng vội tén lại khi thấy vẻ mặt như âm cực của anh. Thế là Hường Dương tung tăng cùng Huy Nam đi tới căn tin.

Tại căn tin.

Hường Dương nhắm mắt rồi lại mở ra vì không dám nhìn những vong hồn đông như kiến ở đây, vẻ mặt ai nấy đều lạnh ngắt đến thấu xương khiến cô muốn rụng rời tay chân cả ra. Đang nói bụng như thế này mà gặp mảnh cảnh tượng này chắc cô nuốt không trôi.

Ai nấy đều hướng về phía cô nhưng chủ yếu là nhìn Huy Nam thì đứng hơn là nhìn một người dương đứng trên ranh giới sống còn như cô. Bởi vẻ điển trai của anh, khuôn mặt lạnh lùng cùng ánh mắt như biết nói đầy cuốn hút.

“Ồ đó là quầy bán đồ ăn, muốn ăn gì thì lại đó mà mua.”

Nói rồi Huy Nam khoan thai bước tới cái bàn gần cửa sổ ở đó yên vị, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Cô loay hoay mang túi thổ cẩm bên mình chen lấn đủ kiểu để tới đó mua đồ ăn. Cô như tá hỏa khi nhìn mặt cô phục vụ, trời ơi không thể nào hình dung nổi khuôn mặt đó ra sao nữa, bởi toàn là máu với ba vết sứt vừa dày vừa hở.

Cô phục vụ mỉm cười niềm nở đáp: “Con muốn ăn gì?”

Hường Dương lấp ba lấp bắp rồi quay người chạy phắt tới ngay cái bàn thờ có cái đĩa trái cây, cô nghĩ đây là đồ cúng nên người dương như cô mới ăn được, chứ ở đây có gì đâu cho cô ăn. Tiện tay vớ luôn chai nước trên đó, mở nắp chai ra uống.

Nhưng chẳng biết có chuyện gì mà nháo nhào lên, cả đám học viên nữ chạy toán loạn ừa một loạt lên, tông trúng cô. Làm cô xoay một vòng không giữ được thăng bằng ngã phịch xuống nền, chai nước trong tay cô văng trúng một người, nước bắn ra tung tóe.

Cô nhắm mắt vì cái bàn tọa của cô đau thấu tận trời xanh khi đập mạnh dưới nền gạch. Bất giác cô ngược mặt lên khi nhìn thấy cặp chân dài đang đứng trước mặt mình.

“Ôi mẹ ơi... lại là anh ta...” Cô như khiếp vía khi một lần nữa gặp người bóp cổ cô lúc ở khuôn viên trường kia. Nét mặt anh ta vô cùng lạnh tanh pha sự tức giận như ác ma vậy.

Nhìn cái áo của anh ta bị ướt cũng đủ biết sắp có chuyện không hay xảy ra rồi.

Cả tin đều như nín thở, để xem Gia Anh sẽ làm gì cô gái kì lạ này đây. Trước giờ ở đây ai cũng biết Gia Anh là một người rất ghét ai đụng vào người mình, đồ vật của người khác trúng người mình đủ để anh nổi cơn giông tố lên rồi.

Một giọng nói trầm bổng cất lên nghe đủ rợn người: “Lại là cô?”

Hướng Dương vội vàng chống tay đứng dậy, đưa tay phải lấy bộ đồ bị dính bụi bẩn của mình. Rồi quay ra nhìn Gia Anh có vẻ dè chừng rồi cất giọng đáp:

“Cái áo anh ướt không phải do tôi, mà do các bạn nữ ở đây đi đứng chạy tông trúng tôi nên làm chai nước văng trúng anh thôi... Anh có thể lau khô là xong... nếu không có gì, tôi đi đây.”

Nói rồi Hướng Dương vội quay người lui đi thật nhanh thì ngay lập tức Gia Anh biến mất chớp nhoáng rồi lại hiện ra ngay trước mặt cô, khiến cô giật mình trừng mắt lên nhìn anh. Anh túm lấy cổ áo cô xéech lên làm mọi người như đứng hình và cũng biết được số phận cô gái này như thế nào rồi.

“Cô nghĩ mình đi dễ dàng như vậy?” Gia Anh gần giọng nói.

“Bỏ ra đi, anh làm cái quỷ gì. Thích xéech cổ áo người khác lên như vậy sao?”

Hướng Dương bắt đầu cảm thấy bức mình cái con người này thật sự. Đưa tay đẩy Gia Anh ra, tay chống hông lên giọng đáp: “Người gì đâu mới lần đầu gặp mặt đã thấy không ưa rồi. Cái bản mặt lạnh lùng thấy ghét, đẹp trai mà sao kiêu ngạo bất lịch sự. Làm ơn cư xử cho đúng mực đi.”

Câu nói của cô càng khiến cho Gia Anh tăng thêm sự tức giận, gân máu nổi hằn trên trán. Anh bóp lấy cổ cô lôi đi đẩy mạnh vô tường, khiến lưng cô va đập, cột sống đau ê ẩm. Nhưng không tài nào thở được khi bị bàn tay rắn chắc này ghì chặt ở cổ, sao cô lại xui xẻo khi gặp cái thể loại người này chứ.

“Bốp”

Gia Anh bị giáng mộ cú đá ngay vào không khiến anh chệch bước mà buông Hướng Dương ra. Cô ôm lấy cái cổ đáng thương của mình, theo phản xạ chạy tới đứng phía sau Huy Nam với vẻ mặt hoảng sợ.

“Gia Anh, chắc cậu đã quên những gì tôi nói lúc nãy ở ngoài kia. Mà sao tự dưng lại xuất hiện ở đây thế? Có đời nào cậu chui vào mấy chỗ này đâu?”

Huy Nam nói giọng đều đều có sự bồn chột, với vẻ mặt thản nhiên cùng cái nhếch môi.

Đúng là Gia Anh không đời bước vào căn tin, nhưng không biết hôm nay trời chuyển mây nổi gió hay sao lại khiến anh nổi cơn tam bành đi vào đây. Và không ngờ, trái đất này tròn thật, cho anh gặp mặt hai con người phiền phức này.

Gia Anh nhanh chóng trở về bình thường đi lại gần giáp mặt với Huy Nam buông một câu:

“Lo quần cô vợ của cậu lại đi, nếu không đừng trách tôi ra tay không nhắc trước.”

Nói rồi, Gia Anh đút tay vào túi quần bước đi một cách thẳng thừng nhưng không trao cho Hướng Dương cái nhìn lạnh đến rợn người.

“Tại sao lại có một con người lạ lùng đến chứ? Thô lỗ, bất cần.” Đó là những gì mà Hướng Dương nghĩ về người trai đó.

“Gi anh Huy Nam có vợ rồi sao? Sao có thể như thế được chứ?”

“Không thể nào, đau lòng chết mất thôi!”

“Cô ta là vợ anh ấy sao? Không thể nào.”

...

Sau nguyên một ngày học ở ngôi trường Vong Âm quái quỷ kia, gặp phải một tên trời đánh, Hướng Dương đã về nhà, mệt mỏi từ trong phòng tắm ra, cô đang đứng quay lưng nhìn trong gương, tay cầm miếng salonpas để dán vết bầm tím do cái tên Gia Anh kia gây ra.

Mới có bữa đầu tiên đã mang vết tích đầy người rồi.

Nhưng khổ nỗi muốn dán cô phải cởi áo, mà chưa chắc gì tự dán được. Thế là cô ném cái miếng salonpas lên giường, dẹp luôn, khỏi dán, để vậy cho xong, cùng lắm cô chịu nhứt.

“Sao không dán vào đi mà vứt đó?”

Huy Nam từ ngoài bước vào nói, làm Hướng Dương có chút luống cuống.

“Không tự mình dán được! Nên vứt đó.” Hướng Dương đáp nhanh.

Huy Nam nhìn Hướng Dương với ánh mắt dò xét cũng hiểu ra được tình hình và vì sao không thể tự mình dán được, vì nó ở sau lưng nên không thấy đường để xác định vị trí dán.

Anh đi lại tú quần áo, vớ lấy cái áo sơ mi đen ném cho cô bảo:

“Thay đi, rồi ra đây để tôi dán cho!”

“Anh ném cái áo của mình cho tôi làm gì vậy?”

Hướng Dương ngu ngơ hỏi.

“Mặc ngược nó lại rồi ngồi đó để tôi dán!”

Huy Nam đáp nhanh với vẻ mặt lạnh lùng.

Hướng Dương đứng nhìn anh với ánh mắt ngơ ngơ như trời trồng vậy.

“Còn đứng đó nhìn gì nữa, mau thay nhanh đi!”

“Ồ... ờ...” Cô gật đầu lia lịa, vội chạy nhanh vào trong phòng tắm.

Chẳng mấy chốc chưa đầy một phút cô đã thay xong và bước ra. Cô đã mặc ngược cái áo sơ mi của Huy Nam đưa cho, đưa hàng nút áo ra đằng sau không cài lại để lộ tấm lưng trắng ngần. Áo to rộng thùng thình như váy vậy, mà công nhân có mùi rất gỗ hương với quế rất thơm. Cô mỉm cười nói:

“Công nhận đồ của người chết rồi thơm thật đấy!”

Cô lon ton chạy lại tới giường ngồi xuống, nhẹ nhàng vén gọn tóc qua một bên ra phía trước bả vai. Huy Nam đứng bên cạnh giường phía sau cô cất giọng đáp:

“Lấy miếng salonpas đưa đây!”

Hướng Dương ngượng ngùng cúi người lấy miếng dán salonpas đưa cho Huy Nam, cảm thấy phía sau lưng ớn lạnh. Cô bắt đầu cảm nhận được tay của Huy Nam chạm vào vết bầm, giờ mới có cảm giác đau nhức. Cô cảm thấy có chút nhột nhột khe cựa mình.

“Ngồi yên đi!”

Thế là cô ngồi yên bất động như bức tượng không chút nhúc nhích.

“Mà này cái tên Gia Anh đó là ai mà sao hóc hách vậy hả?”

“Là một người anh em cùng ba khác mẹ của tôi, chúng tôi bằng tuổi nhau. Cậu ta ở bên dãy nhà đối diện bên kia.”

Huy Nam nói giọng đều đều, tay nhẹ nhàng dán miếng salonpas vào lưng Hướng Dương. Cô như muốn nhảy dựng lên bất ngờ khi nghe anh nói, cô thốt lên:

“Anh ta là anh em cùng cha khác mẹ với anh sao? Sao lúc tôi vào đây lại không gặp anh ta nhỉ? Gia đình anh phức tạp thật đấy. Anh đã lạnh như tảng đá rồi, anh ta còn lạnh hơn anh gấp bội mà còn nhẫn tâm nữa.”

“Tốt hơn cô đừng có động chạm dây dưa gì đến nó cả. Nó là một người ưa sạch sẽ, bất cần đời. Ba anh em nhà tôi đều phải tranh nhau cái việc thừa kế tài sản kia, tôi chẳng quan tâm, nó càng không để tâm chỉ có ông anh chết tiệt kia mới tranh giành thôi. Nó ít khi ra khỏi phòng tắm, chỉ có khi đi học mới thấy mặt nó thôi.”

Huy Nam nói giọng khàn khàn.

Gia Anh được coi là con út trong nhà, nhưng chịu sự ghẻ lạnh của tất cả mọi người, bởi anh được sinh ra từ một người giúp việc làm trong nhà. Vì sợ anh cướp tài sản của Huy Nam, nên mẹ anh đã cho người bắt anh nhốt vào một nhà kho rồi cho đốt cháy. Anh bị chết cháy.

Đang yên đang lành, bất thành lình con thần lẩn từ trên trần nhà rơi xuống ngay bắp đùi Hướng Dương, khiến cô giãn căng mắt, theo phản xạ cô nhảy cẫng lên quay người ôm lấy Huy Nam mà hét toáng lên:

“Ôi mẹ ơi, con thần lẩn!”

“Này buông ra coi, chỉ là con thần lẩn thôi mà cô sợ như vậy sao?”

Huy Nam càu nhàu lên tiếng khi thấy hành động của cô như vậy. Thấy mình có vẻ lỗ quá vội buông anh ra với điệu bộ lúng túng, đưa tay gỡ đầu cười “hihi” rồi đánh trống lảng:

“Anh đã tìm được tung tích mối tình đầu của mình chưa? Mà tôi chưa nghe anh kể cô ấy cho tôi nghe. Anh nói đi biết đâu tôi sẽ giúp anh thì sao?”

Nghe Hướng Dương nói vậy nét mặt Huy Nam chuyển sang lãnh đạm, ánh mắt có phần thoáng buồn. Sau tai nạn lần đó, anh không còn gặp được cô ấy. Anh đã đi tìm nhưng chìm trong sự vô vọng. Cô ấy có nét tựa tựa na ná như Hướng Dương vậy, đặc biệt nụ cười.

“Chuyện của tôi, cô không cần quan tâm!” Nói rồi Huy Nam lẳng lặng đi ra ngoài.

Hải Đường bĩu môi tụt cả hững bước xuống giường đi để thay áo thì chợt dừng lại bên khung cửa sổ. Ánh mắt cô vô tình nhìn thấy Gia Anh đang ngồi tựa người vào bậc cửa sổ của gian nhà đối diện, mái tóc hoe vàng bay lòa xòa trong gió, ánh mắt nhắm nghiền, tai đeo phone nghe nhạc, tay cầm cái máy mp3 màu đen. Trông thật tuyệt mỹ nhưng lại cảm thấy có phần thê lương.

Nhìn anh ta khiến cô nhớ lại những gì mà anh ta đã làm với cô, khiến cô cảm thấy rợn cả người. Nhờ phước của anh ta mà cái lưng của cô bị bầm.

5. Chương 5: Tiệc 15/7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chiều chạng vạng, khi mặt trời bắt đầu lặn xuống để lại một màu đỏ rực trên những tầng mây. Đây cũng lúc bắt đầu ma quỷ xuất hiện nhiều hơn, sống trong xã hội vong hồn này lâu ngày, Hường Dương càng đối diện nhiều với họ.

Căn biệt phủ rộng lớn bát ngát này càng về chiều tối lại càng trở nên u ám. Hường Dương tranh thủ đi dạo xung quanh ngoài biệt phủ xem thử có cái gì không, dấu sao thì cô cũng nên tìm hiểu một vài thứ gì đó ở gần đây thì hơn.

“La... la... la...”

Đang ngân nga câu hát thì bất chợt bước chân Hường Dương khựng lại khi thấy có một cô gái mặc váy trắng máu me bê bết, làn tóc nâu dài uốn lượn bỗng bèn đang ngược mặt nhìn về căn phòng của cô với Huy Nam. Trên tay cầm bó hoa đồng tiền màu đỏ đã tàn.

Hường Dương nhú mào nhắc chân đi lại gần để được nhìn khuôn mặt cô gái ấy rõ hơn. Nhưng bất ngờ An Cơ từ đâu xuất hiện bất thành linh ngay trước mặt cô, khiến cô giật mình hét toáng lên một tiếng “A” thất thanh.

Cô gái đó giật mình quay lại nhìn rồi nhanh chóng biến mất ngay tức khắc.

“Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi cô em. À không, phải gọi là em dâu chứ nhỉ?”

An Cơ nói giọng đùa cợt cùng nụ cười trên môi quái đản.

Hường Dương có chút sợ sợ với tên này, trước đó Huy Nam cũng có dặn cô nên né tránh tên này ra nếu không muốn rước họa vào thân. Cô không nói gì, làm mặt lạnh nhắc chân qua một bên lướt qua mặt hắn.

Nhưng hắn lại xuất hiện chắn ngang trước mặt, không cho cô đi, làm có chút bức bối. Cô gần giọng nói:

“Tránh ra đi, tôi không dây dưa với loại người như anh. Để Huy Nam thấy được, anh ấy sẽ không để yên cho anh đâu.”

An Cơ ngăn người nghe cô nói, ánh mắt trở nên u ám, nở nụ cười hờ hợt:

“Huy Nam? Để xem nó sẽ làm gì tôi khi tôi thưởng thức em đây, em dâu à.”

Nói rồi, An Cơ đẩy mạnh Hường Dương vào tường, cúi xuống hôn cô.

Hường Dương hốt hoảng hét lên: “Buông tôi ra! Đồ ghê tởm.”

Nhưng vô ích, hắn điên cuồng như một con mãnh thú, đưa tay xé toạt cổ áo cô ra. Cô gắng sức giãy dụa thoát khỏi vòng tay của hắn nhưng không được vì hai tay bị giữ chặt. Hắn ngang ngược hôn lên môi, lên cổ cô. Cái thứ nhớp nháp tanh nồng của máu trong miệng hắn nhiều nhãi dính trên môi, trên cổ của cô.

Gia Anh tình cờ đi ngang qua nhìn thấy, đứng lại nhìn hai người họ với ánh mắt vô cảm xúc. Mặc cho cô gái kia đang nhìn mình với sự cầu cứu thì anh chẳng bận tâm mà ngoảnh mặt bước đi một cách vô tình như chưa thấy gì.

Cô vừa tức giận vừa sợ hãi nhưng không thể làm gì được tên ma quái này. Còn cái tên lạnh lùng vô tâm kia, cô thề nếu có gặp lại anh ta lần nữa cô sẽ chửi anh ta cho mất mặt cả ra.

“Bộp”

Một cú đấm giáng ngay vào mặt An Cơ, khiến hắn ngã phịch xuống. Khóe môi rỉ máu.

Theo phản xạ Hường Dương chạy lại đứng nép người gần sát Huy Nam, tay nắm chặt lấy cánh tay của anh. Anh nhìn xuống bàn tay nhỏ bé run run của cô, cũng đủ biết cô đang rất sợ.

Huy Nam đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn An Cơ gần giọng đáp:

“Lần này tôi bỏ qua cho anh. Cô ấy là vợ của tôi, tôi cấm anh đụng vào cô ấy. Nếu để tôi thấy một lần nữa thì anh không xong với tôi đâu.”

Nói rồi Huy Nam cởi lấy áo khoác choàng vào cho cô rồi khoác vai cô đưa đi. Chính điều này làm tim cô như đập loạn nhịp không hiểu vì sao. Mỗi lần cô gặp chuyện anh đều xuất hiện ra cứu cô như một vị thần vậy.

“Cám ơn anh đã cứu tôi! Anh lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc tôi gặp chuyện không à.”

Hướng Dương nói giọng chân thành, khẽ mỉm cười dịu dàng.

“Không phải lúc nào tôi cũng xuất hiện đâu. Cho nên nếu gặp những chuyện như vừa rồi, thì cô chỉ có thể tự cứu lấy mình thôi.”

Huy Nam đáp với giọng đều đều, nét mặt trở nên nghiêm túc.

Hướng Dương sực nhớ ra một chuyện, cất giọng đáp:

“À vừa rồi, tôi có nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng dài mà máu me bê bê, có mái tóc nâu dài. Cầm trên tay bó hoa đồng tiền đỏ hướng mắt nhìn về phòng của hai chúng ta đấy. Chưa kịp lại xem mặt mũi như thế nào thì cái tên kia xuất hiện phá đám không à.”

“Cô nói sao? Cô nhìn thấy cô gái cầm bó hoa đồng tiền đỏ, mái tóc nâu sao?”

Huy Nam thốt lên với giọng ngạc nhiên khi nghe cô nói, anh nhú mày nhìn cô.

Cô gật đầu “Ừ”, mắt to long lanh nhìn anh đáp: “Tôi thấy cô ấy đứng gần chỗ cây hồng đấy!”

“Không lẽ là cô ấy sao?” Huy Nam trầm nói, cảm thấy lòng mình cảm xúc lẩn lộn.

“Cô ấy? Mỗi tình đầu của anh à?” Hướng Dương ngơ ngác hỏi. Không lẽ cô gái mà cô nhìn thấy chính là mối tình đầu mà Huy Nam đang tìm kiếm sao?

Anh vội gạt qua chuyện này, nghiêng đầu sang nhìn Hướng Dương đáp:

“Tôi nay ở trường Vong Âm có mở party, do hôm nay là ngày 15/7. Tôi được mời, muốn đưa cô đi theo để cho cô làm quen dần với xã hội này. Nhớ ăn mặc cho đẹp vào, đừng để tôi mất mặt.”

“Ồ ờ...” Hướng Dương gật đầu đồng ý với khuôn mặt hơi sàu sầm, mỉm cười gượng gạo. Nhắc tới 15/7 làm cô nổi hết cả da gà, vì ngày này ma quỷ đi lang thang nhiều gấp bội. Buổi party đó đảm bảo sẽ khiến cô chết ngất thôi, chắc cô phải thuốc trợ tim sẵn.

22 giờ 00 phút tối.

Hướng Dương chuẩn bị mọi thứ xong xuôi mọi thứ. Cô mặc một bộ váy hai màu đen, phần dưới váy xếp tầng từng lớp, chân mang đôi gót cùng màu. Tóc đen thẳng mượt xoa dài với tóc mái thưa thưa, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp rạng ngời.

Huy Nam từ trong phòng tắm bước ra, trông anh chẳng khác nào một hoàng tử hoàng gia cả, thần thái vương giả hiện rõ trên khuôn mặt. Anh mặc một bộ vest đen tôn lên vóc dáng cao ráo của anh.

Hướng Dương nhìn Huy Nam với ánh mắt kinh ngạc như bị hút hồn vậy.

“Công nhận nhìn anh bảnh thật đấy, đẹp trai thật. Nếu lúc còn sống, đi học chắc anh có cả khối nữ xếp hàng theo anh quá.”

“Đi thôi!”

Ngồi trên chiếc con xe hơi lẩn bánh tại đoạn giao lộ âm dương này, khiến Hướng Dương cảm thấy rợn người cả người. Khi nhìn đầu cũng thấy có mấy vong hồn đứng vất vưởng hai bên đường. Mọi thứ về đêm trông thật kinh dị đến làm sao.

Cũng cùng cũng tới nơi, cả hai đều bước xuống xe. Tay Hướng Dương không ngừng nắm chặt lấy cánh tay của Huy Nam với vẻ e dè. Hai bên con đường dẫn vào bữa tiệc đều được gắn những chiếc lồng đèn màu đỏ có thấp nền với ngọn ánh sáng yếu ớt không đủ chiếu sáng màn đêm nơi đây. Đi ngang qua lâu lâu cô nghe

thấy tiếng khóc ai oán, còn thấy bóng trắng với mái tóc xõa dài treo cổ lủng lẳng trên cây đa. Tiếng cú mèo kêu lên từng hồi.

Vào bên trong nhà đa năng, nơi bữa tiệc đang diễn ra. Rất đông người, nhìn về mặt ai nấy khiến cô khiếp đảm không dám nhìn. Trên lầu dưới lầu, đâu đâu cũng thấy nam thanh nữ tú đứng nói chuyện cười nói vui vẻ.

Xung quanh chỗ nào cũng có lá khô xào xoạt, cánh hoa hồng tàn bay tứ tung, không khí trông vui như vậy nhưng lại không kém phần u ám đầy âm khí.

Mọi người đều đổ dồn vào hai người, nhưng ánh mắt đa phần đều nhìn Huy Nam, còn nhìn Hướng Dương với những cái nhìn không mấy thiện cảm. Đa phần đều ganh tị khi cô lại trở thành vợ của một nam thần như Huy Nam, mà bao nhiêu học viên nữ mến mộ.

“Tôi đi với anh như làm nền cho anh vậy!” Hướng Dương buông giọng đùa.

“Cô đi đâu thì đi đi, nhưng nhớ chỉ ở đây thôi đấy. Tôi đi qua bên kia gặp thầy hiệu trưởng một lát.”

Nói rồi Huy Nam buông tay Hướng Dương ra bước đi với dáng vẻ khoan thai.

Một mình Hướng Dương đứng bơ ra đó không biết làm gì trong chỗ này nữa. Đi lẩn quẩn gần đây để xem rồi cô dừng lại ở chiếc đàn dương cầm đàn tự cất lên bản nhạc du dương.

Có một đám hotgirl đều nhìn về chằm chằm về phía Hướng Dương đang đứng một mình, bọn họ trao cho cô cái nhìn tóe lửa. Lòng ganh ghét nổi lên khi biết được cô gái đó lại trở thành vợ của Huy Nam.

Đang đứng ngẩn ngơ thì Hướng Dương vô tình lại nhìn thấy bóng dáng cô gái mà cô đã gặp lúc chiều khi ở biệt phủ. Lần này cô có thể nhìn thấy rõ mặt của cô gái ấy, ánh mắt đau lòng nhìn cô.

“Ồ cô gái đó... Sao cô ấy nhìn mình dữ vậy? Cô ấy muốn nói gì với mình sao?”

Hướng Dương thì thầm trong miệng rồi nhấc chân đi tới gần chỗ cô ấy. Bất giác cô ấy quay lưng bước đi, cô vội vàng chạy theo cô ấy rời khỏi bữa tiệc.

Vì cứ cầm đầu chạy mà cô lao đầu ngay vào lưng của một người, khiến cô bật ngã ra sau không giữ được thăng bằng té phịch xuống nền. Cô ngược mặt lên nhìn, đôi đồng tử giãn rộng, cô thầm nghĩ kiểu này cô chết chắc rồi, khi đụng phải cái người bốp cổ cô hai lần, Gia Anh.

Anh mặc nguyên bộ quần áo đen từ trên xuống dưới. Con mắt của anh lạnh với hàng mi buồn, gương mặt không chút cảm xúc, hơi lạnh toát ra từ phong thái ngạo nghễ, hơn người... Bấy nhiêu đó tạo cho anh một vẻ đẹp rất ác quỷ.

Anh nhíu mày có chút bực tức trầm giọng đáp: “Lại là cô?”

Hướng Dương mếu máo mỉm cười đau khổ che đi cái sợ hãi của mình khi một lần nữa đối diện với anh ta. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Cô cúi mặt xuống quay người, đối với cô bây giờ chạy đi là thượng sách, nếu không sẽ bị tên này xử đẹp mất thôi.

Cô quay người nhấc chân chạy đi thì.

“Oh my God!”

Cô hét toáng lên vội quay người chạy tới ôm chặt lấy Gia Anh khi bất thành linh có mấy bóng ma nữ hù cô một phát, khiến cô giật cả mình, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Gia Anh như đứng hình khi bị cô gái này ôm chặt lấy, nép đầu vào ngực mình với khuôn mặt hốt hoảng.

Cả đám ma nữ kia vội trở về với hình dạng bình thường, tối sầm mặt lại khi nhìn thấy Gia Anh ở đó. Họ nhanh chóng biến đi ngay sau đó khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của anh. Gia Anh vốn nổi tiếng với sự lạnh lùng tàn nhẫn nên họ không dám đối mặt với anh.

“Buông ra!”

Gia Anh gầm giọng nói, nét mặt hiện rõ sự khó chịu. Mùi nước hoa hồng trên người cô gái này khiến anh cảm thấy cực kỳ kinh khủng.

Lúc này Hương Dương mới nhận người mình ôm mà đáng lẽ ra cô không nên ôm. Cô vội buông Gia Anh ra, đưa tay lên đầu gãi gãi như con ngáo vậy, ú ớ đáp:

“Xin lỗi, tại sợ quá nên theo bản năng mà làm như vậy thôi!”

“Mùi nước hoa trên người cô khiến tôi cảm thấy thật buồn nôn. Mau tránh ra và đừng để tôi thấy mặt cô lần nào nữa.”

“Anh nói cái gì? Mùi nước hoa trên người tôi khiến anh thấy buồn nôn sao?”

Hương Dương như nổi cơn khùng lên khi nghe Gia Anh nói vậy. Anh ta có nhất thiết phải nói thẳng đến mức một cách vô duyên đến như vậy không, cô bực tức lên giọng nói:

“Anh làm như mẹ tôi mà phán như đúng rồi vậy. Mùi hương của tôi còn đỡ hơn cái mùi xác chết trên người anh nhé, người đã chết! Ồ mà, cái bản mặt tôi không phải lúc nào anh cũng thấy đâu nhé! Đúng là tên hách dịch khó ưa. Làm như ông nội người ta không bằng.”

“Cô nói gì?”

Gia Anh cất giọng lạnh tanh với ánh mắt hiện lên tia đỏ giận dữ nhìn cô chăm chăm.

Hương Dương nuốt nước bọt, biết anh ta sắp nổi trận lôi đình tới nơi vì những câu nói không suy nghĩ của mình. Cô lập tức liền chạy đi trước khi anh ta tức nước vỡ bờ.

Đây là lần đầu tiên có một gái dám nói thẳng vào mặt anh như vậy.

“Cứu... cứu tôi...”

Gia Anh quay người lại khi thấy tiếng kêu cứu của Hương Dương.

“Rầm”

Cánh cửa đóng sầm lại, Hương Dương bị lôi vào trong căn phòng gần đó.

6. Chương 6: Gặp Rắc Rối

Hương Dương bị một ai đó kéo vào xô mạnh vào tường ngã phịch xuống nền, khiến cô vô cùng đau dữ dội, cái lưng của cô đau không có lời nào để diễn tả.

Mika nhẹ bước đi tới bóp lấy cằm Hương Dương kèm theo một cười khả ố.

“Xin chào vợ mới cưới của Huy Nam.”

Hương Dương ngoảnh mặt lại nhìn một cách thâm hiểm, cô chợt giật phắt cả mình mà hét toáng lên thật to: “Oh mẹ ơi!”

Trước mặt cô, một cô gái tóc đen dài, mắt thì một con không thấy đâu chỉ thấy máu từ lỗ đen đó chảy dọc xuống bờ má đầy rẫy vết xước trong rất ghê tởm, khoe môi máu chảy xuống. Cô ta chơ cái bộ dạng như vậy chỉ là để đe dọa Hương Dương thôi, vì cô ta biết cô là người dương nhưng đứng trên ranh giới của cái chết, rồi cô ta nhanh chóng trở về hình như bình thường.

Tim cô đập thành thịch như muốn rơi ra ngoài vậy, thật sự khiếp vía!

Hương Dương chống tay đứng dậy chạy về phía cửa, nắm lấy vịn của mở ra nhưng không tài nào mở được vì nó đã bị khóa chặt, mặc dù không có khóa trong. Cô đập cửa mà rống lên:

“Có ai ngoài đó không, cứu tôi với... Cứu tôi với...”

“Haha, cứ kêu đi, không ai tới cứu mày đâu!”

Mika cười phá lên một cách khoan khoái, ánh mắt khinh bỉ nhìn Hương Dương.

“Các người là ai? Sao lại bắt tôi chứ?”

Hương Dương gằn giọng nói, tay chân run lẩy bẩy tưởng chừng đứng không nổi, khi thấy đám ma nữ trước trước mặt trong vô cùng kinh dị.

“Là người ghét mày, vì mày dám lấn lướt cướp lấy Huy Nam của bọn tao.”

Một con trong số đám đó cất giọng vênh váo, tay chỉ thẳng vào mặt Hương Dương.

”Các cô muốn gì hả?

Hương Dương bực mình nói ta. Thì ra cũng chỉ toàn là mấy người ghen ăn tức ở thôi, rãnh rỗi sinh nông nổi đây mà, nhưng dù sao cô cũng nên đề phòng thì hơn, bởi cô chỉ có một mình trong khi trước mặt có cả một bầy, mà toàn ma nữ không, cô không có củ tỏi hay bùa gì bên người gì cả.

“Trông chờ tia hy vọng là Huy Nam lên cứu nhưng chắc không được rồi, còn cái tên Gia Anh kia chắc chắn đã thấy nhưng anh ta có đời nào quan tâm tới đâu.” Hương Dương trầm nghĩ trong đầu với ánh mắt hoang mang. Chỉ biết thầm cầu nguyện Chúa trời, Amen.

Mika tiến lại gần Hương Dương với dáng đi ghê tởm nuốt chửng lấy bóng đêm. Cô ta kề sát cái khuôn mặt khiếp đảm của mình vào mặt cô cười nhạt:

“Mày to gan lắm! Bọn tao ở đây muốn mày phải từ bỏ một thứ, bọn tao sẽ không đụng đến một cọng tóc của mày.”

“Các cô muốn tôi bỏ thứ gì chứ? Mà tôi có thứ gì đâu mà bỏ! mắc cười mấy cô thật chứ.”

Hương Dương gằn giọng đáp lại, nhìn cô ta với ánh mắt không thể nào chán ghét hơn.

“Bỏ anh Huy Nam, Ok! Sẵn tiện trả dù anh Gia Anh, vì mày dám chọc giận anh ấy.”

“Chắc!” Cô tặc lưỡi cảm thấy nực cười khi nghe cô ta nói. Cô nghĩ cả đám này đều mê trai đến mù quáng rồi. Nghĩ sao người ta đã là vợ chồng chỉ vì bị uy hiếp mà bỏ nhau dễ dàng như vậy sao, cô ta nói bỏ như một trò đùa vậy.

Hương Dương thản nhiên đáp không một chút lo sợ: “Các người nên xem lại mình đi. Rãnh rỗi sinh nông nổi hả?”

“Xông lên xử nó cho tao, dám láo cá với tao!”

Mika lên tiếng ra lệnh cho bọn tay chân xông lên đánh Hương Dương khi cô dám ăn nói hàm hồ như vậy với cô ta. Cô nằm dưới sàn co quắp như con tôm không thể nào chống cự được thế lực âm tàn sát khí của bọn này. Bọn nó thi nhau cẩu xé, dẫm đạp bằng những đôi gót nhọn vào bụng và lưng cô, túm tóc cô... trời ơi đau thấu tận mây xanh, chỉ mong chờ Chúa cứu rồi.

“Là do mày ngu, nên tự chút lấy!”

MiKa nói giọng đầy kênh kiệu, hai tay vòng trước mặt hả hê nhìn Hương Dương bị đánh cho tơi bời hoa lá, sao bay khắp đầu.

“Các người làm bản chỗ tôi ngủ rồi đấy!”

Một giọng nói trầm bổng cất lên.

Bọn chúng dừng tay lại ngoảnh mặt nhìn về phía khung cửa sổ. Hướng Dương bất thần ngẩng mặt lên nhìn về hướng đó. Một dáng người bị nuốt chửng bởi bóng đêm, nhưng dưới ánh trăng rằm sáng rọi xuống khuôn mặt sắc lạnh thanh tú kia, cùng ánh mắt sắc lẹm.

Mika ngạc nhiên thốt lên: “Gia Anh!”

“Đánh nhau thì tìm khác mà đánh, đừng phá cả chỗ ngủ của tôi!”

Gia Anh nói giọng trầm đục, nghiêng đầu sang nhìn cả đám đang ngẩn ngơ trơ mắt ra nhìn mình với ánh mắt lạnh lẽo vô cảm xúc, khẽ liếc nhìn cô gái bị đánh te tua bầm dập kia. Anh thầm nói: “Cô ta thật biết gây rắc rối mà! Còn cái tên Huy Nam kia không biết làm cái quỷ gì để mấy con ma nữ trời ơi đất hỡi này làm càn nữa. Phá hoại chỗ hay ngủ của mình.”

Mika có chút sợ sợ, gương cười lấp ba lấp nói: “Gia Anh, bọn em... bọn em... chỉ là xử giúp con nhỏ dám chọc tức anh lúc sáng thôi mà...”

“Còn không mau đi khỏi đây!”

“Dạ vâng!” Mika vội gật đầu đáp, rồi quay sang nhìn bọn tay chân của mình bảo: “Mau đi thôi, lời con nhỏ này đi luôn, kiếm chỗ khác xử nó, chứ ở có Gia Anh đấy. Tao sợ không khéo bị ảnh xử đẹp cho giờ.”

Bọn tay chân gật đầu dạ dạ vâng vâng, định lôi Hướng Dương đi thì giọng nói lạnh âm vực của Gia Anh vang lên:

“Để cô gái đó ở lại! Rồi biến đi.”

“Nhưng...”

“Còn không mau biến đi!”

Mika nhanh chóng cùng đồng bọn của mình lùi đi khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của Gia Anh. Nét mặt anh không gì ngoài sự lạnh lùng như cục đá tảng Bắc Cực cả.

Hướng Dương khó nhằn đứng dậy trong bộ dạng không thể nào còn lành lặn hơn, bộ váy bị xé rách miếng này miếng kia, đã vậy một bên áo bị rách tẹt một đường hở cả mạn sườn và vòng eo con kiến của cô, lộ chút thịt trắng ngần.

Về mặt cô khó coi, đầu tóc rối bù, nhìn về phía Gia Anh với ánh mắt biết ơn vì anh ta đã cứu cô thoát khỏi

cái đám ghen tuông kia. Cô nhẹ giọng chân thành đáp:

“Cám ơn đã cứu tôi!”

Gia Anh bước xuống khỏi bậc cửa sổ, cho tay vào túi quần rồi trầm giọng đáp:

“Tôi không cứu cô, chỉ là chỗ của ngủ thường ngày của tôi vì cô mà bị vấy bẩn thôi!”

Nghe Gia Anh nói vậy, nét mặt Hướng Dương chợt tối sầm lại, hình tượng soái ca của anh ta tức thời trong mắt cô chớp nhoáng chưa đầy một phút tan biến. Cô hậm hực đáp:

“Này, bộ tôi bẩn lắm sao mà làm bẩn chỗ ngủ của anh hả? Anh xem lại mình đi rồi hãy nói người khác. Tính tình gì đâu mà khó ưa không thể tả. Hèn gì không ai ưa anh là đúng rồi. Chẳng hiểu sao mấy đứa con gái kia lại thích anh nữa? Thích Huy Nam nghe còn được, vì anh ta có vẻ dễ gần hơn anh.”

“Vì đẹp!”

Gia Anh đáp một câu ngắn gọn rồi đi lướt qua mặt Hướng Dương với dáng vẻ ung dung.

“Mắc ói quá! Sao lại có người tự cao đến thế nhỉ? Tự khen mình đẹp luôn chứ ỉ.”

Hướng Dương đáp lại, ánh mắt gườm gườm nhìn dáng đi khoan thai của Gia Anh. Mà cô cũng phải công nhận anh ta đẹp trai thật, ánh mắt sắc lạnh, thần thái ngút trời đến cả Huy Nam còn không sánh bằng. Nhưng cái tính lại khó gần, lúc lạnh lùng kiêu ngạo, lúc vô tình máu lạnh.

Cô chợt nhận ra chỉ còn một mình đứng trong căn phòng tối mù mịt này, sợ lại có mấy bóng ma như vừa rồi chầm chọc nên vội vàng chạy theo phía sau Gia Anh.

“Đi chỗ khác, đừng làm phiền tôi!”

Gia Anh cất giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Ai thèm làm phiền anh! Chỉ là cùng đường thôi mà!”

Hướng Dương đáp nhanh, ánh mắt liếc xéo Gia Anh một cái. Chợt nhìn lại mình, bộ váy rách bươm, cô không thể nào để bộ dạng như thế này mà bước xuống bữa tiệc kia được.

Nhìn sang cái khoác da trên người Gia Anh, không cần suy nghĩ gì nhiều. Ngay lập tức cô nắm lấy áo của Gia Anh kéo ra khiến anh như đứng hình nhìn hành động của cô.

“Sorry, babe. Cho tôi mượn áo anh đi, váy tôi bị rách hở hang tùm lùm à. Có gì tôi trả lại anh sau nha.”

Nói rồi, Hương Dương quay chạy nhanh đi một mạch. Vì cô biết nếu đứng lại nói dài dòng kiểu gì cũng bị Gia Anh xử cho một trận không thấy mặt trời ngày mai luôn.

“Con nhỏ này!”

Gia Anh gần giọng nói, khi lần đầu tiên có một cô gái lại lẩn lướt trước mặt anh như vậy. Trước giờ mấy đứa con gái hay kể cả con trai cũng vậy, chưa một lần dám động vào người anh. Lần này anh nhất quyết phải dạy cho cô ta một bài học.

Anh biến mất trong chớp nhoáng không thấy bóng dáng đâu.

Hương Dương cầm đầu cầm cổ chạy không biết trời trăng mây gió là gì, việc lấy áo của Gia Anh đã là ăn gan hùm rồi nên thoát thân như vậy là tốt nhất, tại bộ dạng của cô như vậy nên cô mới làm thế thôi. Kiểu gì anh ta cũng tức điên lên trong đó.

Dừng lại, tay vịn lên tường, cô thở hồng hộc, cả người mệt nhoài. Nhận ra tay chân mình lấm vết trầy xước do bị đánh vừa rồi, giờ cô mới thấy cái lưng của mình có cảm giác đau nhức.

“Ôi thần linh ơi!”

Bất thành linh Gia Anh xuất hiện đứng ngay trước mặt cô, với gương mặt không thể nào đáng sợ hơn, một bên mặt bị tóc da rướm máu, gân máu nổi đầy mặt.

“A... a...”

Cô không được giữ được thăng bằng, tay quờ quang trong không khí, mà ngã người ra phía sau, lăn xuống cả cầu thang chính giữa sảnh bữa tiệc đang diễn ra.

Mọi người đều đứng sững lại nhìn khung cảnh trước mắt. Nguyên cả những ly rượu được xếp thành tầng đều đổ rầm xuống ngay chúng một cặp đôi. Mà xuôi cho cô khi rước họa vào thân, khi mà gặp ngay cái tên chị đại với đại ca hung dữ nhất cái trường này.

“Chát”

Nguyên cái tác mạnh dội vào khuôn mặt xinh đẹp của Hương Dương đến nổi ứa máu miệng, cô ôm lấy bờ má bồng rất in hằn bàn tay mà ngược mặt lên nhìn hai người họ.

7. Chương 7: “dâu Tây!”

“Cái con nhỏ chết tiệt này từ đâu chui ra vậy? Làm ướt người của mình rồi. Anh à, nó làm rượu ướt hết bộ váy với đôi giày đắt tiền của em rồi này...”

Victoria quát lên giận dữ, nét mặt nhăn nhó nhìn bộ váy ướt nhẹp của mình mà vô cùng bực mình. Giơ tay chỉ thẳng vào mặt Hướng Dương.

Hướng Dương đứng dậy trong đau nhói, cổ tay bầm tím sưng tấy lên. Ánh mắt có chút lo sợ nhìn hai người họ, lúng túng, miệng lí nhí:

“Tôi xin lỗi, tôi không có cố ý... Chỉ do tên kia nên tôi bị té ngã xuống đây...”

“Này xin lỗi là được à? Cô làm ướt đồ của bạn gái tôi và tôi đấy! Khôn hồ thì cởi đồ ra mà lau sạch đi.”

Will quát tháo lên, mắt trừng trừng lên đầy dữ tợn nhìn Hướng Dương, vẻ mặt vênh lên.

“Nè, tôi sẽ lau đồ cho hai người, nhưng đừng có bắt tôi cởi đồ được không?”

Hướng Dương lấp ba lấp đáp, ánh mắt đáng thương nhìn hai người họ. Trong bụng thầm chửi thề: “Tất cả đều tại nhà mi hết, Gia Anh. Nếu như anh không xuất hiện bất thành như vậy thì tôi đã không rơi vào tình cảnh éo le này.”

“Cái gì? Dám ra trả treo à?”

Victoria lớn giọng đáp rồi vung tay định giáng cho Hướng Dương một cái tát thì bị cô nắm chặt lấy cổ tay giữ lại. Cô thật sự đã là nhân nhượng lắm rồi, gần giọng đáp:

“Này nhé, hai người quá đáng lắm rồi đấy. Đây chỉ là tai nạn thôi mà, đâu phải do tôi gây ra. Tôi cũng xin lỗi rồi, tôi cũng đồng ý sẽ lau sạch đồ cho hai người nhưng không phải cởi đồ ra để lau biết chưa. Tôi cũng phải giữ thể diện cho mình chứ?”

“Chát”

Một cái tát thô bạo từ Will giáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Dương, bờ má phải nhanh chóng đỏ ửng bồng rát, in hằn bàn tay của hắn.

“Mày dám lên giọng với bọn tao sao hả? Con nhỏ lão toét!”

Hướng Dương siết chặt hai bàn tay vốn buông lỏng của mình, nén cơn đau ngay mặt, trân trân mắt lên

nhìn hần không một chút sợ hãi, gân cổ lên nói:

“Đồ hèn, anh đánh con gái không biết nhục sao? Các người nhìn vẻ tri thức nhưng không, ngược lại là đồ thất học, không biết cư xử.”

“Mày nói gì?”

“Tôi nói các người là đồ thất học đấy!” Hướng Dương đáp lại một cách đanh thép.

Nghe câu nói ngông cuồng của Hướng Dương khiến hần vô cùng tức giận, ngay lập tức kéo phắt cô lại đẩy mạnh một phát khiến cô không kịp phản ứng gì, va người ngay vào cái cột đình ở chính giữa sảnh của bữa tiệc, làm cô ngã phịch xuống nền gạch lạnh lẽo, nằm co quắp lại trong đau đớn, lưng của cô có duyên với những thứ vật cứng hay sao đấy. Đau không thể nào tả nổi, chắc kiểu này sống lưng của cô tiêu tan rồi. Cô nhăn mặt đến độ ứa ra cả nước mắt.

Mọi người có mặt ở đây đều bàng hoàng đứng nhìn mà không biết làm gì, chỉ trơ mắt ra.

Hướng Dương cố gắng nhịn đau, chống tay ngồi dậy, ngược mặt lên nhìn hai người bọn họ với ánh mắt chán ghét, chợt cười nhạt một cách khinh bỉ, thản nhiên đáp:

“Các người thật sự rất hèn hạ đấy! Làm chị đại, đại ca cư xử lỗ bịch, tưởng người khác sẽ sợ chặc. Làm ơn hãy dùng cái đầu của mình tư duy và con mắt nhìn nhận sự việc đi, đó chỉ là tai nạn và tôi không hề muốn nó xảy ra, tôi cũng lịch sự xin lỗi rồi trong khi đó đâu phải lỗi do tôi gây ra.”

“Chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng à?” Victoria lên giọng đáp.

“Các người chết rồi sao còn không chịu siêu thoát đi, ở đây hoài định làm càn như vậy sao?”

Hướng Dương ngang bướng đáp lại không một chút sợ gì cả, vẻ mặt tỏ ra khiêm nhường. Ánh mắt trừng trừng nhìn hai người họ, hơi thở đều đặn không gấp gáp, mặc dù tim cô không ngừng đập loạn nhịp cả lên.

Will tức mình, nhìn lên chiếc đèn hình vuông thủy tinh màu trắng trên trần nhà dùng linh lực của mình, cho nó rơi xuống ngay chỗ Hướng Dương. Cô như chết sống giãn căng đôi đồng tử nhìn nó, mà tay chân cô như bất động.

“Choang”

Nguyên bóng đèn trần đập xuống trên lưng của một người, khiến ai nấy đều há hốc mồm đưa tay bịt miệng lại. Hướng Dương mở mắt hé hé nhìn người con trai đang che chắn cho cô, nét mặt cô hiện rõ sự ngạc nhiên lẫn sợ hãi, cô thốt lên trong vô thức:

“Gia Anh!”

Rồi cô gục đầu vào ngực của Gia Anh, mắt lúc nhắm lúc mở. Tim anh như thốt lên một giây tức thời vậy nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh định sẽ không quan tâm gì đến, cô gái này ngã cũng mặc kệ, do dám lấy áo của anh nên tự chút lấy hậu quả. Nhưng chứng kiến hai con người vô phép tắc này nên không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Anh bế Hướng Dương lên trong sự ngỡ ngàng của mọi người có mặt ở đây. Huy Nam từ trong đám đông đi ra với vẻ mặt lo lắng nhìn Hướng Dương đang trong tay của Gia Anh, anh tiến lại gần, trầm giọng đáp:

“Để tôi đưa cô ấy đi!”

Nói rồi Huy Nam bế lấy Hướng Dương từ trong tay của Gia Anh quay người bước đi nhanh chóng. Trong tiềm thức mơ màng cô nhìn thấy mình đang ở trong vòng tay của một người, và cô biết người đó là Huy Nam, an toàn đến lạ.

Gia Anh chỉ biết đứng nhìn người con gái ấy được người con trai khác đưa đi đến khi khuất dần trong bóng tối kia. Anh quay lại ném cái nhìn sắc lạnh dành cho hai con người vừa làm lớn chuyện kia, khiến cả hai cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Anh không muốn ở lại cái nơi ồn ào này thêm một phút nào nữa mà nhanh chân bình thần bước đi với dáng vẻ lạnh lùng. Bất chợt một dòng máu đỏ tươi từ tóc mai chảy dọc xuống gò má của anh, anh đưa tay chạm lấy rồi nhìn thứ lỏng sánh đặc sệt màu đỏ ấy với ánh mắt không cảm xúc.

...

Hướng Dương được đưa về biệt phủ, hiện tại cô đang ở trên giường với tư thế nằm sấp mình, để lộ tấm lưng đầy rẫy vết bầm tím đang ửng đỏ cả lên. Cô đau nhức khắp cả mình mẩy.

Huy Nam ngồi bên cạnh giường nhẹ nhàng bôi thuốc vào những chỗ bị bầm trên lưng cho Hướng Dương. Vừa thoa vừa chửi:

“Tôi đã bảo cô đừng đi đâu rồi mà, cô chỉ giỏi gây chuyện thôi. Cô biết, nếu như hai đứa ông nội bà nội kia mà ra tay, thì có mà cô đi xuống mồ luôn đấy.”

“Đau... anh nhẹ tay thôi...”

Hướng Dương kêu than lên, nét mặt nhăn nhó. Cô tiếp lời:

“Tôi có muốn như vậy đâu, tại cái tên Gia Anh kia cả. Nếu anh ta không xuất hiện bất thành linh thì tôi đâu có bị ngã xuống và phải hai con người kia... Ở mà này, suýt nữa quên không nói cho anh biết... Tôi lại

gặp cô gái mà tôi nói với anh gặp ở cây hồng đây, ngay trong bữa tiệc. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt rất là đau lòng.”

Huy Nam chợt dừng lại mọi động tác khi nghe Hướng Dương nhắc tới cô gái đã nhìn thấy ở dưới cây hồng và trong bữa tiệc kia. Anh lấy điện thoại mở sáng màn hình lên với ảnh nền điện thoại, là một cô gái mặc váy trắng có nụ cười rất tươi và đẹp, mái tóc nâu dài, trên tay cầm bó hoa đồng tiền đỏ, đưa cho Hướng Dương xem.

“Có phải cô đã nhìn thấy cô ấy không?” Huy Nam nhú mày nhìn cô hỏi.

Hướng Dương thốt lên đầy bất ngờ khi nhìn thấy hình của cô gái này:

“Đúng là cô ấy rồi! Tôi đã nhìn thấy cô ấy đấy!”

“Nếu cô ấy xuất hiện, tại sao lại không gặp tôi chứ?... Thôi cô nghỉ ngơi đi, tôi phải đi tới một nơi.”

Nói rồi Huy Nam đứng dậy đi ra khỏi phòng làm Hướng Dương không kịp nói một lời nào.

Cô lèm bèm: “Cái tên này cũng thật kì cục, sao không nhờ mình giúp, biết đâu mình lại gặp cô ấy thì sao?”

Cô thở dài gục đầu xuống gối thì vô tình nhìn cái áo khoác da vắt trên ghế, cô chợt nhớ đến lúc ở bữa tiệc, Gia Anh là người đã đỡ cho cô khi bóng đèn trần rơi xuống, cô thì thầm:

“Không biết tên Gia Anh này có sao không nhỉ? Bị bóng đèn đập xuống người như vậy không sức đâu cũng mẻ trán.”

Cô lết xuống giường đi tới gần khung cửa sổ nhìn qua gian nhà đối diện bên kia. Gia Anh đang ngồi tựa trên bậc cửa sổ, tai đeo phone nghe nhạc và cầm cái MP3 trên tay. Nhìn kiểu gì anh cũng có cái gì đó thật sự rất cuốn hút, một vẻ đẹp tả thực trong màn đêm u tối.

Thôi thì sẵn tiện cô cũng không biết làm gì, với lại Gia Anh cũng đang ở phòng nên cô vớ lấy cái khăn choàng cổ quần vào rồi cầm lấy cái áo cả anh ta đem đi trả, dù sao thì cô cũng nên nói một tiếng cảm ơn với anh ta cho phải lễ.

Vừa bước chân vào gian nhà đó, Hướng Dương cảm thấy vô cùng ớn lạnh vì xung quanh trên dãy hành lang tối om, cô phải bật đèn flat trên điện thoại để soi đường đi, lâu lâu còn thấy có mấy có bóng trắng lượn lờ trước mặt, khiến cô chỉ muốn cầm đầu cầm cổ chạy thôi, nhưng lỡ qua đây rồi thì đi luôn.

Tiếng chuông gió khẽ kêu lên đung đưa trong gió thật rùng rợn.

“Chắc phòng này quá!”

Hương Dương đưa tay lên gõ cửa, nhưng không thấy có hồi âm hay tiếng động gì cả. Cô áp tai vào cửa để nghe xem có ai bên trong hay không, nhẹ giọng gọi:

“Gia Anh... Gia Anh, anh có ở trong phòng không?”

Vẫn không thấy hồi âm gì, cô quyết định mở cửa vào trong đó.

“Oh my God! Vãi cả linh hồn...”

Hương Dương thét toáng lên khi Gia Anh lù lù từ trong phòng tắm bước ra với bộ dạng, mình trần để lộ cơ bụng săn chắc chỉ mặc chiếc quần thể thao đen hai sọc trắng.

Bất ngờ, Gia Anh lao tới kéo lấy cô ôm chầm vào lòng khiến cô vô cùng bất ngờ. Điện thoại trên tay cô rơi bộp xuống nền.

“Còn không mau biến đi!”

“Em...”

“Nhanh!”

Giọng nói anh đầy lạnh tanh cùng ánh mắt sắc lẹm nhìn cô gái mặc váy trắng, với mái tóc đen xõa dài hơn lưng, ánh mắt hằn đỏ như vàng trắng máu lập tức biến mất. Cô ta có ý định cho cô gái này một trận vì dám bước chân đến đây để làm phiền anh.

Lúc này Gia Anh vội buông Hương Dương ra, nhanh chóng đi tới tủ lấy áo mặc vào.

Hương Dương đưa tay phía ngực trái của mình, không hiểu sao tim cô lại đập nhanh đến vậy, vừa có cảm giác gì đó đau lòng đến lạ.

“Về đi!”

Hương Dương đưa tay lên đầu gãi gãi như một con ngố, nhẹ giọng đáp:

“Tôi tới đây trả áo cho anh! Dù sao thì cũng cảm ơn anh, vì đã đỡ cho tôi nếu không tôi đã bị bóng đèn kia rơi trúng rồi. Nhưng mà tất cả cũng đều do anh mà ra cả, nếu anh không lù lù xuất hiện thì đã không xảy ra chuyện đó rồi.”

“Do tôi? Hay do cô trước? Nếu như cô không hiên ngang lấy áo của tôi thì làm gì sẽ có chuyện như vậy... Bỏ cái áo xuống rồi về đi, đừng bước chân qua đây nữa.”

Gia Anh nói giọng đều đều với vẻ mặt vẫn giữ sự lạnh lùng, ánh mắt vô cảm xúc.

“Về thì về! Nói chuyện với một tên như anh nhạt như nước ốc!”

Nói rồi Hướng Dương vứt cái áo của Gia Anh lên giường rồi mở cửa chạy một lèo bán sống bán chết, vì không thể ở lại đây vì quá ám dị, nó còn u ám hơn cả cái gian nhà lớn bên kia nữa.

Bỗng dưng Gia Anh đặt tay lên tim mình, cảm giác như lớp băng bao quanh tim đã vỡ ra vậy. Anh khẽ nói thầm:

“Cảm giác cái ôm này như cái ôm lần đầu tiên của chúng ta vậy, Dâu Tây của anh à!”

8. Chương 8

Sáng hôm sau.

Hướng Dương cùng với Huy Nam đều xuống phòng khách khi được gọi xuống. Phu nhân Đào đã ngồi sẵn trên ghế sofa chờ ở đó. Cô quay sang nhìn Huy Nam, vẻ mặt anh vô cùng lạnh lùng không thể hiện cảm xúc gì, có vẻ như giữa anh và bà có quan hệ không được tốt lắm.

“Con chào mẹ!” Hướng Dương lễ phép cúi đầu chào bà.

“Cả hai ngồi xuống đi!”

Hướng Dương và Huy Nam đều đi tới ghế sofa ngồi xuống đối diện với bà.

“Mẹ gọi tụi con xuống đây có chuyện gì không?”

Huy Nam nói giọng đều đều.

“Cuối tuần này hai đứa đi hưởng tuần trăng mật đi.” Bà Đào đáp nhanh.

“Nghỉ tuần trăng mật sao?” Hướng Dương thốt lên trong thâm lặng mà không dám bộc lộ ra bên ngoài. Cô chẳng hiểu đi hưởng tuần trăng mật ở xã hội vong hồn có cái quỷ gì nữa, chẳng lẽ đi ngắm mấy cái biệt

thực bỏ hoang với khu rừng hoang à? Không thì đi vào mấy khu lăng mộ chắc.

Nghe bà nói vậy Huy Nam lập tức phản đối ngay: “Con không muốn đi! Lấy nhau theo ý mẹ như vậy chưa đủ sao? Mẹ còn muốn gì nữa?”

“Mẹ không muốn người khác phải nói ra nói vào, nên đi đi cho mẹ.”

Bà nhất quyết đáp, rồi đặt hai cái vé khu resort biển Ocean xuống bàn trước mặt hai người.

“Con không muốn đi!”

Nói rồi Huy Nam đứng dậy đi thẳng ra khỏi đây, làm Hướng Dương không biết phản ứng sao, ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, cứ lúng túng không biết nói gì khi thấy vẻ mặt bà ấy hầm hầm.

“Con thuyết phục Huy Nam đi đi con. Chứ bị người ta dị nghị hoài lời ra tiếng vào không hay đâu con. Nhất định hai đứa phải đi cho mẹ!”

Bà nhìn Hướng Dương hiền từ đáp.

Hướng Dương cũng chỉ biết gượng cười mà gạt đầu “Dạ, vâng!” cho có lệ, rồi cầm lấy hai cái vé đứng dậy nhanh chóng rời đi, đuổi theo Huy Nam.

“Này Huy Nam, Huy Nam...”

Cô gọi réo lên, đứng ngay trước mặt Huy Nam mà thở hồng hộc, chìa hai tấm vé trước mặt anh cất giọng đáp:

“Anh có đi không thì bảo? Mẹ bắt buộc hai chúng ta phải đi đấy! Thôi dù sao đi đi, chắc nơi này cũng đẹp lắm đấy, đi cho biết.”

“Vậy thì cô tự mà đi một mình đi!”

Nói rồi Huy Nam lên xe phóng đi một mạch với vẻ mặt lạnh tanh, không nói thêm một lời nào. Làm Hướng Dương đứng đờ ra đó không kịp nói gì thì anh đã đi mất, nhìn hai tấm vé trên tay mà không biết làm gì, vứt đi thì cũng tiếc. Cô thở phắt một cái đáp:

“Không đi thì tôi tự đi một mình! Lâu rồi mình cũng chưa đi biển, thôi thì coi như đi du lịch vậy.”

...

Tại trường Vong Âm.

Gia Anh đang ngồi một mình ở chiếc ghế gỗ sau trường. Vẻ mặt anh lạnh theo từng cơn gió, ánh mắt nhìn chiếc điện thoại màu hồng của Hướng Dương đã đánh rơi ở phòng anh đêm qua.

Anh chợt nhớ lại tối qua tại bữa tiệc, lúc anh xuất hiện thành công trước mặt Hướng Dương làm cho cô ấy ngã xuống cầu thang, bàn tay anh đã đưa ra định kéo cô lại nhưng không kịp, thế là để cho cô ấy ngã sấp mặt. Anh cũng cảm thấy có chút có lỗi trong chuyện này.

Nhớ lại hành động vì bị mấy con ma hù cho khiếp vía mà chạy nhào tới ôm anh, vẻ mặt ngốc nghếch của cô ấy khiến anh có chút buồn cười. Trên môi chợt cười nhẹ.

“Công nhận anh cười lên đẹp thật đấy!”

Gia Anh thoáng giật mình, tắt ngay nụ cười chưa đầy một giây khi nghe giọng nói cất lên. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hướng Dương đang đứng trước mặt anh.

Hướng Dương nở một cười tỏa nắng đi lại ngồi xuống bên cạnh Gia Anh, nhưng anh lại đứng dậy ném điện thoại vào tay cô, trầm giọng đáp:

“Cô thích vứt đồ lung tung như vậy sao?”

Nói rồi Gia Anh cho tay vào túi quần bước đi.

“Cái con người này, sao lúc nào cũng cộc cằn, lạnh lùng thế nhỉ?”

Hướng Dương lau bầu đáp rồi cũng đứng dậy về lớp thì bắt gặp cảnh tượng khó tin.

Một cô gái đang mặc đồng phục với chân váy đen và áo sơ mi trắng đang đứng trước mặt Gia Anh. Cô ấy trông rất xinh xắn và hiền lành. Cô ấy chìa một hộp quà to màu đỏ về phía Gia Anh nhẹ giọng ngưỡng chừng đáp:

“Đây là tấm chân tình của em, mong anh nhận lấy!”

Hướng Dương cùng lũ học viên đứng nhìn mà há hốc mồm ngạc nhiên. Vốn dĩ ở đây ai cũng biết Gia Anh là một tên lạnh lùng như hòn đá tảng, chúa ghét ai cản đường mình. Cô gái này thật can đảm. Tuy anh ác tính nhưng vẫn ùn ùn gái theo.

Gia Anh vẫn đứng im lặng không phản ứng gì, nét mặt không tỏ ra một chút cảm xúc nào. Mắt hướng về phía hộp quà rồi nhìn cô gái trước mặt mình với ánh mắt khó chịu và chán ghét. Anh buông một câu hờ

hợt:

“Tặng tôi? Làm gì chứ?”

“Vì em muốn tỏ tình với anh. Em thích anh lâu rồi, ngày nào em cũng đứng một góc nhìn anh ngủ trên bầu của sổ của phòng kho trên kia, không thì đứng nhìn anh ngồi ở ghế gỗ đằng đó.”

Cô nói giọng đều đều, khẽ mỉm cười gượng gạo, tay run run cầm chặt hộp quà trong tay.

Gia Anh đưa tay cầm lấy hộp quà, khiến cô gái đó như mừng thầm, mọi người kinh ngạc. Nhưng không, anh đã ném hộp đó đi một cách phũ phàng rồi bước đi lướt qua mặt cô gái ấy một cách lạnh lùng vô cảm.

“Gì vậy trời? Thật quá đáng mà!”

Hướng Dương thấy vậy, vội chạy tới nhặt lấy hộp quà đưa cho cô gái rồi kéo phất người Gia Anh lại lên giọng đáp:

“Người gì đâu mà phũ phàng thế? Này không thể từ chối một cách nhẹ nhàng hơn sao? Dù sao thì người ta cũng là con gái mà... Cô ấy dịu dàng, hiền lành thế kia mà không biết nắm bắt lấy cơ hội, để hỏi xem ai thêm yêu anh.”

“Thì sao? Tôi đâu cần ai yêu tôi!”

Gia Anh trầm giọng nói, ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào Hướng Dương khiến cô thoáng rùng mình. Nhưng cô mặt dày đặt hộp quà trong tay anh, đẩy anh về phía cô gái đó khiến anh có chút ngạc nhiên với hành động của cô, cô lên giọng:

“Nếu đồng ý thì nhận tấm chân tình của cô ấy đi, còn không thì nói nhẹ nhàng thôi để cho cô ấy hiểu.”

Gia Anh lại hất bay hộp quà đi, quay lại nhìn Hướng Dương gần giọng nói:

“Đừng có lo chuyện bao đồng!”

Dứt lời anh lạnh lùng bước đi nhưng lại bị Hướng Dương nắm kéo lại. Anh bực mình hất tay cô ra và vô tình đẩy cô ngã phịch xuống, đầu gối đập xuống nền sỏi vài đường rỉ máu, bàn tay chà sát xuống khiến cô nhúu mày vì đau.

Anh mặc kệ không quan tâm mà bỏ đi một cách thẳng thừng. Cô gái ấy vội chạy lại đỡ cô đứng dậy hỏi han:

“Cậu có sao không vậy?”

Hướng Dương mỉm cười lắc đầu: “Không sao đâu! Chỉ bị trầy sơ sơ thôi!”

“Hôm khác cậu đừng làm như vậy nữa. Anh ấy mà nổi giận lên rất đáng sợ đấy. Tớ tỏ tình với anh ấy cũng là liều lĩnh lắm rồi. Do cứ giấu cảm xúc đơn phương trong lòng hoài mình chịu không được nên mới tỏ tình với anh ấy. Nhờ vậy mà bây giờ mình cảm thấy nhẹ lòng lắm. nào để mình đỡ cậu đi. Mà cậu tên gì đấy?”

“À, cứ gọi tớ là Hướng Dương.” Hướng Dương nhẹ giọng đáp.

“Còn mình là Lê Thương!”

...

Sau khi tan học, một mình Hướng Dương lang thang trên vỉa hè đi bộ về biệt phủ một mình. Huy Nam chắc vì chuyện đi nghỉ tuần trắng mắt hồi sáng nên không thèm nói chuyện với cô. Đi đâu cô cũng thấy vong hồn đi khắp mọi nơi, trong vẻ mặt ai nấy đều vô cùng kinh dị, lâu lâu thì trở về như bình thường.

“Mỗi chân quá, đã vậy đầu gối còn đau nữa!”

Hướng Dương than thở đi lại ghé đá gần đó ngồi nghỉ tạm một lát rồi đi tiếp. Nhìn lại đầu gối của mình nó bầm tím ửng đỏ cả lên, đã vậy còn rỉ máu nữa, bàn tay trái chốc vài mảnh da rướm máu, tác phẩm này đều do cái tên Gia Anh bực béo kia gây ra cả, nhưng nhờ vậy cô quen được cô bạn vô cùng dễ thương.

Một con xe hơi đen chột dừng lại, Huy Nam mở cửa xe bước xuống đi tới đứng trước mặt Hướng Dương khiến cô hơi ngẩn người ngược mặt lên nhìn anh.

“Huy Nam! Tôi tưởng anh về từ tám xứ rồi chứ?”

“Tôi về một mình, kiểu gì mẹ tôi cũng hỏi cô đâu thôi. Tôi không muốn bà ấy suốt ngày cảm ràm.” Huy Nam trả lời với giọng đều đều, ánh mắt vô tình nhìn vào đầu gối và bàn tay trái của cô, nhú mày hỏi: “Mà chân cô với tay cô bị sao mà trầy sưng bầm tím hết lên vậy?”

Hướng Dương cười trừ băng quơ đáp: “Không sao đâu! Do tôi bất cẩn nên bị té thôi!”

“Hậu đậu! Ngồi yên đây, đợi tôi một lát!”

Nói rồi Huy Nam đi tới xe của mình lấy băng cá nhân, những cái này lúc trước đều do mối tình đầu của anh chuẩn bị cho anh, do anh hay bất cẩn làm đứt tay mình mỗi khi học thực hành phẫu thuật.

Anh đi lại khẽ khụy chân ngồi xuống dán miếng băng cá nhân vào chỗ bị bầm cho Hướng Dương. Rồi cầm lấy tay của cô nhẹ nhàng dán vào. Lúc này cô mới thật sự nhìn kĩ từng nét trên khuôn mặt của Huy Nam, tuy có vẻ lạnh lùng nhưng lại ôn nhu, nhẹ nhàng. Cô chợt cảm thấy tim mình đập nhanh lạ thường, không hiểu cảm xúc gì nữa.

Anh ngược mặt lên nhìn cô, ôn hòa đáp: “Tôi với cô sẽ đi nghỉ tuần trăng mật!”

“Chẳng phải anh nói không muốn đi sao?”

Hướng Dương cất giọng ngạc nhiên đáp khi nghe Huy Nam nói vậy.

“Tôi biết đằng nào cô cũng sẽ đi một mình!”

“Ừ... thì tôi...”

“Cô có biết gì về nơi đó đâu, lỡ như đi một mình có chuyện gì xảy ra thì tôi gánh hết à? Ngày mai chúng ta sẽ đi, có gì về cô sắp xếp đồ đạc đi.”

Cô gật đầu nhìn Huy Nam mỉm cười đáp. Hai người nhìn nhau mang hai cảm xúc khác nhau. Anh đưa cô vào trong xe rồi cho xe chạy đi.

Gia Anh từ trong một góc bước ra với ánh mắt lạnh đậm, khẽ vụt ra tiếng thở dài. Siết chặt băng cá nhân có họa tiết hình dâu tây trong tay rồi vút đi.

9. Chương 9: Tình Cảm Của Đôi Bên

Trong chiều hôm đó, Huy Nam đưa Hướng Dương đi tới khu nghỉ dưỡng yên tĩnh, rừng rậm hoang vu và biệt lập gần vùng biển xinh đẹp. Nhưng điều khiến Hướng Dương nổi hết cả da gà khi nhìn vào nghỉ dưỡng này đó là, những cái homestay đều bị bỏ hoang từ lâu, rong rêu phủ đầy.

Theo lối mòn đi vào tới phòng được đặt sẵn, lâu lâu cô thấy có mấy cái người phục vụ trong trang phục trắng lấm lem bụi bẩn, hai con mắt đen thui với gân máu nổi đầy trên mặt. Nhìn thật vô cùng khiếp đảm. Còn có mấy cái xe đưa đón khách đi, khỏi phải đi bộ tự động chạy như đúng rồi vậy.

Vừa về tới phòng, Hướng Dương chạy ra ngoài ban công nhìn ngắm bờ biển bao la cảm thấy hưng phấn. Cô quay lại nhìn Huy Nam mỉm cười đáp:

“Ê Huy Nam, hay là chúng ta ra đó chơi đi! Tôi muốn đi dạo ra đó, tại lâu rồi không được đi biển.”

“Vậy thì cô đi một mình đi, tôi chỉ có trách nhiệm đưa cô đi chứ không rảnh chơi cùng với cô. Giờ tôi mệt rồi, ra ngoài đi, đừng làm ồn ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi!”

Nói rồi Huy Nam ngã người xuống giường nhắm mắt lại, làm Hướng Dương tụt cả hứng. Cô bực dọc lên tiếng:

“Cái tên này, đã đi tới đây rồi mà còn... Thôi tôi tự đi, cứ nằm đó mà ngủ đi.”

Nói rồi Hướng Dương mang túi thổ cẩm vào người đựng vài vật dụng cá nhân rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Thế là cô đi một mình tham quan cái nơi chẳng khác nào trong mấy bộ phim kinh dị cả.

Hôm nay cô diện cho mình đầm váy sơ mi dáng rộng màu đen, chân mang đôi giày màu đen nốt, tóc đánh tết gọn gàng, nhìn cô thật sự xứng danh là một “búp bê sống”.

Một cô lang thang trên đoạn bờ biển trải dài, gợn lên những đợt sóng biển, bước chân in dấu dưới nền cát mịn màng rồi lại mờ dần đi. Ánh mắt cô nhìn về một hướng nào đó xa xăm.

Bất giác trong đầu cô xuất hiện một hình ảnh mập mờ về một người con trai nhưng không tài nào nhìn rõ mặt, mà dáng vẻ đó lại trong rất quen thuộc, khung cảnh cũng chính tại bờ biển này. Cô nhú mày cảm thấy lạ lẫm.

“Ôi mẹ ơi... gì vậy?”

Hình ảnh trong đầu cô bỗng chốc tan biến trong phút chốc, đôi đồng trợn tròn ngạc nhiên nhìn người con gái cô mặc váy trắng, cầm bó hoa đồng tiền từng gặp trước đó. Hai con người đen thui không thấy nổi tròn trắng, khóe mắt một giọt nước mắt màu đỏ nói đúng hơn là máu chạy dọc xuống bờ má. Cô rợn cả người, lạnh hết cả sống lưng.

Hướng Dương hít một thật sâu, quay người lại, bây giờ chạy đối với cô là một kẻ sách. Thế là cô cầm đầu chạy nhưng cô gái đó lại hiện ngay trước mặt cô.

Cô gượng cười lên tiếng đáp: “Tôi không làm có tội với cô, làm ơn tha cho tôi.”

“Giúp tôi!”

“Hả?”

Hướng Dương ngẩn người nhìn cô gái ấy với ánh mắt ngạc nhiên đáp.

...

Tối, Huy Nam chợt choàng tỉnh dậy, nhìn lên đồng hồ đã điểm 20 giờ.

Nhìn xung quanh phòng không thấy Hướng Dương đâu, anh cũng đủ biết cô chưa về. Bắt đầu anh cảm thấy lo lắng sốt vó, vì trời tối sẽ có rất nhiều ma quỷ lang thang xuất hiện mà Hướng Dương lại mới xuống đây lần đầu nữa.

Anh đứng dậy mặc áo vào đi tìm Hướng Dương, miệng cảm râm: “Sao cái cô cứ khiến mình phải lo lắng thế nhỉ? Thật là, muốn vô tâm cũng không được.”

Đi một hồi lòng vòng ở ngoài biển rồi đi tới công viên không thấy Hướng Dương đâu, anh bắt đầu thấy bức mình thật sự.

“Cái cô này đi đâu rồi chứ? Có khi nào mình vừa đi, cô ấy đã về phòng rồi không?”

Anh thầm nói, rồi quay người lại quay về khu nghỉ dưỡng, bởi hiện tại anh đang trong cái công viên cây xanh um tùm tối om.

“Hu hu”

Bất chợt bước chân Huy Nam khựng lại khi nghe thấy tiếng khóc thút thít gần đây, thì vô tình nhìn thấy Hướng Dương đang ngồi chồm hỏm ôm mặt khóc phía trước kia. Có vài bóng ma du côn đang vây quần xung quanh cô.

Anh vội chạy tới đuổi bọn chúng đi, ngồi xuống trước mặt Hướng Dương, đặt tay lên vai cô ôn hòa đáp: “Hướng Dương...”

Lúc này Hướng Dương mới dám ngược mặt lên nhìn khi nghe giọng nói của Huy Nam, nước mắt chảy tèm nhem như một đứa trẻ vậy, cô òa khóc lên nói:

“Trời ơi, sợ chết mất thôi... có chạy kiểu gì bọn chúng cũng chặn đường tôi hết, tưởng chừng sẽ không thoát nổi rồi chứ?... hức hức...”

Rồi cô chuyển sang trách móc Huy Nam: “Tất cả đều tại anh đấy... Ai bảo không đi cùng tôi chi... ở trong phòng ngủ như đúng rồi vậy... Đã xuống đây rồi, thì dẫn tôi đi chỗ này chỗ kia chứ... Tôi có biết gì đâu mà đi... Sợ muốn chết!”

Nghe Hướng Dương vừa khóc vừa nói khiến anh có chút buồn cười với vẻ mặt đáng thương cũng có phần đáng yêu của cô lúc này, chắc bị mấy con ma chọc cho khiếp vía rồi. Anh khẽ ôm lấy cô vào lòng, tay vỗ nhẹ vào lưng vài cái trấn an:

“Được rồi, nín đi... Lỗi do tôi được chưa... Nín đi, đừng khóc nữa...”

Chẳng hiểu sao cô gái nhỏ như “hạt dẻ” này lại khiến anh phải bận lòng như vậy. Nhưng lại cho anh cảm giác rất dễ chịu.

...

“Này ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn giờ... Đói đến mức như vậy sao?”

Huy Nam nói, đẩy hộp sữa tới trước mặt Hướng Dương.

Cô cầm lấy đũa ống hút vào uống ừng ực, cầm lấy đùi gà ăn một cách ngon lành như một đứa chết đói ngàn năm vậy. Cô vừa ăn vừa nói:

“Từ sáng đến giờ có ăn gì đâu, đương nhiên là đói rồi.”

Huy Nam im lặng không nói chỉ biết nhìn Hướng Dương mà cảm thấy buồn cười về tự nhiên vô tư của cô.

“À mà quên nói với chuyện này... Sáng sớm bình minh anh có thể đưa tôi đến cây cầu đèn lồng tình yêu được không? Nghe nói chỗ đó rất đẹp, tôi muốn đi...”

Nghe Hướng Dương nói muốn đến nơi đó về mặt Huy Nam chột tối sầm lại, ánh mắt có chút thoáng buồn. Nhìn thấy vẻ mặt anh như vậy, cô nhíu mày lên tiếng đáp:

“Sao vậy? Anh không muốn đi à?... Năn nỉ đó, đưa tôi đi đi...”

Vì tại cây cầu đó chính là nơi cuối cùng mà anh gặp cô ấy sau khi bị tai nạn giao thông. Sau lần đó, anh có vài lần ghé tới đó với hy vọng sẽ gặp lại cô ấy nhưng đều không gặp.

Anh gượng cười gật đầu đáp: “Được rồi, tôi sẽ đưa cô đi.”

...

Sáng bình minh hôm sau.

Hướng Dương đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, lon ton chạy ra ngoài thì đã thấy Huy Nam đang đứng trước sân đợi cô. Trông Huy Nam vô cùng điển trai với áo sơ mi trắng cùng quần kaki đen. Cô chạy tới vỗ vai một cái cất giọng đáp:

“Đi thôi!”

Anh chỉ “Ừm” một tiếng rồi đưa cô đi đến nơi đó.

Cuối cùng cả hai cũng tới địa điểm cây cầy đèn lồng tình yêu. Cây cầu bắt ngang đầm thẳng ra ngoài biển không ngắn cũng không dài. Hướng Dương mở tròn mắt ngạc nhiên tại nơi này, vì nó quá mộng mị và âm đạm nhưng lại có vẻ đẹp riêng, với những chiếc lồng đèn màu đỏ được treo trên mấy cái cột.

Cô có thể bắt gặp vài linh hồn nữ lang thang tại đây ngồi trên mép cầu với vẻ mặt đau khổ. Vì sáng sớm nên nơi này vô cùng hoang vắng và âm dị vô cùng.

Cô dừng lại chỗ một cô bán hoa, cô cúi người cầm lấy một bó hoa đồng tiền màu đỏ, mỉm cười đáp: “Con mua bó hoa này nhé!”

Sau khi tính tiền xong, Hướng Dương chạy tới đặt bó hoa trong tay Huy Nam làm anh có chút bất ngờ, nhú mày nhìn cô.

“Gì vậy? Sao lại mua hoa đồng tiền đỏ rồi đưa tôi làm gì?”

“Anh cầm lấy nó đi, tôi có một bất ngờ dành cho anh. Giờ thì anh hãy dùng cái này bịt mắt lại đi.”

Hướng Dương nói giọng đều đều, rồi lấy trong túi ra một sợi dây vải màu đen đưa cho anh.

Huy Nam cầm lấy, nhìn Hướng Dương với ánh mắt thắc mắc khó hiểu, không biết cô đang làm cái trò gì nữa.

“Anh mau cột lại đi, nhớ kín kín một chút đấy!”

“Cô định làm gì vậy?”

“Anh cứ làm theo đi, đảm bảo anh sẽ phải cảm ơn tôi đấy!”

Huy Nam chẳng biết Hướng Dương đang làm điều gì kì hoặc nữa, nên thôi làm theo, cột dây vải bịt mắt lại, một màn tối đen ngòm. Hướng Dương nắm lấy tay anh dẫn lên cầu.

Đến giữa cầu, Hướng Dương dừng lại khi thấy người con gái ấy mặc váy trắng đó xuất hiện. Cô ấy là Ngọc Châu, mối tình đầu của Huy Nam. Cô ấy đã nhờ Hướng Dương giúp cô gặp Huy Nam.

Hướng Dương nhìn Ngọc Châu mỉm cười có chút thoáng buồn không hiểu tại sao, tim cô như hẫng đi một nhịp vậy. Cảm giác rất khó chịu làm sao!

Cô buông tay Huy Nam ra, nhìn anh đáp: “Chúng ta tới rồi!” rồi cô đưa tay tháo bỏ sợi dây ra khỏi mắt cho anh.

Anh chớp mắt vài cái để định hình những gì ở trước mặt. Chợt anh ngẩn người với vẻ mặt anh hiện rõ sự kinh ngạc, người con gái ấy mà bấy lâu anh tìm kiếm đang ở trước mặt anh.

Cô ấy chạy tới ôm chầm lấy anh. Anh không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa.

Hương Dương quay người lảng lạng bước đi với nụ cười yếu ớt đượm buồn, mặt cúi xuống ủ rũ như chiếc bánh bao chiều vậy.

Vốn dĩ cô chỉ là người đến sau...

“Huy Nam à, em nhớ anh nhiều lắm đấy...”

Ngọc Châu vừa khóc vừa nói trong nghẹn ngào. Huy Nam buông nhẹ cô ra, đáng lẽ ra cô ấy đã ở đây anh phải vui chứ nhưng sao anh cảm thấy không còn cảm giác gì với cô thế này. Anh vội gạt bỏ cái ý nghĩ điên rồ đó đi, nhìn thẳng vào mắt cô thắc mắc hỏi:

“Em đã đi đâu, khiến anh tìm kiếm em trong vô vọng vậy hả?”

“Em vẫn luôn ở bên anh, nhưng anh không biết đó thôi. Em luôn đứng dưới cây hồng nhìn vào căn phòng của anh mà không dám gặp trực tiếp anh, vì em sợ.”

Ngọc Châu nói rồi quay đi đến thành cầu, với giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Em sợ gì?”

“Mẹ của anh... Lý do chính là mẹ của anh không thích em, bắt em phải rời xa anh và bảo anh chuẩn bị lấy vợ. Với lại mẹ của anh còn đe dọa tới gia đình của em nên em mới buộc phải rời xa anh, bà ấy đã làm thật. Bà đã cho người tới nhà em đập phá, rồi còn cưỡng bức em, em đau khổ nên mới uống thuốc tự vẫn. Vì nhớ anh không thể chịu nổi mà em chỉ biết đứng nhìn anh.”

“Mẹ anh đã làm như vậy sao? Tại sao bà ấy lại nhẫn tâm như vậy chứ? Nhưng tại sao em lại nhờ Hương Dương chứ? Trong khi cô ấy là vợ của anh.”

Ngọc Châu quay lại nhìn anh nhẹ giọng đáp: “Vì em không còn cách nào khác nên đành nhờ cô ấy giúp, em cũng quan sát cô ấy ở trường Vong Âm, cũng thấy cô ấy là một người dễ gần và thân thiện, nên em nghĩ mình nói chuyện này ra chắc cô ấy sẽ hiểu. Không ngờ cô ấy lại giúp, đúng là cô gái tốt bụng.”

Huy Nam cảm thấy mình có lỗi với Ngọc Châu vô cùng, chỉ vì mẹ của mình mà cô ấy mới thành ra như vậy. Anh ôm cô vào lòng, như sao trái tim của anh lại nguội lạnh thế này.

“Cô ấy nói với em, dù sao thì giữa anh và cô ấy chỉ lấy nhau trên danh nghĩa thông qua một giao ước. Phải không Huy Nam?”

Cô buông nhẹ Huy Nam ra nhìn anh tò mò hỏi, vì trước đó cô đã gặp Hướng Dương ở biển và nghe cô nói đến điều này.

Huy Nam cười trừ trong cay đắng, gạt đầu “Ừm” một tiếng mà không nói thêm bất cứ lời nào.

...

Hướng Dương lang thang một mình đi đâu quanh đây, chẳng còn tâm trạng gì nữa, khẽ thở dài nghĩ lại chuyện vừa rồi. Nhưng dù sao cô cũng cảm thấy chuyện tình của họ thật bi đát.

Ngọc Châu cũng đã kể hết cho cô nghe, nên cô cũng chỉ đành ngậm ngùi mà giúp họ thôi, nhưng lòng lại khó chịu đến lạ.

“Bộp”

Mãi cảm cúi đi chẳng thèm ngược lên nhìn về phía trước có gì, nên Hướng Dương đâm đầu vào một người, làm cho hộp dâu tây trên tay người đó rơi xuống đất hết.

Hướng Dương chẳng màng mở miệng xin lỗi mà đi luôn như vậy, làm Gia Anh đứng ngơ ra nhìn: “Con nhỏ này bị sao vậy? Sao nhìn mặt ủ rũ thế kia? Thật không ngờ đi xuống tận đây, lại gặp cô ấy đấy. Oan gia ngõ hẹp! Nhưng mà cái hộp dâu tây của mình... Thật là...”

Gia Anh càu nhàu với vẻ mặt có chút bức bối, khi hộp dâu tây mới mua chưa ăn được quả nào lại bị Hướng Dương làm cho rơi hết.

10. Chương 10: “em Có Chuyện Gì Buồn Sao?”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hướng Dương dừng chân ngồi tại ghế đá gần đó với vẻ mặt mang đầy tâm trạng, ánh mắt nhìn đi đâu đó quanh đây. Khẽ vụt ra tiếng thở dài nào nề.

Bất chợt cô cảm thấy lạnh ở bên má khi bị một gì đó áp vào, cô giật mình quay sang nhìn thì thấy ly trà sữa đang cầm trên tay của Gia Anh, khiến cô có chút bất ngờ, ánh mắt trân trân nhìn anh.

“Cầm đi, định để tôi cầm đến mỗi tay sao?”

Gia Anh cất giọng nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Hướng Dương ngượng ngùng đưa tay nhận lấy ly trà sữa từ Gia Anh, bỗng chốc tâm trạng vừa rồi cũng tan biến hẳn đi không hiểu tại sao. Gia Anh châm ống hút vào ly cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh, cô mỉm cười đáp:

“Cám ơn anh!”

Cô nhâm nhi uống trà sữa, mắt sáng lên bởi hương vị của nó thật sự rất tuyệt mà cũng là vị mà cô thích. Nhìn lại ly trà sữa nhãn hiệu Bobabop, đây là thương hiệu trà sữa mà cô thường hay uống lúc đi học. Cô nghiêng đầu sang nhìn Gia Anh thốt lên:

“Công nhận anh muốn đúng loại trà sữa tôi thích đây, đã vậy còn là vị mật ong nữa.”

“Trả tiền ly trà sữa cho tôi đây, một trăm ngàn!”

Gia Anh nhìn Hướng Dương cất giọng đáp, với vẻ mặt bất cần.

“What? Một trăm ngàn?”

Hướng Dương thốt lên suýt sặc và phun trà sữa đang ngậm trong miệng ra ngoài khi nghe Gia Anh nói giá của nó. Cô nhìn anh với ánh mắt trợn trong ngạc nhiên đáp:

“Này, tôi nhớ lúc trước có người mua cho tôi ly trà sữa vị mật ong này chỉ có năm mươi ngàn thôi nhé, bao gồm cả trân châu, thạch phô mai, khúc bạch và bánh flan. Làm gì có ly nào mà mất dữ vậy, uống té à?”

“Ly trà sữa này năm mươi ngàn, cộng thêm phí ship! Đâu có cái gì cho không.”

Gia Anh thản nhiên đáp, nụ cười nhẹ nữa môi hờ hợt như có như không.

“Hơ hơ, cái con người này không ngờ lại tính toán như vậy đấy. Tưởng đâu được uống chùa chứ, ai dè... thôi dù sao có ly trà sữa này cũng làm quên đi sầu muộn...”

Hướng Dương lắc đầu nói, bó tay với một người Gia Anh. Chẳng hiểu tính cách con người anh như thế nào nữa, thất thường như giông bão vậy. Hút ừng ực gần hết cả ly rồi cô bóc vỏ ra, lấy muỗng múc mấy cái thạch ăn một cách ngon lành.

Gia Anh chỉ biết nhìn Hướng Dương theo một góc nhìn nào đó với ánh mắt lạnh buồn, trầm lắng. Nụ cười tươi tỏa nắng trên môi cô làm anh bỗng có cảm giác nhẹ lòng hẳn đi: “Em có chuyện gì buồn sao, Dâu Tây?”

”Ừa mà sao, anh lại tới đây vậy?”

Hướng Dương chợt quay lại nhìn anh hỏi, anh vội quay đi chỗ khác có chút lúng túng nhưng nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Anh hạ giọng tâm trầm thấp đáp:

“Thích thôi! Còn cô?”

“Tôi hả?... Nghe theo lời mẹ chồng, đi nghỉ tuần trăng mật cùng với Huy Nam. Nhưng mà hiện tại anh ấy đang ở bên mỗi tình đầu của mình rồi, tôi đã giúp cho hai người ấy được bên nhau. Đáng lẽ tôi nên vui mới phải nhưng chẳng hiểu sao lòng buồn man mác như mưa phùn đầu mùa vậy?”

Hướng Dương chợt xịu mặt xuống nói, gượng cười rồi buông một câu đùa: “Tôi có nên nghe bài em gái mưa không nhỉ? Nó có vẻ hợp với tâm trạng của tôi hiện giờ... hihi...”

Nói rồi Hướng Dương đứng dậy bước đi, cơn gió thổi thoảng qua làm bay mai mái tóc cô.

Gia Anh đứng dậy nhìn bóng dáng nhỏ bé ấy đang đi kia rồi bước theo phía sau cô.

”Giờ mình anh nơi đây cô đơn lạnh lẽ

Nơi phương xa em có hạnh phúc

Có thấy vui như anh từng khiến em nở nụ cười, bồi hồi con tim anh nhận ra.

Khi em đưa đôi tay xa cách, là khi cơn mưa nặng hạt

Chỉ còn anh nơi đây, lặng nhìn theo bóng em rời xa” (Yêu thương ngày đó)

...

Chiếc xe dừng lại trước một homestay gần chỗ khu nghỉ dưỡng mà Huy Nam với Hường Dương đang nghỉ ở đó.

Vừa vào trong phòng, Ngọc Châu ôm lấy Huy Nam nhẹ giọng nói:

“Tối nay anh ở lại đây với em được không?”

Huy Nam buông nhẹ Ngọc Châu ra, trầm giọng đáp:

“Có lẽ không được, anh xin lỗi. Tạm thời chúng ta cứ như thế này đi, khi nào trở về thành phố, chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau ở trường Vong Âm được không?”

“Tại sao vậy? Có phải vì Hường Dương không? Chẳng phải hai người chỉ là bạn bè, lấy nhau chỉ vì giao ước thôi sao? Anh cảm thấy áy náy với cô ấy hả?”

Huy Nam nhìn thẳng vào mắt Ngọc Châu với vẻ nghiêm túc đáp:

“Không phải vậy! Là vì mẹ của anh thôi. Dù sao anh với Hường Dương cũng đã cam kết với nhau, khi nào anh tìm được em thì sẽ ly hôn, đường nấy đi. Hơn nữa chuyện này đâu phải anh muốn là được, còn mẹ với ba của anh nữa... Đợi thêm một vài thời gian nữa khi mọi thứ ổn cả, anh sẽ nói chuyện này cho gia đình biết.”

“Em hỏi thật anh, anh còn yêu em chứ? Em sợ có một ngày anh không còn yêu em nữa.”

Ngọc Châu nói giọng chân thật với ánh mắt lo sợ gì Huy Nam vì cô sợ sẽ có một ngày mất anh, vì hiện tại bên anh là một người con khác chứ không phải cô.

“Em yên tâm, anh có lỗi với em, nên anh sẽ bù đắp cho em!”

...

Hường Dương và Gia Anh đều dừng lại ở rạp chiếu phim bỏ hoang, nhưng vẫn nườm nượp người vô vàn đương nhiên không phải người đương. Do cô thấy vậy thôi, thực chất mọi thứ hoàn toàn diễn ra bình thường sống bên đương vậy.

Gia Anh cực kì ghét xem phim rạp, vì anh thấy thật sự nhàm chán. Nhưng không biết hôm nay trời nổi gió chuyển mây hay sao anh lại theo cái cô phiền phức này. Vì cô nài nỉ quá nên anh mới đi thôi, cô cứ than van trên trời dưới đất rằng: “Người ta đi xem phim toàn có đôi có cặp, có bạn, chứ ai đi một mình kì cục... Với lại trong đây toàn vong không à, nên tôi ớn lạnh lắm...” và thế là anh bị lôi đi khi chưa kịp đưa ra lời đồng ý gì.

Hiện tại Hường Dương và Gia Anh đang ở trong rạp chiếu phim, mà hình chiếu sáng lên làm xua tan đi cái vẻ ám khí âm tà quanh đây, nhìn thấy tựa đề “100 ngày bên em” miệng cô cười lên, vì đây thể loại tình cảm ngôn tình mà cô thích.

“Cô thích xem mấy loại tình cảm nhạt nhẽo này sao?”

Gia Anh nhú mày đáp, khẽ thở phắt một cái, muốn bỏ ra ngoài ngay lập tức nhưng cũng có đi ra được đâu nên đành ở lại.

Hường Dương cười “hi hi” quay sang nhìn anh rồi tắt đi nụ cười, lên giọng đáp:

“Chưa coi mà anh phán như đúng rồi vậy? À mà cũng phải người như anh đâu có cảm xúc, tảng đá như anh đâu phù hợp với mấy thể loại tình yêu như thế này chứ? Thôi lỡ rồi, xem đi, coi như anh coi đó mà tập tữ tình với bạn gái mình, sẵn tập biểu cảm trên mặt luôn đi.”

Sau một hồi ngồi mòn cả ghế, phim đang ở 1 tiếng 20 phút.

Hầu hết người xem phim xung quanh Hường Dương đều bật khóc nức nở khi đến phân đoạn nam nữ chính hiểu lầm mà xa cách nhau, cô cũng chẳng ngoài lệ. Nước mắt tèm nhem cả lên, khóc thút thít vì quá xúc động.

Ngoại trừ một tảng đá vô tri vô giác như Gia Anh đây không hề bị lay động một chút nào, vẻ mặt đơ toàn tập, không một chút cảm xúc gì. Đối với anh, nó là một bộ phim chán chết.

Bất chợt Hường Dương gục đầu vào người Gia Anh khóc òa lên khiến anh như ngẩn người ra, với vẻ mặt có chút bất ngờ, tim anh như thốt lên một giây tức thời vậy.

“Tại sao họ lại trở trêu như vậy chứ? Cô gái đó bị bệnh sao không nói cho anh ấy biết, để rồi xa cách như thế này...”

Anh chẳng biết nói gì cả, chỉ biết đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô một cách cứng nhắc cho có lệ. Nhưng điều đó đối với Hường Dương như là một sự an ủi.

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, Hường Dương đi vào khu phố bán đồ lưu niệm. Tại đây cô vui vẻ thích thú lựa chọn những món đồ mà cô yêu thích để mua.

Thì chợt cô dừng lại khi thấy có một một cặp dây chuyền có mặt là một cái ổ khóa và một cái chìa bằng bạc rất đẹp. Cô cầm lên xem với vẻ mặt tiếc nuối:

“Đẹp vậy, mà lại dây chuyền cặp chứ? Mua một chiếc thì chẳng còn ý nghĩa gì...”

Cô xăm soi một hồi rồi cứ lưỡng lự có nên mua hay không, thì Gia Anh giật lấy trong tay mình, mở ví lấy tờ năm trăm ngàn đưa cho chủ tiệm, rồi bỏ vào tay cô lên giọng đáp:

“Cô định đứng đây nhìn nó luôn à? Muộn rồi về nơi nghỉ đi!”

Nói rồi Gia Anh đi thẳng một mạch với vẻ mặt lạnh lùng, làm Hường Dương ngỡ người nhìn cặp dây chuyền trên tay mình vô vàn cảm xúc hỗn độn.

Lúc này Gia Anh mới lấy sợi dây chuyền có mặt ổ khóa mà mình đeo trên cổ ra xem, rồi giật phắt một cái bỏ vào trong túi áo bước đi với vẻ mặt lạnh buồn. Xem ra thì chủ nhân của cái chìa đã đánh rơi nó rồi, vậy thì cần ổ làm gì chứ.

...

Chiều.

Huy Nam trở về thì vô tình thấy Hường Dương đang ngồi trước bậc thềm xi măng ngắm biển của buổi hoàng hôn, nổi gió lồng lộng. Anh đi tới ngồi xuống bên cạnh làm Hường Dương thoáng giật mình, nhìn anh lên giọng:

“Ừa, sao anh lại về đây? Tôi tưởng anh ở bên Ngọc Châu chứ?”

“Ừ... thì dù sao tôi cũng đưa cô xuống đây rồi, chẳng lẽ để té à?”

Huy Nam cất giọng ôn hòa đáp, ánh mắt nhìn Hường Dương chứa đựng một cảm xúc lạ.

“Buổi chiều hoàng hôn ở đây đẹp thật. Yên bình nhưng có phần rợn người.”

Hường Dương nhẹ giọng đáp, ánh mắt nhìn về phía phương trời xa kia, chim hải âu bay lượn khắp nơi. Cô chợt nở nụ cười thật tươi, vô tư và có duyên.

Huy Nam nhìn Hường Dương cười, nụ cười đó khiến anh cũng cười theo không hiểu tại sao nhưng lại cảm thấy trong lòng rất thoải mái. Anh bất giác đưa tay vén lấy vài lọn tóc đang bay lè phè trước mắt cô lên tai, hành động đó của anh làm cô có chút ngẩn người nhìn anh, tim cô vô thức thốt lên một giây.

Hai người chợt nhận ra vội quay đi nhìn mỗi người mỗi phía, cảm thấy ngượng ngùng.

“Hoàng hôn ở đây đẹp thật!” Huy Nam đáp.

“Huy Nam, không lẽ anh có tình cảm với cô ấy rồi sao? Em có cảm giác anh không còn cảm xúc gì với em như lúc trước nữa rồi. Cảm giác cái ôm vừa rồi ở cây cầu tình yêu không còn mấy thiết tha nữa...” Ngọc Châu nói thâm, đứng một góc với cự ly khá gần nhìn hai người với ánh mắt thoáng buồn, hiện rõ sự ngờ vực. Có phải cô đã tới muộn rồi không dù cho cô là người đến trước? Tình yêu dần phai nhạt, lòng người cũng đổi thay.

Khi mất đi một tình yêu, một hạnh phúc ai mà chẳng phải
trải qua những thăng trầm, những tổn thương cơ chứ.
Nhưng ai rồi cũng sẽ mạnh mẽ để tự vượt qua tất cả.
Rồi thời gian trôi qua, cậu sẽ hiểu những điều ấy
đã tuyệt vời như thế nào ...

| e p a g e t u o i t h a n h x a n

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau ngày nghỉ tuần trăng mật, Hướng Dương với Huy Nam đều trở về biệt phủ trong cánh rừng thông heo hút kia, tiếng quạ kêu không ngừng một cách thê lương đến u mị. Có mấy cái vong hồn trắng lượn lơ vất vưởng xung quanh.

Hôm nay Hướng Dương vẫn đến trường đi học bình thường. Cô được Huy Nam đưa đi như thường lệ.

“Đi ăn sáng cùng chứ?” Huy Nam mở lời mời.

Hướng Dương mỉm cười gật đầu “Ừm” một tiếng rồi cùng nhau bước đi.

“Huy Nam!”

Chợt nghe thấy ai đó gọi tên mình, Huy Nam toan bước đi mà quay người lại nhìn và nhận ra đó là Ngọc Châu. Cô ấy đang đứng nở nụ cười nhìn anh với ánh mắt long lanh. Cô ấy trông thật xinh xắn với bộ váy trắng dài hơn gối, thuần khiết và dịu dàng.

Hướng Dương có chút ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Ngọc Châu ở đây, cô ấy quay sang nhìn cô khẽ cười như một lời chào lịch sự, và cô cũng gượng cười đáp lại.

“Sao em lại ở đây vậy Ngọc Châu?” Huy Nam thắc mắc hỏi.

“Em chuyển trường vào đây học cùng với anh.”

Ngọc Châu nhẹ nhàng nói rồi đi tới nắm lấy tay Huy Nam.

Bỗng chốc Hướng Dương thấy mình như là người ngoài chen vào giữa họ vậy.

“À mà em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn sáng nha. Hướng Dương đi cùng đi!”

Ngọc Châu nhìn Hướng Dương ngó lơ. Huy Nam nhú mày nhìn Ngọc Châu rồi quay sang nhìn Hướng Dương với vẻ khó xử, vì vừa rồi anh cũng mở lời rủ cô đi ăn sáng.

Hướng Dương cảm thấy lúng túng vô cùng, vội quơ tay lấp bấp đáp:

“Thôi hai người đi ăn đi, tôi cảm thấy chưa đói!”

“Vậy thì chúng ta đi thôi anh!”

Ngọc Châu đáp rồi nắm tay Huy Nam quay người bước đi.

Ngay lúc này đây Hướng Dương có ý nghĩ rằng, mong Huy Nam sẽ ở lại. Về mặt cô xịu xuống đờm buồn lững thững bước đi.

“Ôi trời đất quỷ thần ơi... hết hồn... Làm gì xuất hiện bất thành linh vậy hả?”

Hướng Dương hét toáng lên, tay ôm lấy lồng ngực phập phồng của mình để điều hòa lại hơi thở khi bất ngờ Gia Anh xuất hiện trước mặt cô, với bộ dạng không thể nào quái dị hơn. Vẫn như thường lệ, một bên mặt bị chóc da rỉ máu, ánh mắt đen loá không thấy con ngươi hay tròng trắng gì đâu hết, gân máu màu đen nổi chằng chịt khắp mặt và cổ. Nhưng cũng cũng thừa nhận không có vong hồn nào đẹp như tên Gia Anh này.

Gia Anh trầm giọng đáp: “Tôi đâu có xuất hiện bất thành linh, đó là do cô đi suýt đụng trúng tôi thôi!”

”Đừng có mà bao biện. Hừ chơi người khác thì nói một tiếng đi. Tránh ra!

Hướng Dương nổi quạo lên với vẻ mặt hầm hầm.

“Cô bảo ai tránh ra?”

“Tôi bảo anh đấy!”

“Cô to gan đấy, dám lớn tiếng với tôi à!”

Gia Anh tiến sát lại gần khiến Hướng Dương thụt lùi ra sau, cúi gằm mặt xuống mà không dám ngược lên nhìn khuôn mặt lạnh tanh đến đáng sợ của anh. Cô biết vừa rồi, cô lỡ miệng, nổi giận không đúng người.

Thấy bộ dạng sợ sệt của Hướng Dương khiến Gia Anh có chút buồn cười, đưa tay lên định lấy cái lá khô dính trên tóc cô xuống thì cô ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh, khiến anh vội thả tay xuống hướng khác.

“Coi như này giờ tôi chưa nói gì đi... Tha cho tôi, tôi biết anh là một con người dễ tức giận mà... Mong anh bỏ qua... Anh mà bóp cổ tôi, chắc tôi chết mất thôi... mà thôi, giờ tôi đói lắm rồi, đi ăn cái gì đó đi...”

Nói rồi Hướng Dương lôi Gia Anh đi như đúng rồi vậy, khi anh chưa kịp phản ứng hay lên tiếng đồng ý gì cả.

Cả hai cùng nhau vào trong một quán phở trước cổng trường. Sự xuất hiện của Gia Anh như náo loạn cả lên bởi sự điển trai của anh, mà một phần anh cũng đã nổi tiếng sẵn trong trường rồi.

Hướng Dương và Huy Nam đều chọn cái bàn gần cửa sổ ngồi đó, Gia Anh cảm thấy cực kì khó chịu khi mấy ánh mắt kia cứ nhòm ngó mình, vẻ mặt anh lạnh như tiền.

“Này nhìn mặt của anh căng dữ lắm à ghen! Thư giãn đi nào... Tại anh đẹp trai quá nên mọi người mới nhìn thôi, cái này anh nên hãnh diện mới phải, khi sinh trời phú cho khuôn mặt điển trai anh tú như vậy.”

Gia Anh ngơ người nhìn Hướng Dương khi nghe cô nói về nhan sắc của mình như lên một tầng mây vậy. Cô còn nở nụ cười tít mắt không thấy mặt trời.

Anh nhìn Hướng Dương tự dưng nhớ lại một đoạn kí ức mập mờ. Anh cũng phục rằng anh sinh với khuôn mặt quá hoàn hảo mà ai cũng muốn, cho nên lúc trước còn sống đi ăn hay đi đâu đó có một người luôn giữ tay anh khư khư và luôn bắt anh đội mũ trùm đầu to rộng hay mũ lưỡi trai để che bớt khuôn mặt đi.

“Nhìn anh không khác gì Ninja cả, làm ơn cho anh thở được không, Dâu Tây???”

“Không được đâu mà, người ta mà thấy anh thì coi như em bị ra rìa ý...”

Cô gái của anh dừng lại chỉnh chu lại quần áo cho anh với vẻ mặt nhăn lại vì cái nắng chói vào. Anh cảm râm, đặt tay lên trán cô:

“Ra rìa cái gì, chỉ cần họ biết anh có bạn gái là em được rồi...”

Cô gái của anh tự dưng bực dọc, đánh nhẹ anh một cái: “Mà có cho anh ăn mặc kiểu gì, lạc quẻ cũng chẳng dim được. Chán ghê chứ! Em không muốn, người ta cứ nhìn đâu... hu hu”. Cô giả khóc như mèo.

Anh mỉm cười, véo nhẹ má cô và nhẹ giọng đáp lại: “Kệ họ. Mà sao em phải sợ? Lẽ ra phải tự hào, hãnh diện khi có anh làm nền cho em chứ?”

“Anh dim em đúng hơn?”

“Thôi đi vào trong ăn đi, ăn sẽ che kín chỉ trừ mắt và miệng được chưa chị hai của tôi...”

Thấy cô cảm râm hoài, anh lôi cô vào trong quán ăn liền chứ đứng ngoài hoài chắc cả hai cháy đen mất.

Gia Anh thôi không nghĩ nữa khi thấy chủ quán đang tới.

Cô chủ quán không biết từ đâu đi nhanh tới, miệng cười toe toét tươi rói, nhưng nhìn mặt bà ấy trắng bệch thêm quần thâm đen ở mắt khiến Hướng Dương thoáng giật mình.

“Chào buổi sáng, hai cưng muốn ăn gì đây nè?”

Bà ấy vừa hỏi vừa nhìn Gia Anh một cách đầu đầu khiến cho anh suýt sặc nước vừa mới uống.

“Dạ, cho con tô phở...”

“Cho con hai tô phở gà, một tô không hành, thêm một đĩa quẩy nữa.”

Hướng Dương chưa kịp nói thì Gia Anh cùng lúc nói, làm cô ngẩn người tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

“Được rồi, sẽ có liền ngay!” Chủ quán vui vẻ quay vào trong chuẩn bị nhưng không quên vỗ vào lưng Gia Anh vài cái khiến anh cảm thấy ái ngại.

“Sao anh biết tôi thích ăn phở không ăn hành, đã vậy còn gọi thêm đĩa quẩy nữa? Đó là món bánh tôi thích ăn kèm với phở nhất đây?”

“Vốn dĩ cô thích mà, đúng không?”

Gia Anh thần nhiên trả lời, ánh mắt nhìn ra ngoài kia. Vừa lúc chủ quán bưng ra, đặt xuống bàn tô phở gà nóng hổi, bốc mùi thơm phức và một đĩa quẩy vàng óng.

Hướng Dương còn chưa hết thắc mắc với câu trả lời mơ hồ của Gia Anh, nên cô nhú mồm hỏi: “Làm sao lại biết tôi thích chứ?”

“Ăn đi, nói nhiều!” Gia Anh quạo lên khiến Hướng Dương bậm môi, đành ngậm ngùi cầm đũa lên ăn. Nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn vào cái đùi gà trong tô của Gia Anh. Thật là chủ quán mê trai, thiên vị. Trong khi anh được cái đùi béo ngậy còn cô lại ức gà, mà cô lại không thích ăn ức mới lạ chứ.

Định cho phở vào trong miệng thì Gia Anh phải ngừng lại hướng mắt nhìn Hướng Dương, cô chủ quán lẫn một số người xung quanh đang nhìn anh, khiến anh hạ đũa xuống. Thật sự anh không tài nào húp nổi nước phở huống chi nói đến chuyện nhai sợi phở.

Mà anh thấy Hướng Dương cứ nhìn chú mục cái đùi gà trong tô phở của anh, anh trầm giọng nói:

“Ăn đi, nhìn cái gì!”

“Đổi cho tôi cái đùi đi... buyn buyn... năn nỉ đó, tôi không thích ăn ức đâu... nha nha... buyn buyn... Anh đẹp trai, phải ga lăng chứ?”

Hướng Dương vừa nói vừa đưa hai tay lên làm aego vô cùng đáng yêu, làm Gia Anh mới vừa húp nước phở mà sặc ra hết, vội vớ lấy chai nước uống một hơi. Anh gằn giọng nói:

“Sao cô lảm lời vậy? Ăn có mỗi tô phở cũng không xong. Ăn đi, đừng nhiều lời nữa.”

Hướng Dương xịu mặt xuống, đành phải ăn thôi, mà mắt lại không rời cái đùi gà kia.

Đang ăn trong gương ép thì cái đùi gà nằm ngay trong tô của cô khi được Gia Anh gấp bỏ qua. Cô ngược mặt lên nhìn anh nở nụ cười ngay lập tức, trong khi anh vẫn đang ăn với vẻ mặt lạnh lùng.

Chợt trong đầu cô xuất hiện thoáng cảnh tượng này khá là quen thuộc, thật kì lạ nhưng không tài nào hình dung rõ nữa. Cô thôi không nghĩ tới mà vui vẻ ăn nhưng không quên cảm ơn anh.

Cô cất giọng chân thành đáp: “Cảm ơn anh nha!”

Gia Anh chỉ biết nhìn Hướng Dương ăn mà mỉm cười lộ răng khểnh trắng tinh. Chính nụ cười chớp nhoáng tích tắc vài giây của anh khiến cho mọi người phải lụm tim vì nó có khả năng giết người, quá có duyên.

Sau khi ăn xong, cả hai đều rời khỏi quán. Đối với Gia Anh, ăn tô phở mà như đi đánh trận vậy, ăn không được bao nhiêu cả. Hai người cùng nhau đi về trường.

“À đúng rồi...”

Hướng Dương sực nhớ ra một thứ, vội lục lọi trong túi thổ cẩm ra một sợi dây chuyền có mặt ổ khóa bỏ vào trong tay Gia Anh, khiến anh có chút ngạc nhiên. Cô lên giọng đáp:

“Anh giữ nói đi, dù sao thì anh là người bỏ tiền ra mua mà. Tôi giữ cái còn lại, coi như vật lưu niệm vậy...”

Nói rồi Hướng Dương chạy đi một mạch làm Gia Anh chẳng kịp phản ứng gì thì cô đã chạy mất hút không thấy bóng dáng đâu.

Vừa lúc Hướng Dương đang chạy về lớp thì gặp cô bạn Lê Thương.

“Sao cậu lại ở đây vậy? Không vào lớp học à?”

“À tình cờ gặp cậu ở đây, sẵn tiện nói luôn. Chiều nay là sinh nhật mình, có gì học xong cậu tới chơi cùng với mình và mọi người nha.”

Lê Thương mỉm cười nhìn Hướng Dương đáp. Hướng Dương chỉ cười gật đầu “Ừ” một tiếng.

Tại một quán bar sang trọng, nhạc nổi âm âm nhưng đối với Hướng Dương đây là một lạ lẫm đến rợn người, mặt ai nấy đều như cái xác chết vậy. Thôi thì cô cũng coi như là nghệ thuật hóa trang vậy.

Ngồi gần quầy rượu, Lê Thương đưa cho cô một ly rượu vang đỏ thuộc loại nặng đô nhất.

“Cảm ơn!” Hướng Dương mỉm cười nhận lấy, thử uống vài ngụm, cảm thấy cay xè ngay đầu lưỡi, vì đây là lần đầu cô uống rượu.

“Nghe cậu nói đi nghỉ tuần trăng mật cùng với Huy Nam mà sao về sớm thế, nói tính ra đi mới có một ngày.”

Lê Thương tò mò nhìn Hướng Dương hỏi.

Nhắc tới chuyện này nét mặt Hướng Dương tối sầm lại, khẽ vụt ra tiếng thở dài đáp:

“Thôi, chán lắm. Mang tiếng nghỉ tuần trăng mật chứ mà không phải như vậy đâu. Đi gì toàn gặp cô hồn không à, đã vậy còn bị lạc nữa. Rồi còn trở thành kẻ ngoài cuộc.”

“Kẻ ngoài cuộc là sao?”

“Thôi... thôi... đừng nhắc lại làm gì... Hôm nay sinh nhật cậu mà, đừng nói chuyện của tớ. Thật sự cậu là người bạn đầu tiên của tớ, khi tớ đặt chân vào xã hội Vong hồn này đây.”

Nói rồi, Hướng Dương nốc hết cả ly rượu một hơi. Cô cứ như thế uống hết ly này đến ly khác, cười nói vui vẻ.

...

Hướng Dương một mình lết về biệt phủ với những bước đi loạng choạng tưởng chừng sắp ngã tới nơi. Hai má cô đỏ ửng, ánh mắt lơ đãng nhìn cái cung điện to lớn trước mặt. Cô chẳng còn hình dung nổi mình đang ở đi đâu nữa.

Mấy cái vong hồn lượn lơ quanh cô nhưng cô chẳng có một chút sợ hãi gì với họ, mà còn cười chào hỏi như đúng rồi vậy.

Không biết cô đi kiểu gì, chân nam đá chân chiêu ngã nhào về phía trước nhưng lại ngã vào lòng của Gia Anh, khi anh đang tình cờ đi ra ngoài để tản bộ.

Anh nhú mồm vì ngửi thấy mùi rượu phảng phất từ người của Hướng Dương, anh trầm giọng đáp: “Cô uống rượu đấy à?”

Hướng Dương mơ màng ngược mặt lên nhìn Gia Anh đáp: “Ừ là anh à? Hôm nay sinh nhật bạn nên tôi uống rượu giải sầu đấy mà...”

“Thật là...”

Gia Anh bế xốc Hướng Dương lên rồi đi thẳng vào trong gian nhà chính trước mặt, mà anh không hề muốn đặt chân vào trong đó một phút nào, vì anh không muốn gặp những kẻ đã hại mình, một người ba lạnh nhạt, một người anh ganh ghét.

Anh vừa bước chân vào trong gian nhà đó vừa lúc chạm mặt Huy Nam.

Huy Nam nhú mồm Hướng Dương đang trong tay của Gia Anh ngửi rất ngon lành, anh đi tới gần lên giọng:

“Cô ấy bị sao vậy?”

“Uống rượu nên say!” Gia Anh trả lời với vẻ mặt lạnh lùng.

“Để tôi đưa cô ấy lên phòng, còn cậu không phận sự gì thì nên về gian nhà của mình đi. Nơi này không phù hợp để cậu bước chân vào đâu.”

Huy Nam buông một câu dứt khoát, với ánh mắt nhìn Gia Anh dường như không thích sự hiện diện của anh tại đây. Rồi anh bế Hướng Dương từ tay của Gia Anh đi thẳng qua mặt anh.

“Vốn dĩ tôi chẳng bao giờ muốn bước chân vào đây cả.”

Huy Nam chột khựng lại khi nghe Gia Anh lên tiếng, anh quay lại nhìn Gia Anh.

Gia Anh nhìn Huy Nam với ánh mắt sắc lạnh tiếp lời: “Tôi cảm thấy khinh thường khi nhìn mặt của các người.”

Nói rồi Gia Anh quay người bước đi khỏi đây.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lên đến phòng Huy Nam đặt Hương Dương nằm xuống giường. Anh không biết cô có chuyện gì mà lại uống rượu say không biết gì thế này nữa.

Anh nhíu mày nhìn Hương Dương trầm giọng hỏi:

“Sao hôm nay cô uống nhiều rượu vậy?”

Hương Dương chống tay ngồi dậy bước xuống giường đi tới chỗ gần chỗ anh, ngược mặt lên nhìn anh chăm chăm với ánh mắt lơ đãng, chứa đựng cảm xúc rung động đầu đời cùng nụ cười mơ hồ như có như không:

“Mang tiếng đi sinh nhật bạn, nhưng tôi lại mượn rượu để giải sầu cơn muộn phiền trong tôi. Anh có biết tôi phải suy nghĩ nhiều thế nào về mối quan hệ giữa hai chúng ta không? Tôi chỉ nghĩ mình khi kí giao ước kia thì ngần mình không nên vượt quá giới hạn, nhưng chính những hành động quan tâm của anh làm tôi cảm thấy rung động. Anh biết không, nghĩ lễ trắng mặt hôm đó tôi thật sự rất buồn khi nhìn thấy anh với cô ấy đã tìm thấy nhau, đáng lẽ ra tôi nên vui mới phải nhưng không hiểu sao tôi lại buồn, và chỉ mong lúc đó anh đi đến bên tôi thôi. Giống như lúc sáng cũng vậy, tôi chỉ muốn anh đừng đi... nhưng chợt nghĩ lại tôi chỉ là người đến sau thôi... Hình như tôi thích anh một chút rồi đấy Huy Nam...”

Nói rồi Hường Dương chợt gục đầu vào ngực của Huy Nam nhắm mắt lại chìm trong vô thức, anh vội đưa tay giữ cô lại. Anh như đứng hình khi nghe những gì mà Hường Dương nói vừa rồi, thường người say sẽ hay nói thật lòng.

...

Sáng sớm hôm sau, Hường Dương chợt giật mình tỉnh dậy, cảm giác mệt lả người, đầu đau ê ẩm, cơ thể bủn rủn cả ra do tối qua cô uống nhiều quá và cô chẳng nhớ có chuyện gì xảy ra không nữa.

Hường Dương bước xuống giường đi vào trong phòng tắm thì vừa lúc Huy Nam từ trong đấy bước ra, khiến cô đứng khựng lại như trời trồng vậy, ánh mắt trần trần nhìn anh.

Huy Nam nhìn cô với ánh mắt trầm tư, cất giọng đáp:

“Cô thích tôi thật sao?”

Hường Dương như ngẩn người nhìn anh khi đột nhiên anh hỏi vậy. Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh thắc mắc đáp:

“Tôi thích anh hồi nào đâu?”

“Chính miệng cô nói tối qua, cô không nhớ gì à?”

Hường Dương cúi mặt xuống quay người lại, cô lục lọi trí nhớ tối qua xem mình đã nói gì: “... Hình như tôi thích anh một chút rồi đấy Huy Nam...” , cô “hớ” lên một cái khi nhớ ra những gì mình nói tối qua. Về mặt cô chợt đỏ ửng cả lên đây ngại ngùng không biết nhìn mặt anh sao nữa, cô thầm chửi mình: “Đêm qua ai bảo uống say chi rồi nói linh tinh, giờ biết giải thích sao đây... Thôi thì mặc kệ... tối đầu hay tối đó.”

Cô quay người nhìn anh gượng cười đáp: “Chắc do tối qua tôi uống say quá, nên nói trời ơi đất hỡi như vậy thôi, anh đừng bận tâm những gì tôi nói nha!”

“Làm sao không bận tâm cho được, thường những người say hay nói thật lòng. Nhưng mà đó là thật chứ?”

Giờ thật sự Hường Dương không biết nói sao với Huy Nam nữa, khi lại để cả hai rơi vào tình huống khó xử này, cô tự trách bản thân mình: “Đúng là cái miệng hại cái thân mà!”

Anh cứ nhìn chăm chăm vào cô chờ đợi một lời giải thích, cô vội lủi ngay vào trong phòng tắm đóng sầm cửa lại. Đưa tay lên lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp, tim cô đang đập thình thịch.

...

Trên đường đến trường.

Hường Dương đang ngồi trên xe được Huy Nam chở đi. Bầu không khí trong xe im lặng đến căng thẳng ngột ngạt khi cả hai không ai nói gì. Cô thật sự vẫn còn cảm thấy ngượng khi chính miệng cô đã nói thích anh tối qua, bao nhiêu cảm xúc trong lòng cô đều tuôn ra hết không sót một từ.

Thôi giờ thì cô đành chấp nhận cái tình cảm đơn phương từ một phía này, dù sao thì anh cũng đã có Ngọc Châu rồi, cô không thể để anh phải khó xử đôi bên.

“Tôi có chuyện...”

“Tôi...”

Cả hai chợt cùng nhau đồng thanh lên tiếng khiến cả hai rơi vào lúng túng nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Huy Nam lên tiếng trước:

“Cô nói trước đi!”

Hương Dương gật đầu “Ồ” một tiếng rồi hít một hơi thật sâu, cất giọng đáp:

“Hay là chúng ta chấp dứt giao ước đó đi... Tôi nghĩ việc anh đã tìm được mối tình đầu rồi, dù sao thì hai người nên tính chuyện cho sau này.”

Nghe Hương Dương nói vậy Huy Nam của xe dừng lại trước cổng trường một cách đột ngột khiến cô có chút giật mình, nét mặt anh trở nên lạnh lùng trông thấy.

“Chuyện đó để nói sau. Đến trường rồi, cô xuống xe đi.”

Hương Dương chỉ gật đầu đáp rồi đành ngậm ngùi mở cửa xuống xe. Huy Nam phóng xe đi đến chỗ giữ xe. Cô lững thững bước đi với vẻ mặt buồn rầu mang đầy tâm trạng.

“Hương Dương!”

Cô chợt nghe thấy tiếng ai đó đang gọi tên mình nên quay người lại. Hóa ra không ai khác chính là Gia Anh. Cô cũng cảm thấy hơi bất ngờ khi lần đầu tiên nghe tên lạnh lùng sắc đá này gọi tên của cô đấy.

Cô vui vẻ chạy tới đáp: “Gọi tôi có chuyện gì không vậy?”

Gia Anh im lặng không nói gì, mở ba lô lấy túi xách thỏ cẩm của Hương Dương mà anh nhặt được tối qua ném vào người cô. Cô vội vàng chụp lấy, ánh mắt tròng lên ngạc nhiên, thốt lên:

“Sao cái túi thỏ cẩm của tôi lại ở chỗ anh vậy?”

“Uống rượu cho say rồi vứt đồ lung tung!”

Gia Anh đáp với giọng trầm đục, nét mặt mới sáng đầy vẻ u ám lạnh lùng. Rồi anh quay người nhấc chân bước đi một cách chậm rãi.

“Sao anh ta biết mình uống rượu nhỉ? Này này... khoan đi đã. Tối qua sao anh biết tôi uống rượu chứ, anh theo dõi tôi à... mà tôi có nói gì linh tinh không vậy...”

Hương Dương vội chạy tới để hỏi Gia Anh cho bằng được, không biết cô chạy kiểu gì để chân nam đá chân chiêu, ngã người về phía Gia Anh. Anh quay lại kịp thời vòng tay đỡ lấy cô vào lòng.

Môi cô hôn ngay vào ngực trái của Gia Anh, in nguyên vết son hình đôi môi của cô trên áo của anh.

Hành động của họ đều được những học viên nữ đi xung quanh bắt gặp, nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp lại. Kiểu gì thì trên trường cũng đồn ầm lên.

Hương Dương đứng như trời trồng, trố mắt lên khi nhìn thấy vội cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ, nét mặt chợt đỏ ửng lên nóng phừng phừng như quả cà chua vậy. Giờ cô chỉ muốn độn thổ cả lên, kiếm cái hố nào mà nhảy xuống đó thôi.

“Cô đi đứng kiểu gì vậy?”

Gia Anh cầu nhàu đáp, nhúu mày nhìn xuống vết son đỏ hình đôi môi dính ngay trên áo sơ mi trắng của anh, đã vậy còn nằm phía bên trái mới đau lòng chứ. Bình thường anh hay mặc áo sẫm màu không thì mặc màu đen, hôm nay không biết sao, nổi cơn tam bành vớ lấy cái áo sơ mi trắng mặc đi. Giờ thì xui xẻo lãnh ngay hậu quả do cái cô Hương Dương phiền phức này gây ra.

Hương Dương quá xấu hổ không biết nói gì, nên cầm đầu cầm cổ chạy tụt mạng.

Huy Nam đứng phía xa đã trông thấy tất cả, gương mặt chợt tối sầm lại. Không hiểu sao anh lại cảm thấy trong lòng khó chịu đến như vậy nữa.

Gia Anh chợt cong môi nhẹ trong tích tắc vài giây rồi nhanh chóng biến mất. Anh phải đi nhanh tới phòng thay đồ, mặc bộ đồ thể dục, không thể nào mặc cái áo sơ mi có hình vết son của con gái dính trên đó được. Như vậy anh sẽ bị dị nghị và cho rằng đi chơi đêm với gái, nên mới có vết son như vậy.

Anh chợt nhớ lại khoảnh khắc xấu hổ của Hương Dương khi nãy, vẻ mặt cô đỏ ửng cả lên khiến anh cảm thấy buồn cười, nhưng lúc đó cô cũng có phần đáng yêu.

...

Hương Dương đi vào lớp học, đi tới đâu mọi người đều chỉ trỏ tới đó. Lê Thương từ đầu chạy tới chỗ cô với vẻ hốt hoảng, đưa điện thoại cho cô xem:

“Chuyện này là sao vậy Hương Dương? Hình ảnh cậu áp môi vào ngay vào người của Gia Anh đang rất hot ở trường đây này...”

“Cái gì...”

Hương Dương căng mắt nhìn mấy cái ảnh mà Lê Thương lướt lên cho cô xem. Không ngờ khoảnh khắc đó được chụp lại nhanh đến vậy. Cô chỉ biết thở dài ngao ngán mà vẫn còn thấy xấu hổ đây.

“Thôi kệ đi, dù sao đó cũng chỉ là xảy ra ngoài ý muốn thôi mà. Tại tớ đi bị vấp nên Gia Anh đỡ tớ, không ngờ lại để thành như vậy.”

“Vậy sao... Mà này, cậu nhìn đi, hình ảnh mà Gia Anh mỉm môi cười nhẹ có lợt thích và chia sẻ cao nhất trên trang group của trường nè... Mà công nhận, anh ấy đẹp trai thật đấy, nhưng mà nhìn anh vẫn lạnh lùng kiểu gì ấy...”

Lê Thương đáp, với ánh mắt mê mẩn nhìn bức hình của Gia Anh được chụp lên đăng lên.

Vừa lúc Gia Anh xuất hiện, mọi nữ xinh đẹp đều ầm ĩ cả lên. Bất gặp ánh mắt của Gia Anh đang nhìn mình, Hương Dương ôm mặt mà chạy đi vì ngượng.

Gia Anh khẽ vụt ra tiếng thở dài, đút tay vào quần lạnh lùng bước đi với ánh mắt sắc lạnh khiến mấy đám nữ sinh tản đi vì cảm thấy rợn người khi nhìn thẳng vào mắt anh.

...

Đến giờ ăn trưa, Hương Dương lui thủ đi một mình thì tình cờ gặp Huy Nam.

“Huy Nam, sao anh lại ở đây? Hết tiết rồi à... Mà anh không đi cùng...”

“Tôi tình cờ đi ngang qua đây thôi. Cũng trưa rồi rồi, đi ăn với tôi không? Dù sao thì cả trường này ai cũng biết tôi và cô là vợ chồng rồi còn gì... Với lại bị thông tin lan truyền cô qua lại với Gia Anh mà cô không cảm thấy gì sao?”

Huy Nam nói giọng đều đều, cắt ngang lời nói của Hương Dương, khẽ chau mày lại.

“Cảm thấy gì đâu. Thôi kệ đi tôi chẳng quan tâm làm gì...”

Hương Dương thản nhiên đáp lại.

“Nhưng nó ảnh hưởng đến tôi và cô đấy. Tôi không muốn nhắc lại chuyện này làm gì. Đi ăn trưa thôi!”

Hương Dương mỉm cười đáp: “Vậy thì đi thôi!”

Huy Nam nắm lấy tay Hương Dương bước đi, khiến cô ngạc nhiên vì hành động của anh. Nhưng cũng phải thôi vì ai trong trường này cũng cô và Huy Nam là vợ chồng cả.

Vừa lúc bước vào trong thang máy thì vô tình gặp Ngọc Châu. Nụ cười mỉm trên môi Hương Dương như tắt lụi. Ngọc Châu quay sang nhìn Hương Dương rồi nhìn hai người đang nắm tay nhau, Hương Dương chợt nhận ra vội buông tay Huy Nam ra.

Ngọc Châu đi tới nắm lấy tay Huy Nam nhẹ giọng đáp:

“Em có chuyện muốn nói với anh, Huy Nam!”

Không để Huy Nam phải rơi vào tình huống khó xử nên Hương Dương đi vào trong thang máy trước, nhìn anh gượng cười đáp: “Tôi đi xuống dưới căn tin trước.”

Huy Nam nhìn Hương Dương cất giọng đáp: “Vậy thì tôi xuống sau khi nói chuyện sau, dù sao tôi cũng là người hẹn cô mà.”

...

Đã xuống dưới tầng trệt, Hướng Dương sực nhớ ra để quên bóp tiền nên phải quay lại lên lớp lấy. Vừa lúc thì gặp Gia Anh cũng đi vào chung thang máy với cô.

Hướng Dương đứng nép nép vào một bên thang máy, mà cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

“Xin lỗi, vì tôi mà anh đã lên trang group của trường rồi.”

“Phải, nhờ phước của cô, mà cái sơ mi trắng lần đầu tiên tôi mặc bị cô làm cho bẩn đấy.”

Gia Anh đáp lại với giọng lạnh lùng, ánh mắt khẽ nhìn qua Hướng Dương, biểu cảm e dè như loài hoa xấu hổ của cô, khiến anh có chút buồn cười nhưng không thể hiện ra ngoài.

“Nhưng đó là do tôi bị vấp té chứ bộ, có phải do tôi muốn đâu.”

Hướng Dương bực dọc nói, mày nhăn mày nhí.

Đúng lúc thang máy mở ra, Hướng Dương đi trước, Gia Anh bước đi phía sau, cách nhau một đoạn khá gần.

Cửa phòng học khẽ mở hờ, Hướng Dương định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy cuộc nói chuyện. Khẽ nhìn qua khe cửa, cô thấy Huy Nam với Ngọc Châu đang ôm nhau.

Hướng Dương vội quay người lại với cửa, bất giác cô cảm thấy tim mình như nhói lên, hẫng đi một nhịp. Ánh mắt cô không hiểu sao lại ươn ướt thoáng buồn.

Dương Anh đứng nhìn Hướng Dương với ánh mắt khó hiểu, vẻ mặt đang tươi như hoa bỗng chốc héo mòn ngay tức khắc.

Cô lững thững cúi mặt xuống bước đi tới chỗ Gia Anh, chợt cô gục đầu vào người anh khiến anh như đứng hình. Cô ghen ngào đáp:

“Anh đưa tôi đi uống trà sữa đi, có lẽ nó sẽ giúp tôi vui hơn đấy. Giờ tôi đang buồn lắm! Làm phiền anh rồi... Anh không bận chứ? Cũng đừng giận tôi khi tôi tự tiện chạm vào người anh như thế này...”

Gia Anh im lặng không nói gì, chỉ đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô vài cái như lời an ủi, ánh mắt trở nên lạnh nhạt. Rồi đưa cô đi theo ý cô muốn.

Cũng vì chữ "tưởng"
cứ ngỡ là "tin tưởng" nhưng thật ra là "ảo tưởng"

...

🌸 | @1314.Blog

13. Chương 13: Số Nhỏ!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Huy Nam, anh vẫn chưa nói chuyện giao ước giữa hai người sao? Em đang dần cảm thấy anh có tình cảm với Hương Dương rồi đấy, và dường như cô ấy cũng thích anh."

Ngọc Châu vừa nói vừa nhìn anh với ánh mắt lo lắng và có chút lo sợ sẽ mất anh.

"Em đừng nói vậy. Anh chỉ xem cô ấy là bạn thôi, với lại trong tình thế lúc này, ai trong trường cũng đều biết anh và Hương Dương là vợ chồng cả. Với lại chuyện giao ước đó là bí mật của riêng anh và cô ấy, mẹ anh chưa biết chuyện này."

"Vậy thì hai người vẫn tiếp tục ở chung với nhau sao? Thế còn em thì sao đây, Huy Nam?"

“Anh sẽ tìm thời điểm thích hợp để nói chuyện này với mẹ của anh. Trong thời gian này, anh và em cũng nên hạn chế qua lại với nhau ở trường, rất dễ bị vướng mấy tin đồn thất thiệt, anh không muốn điều đó xảy ra.”

...

Hương Dương ngồi ở ghế đá sau trường mà Gia Anh thường hay ngồi đó. Cái ghế đó vốn dĩ chẳng ai dám mò tới bởi vì nó là độc quyền của Gia Anh, vì anh nổi tiếng là con người lạnh lùng nóng tính và rất khó chịu, dễ tức giận mỗi khi ai đến đây chiếm lấy cái ghế của anh. Nhưng giờ thì khác rồi, Hương Dương đã ngồi ở đó.

Vẻ mặt của Hương Dương đang trong rất buồn rầu, cứ thở dài liên tục.

Cô chợt giật mình khi Gia Anh áp ly trà sữa mát lạnh vào mặt, nhưng cô lại cảm thấy vui.

“Trà sữa của cô, nhớ trả tôi một trăm ngàn!”

Gia Anh trầm giọng nói, vẻ mặt vẫn một biểu cảm lạnh lùng.

“Một trăm ngàn thì một trăm ngàn!”

Hương Dương đáp rồi đưa tay nhận lấy ly trà sữa, cầm ống hút vào uống, miệng nở nụ cười thật tươi. Cô rất thích hành động áp ly trà sữa vào mặt mình như vậy, cảm thấy trong người xua tan đi mọi phiền muộn.

Gia Anh ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn đi đâu xung quanh đây không điểm dừng. Anh trầm giọng đáp:

“Có chuyện gì xảy ra ở trong lớp học, mà nhìn mặt cô ỉu xiu vậy?”

Hương Dương nuốt chửng sữa trong miệng nhìn Gia Anh hỏi:

“Giả sử có một người rất hay có hành động quan tâm anh, đối xử với anh rất tốt, nhưng lại yêu người khác thì anh sẽ làm sao?”

Gia Anh nghiêng đầu sang nhìn cô đáp: “Người cô nói là Huy Nam, chồng cô? Thì ra nguyên nhân cô buồn là vậy.”

Anh thở phắt một cái rồi đứng dậy bước đi.

“Ồ này, chưa trả lời mà đi đâu vậy?”

Anh đứng khựng lại, lên giọng đáp:

“Hôm khác nếu liên quan đến chuyện giữa hai người, thì cô đừng nói với tôi.”

Nói rồi anh biến mất trong chớp nhoáng. Làm Hương Dương ngẩn người ngồi bơ ra đó. Thôi thì mặc kệ, cô ngồi đây một mình uống xong ly trà sữa rồi lên lớp học cũng được.

Bất chợt có một bạn nữ từ đâu xuất hiện bất thành lình ngay trước mặt cô, khiến cô giật mình mà phun hết sữa ra ngoài, suýt nữa làm rơi ly trà sữa trong tay, khi nhìn thấy mặt máu me bết bết với bộ quần áo rách bươm rướm máu, tóc thì dài rối bù. Hai con mắt đen ngòm không thấy lòng trắng đâu hết trơn.

Hương Dương run run không dám ngược mặt lên nhìn, miệng lắp ba lắp ba nói:

“Làm ơn tha cho tôi, tôi yếu vía lắm.”

“Haha...” Cô gái đó chợt bật cười khoan khoái cả lên khi nhìn thấy vẻ sợ hãi của Hương Dương, rồi sau đó nhanh chóng trở lại hình dạng bình thường. Mỉm cười đáp:

“Tôi chỉ chọc bạn cho vui thôi. Có một bạn nhờ tôi, đưa cho bạn lá thư này.”

Lúc này Hương Dương mới hoàng hồn lại mà ngược mặt lên nhìn cô bạn ấy với nụ cười đau khổ, chìa tay ra cầm lấy lá thư. Cô bạn đó nhanh chóng biến mất.

Cô mở ra xem bên trong phía cái gì: “Hẹn bạn ở cổng sau phía Tây của trường nhé!”

“Kì thật, ai lại muốn gặp mình nhỉ? Trong trường mình có quen biết ai nhiều đâu. Ngoài Lê Thương ra? Còn Gia Anh cùng nhà thì không tính.”

Hướng Dương nhú mày thắc mắc đáp, không biết ai lại muốn hẹn gặp cô nữa.

Vài phút sau, Hướng Dương đã có mặt tại cổng sau phía Tây của trường. Ở đây khá là vắng vẻ, lâu lâu thấy mấy cái bóng trắng lượn lờ quanh đây khiến cô cảm thấy ớn lạnh, nổi hết cả gai ốc.

Chợt cô thấy có tiếng bước chân phía sau cô đang tiến dần tới, bất giác theo quán tính cô quay người lại thì chợt giật mình bật ngửa ngã ra sau, ngồi phịch dưới nền đất, khi cô gặp lại Mika với đám ma nữ đã từng cho cô một trận trong bữa tiệc 15/7 kia. Nhưng lần này còn có thêm ma học viên nam nữa, trông rất dữ tợn và kinh quái.

Mặt cô chợt tối sầm lại, tái xanh như tàu lá chuối, không còn hột máu...

“Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi... Cái con nhỏ này đang dựa hơi Gia Anh để nổi tiếng đây mà... Thật là...”

Mika lên giọng đáp với ánh mắt ganh ghét nhìn Hướng Dương.

“Là con nhỏ này sao?”

“Là nó!”

“Nhìn cũng ngon nhỉ? Haha...”

Hướng Dương đứng dậy thụt lùi ra sau, hai tay siết chặt lại, đôi đồng tử giãn căng nhìn bọn chúng với vẻ hoang mang sợ hãi.

Ngay sau đó vài ba tên đi lại lôi Hướng Dương đi vào trong một căn nhà kho gần đó. Cô cố gắng vùng vẫy chống cự nhưng không tài nào thoát nổi. Chúng nó vây quanh cô, khiến cô vô cùng hoảng loạn và khiếp sợ.

Mika đi lại gần Hướng Dương, tay nắm chặt lấy cằm cô nâng lên nở nụ cười man rợ đáp:

“Mày xấu số rồi con à... Tại mày dám lấn lướt Gia Anh của bọn chị em chúng tao trong khi mày đã là vợ của Huy Nam rồi, nam thần của bọn tao đã bị mày cướp mất. Đến Gia Anh mày cũng định hót tay trên của bọn tao sao...”

Tuy sợ nhưng mấy lời nói của cô ta nghe sao thật phi lý, Hướng Dương đưa ánh mắt chán ghét nhìn cô ta, thản nhiên lên giọng đáp:

“Hót cái gì mà hót... Mọi chuyện chỉ là xảy ra ngoài ý muốn thôi...”

“Im cái mồm của mày lại đi! Mau xử con nhỏ này cho tao...”

Mika quát lớn rồi ra lệnh cho mấy tên nam thanh kia tới xử cô.

Hướng Dương hốt hoảng vùng vẫy dữ dội, tên đó nhìn thế càng cười lớn. Đưa bàn tay thô bạo ghê tởm của hắn nắm chặt lấy vai cô, kề cái miệng dơ bẩn dính máu nhóm nhấp ẬP vào cổ cô.

“Có ai ngoài đó không, cứu tôi với... cứu tôi...”

Mặc cho cô có la hét, vùng vẫy cũng vô tác dụng, không tài nào thoát khỏi.

Ở ngoài cửa nhà kho, Lê Thương mặt lấm lếp sợ hãi khi chứng kiến những gì xảy ra bên trong đó. Cô đi tới đứng trước mặt Mika, giọng run run đáp:

“Hay chị dừng lại đi, thả Hướng Dương ra!”

“Mày điên à? Mày bảo tao xử nó giờ bảo tao dừng lại là sao hả?”

Mika quát lớn với vẻ mặt giận dữ khi nghe Lê Thương nói vậy.

“Không được, em không thể làm thế. Dù sao thì Hướng Dương cũng là bạn của em. Nếu như để Huy Nam biết được chuyện này sẽ không để yên cho chúng ta đâu.”

“Nếu coi nó là bạn thì mày đã không làm như vậy rồi. Mày đừng quên, nó có thể cướp lấy Gia Anh bất cứ lúc nào đấy. Đồ điên!”

Lê Thương chỉ đành biết đứng nhìn với nước mắt chảy ròng ròng. Phải, cô ganh tị với Hường Dương khi nhìn những tấm hình của hai người đăng trên group của trường, còn tình cờ thấy Gia Anh mua trà sữa cho cô ấy, một lần cô còn bắt gặp Gia Anh với cô ấy cùng nhau đi ăn sáng rất vui vẻ. Tấm hình mà anh cười nhẹ trên môi hiếm thấy, cô chưa bao giờ thấy xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, cũng vì cô ấy mà mới có nụ cười đó. Nhưng cô ấy đã có chồng là Huy Nam rồi còn đeo bám Gia Anh làm gì nữa chứ?

“Được thôi, dừng tay đi. Bao nhiêu đó được rồi, coi như đe dọa nó thôi!”

Mika ra lệnh cho bọn tay chân của mình dừng lại, rồi đi tới chỗ Hường Dương đang nằm co quắp người như con tôm trong đau đớn, khi bị bọn chúng xé rách quần áo, đánh đập, mặt mày bầm tím khoe môi rỉ máu, tóc rối bù. Cô hình như chẳng còn ý thức gì nữa.

“Nếu như mày còn dám đu bám Gia Anh nữa, thì coi chừng mất đi cái trong trắng của mày đấy. Tao chưa cho nó cưỡng bức mày ra may rồi đấy con. Giờ thì bọn bay bỏ nó ở trong cái khu rừng phía xa kia đi.”

“Vâng thưa chị!”

Ngay lập tức bọn chúng lôi Hường Dương đi, bỏ cô nằm sâu trong rừng heo hút, u ám.

Cô ngồi ôm chân khóc thút thít trong sự sợ hãi lẫn đau đớn thấu tận mây xanh, ánh mắt hoang mang lo sợ tột cùng nhìn quanh quẩn nơi đây, khi không biết ở đâu cả.

Cô vội vàng lấy điện thoại trong túi thổ cẩm ra, những ngón tay run run mở danh bạ ấn phím một gọi cho Huy Nam, nhưng anh không bắt máy. Gọi mấy cuộc mà không được.

Cô mở tin nhắn nhắn tin: “làm ơn tới cứu tôi với, tôi không biết mình đang ở đâu nữa. Tôi bị bọn Mika đánh đập rồi ném vào trong khu rừng nào đó phía sau trường, tôi cũng không biết nữa... Tôi sợ lắm, làm ơn tới nhanh đi... Huy Nam.” Nhắn vào mũi tên xanh gửi đi.

Trời cũng bắt đầu sập tối, tất cả các học viên đều tan học.

Huy Nam lo lắng vì từ trưa tới bây giờ không thấy Hường Dương đâu, anh lấy điện thoại ra định gọi cho cô ấy xem sao, thì thấy có hơn mấy cuộc gọi lỡ của cô và một tin nhắn. Anh vội mở ra xem. Về mặt anh giãn căng ra ngay tức tốc chạy đi lập tức.

...

“Lần này để xem con nhỏ Hường Dương đó có ra được khu rừng đó không? Chắc chắn nó sẽ chết vì sợ thôi... Đáng cái đời...”

Mika nói, rồi nở nụ cười vênh váo đầy đắc ý.

“Nó sẽ sợ thôi haha. Nó cũng chẳng dám lại gần tới Gia Anh của chúng ta nữa đâu.”

“Mới nãy sao chị không cho mấy thằng đó xử nó luôn đi. Đánh đập là còn nhẹ đấy chị.”

“Tại vì chị không muốn thôi, chứ muốn là được mà... Con nhỏ Lê Thương này nó còn cầu xin chúng ta khử nó đi, cuối cùng lại cầu xin tha cho nó, chẳng hiểu được.”

“Các cô nói gì?”

Một giọng nói trầm bổng nhưng nghe thật lạnh lẽo cất lên. Mika cùng đồng bọn quay lại nhìn, thì hoảng hồn khi thấy Gia Anh đang nhìn với ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ hơn bao giờ hết.

Mika lắp ba lắp bắp không biết nói sao, chân tay run run lo sợ.

“Các người đã làm gì Hường Dương rồi hả?”

“Dạ dạ... Tụi em có làm gì nó đâu anh...”

Mika gượng cười đáp với giọng run lấy bầy.

Gia Anh tiến lại nắm lấy vạt áo Mika xé lên, trừng ánh mắt hiện lên tia đỏ giận dữ, gằn giọng nói:

“Tôi sẽ xử các cô sau. Giờ thì Hường Dương đang ở đâu? Nói!”

“Dạ dạ, ở sau cánh rừng phía tây đó ạ...”

Gia Anh đẩy mạnh Mika ra, ngay lập tức chạy đi với ánh mắt hoang mang lẫn lo lắng.

...

Nghe thấy tiếng bước chân với bóng dáng thấp thoáng phía trước kia, Hướng Dương đứng phắt dậy mỉm cười vì đã có người tới cứu. Người đó càng lúc càng tới gần đây, không ai khác chính là Huy Nam.

Cô gục ngã trong vòng tay của Huy Nam ngất lịm đi. Anh vội bế cô lên nhanh chóng rời khỏi đây với vẻ mặt lo lắng, không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô mà cô lại thê thảm đến như thế này.

Gia Anh chỉ đứng một góc nhìn Hướng Dương được Huy Nam đưa đi, mà thấy trong lòng đang trào dâng cảm xúc rối bời. Hai tay anh chỉ biết nắm chặt lại rồi buông thả ra và lặng lẽ đi vào trong nhà.

14. Chương 14: “bên Cạnh Em Không Phải Là Anh!”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Huy Nam đưa Hướng Dương về phòng và để cô lên giường nằm sau khi trị xong vết thương ở trạm y tế. Anh ngồi xuống đệm bên cạnh Hướng Dương, khẽ đưa tay chạm nhẹ vào bờ má phúng phính của cô. Anh tự hỏi rằng, không biết từ khi nào anh lại cảm thấy xao lòng với cô gái nhỏ này như vậy?

Anh khẽ kéo nhẹ học tử lấy tờ giấy giao ước ra nhìn và nghĩ thầm: “Nếu nhờ bản giao ước này, mà có thể giữ cô ấy bên mình thì tốt hơn không nên để cô ấy nhìn thấy nó và chỉ giấu riêng cho mình mà thôi. Thì khi đó giữa mình và cô ấy cũng dần nảy sinh tình cảm cho nhau nhiều hơn rồi. Mặc dù biết là ích kỉ nhưng mình chỉ cần cô ấy hạnh phúc thôi...”

Và rồi sau một hồi suy nghĩ Huy Nam cầm lấy bản giao ước cất đi chỗ khác không để cho Hướng Dương biết.

Huy Nam đang cất bản giao ước vào tủ thì thấy Hướng Dương đang ú ớ gì đó, anh vội đi lại xem thử.

Hướng Dương đang chìm trong một giấc mơ không điểm dừng. Trong giấc mơ ấy, cô đang đạp xe vui vẻ trên đường đêm khuya.

“Rầm”

Hướng Dương văng ra xa nằm ngửa trên mặt đường với khuôn mặt bị trầy một bên chảy máu thật nhiều, tay chân cô như tê cứng. Chiếc xe đạp thì đã bị méo mó. Cô bị một chiếc xe ô tô tông trúng trong lúc xe đang đi vào điểm mù không thấy gì.

Chiếc xe đó đã bỏ chạy để mặc cô nằm đó trong đau đớn. Chút sức lực cuối cùng cô giơ tay lên kêu: “Cứu tôi... cứu tôi với...”

Bất ngờ có thêm một chiếc xe ô tô nữa đi ngang qua, đôi đồng tử cô giãn căng nhìn chiếc đèn pha sáng chói đó. Cô đau đớn không thể nào hét lên được rồi bất tỉnh vì sợ.

Bất chợt, Hướng Dương bật dậy với nỗi sợ hãi, hơi thở nhanh gấp trăm lần và mồ hôi thấm đẫm trên trán. Đó là nỗi sợ hãi của cô mỗi khi nằm thấy nó. Cô suýt nữa bị chiếc xe đó cán qua người nhưng thật may không bị sao cả.

Huy Nam lo lắng lên tiếng hỏi: “Cô có sao không vậy?”

Hướng Dương bật khóc ôm chầm lấy Huy Nam nghẹn giọng đáp lại: “Tôi sợ lắm... hức hức...”

“Đừng lo lắng, có tôi ở bên đây mà!”

Huy Nam nhẹ nhàng ôm lấy Hướng Dương vào lòng, vuốt tóc cô an ủi. Anh cảm thấy Hướng Dương đang rất run sợ, vì bàn tay cô đang ôm anh thật chặt mà còn có cả sự run rẩy nữa. Anh không biết cô đã gặp phải ác mộng gì nhưng nhìn qua dáng vẻ này cũng đủ biết cô đã trải qua cơn ác mộng ghê sợ.

Bên ngoài, có một người đang nhìn cô gái của mình đang ở trong vòng tay người khác khiến tim anh chệch đi một nhịp. Anh cũng lo lắng, cô bị thương như thế khiến anh không thể nào ở yên mà ngủ được cho dù đến đây nhìn cô một cách vô tình hữu ý đi chăng nữa.

“Tối nay bên cạnh em không phải là anh!...”

Anh chỉ biết lặng lẽ nhìn mà thôi phía sau cánh cửa này.

Sau một lúc ôm lấy Huy Nam, Hướng Dương cũng gục đầu ngủ thiếp đi hồi nào không hay. Thấy cô không có động tĩnh gì nữa Huy Nam nhẹ nhàng để cô nằm xuống và vội lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô.

“Rin rin...!” Tiếng chuông điện thoại reo lên.

Huy Nam vội cầm lấy ra ngoài nghe máy tránh làm Hướng Dương thức giấc.

“Anh nghe, Ngọc Châu!”

“Có phải là cậu Huy Nam không?”

“Phải, là tôi!”

“À, Ngọc Châu, bạn cậu đang ở trong tay tôi, nếu không mau đem tiền tới đây, thì con nhỏ này sẽ không xong với bọn tôi đâu.”

“Các người đang ở đâu? Cần bao nhiêu tiền?...”

“Năm trăm triệu!”

“Được. Tôi cấm các người đụng vào cô ấy, nếu không tôi sẽ chẳng để yên đâu.”

Huy Nam tắt máy với vẻ mặt lo lắng. Anh nhìn vào điện thoại rồi lại nhìn vào trong phòng. Anh lo Hướng Dương ở một mình trong phòng như thế không ổn cho lắm nhưng còn Ngọc Châu thì còn đang gặp nguy hiểm kia. Anh vừa muốn lo cho Hướng Dương vừa muốn lo cho Ngọc Châu nhưng giờ anh chỉ được chọn một trong hai mà thôi.

Anh nói thầm: “Chắc có lẽ phải tới với Ngọc Châu trước rồi mới vừa chăm sóc cho Hướng Dương được...”

Nói rồi, Huy Nam vội đi vào trong phòng đắp chăn gọn lại cho Hướng Dương và nắm tay nhẹ giọng nói: “Hướng Dương, tôi đi một lát rồi sẽ về chăm sóc cho em ngay thôi”.

Anh đặt nhẹ tay Hướng Dương xuống và rời khỏi nhanh chóng.

Ở bên ngoài, một giọng nói lạnh lùng thấp thoáng trong gió vang lên từ chàng trai chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn kia: “Huy Nam, anh có về tham lam rồi đấy, muốn được cả hai chẳng...”

“Cứu... cứu... cứu tôi với...” tiếng Hướng Dương ú ớ trong cơn mơ kêu lên thật lớn, cô lại gặp ác mộng lần nữa. Hai tay Hướng Dương bấu chặt vào vật mềm, trở mình liên tục không khác gì bị sốc thuốc vậy.

Cánh cửa phòng bật mở ra, chàng trai ấy chạy vào khi thấy cô gái của anh lại gặp mộng. Anh lo lắng, kêu tên cô:

“Hướng Dương! Hướng Dương à...”

“Cứu... cứu tôi với...”

Hướng Dương liên tục gào khóc, trở mình và giằng co khiến cho anh không thể nào giữ chặt cô được. Anh không muốn mạnh tay mà làm cô bị thương nhưng vì bàn tay Hướng Dương không chịu ở yên đã vô tình va mạnh vào mặt anh làm cho anh bị sụt một đường nhỏ gần thái dương khiến nó rỉ máu, bởi trên tay cô đeo nhẫn có viên kim cương nho nhỏ.

Anh thấy cứ như vậy không được, anh vội bế Hướng Dương lên để về phòng của anh vì anh có cách để cô ngủ ngon hơn.

“Đâu Tây à, sẽ không sao nữa đâu!” Anh thầm nói trong lòng.

Đang trên đường về phòng, Hướng Dương cứ liên tục bấu víu vào người anh và còn cào cào vào da thịt khiến anh cảm thấy đau rất vô cùng.

Về đến phòng, anh để Hướng Dương lên giường nằm và lo lắng khi thấy cô đang vật vã với cơn ác mộng kia.

Anh vội lục lọi hết mọi học tủ để tìm túi hoa oải hương mà anh để đâu không thấy.

“Đây rồi!”

Sau một hồi anh cũng tìm thấy túi hoa oải hương khô, một loại giúp con người chìm vào giấc ngủ ngon hơn. Anh vội đi lại chỗ Hướng Dương và ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh từ từ nâng nhẹ người cô đặt tựa vào lòng anh để cho túi hoa vào gối. Nhưng anh chưa kịp cho vào thì bị Hướng Dương cắn một phát ở vai khiến anh đau thấu tận mây xanh. Anh cố kìm nén cho túi hoa oải hương vào gối một cách nhanh chóng.

Anh vỗ nhẹ vai Hường Dương, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, không sao nữa rồi! Giờ hãy ngủ thôi!”

Anh nhẹ nhàng để cô nằm xuống và nắm lấy tay cô để cô có cảm giác an toàn hơn.

“Tai nạn đó đã để lại chấn thương tâm lý khá nặng cho em rồi...!”

Anh thở nhẹ một cái và có lẽ anh phải thức trắng đêm để canh chừng cô cho đến khi Huy Nam quay về.

Một tiếng, hai tiếng trôi qua anh vẫn thức mặc dù anh cảm thấy cơn buồn ngủ bắt đầu lấn áp. Vết thương ở vai khiến anh đau rát, máu đã rỉ ra thấm một mảng trên áo của anh nhưng anh cố kìm cơn đau này thôi. Cơn sốt của Hường Dương cũng đã giảm hẳn khiến anh phần nào bớt lo lắng hơn.

Hường Dương không còn thấy ác mộng nữa mà cảm thấy dễ chịu hơn, cô chợt lơ đãng nhìn người con trai trước mặt mà nói giọng yếu ớt: “Cảm ơn anh Huy Nam, tôi sẽ trả ơn anh!” rồi nhắm mắt lại chìm hẳn vào giấc ngủ sâu.

Cô đã không biết rằng, lời nói có tên người trai khác khiến một người hệt hẫng. Anh thôi không quan tâm gì đến lời nói này, đến lúc anh phải trả cô về phòng khác rồi trước khi người kia về.

Anh khẽ hôn vào môi Hường Dương một nụ hôn nhẹ và cho túi hoa oải hương túi áo cô rồi anh đưa cô về phòng.

...

Sau khi cứu được Ngọc Châu, cô ấy vì hoảng sợ nên đã ngất đi, anh ở lại chăm sóc cho cô. Trong lúc Ngọc Châu vẫn còn ngủ mê thì anh tranh thủ về nhà xem Hường Dương như thế nào rồi.

Về đến phòng, Huy Nam vội đi vào phòng thì thấy Hường Dương nằm ngủ khá là ngon giấc. Nhưng anh thấy lạ, anh ngửi thấy thoang thoang có mùi hoa oải hương đâu đây và còn thấy lạ nữa khi thấy trên trán Hường Dương có dán miếng hạ sốt.

Huy Nam thắc mắc không lẽ có người đã vào phòng chăm sóc cho Hường Dương chăng? Anh nghĩ chắc có lẽ là mẹ đã vào phòng thấy Hường Dương như vậy nên đã chăm sóc thôi.

...

Sáng hôm sau, Hường Dương choàng tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể đau nhức khắp chỗ. Nhìn lại chân tay mình bầm tím trầy xước đỏ tấy cả lên.

Cô đưa tay sờ lên môi mình, cô có cảm giác rất lạ, giống như ai đó đã chạm vào vậy, rất quen thuộc.

Chợt cô ngửi thấy có mùi hoa oải hương đâu đây, nhận ra nó nằm ngay trong túi áo của mình. Cô lấy ra xem, khẽ đưa vào mũi ngửi, một mùi hương thật dễ chịu khiến con người ta dễ đi vào giấc ngủ. Cô mỉm cười thầm đáp:

“Mùi ho oải hương thơm thật đấy! Công nhận Huy Nam cũng tâm lý thật chứ, biết mình gặp ác mộng nên bỏ túi thơm mùi hương hoa này cho mình dễ ngủ.”

Vừa lúc Huy Nam bước vào, trên tay còn bưng một tô cháo bốc khói nghi ngút, thơm lừng mang tới đặt lên bàn. Anh ngồi xuống bên cạnh giường nhìn cô với ánh mắt của sự quan tâm, cất giọng đáp:

“Em thấy trong người như thế nào?”

Hường Dương hơi ngạc nhiên khi Huy Nam đổi kính ngữ như vậy, làm cô có chút ngại ngại, không được tự nhiên cho lắm, nhưng thôi không sao.

Cô mỉm cười nhìn anh với ánh chân thành đáp:

“Tôi khỏe rồi! Cảm ơn anh, đã chăm sóc cho tôi tối qua. Mà hình như đêm qua tôi lại gặp ác mộng, tôi nhớ man máng đã ôm lấy anh và cần anh phải không? Tôi xin lỗi nha. Do lúc đó tôi sợ quá thôi. Mà dù sao cũng cảm ơn anh về túi thơm mùi hoa oải hương này, nó giúp tôi ngủ ngon hơn, không gặp phải ác mộng. Anh đừng tâm lý thật!”

Huy Nam chỉ gượng cười gật đầu “Ừ” một tiếng trong sự thắc mắc và khó hiểu. Tối qua anh đâu có bị cô cản, vậy người đêm qua chăm sóc cho cô ấy không phải là mẹ, mà là một người khác, còn về túi hoa oải hương này cũng không phải do mẹ anh chuẩn bị.

Anh nghĩ thầm: “Tối qua mình không có trong phòng, không lẽ...”

“Anh đang nghĩ gì mà thần người ra vậy, Huy Nam?”

“À, không có gì hết. Em mau ăn cháo đi nếu không nguội hết đấy.”

Huy Nam đáp với giọng đều đều, ánh mắt không khỏi hoài nghi. Hương Dương cười nhẹ rồi đưa tay nhận lấy tô cháo ăn ngon lành, chậm rãi.

...

Mình yêu nhau 1 phút thôi cũng
được, miễn 60 giây đó thật
lòng.

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe dừng lại trước cổng trường. Việc Huy Nam đưa Hướng Dương đi học vốn dĩ trở nên quen thuộc đối với các học viên ở đây, ai trong cái trường này cũng biết hai người là vợ chồng son cả, nên mọi người càng hứng thú về chuyện tình của họ, khi có sự xuất hiện của Ngọc Châu và nhân vật không ai ngờ tới nhất lại là Gia Anh, một con người vô tâm như tảng đá, tưởng chừng không quan tâm trước viễn cảnh xung quanh lại dính vào chuyện này.

Cả hai cùng nhau đi vào trong trường.

“Anh Huy Nam!”

Giọng nói quá đỗi quen thuộc của một cô gái. Hướng Dương và Huy Nam đều quay người.

“Ngọc Châu, anh tưởng em ở nhà chứ? Sao lại đi học?”

Huy Nam lo lắng nhìn Ngọc Châu đá, nhưng cũng áy náy khó xử khi Hướng Dương đang đứng bên cạnh. Còn Hướng Dương thì cảm thấy ái ngại khi lúc nào cũng là người thứ ba xen vào cuộc tình của họ vậy.

“Hai người nói chuyện đi, tôi đi lên lớp trước!”

Nói rồi Hướng Dương quay người bước đi chậm chậm. Huy Nam thật sự chỉ muốn giữ cô lại nhưng thấy Ngọc Châu thì không biết phải làm thế nào.

“Đêm qua em bị bắt cóc, sao không ở nhà nghỉ ngơi mà lại đi học làm gì?”

“Em không sao, cảm ơn đêm qua đã ở bên em và chăm sóc cho em. Nếu như không có anh thì em đã bị bọn côn đồ kia hại rồi.”

Ngọc Châu ghen ngào nói, vẻ mặt vẫn còn dư âm của sự lo sợ.

Bước chân Hướng Dương chợt khựng lại khi nghe loáng thoáng cuộc hội thoại của hai người họ, nhưng cô nghe không bỏ sót một chữ. Rồi lại nhanh chân bước đi với vẻ mặt thắc mắc và khó hiểu.

Cô thầm nói: “Vậy không lẽ tối qua Huy Nam không ở bên cạnh chăm sóc mình, vậy thì ai chứ? Ai lại để cho mình cần không một chút phản ứng gì?... Có khi nào là...”

...

Tại một nơi khác:

“Các người đã đi quá giới hạn của mình rồi đấy!”

Giọng nói đầy sự băng lãnh lẫn đe dọa của Gia Anh cất lên khiến Mika cùng đám bạn của cô ta đều cúi gằm mặt xuống, không dám ngước mặt lên nhìn vì sợ ánh mắt sắc lạnh như dao của anh hòa sự phẫn nộ.

“Vốn dĩ tôi chẳng muốn chen vào cái chuyện phiền phức này, nhưng các cô đã lôi tôi ra làm trò đùa. Làm ơn, tôi không phải là con rối của các cô. Hại cô gái vô tội kia với lý do chẳng vào đâu.”

Gia Anh gầm giọng nói thẳng vào mặt Mika. Sau đó đi thẳng tới chỗ Lê Thương nắm lấy vạt cổ áo đầy mạnh cô vào tường, trừng mắt nhìn cô khiến cô giật mình, gương mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, đến nỗi ứa ra nước mắt.

“Cô và Hướng Dương tôi thấy rất thân nhau, tôi cứ ngỡ tình bạn của hai sẽ thật đẹp. Nhưng không tôi đã lầm. Không ngờ cô lại đâm một nhát sau lưng cô ấy. Đó gọi là tình bạn sao?”

Gia Anh đã tự mình điều tra chuyện này mới biết được, cô bạn Lê Thương hay chơi với Hướng Dương lại xấu xa như vậy. Chỉ vì thích anh, thấy cô ấy qua lại với anh mà cô ta đã nảy sinh lòng ganh tị, cấu kết với Mika hại cô ấy.

Lê Thương vừa khóc vừa đáp: “Em chỉ vì thích anh nên mới làm vậy thôi mà... Dù sao thì Hướng Dương cũng đã có chồng là anh Huy Nam, sao lại còn theo bám anh làm gì...”

Chính những gì mà Lê Thương đang nói như châm ngọn lửa giận trong người của Gia Anh. Anh tức giận đẩy mạnh Lê Thương ngã phịch xuống nền một cách phũ phàng, khiến mọi người như đứng hình không dám lại gần.

Về mặt anh trở nên lãnh khốc cùng ánh mắt đen lạnh tanh. Anh hạ tông giọng đáp:

“Cô thích tôi nhưng tôi không thích loại người trơ trên như cô. Cô đã phạm một sai lầm lớn. Một sai lầm sẽ khiến cô phải trả giá đắt.”

Lê Thương run lấy bầy với vẻ sợ sệt khi nhìn vào ánh mắt nổi lửa của Gia Anh. Ở trường ai cũng biết anh là một người tàn khốc, một khi ai đã sơ ý đụng vào thứ gì quan trọng của anh thì chỉ có lãnh hậu quả thảm hại thôi.

Gia Anh tiến lại gần Lê Thương, khẽ ngồi xuống bên cạnh ghé sát tới bên tai cô, phả ra hơi thở lạnh lẽo đáp với âm giọng trầm đặc:

“Sai lầm của cô là đã đụng đến tôi. Và cô sẽ phải trả giá cho việc này!”

Dứt lời, Gia Anh đưa tay bóp cổ Lê Thương thật mạnh, tay gồng lên nổi cả gân máu.

Lê Thương ngạc nhiên, không thể kháng cự được thì bất ngờ Hướng Dương từ đâu chạy tới cứu cánh. Cô đẩy Gia Anh ra, gần giọng nói:

“Anh làm gì vậy hả, Gia Anh? Sao lại bóp cổ Lê Thương, bạn tôi chứ?”

Gia Anh đứng dậy, về mặt có chút ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Hướng Dương. Đáng lẽ ra anh nên thực hiện khiến cô ta biến mất ở một nơi đó kín đáo hơn mới phải. Mà nghe cô nói hai từ “bạn tôi” sao thật ngu ngơ, đã bị phản bội còn đứng ra bảo vệ. Anh chỉ nhếch môi cười khinh bỉ.

Lê Thương ho sặc sụa, mặt cắt không còn giọt máu, lấm lét sợ hãi. Hướng Dương lo lắng nhìn cô hỏi:

“Cậu không sao chứ Lê Thương?”

Lê Thương im lặng không nói chỉ nhìn cô với ánh mắt đầy tội lỗi mà khóc thút thít. Tim đập thành thịch thật nhanh.

Hướng Dương đứng dậy trừng mắt nhìn Gia Anh, đưa tay hất vai anh quát lớn:

“Cô ấy là con gái mà sao anh lại ra tay thô bạo như thế chứ?”

“Tôi khuyên cô nên tránh xa cô ta thì hơn. Có một người bạn đá sau lưng mình thì tốt hơn không có bạn.”

Gia Anh nhấn mạnh từng câu từng chữ với vẻ mặt lạnh lạnh vô cảm xúc, rồi dứt tay vô túi quần bình thần bước đi nhưng trước khi anh rời đi thì anh dừng lại chỗ Lê Thương, nhìn cô ta với ánh mắt khinh miệt, trầm giọng đáp:

“Loại con gái như cô trong mắt tôi không đáng tồn tại!”

Rồi anh bước đi một mạch sau đó biến mất trong nháy mắt.

Hướng Dương vội vàng đỡ Lê Thương đi tới ghế đá ngồi xuống, nhíu mày nhìn cô hỏi:

“Cậu thật không sao đấy chứ? Mà cậu đã chọc tức gì Gia Anh à?”

Lê Thương im lặng không nói gì, chỉ cúi gầm mặt xuống với vẻ có lỗi. Giọt nước mắt rơi xuống. Cô không biết nói gì với Hướng Dương ngay lúc này, cô đứng phắt dậy bỏ chạy đi làm Hướng Dương không kịp phản ứng gì mà cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa, nhìn cô ấy có vẻ rất lạ.

“Xem ra thì mày vẫn còn nguyên vẹn.”

Mika từ đâu đi tới đứng trước mặt Hướng Dương nói, về mặt thì lúc nào cũng kênh kiệu, hai tay vòng lại trước ngực.

“Nhờ phước của mấy người nên tôi hoàn toàn không sao cả.”

Hướng Dương thần nhiên đáp lại không một chút lo sợ gì, rồi đi lướt qua mặt cô ta.

“Mày có biết lý do tại sao Gia Anh lại nổi giận với Lê Thương, con bạn của mày không hả?”

Hương Dương không quan tâm mà tiếp tục bước đi.

“Mày thật là ngu khi chơi với một đứa đâm ngay sau lưng mình một nhát dao mà không biết đấy. Chính con Lê Thương đã tới cầu xin bọn tao, hãm hại mày đấy Hương Dương à.”

Cô toan bước đi khi nghe Mika nhắc tới Lê Thương, nên cô quay lại nhử mày nhìn cô ta.

“Cô nói sao? Lê Thương cầu xin các người hãm hại tôi? Không thể nào.”

Mika đi tới gần nhìn thẳng vào mắt Hương Dương, nhếch môi cười nhạt:

“Nó ganh tị với mày khi mày qua lại với Gia Anh, nó cảm thấy ghét mày khi mày được anh ấy quan tâm, được anh ấy mua trà sữa còn cùng nhau đi ăn sáng, còn khiến cho anh ấy nở nụ cười chớp nhoáng vài giây, rồi anh ấy còn để mày tựa đầu vào ngực anh ấy mà anh không hề một chút nổi giận khi có người chạm vào người mình.”

“Không thể nào, tôi không tin những gì các người nói. Cô ấy sẽ không làm vậy!”

Hương Dương lên giọng nói, cô gắng không tin những lời mà Mika nói là sự thật.

“Mày không tin thì tùy mày thôi. Mày nghĩ con Lê Thương tốt như mày nghĩ sao?... Đáng lẽ ra mày nên cảm ơn Gia Anh mới phải, khi anh ấy giúp mày loại bỏ nó, nhưng mày lại tới phá đám... Thôi tao đi đây, nhưng tao sẽ chẳng để yên cho mày, nếu mày còn qua lại với Gia Anh của bọn tao đâu...”

Dứt lời, MiKa cùng bọn đàn em của mình rời đi, không quên dành cho Hương Dương cái lườm mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Cô vẫn chưa định hình được chuyện gì xảy ra nữa, thì chợt có tiếng chuông điện thoại, cô mở máy nghe:

“Alo!”

“Hương Dương, người bạn tốt của tớ... Xin lỗi cậu, Hương Dương. Tớ không phải là một người bạn tốt. Tớ ghét bản thân lắm. Đáng lẽ ra tớ không nên mù quáng như thế. Tớ đã sai lầm trong phút chốc để rồi phải hối hận. Tớ không xứng đáng làm bạn với cậu Hương Dương à...”

“Cậu nói gì vậy Lê Thương? Sao không gặp trực tiếp nói luôn.”

“Tớ không còn mặt mũi nhìn cậu nữa đâu. Chính tớ là người đã bảo Mika hại cậu đấy. Tớ xin lỗi... Tớ không dám đối diện với cậu vì quá xấu hổ... Tốt hơn cậu không nên chơi với một người bạn như mình...”

“Lê Thương... Lê Thương...”

“Tút... Tút...”

Bên đầu dây tắt máy. Hương Dương bàng hoàng mà ngồi phịch xuống bậc thềm với vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt cô không biết từ khi nào đã nhòe đi khi nghe những gì mà Lê Thương nói trong điện thoại. Đã qua tới xã hội dành cho những linh hồn rồi mà cô vẫn còn bị lừa dối, thật sự cô không dám tin bất cứ điều gì nữa rồi...

...

Hương Dương bước đi về lớp học với vẻ mặt buồn rười rượi, giờ cô cũng chẳng phân định được mình muốn gì nữa, cảm xúc rối bời.

Cô chợt đứng lại khi vô tình nhìn thấy Gia Anh qua cánh cửa mở hờ, anh đang ngồi trong căn phòng thí nghiệm một mình, không có ai hết. Cô hít một hơi thật sâu, mở cửa xông thẳng vào trong khiến Gia Anh có chút ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của cô tại đây.

Cô chẳng hề nói gì, nắm cánh tay phải của Gia Anh lên, nhe hàm răng trắng tinh cắn phập một phát thật mạnh. Làm anh không kịp phản ứng gì mà chỉ biết để cho cô cắn, mà nghiến răng nhử mày chịu đau.

Cô cắn đến độ rỉ cả máu, dính vào cả hàm răng rồi Hương Dương mới chịu bỏ ra. Cô trừng mắt nhìn Gia Anh, hai tay chống hông lên giọng đáp:

“Thật là sáng khoái tâm trạng quá đi. Cấn anh thật là thích đây, không một tiếng la hét gì. Vết cấn này cho anh chữa cái tội, chẳng chịu mở miệng ra giải thích chuyện hồi sáng.”

“Tại sao tôi phải giải thích cho một loại người chẳng tìm hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Mà này cô thích cấn người khác như vậy sao?”

Gia Anh cầu nhàu, mặt nhăn mày nhíu với vẻ bức mình. Định đánh một giấc ngủ ở nơi yên tĩnh này thì bị Hướng Dương vào phá đám như vậy. Anh nhìn bắp tay mình, in nguyên dấu răng đang rỉ máu mà Hướng Dương để lại. Nếu như gặp người khác thì đã bị anh xử đẹp rồi chứ chẳng còn đứng ở yên ở đây như cô đâu.

Hướng Dương kéo ghế lại gần chỗ Gia Anh để ngồi xuống thì bị anh gác chân lên không cho ngồi, vẻ mặt anh mang đầy sự bất cần.

“Gì vậy? Ghế tôi kéo tới để cho anh gác chân sao?”

Hướng Dương quát lên.

“Đi ra ngoài, cô định ở lại đây làm phiền giấc ngủ của tôi à?”

Gia Anh lên giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Cái con người này thật là...” Hướng Dương bức bối, lấy trong túi ra miếng băng cá nhân có họa tiết hình dấu tây định sẽ ngồi xuống dán vết cấn do cô gây ra, mà thấy hành động của Gia Anh như vậy khiến cô bất mãn dễ sợ. Cô chìa ra trước mặt Gia Anh, gân cổ lên đáp: “Này, tôi định sẽ ngồi đây để dán vết cấn trên tay của anh rồi tỏ ra hối lỗi, lẩn lờ cảm ơn anh đã cho tôi biết bộ mặt thật của người bạn tôi đang chơi... Nhưng thái độ bất cần của anh như vậy khiến tôi thật sự khó ưa kinh khủng đây...”

“Tôi đâu cần ai ưa tôi!” Gia Anh buông một câu ngắn gọn hờ hững, ngã người vào thành ghế sofa, trầm giọng tiếp lời: “Giờ thì mau ra ngoài, đồ phiền phức!”

“Này, anh nói ai là đồ phiền hử?”

Hướng Dương bức mình đá bay cái ghế, khiến chân Gia Anh rời khỏi ghế, đã vậy còn bị cô dẫm phải làm cô không giữ được thăng bằng ngã nhào về phía anh, đè lên người anh.

Huy Nam đứng ngoài nhìn vào khi anh tình cờ đi ngang qua và nhìn thấy. Nét mặt tối sầm lại, không hiểu sao anh lại cảm thấy vô cùng bức tức nữa, rồi đi thẳng khỏi đây.

Hai người bất ngờ nhìn nhau rồi đều rơi vào trạng thái lúng túng. Nhưng riêng Gia Anh nhanh chóng lấy lại bình thường, tay giữ lấy eo cô, cất giọng đùa cợt:

“Thấy nặng nề lắm phải không? Một, cô bỏ tôi ra trước. Hai, tôi bỏ ra trước. Ba, chúng ta đang ở tư thế này rồi thì tiến tới luôn đi.”

Nghe Gia Anh nói vậy Hướng Dương như đờ người ra, không ngờ một con người lạnh lùng sắt đá như anh lại có ngày nói ra những câu này. Tay vịn chặt lấy vai của anh đến nỗi kéo tuột cả cổ áo của anh xuống lộ cả xương quai xanh.

Anh đẩy người cô sát lại, mặt cách mặt chỉ vài centi.

“Rụp”

Một dòng ánh sáng chớp nháy và tiếng máy chụp hình của điện thoại bất ngờ vang lên, Hướng Dương giật mình vội đứng thẳng người dậy khi nhìn thấy ở phía của có người chụp lên cảnh tượng của hai người vừa rồi, nhưng người đó đã chạy đi mất.

“Thật là... kiểu gì lát nữa dưới trường cũng ầm ĩ cả lên cho xem... Tất cả là tại anh đấy.”

Hướng Dương chỉ trích hành động vừa rồi của Gia Anh. Thì chợt cô tình cờ nhìn thấy trên vai trái của anh có một vết cấn đỏ ầu, khiến cô đứng đờ người mà nhớ lại tối qua, lúc cô gặp ác mộng mơ hồ vô thức cấn vào vai của một người. Nếu như Huy Nam không phải người bên cạnh cô tối qua mà ở bên Ngọc Châu, vậy không lẽ lại là...

Gia Anh đứng dậy vừa kéo áo vừa làu bàu:

“Cái này là tại cô, ai bảo cô ngã vào người tôi giờ còn la ó...”

Hướng Dương mặc kệ anh nói gì mà kéo phía bên áo của anh ra xem để xác nhận một lần nữa. Hành động của cô làm anh có hơi bất ngờ vội hất tay cô ra, gần giọng nói:

“Cô làm gì vậy? Muốn xé áo tôi à?”

Cô im lặng không nói gì, chỉ quay người lại bỏ đi ra ngoài với vẻ mặt ngơ ngơ, làm Gia Anh nhú mày cảm thấy lạ.

...

Ngay trong chiều hôm đó, bức ảnh của Gia Anh và Hướng Dương ở trong phòng với tư thế đang chuẩn bị hôn nhau trong phòng thí nghiệm lan truyền rầm rộ khắp cả trường, còn có bức hình Huy Nam đứng ngoài nhìn thấy, với nội dung “chuyện tình tay ba giữa anh em nhà họ Đào, hai nam thần y khoa nổi tiếng của trường”.

Hướng Dương đi đâu cũng bị chỉ trích, bàn ra bàn vào chủ đề này, nhưng cô chẳng quan tâm mà đang nghĩ đến một chuyện khác.

...

16. Chương 16: “em Sẽ Không Sao Đây!”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối, tại biệt phủ.

Hương Dương mua hai ly trà sữa mát lạnh lén lút thập thò đi qua gian nhà u ám tối om, không ánh sáng kia mà Gia Anh đang ở đó. Mục đích cô tới đây là để cảm ơn Gia Anh, người đã chăm sóc cho cô tối qua. Gia Anh là một con người kiệm lời nên sẽ chẳng bao giờ nói ra chuyện này, nếu như cô không nhìn thấy vết cắn trên vai của anh. Cô vừa đi vừa dùng điện thoại rọi đường đi.

“Trời ơi, đây là lần thứ hai mình đi qua đây. Thật tình, sao nhà ở lại u tối đến rợn người thế này. Chúa ơi, làm ơn đừng có ai ra hù con như bữa trước nữa, nếu không chắc con đau tim mà chết thôi...”

Vừa nói dứt câu thì bất ngờ có ngay một bóng ma nữ mặc váy trắng, hai con mắt đỏ lờm với dòng nước mắt màu đỏ chảy dọc xuống, lao nhanh tới chỗ Hướng Dương, khiến cô hét toáng lên:

“Ôi mẹ ơi... gì vậy...”

Cô quay phắt người guồng chân chạy đi khi nó đang đuổi theo sau. Đúng lúc phòng của Gia Anh mở cửa, anh bước ra.

Hướng Dương thấy vậy liền chạy tới đứng núp phía sau anh. Con ma nữ đó lập tức đứng đơ lại khi nhìn thấy Gia Anh, nguyên hình hài trở về như bình thường, đó là một gái mặc đồ đồ giúp việc làm trong biệt phủ.

Hướng Dương vúi vào vạt áo anh, giọng run run đáp: “Làm ơn giúp tôi đi, con ma đó cứ đuổi theo tôi đó!”

“Biến đi! Hôm khác cô ấy có qua, đừng để tôi biết cô chọc cô ấy, nếu không tôi sẽ không để yên cho cô đâu.”

Gia Anh buông một câu lạnh tanh với vẻ mặt lãnh khốc. Cô ma nữ đó ngay lập tức biến mất sau lời đe dọa của anh.

Hướng Dương thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh mỉm cười cất giọng chân thành đáp:

“Cám ơn anh nha! Nếu anh không ra kịp lúc chắc tôi bị cô ma nữ đó hù cho chết khiếp rồi.”

Gia Anh lạnh lùng đi vào trong phòng, cất giọng âm vực:

“Cô tới đây làm gì? Cô quên tôi nói gì với cô rồi sao, đừng bao giờ bước chân tới đây. Vậy mà cô cũng vác mặt tới.”

Nói rồi anh đi tới bậc cửa sổ ngồi tựa mình trên đó, ánh mắt nhìn lên khoảng không vô tận kia. Mấy con quạ cùng mấy con cú mèo thi nhau kêu lên ầm ỉ.

“Cái con người này sao lại khó chịu lạnh lùng thế nhỉ?”

Hướng Dương cảm râm, xách hai ly trà sữa bước vào phòng của anh, đi đến bên khung cửa sổ mà anh đang ngồi đó. Lấy một ly trong bao đựng ra đưa cho anh, mỉm cười đáp:

“Anh uống đi. Tôi mua cho anh, coi như cảm ơn anh đã chăm sóc tôi đêm qua. Vậy mà tôi cứ tưởng là Huy Nam chứ?”

Nghe cô nhắc đến chuyện đêm qua anh đã đưa cô về phòng của mình để chăm sóc khiến anh ngạc nhiên nhìn cô, ánh mắt thắc mắc không biết sao cô lại biết được. Anh hỏi:

“Sao cô biết?”

“Anh đừng tưởng anh không nói là giấu được tôi.” Cô nắm một áo phía bên trái của Gia Anh kéo xuống, rồi tiếp lời: “Cái vết cắn còn nguyên kìa... Lúc ở trường xảy ra chuyện giữa hai chúng ta, tôi thấy anh kéo áo thì tình cờ nhìn thấy có vết cắn, nên tôi mới biết đấy. Đừng tưởng đêm qua tôi mơ màng nằm mộng mà không biết gì. Tôi cứ nghĩ là Huy Nam chứ không phải anh. Nhưng mà sáng nay tôi tình cờ nghe được Ngọc Châu nói, cô ấy bị bắt cóc, Huy Nam đã ở bên cạnh cô ấy cả đêm đó rồi mới về. Nên tôi mới biết đấy!”

Gia Anh im lặng không nói gì, mà đúng hơn anh không biết nói gì nữa. Quay mặt đi chỗ khác, coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra thì hơn. Anh không muốn nói nhiều.

“Này uống trà sữa đi, tôi không biết anh thích ăn hay uống gì nên tôi mua đại đó.”

Hướng Dương mỉm cười nói, rồi cầm ống hút chọc vào đưa cho anh.

“Tôi không thích uống trà sữa, cô uống đi!”

“Cái gì, một mình tôi sao uống hết hai ly được. Anh uống đi, tôi lỡ mua rồi.”

“Đã bảo không uống. Uống xong rồi về phòng cô đi!”

Hướng Dương bực bội nắm lấy tay đặt ly trà sữa rồi cầm chặt, sau đó đẩy tới ngay miệng anh, ống hút chạm môi anh. Hành động của cô khiến anh như đơ ra nhìn.

“Uống đi, nhanh không thì bảo. Tôi phải thấy anh uống hết thì tôi mới về phòng... Thôi năn nỉ đó, uống đi mà cool boy!”

Cô vừa nói vừa nhìn anh với ánh mắt nài nỉ như một con mèo vậy.

“Uống đi, nhanh không thì bảo. Em phải thấy anh uống hết thì em mới đi... năn nỉ đó, uống đi mà cool boy của em!” đó cũng là những gì mà cô gái của anh cũng từng nói với anh.

Anh đành ngậm ngùi tu một hơi, anh vốn dĩ không thích uống trà sữa vì anh không thích đồ ngọt cho lắm. Anh uống trong sự gượng ép, rồi ly trà sữa cũng cạn.

“Hihi, đã hết. Thôi tôi về đây, dù sao cũng cảm ơn anh nha!”

“Để tôi đưa cô ra khỏi đây, nếu không cô lại bị họ hù dọa nữa, rồi ngắt ra đó tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Thế là Gia Anh đưa Hướng Dương rời khỏi gian nhà của anh. Ở ngoài trời, bắt đầu trời nổi gió lạnh buốt.

“Cô về phòng đi!”

“Được rồi, cảm ơn anh! Sáng mai gặp anh ở trường!”

“Còn tôi mong sáng mai đừng gặp đồ phiền phức như cô!”

Nói rồi, anh quay người đi vào trong nhà. Anh chợt nở nụ cười khi thấy điệu bộ vô tư của Hướng Dương.

“Cái tên này... thật là...”

Hướng Dương thôi không nên ở đây làm gì mà chạy thẳng về căn nhà chính.

Huy Nam đứng trên phòng nhìn qua gian nhà đối diện, chứng kiến những gì giữa Hướng Dương và Gia Anh ở bên đó. Anh không ngờ một người như Gia Anh, vốn dĩ lạnh lùng sắc đá như vậy lại có thể mềm lòng trước một cô gái hồn nhiên vô tư như Hướng Dương, đến anh còn thấy vậy nữa là. Nhưng nhìn hành động đó không hiểu sao anh lại thấy trong lòng mình như nóng lên, bức bối vô cùng.

...

Hướng Dương lên tới phòng, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

“Em đi đâu giờ này mới về vậy?”

Giọng nói lạnh lùng của Huy Nam cất lên khiến Hướng Dương thoáng giật mình.

Cô lấp ba lấp bắp cười trừ: “Thì tôi đi trà sữa với bạn thôi, nên về muộn. Mà anh đã ăn cơm gì chưa?”

Cô không dám nói với Huy Nam là đã đi đến phòng của Gia Anh, vì cô biết Huy Nam rất khó chịu khi nhắc đến Gia Anh ở đây, nên cô mới nói dối nhưng cô không biết rằng Huy Nam đã đứng trong phòng nhìn qua cửa sổ thấy hết.

Huy Nam chợt nhếch môi cười nhạt đáp với giọng đầy mỉa mai:

“Đi gặp bạn hay đi gặp Gia Anh?... Lúc ở trường tôi thấy hai người ở trong phòng thí nghiệm có vẻ tình tứ quá nhỉ? Đứng đây trên trang trường, tôi cũng bị lôi trong đó nữa.”

“Ồ thì...”

Hướng Dương có chút lúng túng, cảm thấy bầu không khí trong phòng đột nhiên căng thẳng thấy lạ, nhìn về mặt nghiêm túc với ánh mắt chất chứa tia giận dữ của Huy Nam khiến cô cảm thấy rùng mình.

Cô lủi đi vào trong phòng tắm thì anh đi tới nắm lấy tay cô kéo phắt người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô, găm giọng nói:

“Sao còn không trả lời, em đi qua phòng thằng Gia Anh phải không? Em qua đó làm gì chứ? Có phải em thích nó rồi đúng không? Mau trả lời tôi đi...”

Hướng Dương bất ngờ khi thấy thái độ hung dữ của Huy Nam như vậy, anh đang nói mấy lời thật sự rất phi lý khiến cô bức mình. Cô hất tay anh ra lên giọng đáp thẳng:

“Phải, tôi qua gặp Gia Anh đấy thì đã sao? Chẳng phải đêm qua anh ở bên cạnh Ngọc Châu, thì Gia Anh đã ở bên chăm sóc cho tôi, chứ không phải anh... Mà nghĩ cũng lạ, tôi với anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi mà, với lại trong giao ước cũng ghi rõ, không được xâm phạm vào quyền riêng tư của người khác, thì anh có quyền gì quản tôi chứ? Tôi qua bên nhà Gia Anh làm gì thì liên quan gì đến anh chứ...”

“Hương Dương, em nói gì?”

Huy Nam gần giọng nói, nắm chặt lấy hai cánh tay của cô, trừng mắt nhìn cô.

“Anh có Ngọc Châu rồi, tôi cũng đâu có can thiệp vào chuyện của hai người. Với lại tôi qua lại với Gia Anh, cũng chỉ là bạn bè đơn thuần trong sáng thôi mà... Anh làm gì quá lên vậy... Mà tôi qua lại với người con trai khác anh cần chi phải để ý... Bỏ tay tôi ra, anh làm tôi đau đấy...”

Hương Dương buông tay Huy Nam ra rồi đi thẳng vào trong phòng tắm thì lại bị anh kéo lại ôm lấy, cúi xuống hôn cô một cách cuồng nhiệt làm cô không định thần chuyện gì xảy ra.

Cô bất thần vài giây, sau đó đẩy anh ra, quát lớn: “Anh làm gì vậy hả, Huy Nam?”

“Tôi muốn em là của tôi đêm nay.”

Dứt lời Huy Nam đẩy Hương Dương xuống giường đè xuống. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô ra ra sức giãy giụa nhưng không tài nào thoát khỏi vòng tay của anh. Anh giờ đây không khác gì một con thú đang thèm khát con mồi cả. Anh xé áo cô ra, ngang ngực hôn lên môi lên cổ cô.

“Huy Nam dừng lại đi, anh điên rồi...”

Cô vùng vẫy đến nỗi ứa ra nước mắt. Cố gắng chống cự, quơ tay xướt qua mặt Huy Nam, sườn một đường ngay trên mặt bởi chiếc nhẫn đeo ở tay của cô. Khiến anh nhíu mày tức thời buông lỏng ra. Cô đẩy mạnh anh ra chạy xuống núp dưới gầm giường trong sự sợ hãi. Hai tay Bật miệng lại mà khóc nức lên.

“Anh làm gì vậy hả, Huy Nam?”

Gia Anh từ ngoài phòng đi nhanh vào, gần giọng nói với ánh mắt tức giận. Anh vô tình chứng kiến cảnh anh ta đang hành xử thô bạo với Hương Dương, khi anh mang đồ qua trả cho cô.

“Sao cậu dám vào phòng tôi hả? Tôi làm gì cũng không liên quan đến cậu, đây là chuyện riêng của hai vợ chồng tôi. Mau biến ra ngoài cho tôi!”

Huy Nam quát lớn, ánh mắt trừng trừng nhìn Gia Anh, tay chỉ về phía cửa.

Gia Anh tức mình giáng cho Huy Nam một cú đấm ngay mặt, khiến Huy Nam ngã phịch xuống sàn. Gia Anh cúi người xuống gầm giường thì thấy Hương Dương đang nằm co người, nhắm nghiền mắt lại trong sợ hãi mà khóc. Cô sợ đến nỗi phải chui xuống gầm giường để trốn.

Thấy cô như vậy khiến anh vô cùng tức giận khi nhìn thấy cô ấy khóc.

“Hương Dương... Hương Dương...”

Anh gọi tên cô với giọng nhe nhằng, ánh mắt xót xa nhìn cô.

Hương Dương nghe giọng trầm thấp nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại có phần lạnh lùng đủ để cô nghe thấy. Cô mở mắt ra nhìn mà thốt lên với giọng run run:

“Gia Anh...”

Gia Anh đưa tay về phía cô đáp: “Hãy đi với tôi!”

Hương Dương giơ tay ra một cách run rẩy nắm lấy tay Gia Anh, nhưng chưa kịp nắm thì Gia Anh đã bị Huy Nam nắm áo lôi mạnh, đẩy anh vào tủ kính, khiến tấm kính vỡ toang. Ghim vào lưng anh rỉ máu, anh nhắm mắt lại vì đau.

“Tôi nói cho cậu biết, Hương Dương là vợ tôi, là chị dâu của cậu đấy! Cho nên cậu hãy tránh xa cô ấy ra.”

“Tránh xa sao?”

Gia Anh nhếch môi cười đáp với giọng khinh bỉ, ánh mắt chán ghét nhìn Huy Nam. Anh đi tới kéo Huy Nam sát lại, nhìn thẳng vào mắt anh ta hạ tông giọng đáp đủ để anh ta nghe:

“Anh quá tham lam rồi đấy. Một lúc yêu hai người, muốn giữ hai người con gái bên mình, anh không thấy ích kỉ sao? Làm đôi bên đau khổ, cuối cùng anh được gì chứ? Không chừng sẽ đánh mất cả hai đấy.”

“Cậu...” Huy Nam như cứng họng không biết nói.

Gia Anh buông Huy Nam ra với vẻ mặt lạnh tanh không một chút cảm xúc gì.

Huy Nam gườm gườm mắt nhìn Gia Anh rồi đi tới cúi xuống gầm giường nhìn Hướng Dương, trông cô đang rất hoảng sợ khiến anh cảm thấy mình có lỗi cho hành động ngu xuẩn của mình vừa rồi. Anh không ngờ cô lại sợ đến như vậy.

Anh đưa tay vào nhẹ giọng nói: “Hướng Dương, tôi xin lỗi... xin lỗi em vì hành động thiếu suy nghĩ của tôi... Nào ra ngoài thôi, em đừng nằm dưới gầm giường như vậy...”

Dường như lời nói của Huy Nam hoàn toàn vô tác dụng, khi làm ảnh hưởng tâm lý đến Hướng Dương. Cô vốn dĩ rất dễ bị chấn thương tâm lý với những chuyện đáng sợ và sốc khi diễn ra đột ngột không kịp phản kháng.

Gia Anh đi tới đẩy Huy Nam qua một bên, cất giọng đáp:

“Anh tránh ra!”

Anh lại cúi xuống đưa tay về phía Hướng Dương đáp:

“Hướng Dương, mọi chuyện ổn rồi, mau ra ngoài thôi!”

Hướng Dương ươn ướt nước mắt, giọng run run nói:

“Tôi không ra ngoài đâu, tôi sợ lắm.”

Anh khẽ vụt ra tiếng thở dài, ôn nhu đáp:

“Ra với anh, rồi hãy nhắm mắt lại, em sẽ không sao đâu. Giờ đây em sẽ không bị một ai có thể làm hại em, từ giờ đến bình minh, em sẽ được bình yên.”

Nghe Gia Anh nói vậy Hướng Dương cảm thấy cơn sợ hãi của mình lắng xuống, nhìn người đó, có cảm giác cho cô được an toàn. Cô đưa tay nắm lấy bàn tay tuy lạnh nhưng đảm bảo cho cô được yên tâm hơn.

Cuối cùng thì Gia Anh cũng khuyên được Hướng Dương ra khỏi gầm giường, khiến Huy Nam đứng đờ ra nhìn, không hiểu sao Gia Anh có thể làm được như vậy.

Vừa nhìn thấy Huy Nam, Hướng Dương bỗng nhiên trở nên rụt rè, đứng nép nép vào người Gia Anh.

Gia Anh quay sang nhìn Huy Nam trầm giọng đáp:

“Anh ra ngoài đi. Khi nào Hướng Dương ổn thì tôi sẽ rời khỏi đây. Nhìn thấy anh, không chừng cô ấy lại gặp ác mộng đấy.”

Huy Nam siết chặt lại trong bực tức khi nghe Gia Anh nói vậy, ngay chính phòng của mình lại để một người con trai khác bên cạnh chăm sóc cho người con gái đó. Nhưng biết làm sao được, chính anh đã làm cho cô ấy sợ hãi. Anh đành quay người bỏ đi ra ngoài.

Gia Anh đỡ Hướng Dương nằm xuống giường, anh ngồi bên cạnh lấy chăn đắp lên người cho cô. Tay cô nắm chặt lấy tay anh không buông. Anh đưa tay áp lên trán cô, có như vậy cô sẽ ngủ ngon giấc hơn.

Nhìn thấy cô bị như vậy lòng anh đau nhói, chỉ muốn làm cho kẻ đã khiến cô như vậy tan biến, nhưng anh lại không ra tay được, dù sao thì cũng anh trai của anh.

...

Sau khi Hướng Dương chìm vào giấc ngủ sâu, Gia Anh nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó đi ra khỏi phòng, thì Huy Nam đứng tựa người vào tường ngay cửa ra vào.

“Có vẻ như cậu thích Hướng Dương thì phải?”

Huy Nam cất giọng đáp, ánh mắt thắc mắc nhìn Gia Anh.

Gia Anh quay sang nhìn Huy Nam với ánh mắt vô cảm không thể hiện cảm xúc gì. Anh trầm giọng đáp:

“Chuyện tôi có thích cô ấy hay không, không liên quan tới anh. Còn nữa, anh không được làm cô ấy tổn thương, nếu không anh sẽ phải lãnh quả báo đấy.”

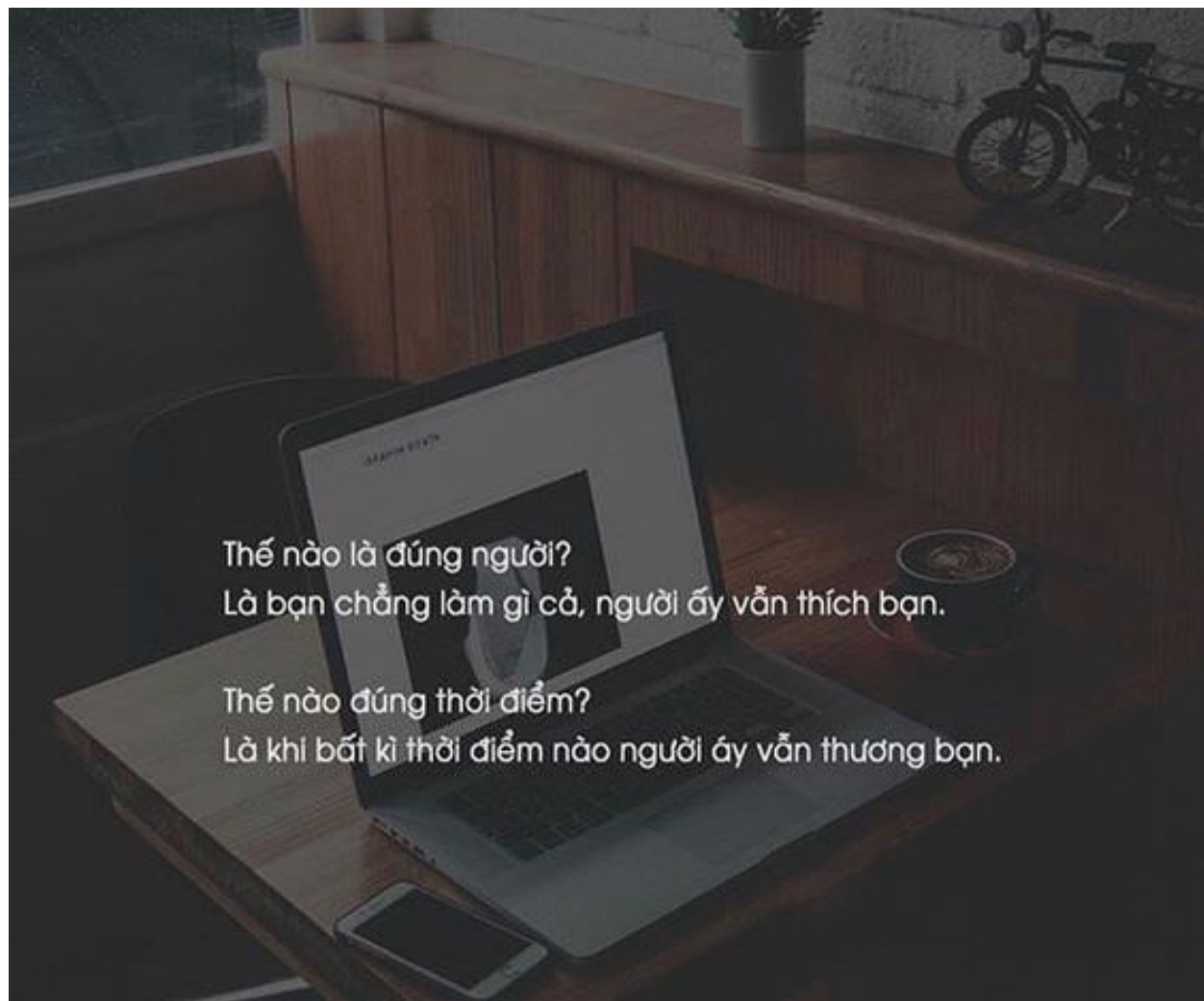
Nói rồi Gia Anh cho tay vào túi quần bình thản bước đi khỏi đây.

...

Huy Nam bước vào phòng, nhìn Hướng Dương đang nằm ngủ ngon giấc trên giường mà cả thấy có lỗi với cô vì hành động bỉ ổi của mình vừa rồi. Tâm trạng nặng nề của anh đè nặng vào không khí.

Chính anh đã từng nói trước khi cả hai lấy nhau “tôi với cô chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa” và “không được xâm phạm quyền riêng tư của nhau”, vậy mà anh lại làm như vậy.

...

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Dành cả thanh xuân để theo đuổi anh rồi cuối cùng em lại để anh thấy em khóc vì người khác!”

...

Sáng hôm sau.

Hương Dương tỉnh dậy với ánh mắt mơ màng. Gương mặt phờ phạc thiếu sức sống, đêm qua cô đã trải qua một chuyện kinh khủng đáng sợ, và cô nhớ lúc đó người bên cạnh cô chính là Gia Anh.

Cô mệt mỏi bước xuống giường đi vào trong phòng tắm thì vừa lúc Huy Nam từ trong đó đi ra. Vừa nhìn thấy anh, cô thụt lùi ra sau với vẻ dè chừng, hai tay nắm lấy vạt váy siết chặt lại. Điều đó khiến Huy Nam cảm thấy vô cùng có lỗi với cô.

Bất chợt, Huy Nam đi tới ôm chầm lấy Hương Dương, khiến cô như đứng hình.

“Hương Dương, tôi xin lỗi em... Xin lỗi em về những hành động xấu xa của tôi đối với em. Chỉ vì tôi thấy tức giận khi em ở bên cạnh Gia Anh thôi.”

“Này, anh làm cái gì vậy? Bỏ tôi ra đi.”

Hương Dương gần giọng nói, đẩy Huy Nam ra, ánh mắt sợ sệt nhìn anh rồi trừng lên, buông lời thẳng thắn:

“Anh thật sự xấu xa, ích kỉ. Anh đã vi phạm giao ước rồi đấy, anh không có quyền xâm phạm quyền riêng tư của tôi... Mà anh đã có Ngọc Châu rồi, sao còn lại muốn có tôi nữa chứ... Phải cũng do tôi, khi tôi lại có tình cảm với anh chỉ vì những hành động quan tâm của anh, trái tim tôi đã mệt mỏi rồi...”

Nói rồi, cô cắn môi, đưa tay lau nước mắt đi thẳng vào trong phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Huy Nam đi lại tới cửa phòng tắm nhìn bóng đèn phản chiếu vào kính một chiều đứng đó với vẻ mặt trầm ngâm, miệng thầm đáp:

“Hương Dương, xin em đừng đi được không?... Tôi biết phải làm sao để giữ em bên cạnh mình đây?”

...

Sau khi thay đồ xong, Hương Dương lấy túi thổ cẩm mang vào rời khỏi nhà.

Huy Nam đã đứng dưới chõu sẵn, đi tới nắm lấy tay Hương Dương đáp:

“Để tôi đưa em đến trường!”

Hương Dương buông tay Huy Nam với mặt lạnh nhạt, có phần e dè. Cô lấy trong túi xách ra bản giao ước đưa cho anh, khiến anh có chút ngạc nhiên khi thấy bản giao ước trong tay cô. Anh đã cố tình giấu đi nhưng không ngờ cô lại tìm thấy.

Hương Dương nhìn anh với ánh mắt nghiêm túc đáp:

“Thực sự lúc đầu tôi chỉ vì chán đời nên mới dấn thân vào cái xã hội vong hồn này, đồng ý làm dâu nhà họ Đào. Tôi chỉ muốn làm lại từ đầu, muốn có cuộc sống vui vẻ thôi. Đây là bản giao ước cũng như đơn ly hôn tôi vừa mới viết xong. Tôi sẽ tự mình giải thích chuyện này với ba mẹ của anh, còn số tiền kia thì tôi không cần.”

Nghe Hương Dương nói như vậy, ánh mắt của Huy Nam chợt thoáng buồn, anh không thể chấp nhận chuyện này khi nhận ra người anh yêu thật sự là Hương Dương, chứ không phải là Ngọc Châu. Ngọc Châu chỉ là quá khứ của anh, còn hiện tại anh chỉ xem cô ấy giống như một người bạn, tình cảm cũng dần phai nhạt đi.

Hương Dương nghĩ Huy Nam sẽ đồng ý nên tiếp lời:

“Trong chiều nay, sau khi tan học tôi sẽ về thu dọn hành lý rời khỏi đây.”

Nói rồi, cô đi lướt qua mặt anh một cách thờ ơ. Nhưng bị anh nắm tay kéo lại:

“Khoan đi đã! Chúng ta cần nói chuyện này rõ ràng một chút.”

Anh cầm hai tờ giấy lên trước mặt cô với ánh mắt nghiêm nghị, buông lời dứt khoát:

“Cái giao ước này do tôi đặt ra thì tôi có quyền hủy nó đi, nhưng tờ đơn ly hôn này tôi sẽ không kí. Chúng ta không ly hôn, vẫn là vợ chồng với nhau như bình thường.”

“Anh nói gì vậy? Anh xem tôi là trò đùa à?...”

Hương Dương gần giọng nói lớn với ánh mắt tức giận nhìn anh.

Anh kéo cô lại ôm chầm vào lòng thật chặt.

“Anh làm gì vậy, buông tôi ra... buông tôi ra...”

Mặc cho Hương Dương cố gắng đẩy anh ra nhưng anh vẫn giữ chặt cô không buông.

“Anh yêu em, Hương Dương! Anh thật sự yêu em... Chỉ vì anh yêu em nên mới có hành động tức giận như tôi qua khi thấy em bên cạnh Gia Anh... Anh thật sự rất khó chịu...”

“Anh nói yêu tôi, nhưng còn Ngọc Châu... Ngọc Châu thì sao đây?... Anh làm như vậy chẳng khác nào làm tổn thương cô ấy cả? Còn tôi thì trở nên cảm thấy tội lỗi... Bỏ tôi ra!”

Hương Dương nói giọng nghẹn đắng, cố gắng đẩy Huy Nam ra. Cô thật sự đang rất bức.

Chợt Huy Nam vô tình nhìn thấy Gia Anh xuất hiện, đang đứng phía trước kia cách chỗ anh một đoạn khá gần. Nhân cơ hội anh buông nhẹ Hương Dương ra, cúi xuống hôn cô, làm cô như đứng hình, mất vài giây sau cô mới định thần mà đẩy anh ra nhưng không được. Anh ra sức hôn cô một cách cuồng nhiệt.

Gia Anh chẳng màn để tâm mà quay lưng lạnh lùng bước đi, nhưng trong ánh mắt u uất của anh hiện rõ sự tức giận. Anh chỉ muốn đi tới cho Huy Nam một trận, nhưng họ đang là vợ chồng nên điều đó không cho phép anh làm vậy. Đi đường một đoạn, anh đứng tấp vào phía sau cây tử đằng để kìm chế cơn phần nộ của mình, hai tay anh gồng lên rồi buông lỏng ra. Anh khẽ gọi thầm tên cô: “Dâu Tây à...”

“Chát”

Huy Nam bị Hương Dương vung tay tát mạnh vào mặt.

“Anh bị sao vậy Huy Nam? Anh nên suy nghĩ lại những gì mình đang làm đi. Tôi xin rút lại tình cảm của mình đối với anh. Giờ anh tốt hơn nên nghĩ tới Ngọc Châu đi.”

Dứt lời, Hương Dương quay người đi nhưng bị bàn tay Huy Nam nắm giữ lại. Anh cúi gầm mặt, trầm giọng nói một cách chân thành:

“Tôi thật sự xin lỗi em đây... thật sự xin lỗi...”

Hương Dương ngoảnh mặt lại nhìn ánh mắt Huy Nam, anh có vẻ thật sự ân hận vì hành động của mình nhưng chính vì suy nghĩ quá nông cạn mà đã làm cho khoảng cách tình cảm của cô đối với anh có một vết rạn nứt.

Cô im lặng không nói gì, buông nhẹ tay của Huy Nam thả ra và bước đi chậm chậm về phía trước.

Huy Nam đấng lòng níu tay mình lại, chưa bao giờ anh cảm thấy mình vì một ai đó mà phải cầu xin sự tha thứ như vậy. Anh biết anh sai, anh sai rồi mà nhưng phải làm gì thì cô mới tha thứ cho anh đây? Anh buồn rầu lẳng lặng đi vào xe ô tô và phóng đi đến trường.

...

Mình Hương Dương đi bộ lững thững trên con đường đến trường với khuôn mặt đầy tâm trạng, cô thở dài một cái. Tự dưng hình ảnh Huy Nam xuất hiện lảng vảng trong đầu cô, khiến cô bỗng dưng khóc thật lớn như đứa trẻ con. Cô than thở:

“Thất vọng... thật là muốn rời khỏi xã hội Vong hồn quá đi mất để quên đi điều này...”

Cô cứ thế vừa đi vừa khóc với nước mắt tèm nhem trên mặt.

Có lẽ cô không biết rằng có người đang đi phía sau cô, dõi theo từng dòng tâm trạng của cô lúc này. Anh biết cô buồn, cô khóc. Nhưng cô đâu biết rằng, anh cũng đang buồn vậy. “Dâu Tây à, em đã dành cả thanh xuân để theo đuổi anh để rồi em lại để anh thấy em khóc vì người con trai khác sao...”

Anh thở nhẹ cho vơi đi cái nỗi phiền này và lấy trong balo ra một hộp sữa dâu đi lại.

Hướng Dương đang thần thờ bước đi với khuôn mặt sầu muộn thì chợt Gia Anh từ đâu xuất hiện bất thành linh khiến cô giật mình hét toáng lên:

“Á... này muốn hù chết tôi hay sao vậy? Muốn chết hả?”

Cô định giơ tay lên định đánh Gia Anh nhưng anh đã nhanh chóng túm lấy tay cô hất ra và trầm giọng nói:

“Tôi chết rồi mà!”

Hướng Dương ỉu xiu, nhắc chân bước đi không muốn nói gì ngay lúc này giờ cô chỉ muốn im lặng mà thôi. Cô đi lướt qua mặt Gia Anh coi như hôm nay cô không trả thù vậy. Nếu cô không có chuyện buồn thì nay giờ cô đã xử đẹp anh rồi.

“Vẫn còn buồn vì anh ta sao?”

Gia Anh thần nhiên hỏi. Anh biết mình không nên hỏi câu này nhưng cứ thấy cô như vậy anh rất khó chịu.

Hướng Dương chợt dừng lại và hùng hổ đi tới chỗ Gia Anh với khuôn mặt có ngọn lửa hùn hục đang bốc cháy khiến anh chợt thụt lùi bước chân lại.

Anh nói câu đùa: “Này, định ám sát tôi à...?”

Quả nhiên thật, cô nắm lấy cẳng tay của Gia Anh cắn một phát thật mạnh để trút giận. Cô cũng không hiểu sao mình lại hành động như vậy? Nhưng thế này cô lại cảm thấy mọi nóng giận trong người như được giải tỏa hẳn.

Gia Anh nhăn mặt lại vì cái đau đột ngột, cố kìm nén cơn đau này để cho Hướng Dương cắn. Hết cắn ở vai, cánh tay trái giờ đến cánh tay phải, riết hồi hai bàn tay của anh để lại toàn sẹo thôi.

Hướng Dương buông cánh tay của Gia Anh ra một cách thẳng thừng và nói:

“Sao anh không mắng hay đánh tôi gì hết vậy? Nếu như người khác thì người ta cho tôi một trận tơi tả rồi! Mà này...Sao tôi có cảm giác như anh rất hiểu tôi vậy?...”

Gia Anh im lặng không trả lời, chỉ kéo tay áo xuống che đi vết cắn đang rỉ máu này và bước đi lướt qua cô.

Hướng Dương chỉ biết nhìn anh đi qua với hơi thở lạnh lẽo. Cô nói lớn: “Sao tôi hỏi anh không trả lời vậy?”

“Này, bắt lấy!”

“Úi cái gì vậy?”

Hướng Dương quờ quạng chụp lấy hộp sữa dâu từ Gia Anh ném tới. Đưa cho cô sữa dâu xong là anh cũng biến mất luôn để cô đứng bơ ra đó.

Cô cảm râm: “Cái con người này thật tình?”

Cô nhìn lại hộp sữa dâu này, nhú mồm “loại sữa dâu mình thích đây mà? sao anh ta biết được vậy? thôi dù gì cũng cho rồi thì uống thôi!” cô cầm ống hút vào hút một hơi rồi lững thững bước đi và con nỏ nụ cười mím cảm thấy thoải vô cùng thoải mái không còn buồn phiền nữa.

“Đúng là liều thuốc của mình đây! Cảm ơn anh nhiều lắm, Gia Anh à!”

Gia Anh từ trong cái cây lớn kia bước ra, nhìn thấy cô gái của anh cười lên anh cảm thấy yên lòng hơn.

Và ở phía xa kia, Lê Thương có thể nhìn thấy những hành động thân mật ấy của Gia Anh và Hướng Dương. Cô cảm thấy buồn vô cùng và khẽ nói: “Nhìn hành động của họ không khác gì trong truyện ngôn tình cả. Gia Anh tình nguyện để cho Hướng Dương cắn thế kia, không phải là anh ấy yêu cô ấy rồi sao, một hành động mà mọi cô gái hay làm khi tức giận mà. Ngay cả khi ở thế giới này mà anh vẫn không quên được tình

yêu của anh sao?...” Lê Thương bật khóc, nước mắt cứ thế tuôn như mưa, hai tay nắm chặt lại vì lòng ganh tỵ. Cô lại khẽ nói: “Hương Dương à, ở thế giới Vong hồn này cô nên nhường tôi rồi đây...”

Tại sao càng thích một người lại càng không thể tới gần?

**Vì tôi sợ tiến thêm một bước sẽ thành người dung,
lùi một bước sẽ thành người cũ...**

18. Chương 18: “bởi Vì Anh Ta Nên Thậm Chí Anh Đã Không Bắt Đầu!”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hương Dương vừa đi vừa cầm lấy hộp sữa uống, công nhận mùi vị dâu tây này rất ngon. Cô nghĩ cũng lạ, sao cái tên lạnh lùng Gia Anh này lại có vẻ rất hiền cô. Những lúc cô buồn đều xuất hiện đúng lúc và đưa cho cô những thứ khiến cô vui hơn. Dần dần cô có cảm giác, con người của Gia Anh này lại rất quen thuộc, như thể gặp nhau từ lâu vậy.

Tối hôm qua chính Gia Anh là người xuất hiện đúng lúc cứu cánh cho cô, khi Huy Nam tức giận với những hành động thô bạo. Ánh mắt, giọng nói lẫn cái nắm tay đều chứa đựng một thứ cảm xúc gì đó rất mãnh liệt, kiểu bảo vệ người mình yêu vậy.

Cô lắc đầu thôi không nghĩ nữa, nở nụ cười băng quơ, trấn trường cho cuộc đời của mình.

“Chào Hường Dương!”

Hường Dương quay người lại nhìn khi có người gọi mình, ánh mắt có chút ngạc nhiên khi người đó là Ngọc Châu.

“Chúng ta nói chuyện với nhau một lát được không?”

Ngọc Châu nhẹ nhàng nói với nụ cười mỉm ủy mị.

Hường Dương gượng cười gật đầu đáp: “Được!”

Cả hai cùng nhau đi tới thư viện để nói chuyện, tại nơi này ít người tụ tập nên nói sẽ tiện hơn.

“Cô cũng biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Huy Nam. Đạo gần đây, anh ấy ít liên lạc và qua nhà tôi hẳn đi. Cũng như trên trường, những thứ tin đồn tình tay ba giữa cô, Huy Nam và Gia Anh đang ngày càng nhiều, còn tôi lại trở thành một tiểu tam giữa cô và Huy Nam mà mọi người nói. Tôi thật sự không thể nào chấp nhận chuyện này.”

Ngọc Châu bức xúc nói thẳng ra những gì mình nghĩ, ánh mắt nhìn Hường Dương của sự phẫn nộ.

Hường Dương khẽ vụt ra tiếng thở dài đáp: “Tôi thật sự không muốn chuyện này xảy ra.”

“Tôi thấy anh ấy bắt đầu có tình cảm với cô rồi. Tôi cũng không nói lòng vòng nữa, tôi mong cô hãy rời xa Huy Nam đi.”

Ngọc Châu hạ giọng nói, ánh mắt nhìn Hường Dương như sự van nài. Cô ấy tiếp lời:

“Tôi gặp Huy Nam trong một hoàn cảnh rất đặc biệt. Năm tôi 17 tuổi, một hôm trời mưa to tôi bị ông cha dượng đánh đập phải chạy trốn dưới gầm cầu. Và tôi đã gặp Huy Nam, anh ấy đã cứu tôi. Khi nhìn thấy khuôn mặt ấy, tôi đã biết rằng đó là người con trai của cả cuộc đời mình. Chúng tôi không thuộc cùng một tầng lớp, địa vị, nhưng anh ấy đã thích và yêu tôi. Cô không biết tôi hạnh phúc đến mức nào đâu! Tôi đã từng nghĩ, tôi sẽ chấp nhận hi sinh tất cả, thậm chí là cả cái chết để được mãi ở bên anh ấy. Tôi đã rất tự tin vì nghĩ rằng anh ấy cũng chỉ có mình tôi, vì anh là một kẻ rất chung tình. Nhưng mà... tình cảnh trở trêu thay vì mẹ anh ấy đã bắt ép tôi, làm nhục tôi, khiến tôi vào bước đường cùng. Vậy mà... cho đến khi gặp lại anh ấy ở xã hội vong hồn này...”

Ngọc Châu trừng mắt lên nhìn Hường Dương, tiến sát lại gần cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, khiến cô cảm thấy có chút dè chừng.

“Biết tin anh ấy có vợ tôi đau lòng lắm, nhưng tôi tin vào tình yêu của anh ấy dành cho tôi. Nên tôi mới liều lĩnh mà tới gặp cô. Nghe cô nói giữa cô và anh ấy chỉ lấy nhau bởi giao ước và vì sự bắt ép của gia đình. Ấy vậy mà, tôi cứ nghĩ, anh ấy chỉ yêu mình tôi, nhưng không. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, anh ấy bắt đầu có tình cảm với cô mà dần lạnh nhạt với tôi.”

Hường Dương như cứng họng không biết nói gì, cô hiểu cho tình cảnh của Ngọc Châu. Thật sự cô cũng không muốn những chuyện này xảy ra như vậy đâu.

Hai dòng nước mắt mặn chát rơi xuống khuôn mặt của Ngọc Châu, cô nghẹn ngào nói:

“Tôi làm sao có thể chịu nổi nếu không có Huy Nam chứ? Vì thế, làm ơn cô hãy mau chấm dứt với anh ấy đi, cô hãy tới Gia Anh và cô sẽ hạnh phúc hơn tôi nhiều. Huy Nam là chỗ dựa duy nhất của tôi đây vì tôi chẳng còn ai cả.”

Hường Dương như chết lặng trong im lặng với đồng cảm xúc hỗn độn trong lòng. Đáng lẽ ra cô không nên có tình cảm, không được mềm lòng và rung động bởi Huy Nam mới phải. Ngay từ đầu cô biết rõ anh có người trong lòng rồi, vậy mà chỉ vì trót uống rượu để nói thẳng hết ra cho Huy Nam nghe để rồi rơi vào phòng khó xử. Sáng nay anh cũng nói anh yêu cô, làm cô lại càng thêm rối trí và cảm thấy tội lỗi với Ngọc Châu vô cùng.

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn Ngọc Châu với ánh mắt nghiêm túc đáp:

“Ngọc Châu, cô yên tâm đi, tôi đã hứa với Huy Nam, khi nào anh ấy tìm được mối tình đầu của mình thì tôi và anh sẽ chấm dứt giao ước, đường ai nấy đi. Tôi cũng viết đơn ly hôn rồi, ngay trong chiều nay tôi sẽ nói chuyện với ba mẹ của anh và rời khỏi đó.”

“Thật chứ? Cô nói không được nuốt lời đấy.”

Ngọc Châu cảm thấy ngạc nhiên khi nghe những gì rõ mồn một từ Hướng Dương.

“Tôi nói là làm! Nếu không có gì thì tôi đi đây!”

Nói rồi, Hướng Dương quay người bước đi. Ánh mắt cô chợt nhòe đi với giọt nước mắt rơi xuống, không hiểu sao nói ra những lời vừa rồi lại khiến lòng cô đau như vậy. Cô là người đến sau cơ mà, phải chấp nhận để họ được hạnh phúc chứ. Có trách thì trách trái tim cô quá yếu mềm.

...

Hướng Dương thần thờ bước đi để tới lớp học, ném hộp sữa rỗng vào sọt rác. Bất ngờ Huy Nam từ đâu xuất hiện một cách xuất thần lao tới ôm lấy cô né sang một bên.

“Choang”

Chậu hoa sứ từ trên tần ba rơi xuống nền vỡ tan tành. Huy Nam ngược lên nhìn phía trên đó, chỉ thấy thấp thoáng bóng người rồi nhanh chóng biến mất.

Hướng Dương như hồn siêu phách lạc, tim đập thành thịch liên hồi, đôi đồng tử giãn rộng nhìn những mảnh vỡ của chậu cây.

Huy Nam lo lắng nắm lấy hai cánh tay cô hỏi: “Em không sao đấy chứ?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Huy Nam, khiến Hướng Dương chợt nguôi lòng nhưng nghĩ tới Ngọc Châu lòng cô lại rối bời. Cô hất nhẹ tay của Huy Nam ra với gương mặt lạnh đáp:

“Tôi không sao, không cần anh phải bận tâm.”

Rồi Hướng Dương bước đi qua mặt Huy Nam. Tim cô bỗng nhói đau nhưng đây chỉ là nhất thời thôi, làm sao cô có thể đến với Huy Nam khi người đầu tiên anh yêu không phải cô, cô không thể chấp nhận đến bên anh khi đối với Ngọc Châu, anh là tất cả.

“Em dừng lại nhặt với anh như thế được không, Hướng Dương?”

Bước chân Hướng Dương chợt dừng lại khi nghe Huy Nam cất giọng đáp, nhưng cô không quay lại nhìn anh.

“Đúng là anh sai, anh có lỗi với em và Ngọc Châu. Nhưng tình cảm của anh đối với em là thật, còn đối với Ngọc Châu, giờ đây anh chỉ xem cô ấy là một người bạn, một người anh mắc nợ. Xin em, hãy là một người vui vẻ vô tư như những ngày trước, đừng khiến hai ta phải rơi vào căng thẳng khó xử được không em?”

Hướng Dương thoáng giật mình khi Huy Nam vòng tay ôm cô từ phía sau. Lòng cô lại càng thêm rối bời như làn sóng biển dâng trào dữ dội. Nhưng cô không thể chấp nhận được vì Ngọc Châu, cô không muốn có lỗi với cô ấy.

“Anh hãy yêu Ngọc Châu nhiều hơn, vì cô ấy cần anh. Cứ coi như tôi chỉ là cơn gió bước qua đời anh rồi bay đi thôi. Hết chiều nay chúng ta sẽ chấm dứt, đường ai nấy đi.”

Nói rồi, Hướng Dương cầm chặt tay Huy Nam hất mạnh ra bước đi thật nhanh, nhanh đến mức có thể. Huy Nam thần thờ với ánh mắt đờm buồn khi không thể giữ cô ấy bên mình, đành quay người bước đi.

Gia Anh từ một góc khuất bước đi, khẽ cúi xuống nhìn mảnh vỡ của chậu hoa với ánh mắt sắc lạnh, vẻ mặt không thể hiện cảm xúc gì. Anh biết ai là người ném chậu hoa này xuống. Anh cũng nghe hết những gì mà hai người họ nói vừa rồi. Cuộc tình này vốn dĩ là sai trái!

...

Nguyên buổi học sáng trôi qua một cách ảm đạm và nặng nề khi Hướng Dương phải chịu sự soi mói, chỉ trích, bàn tán của mọi người vì những tin đồn rầm rộ “tình tay ba” gần đây.

Hướng Dương thấy chán nản đi nên đi ra ngoài sau trường, một nơi yên tĩnh và vắng vẻ đến rợn người. Cô từng bước chậm rãi đi tới chiếc ghế gỗ phủ đầy lá khô ngồi yên vị ở đó. Ánh mắt nhìn lên bầu trời với vẻ xa xăm bất định.

“Từ khi nào cô lại ngồi chỗ tôi vậy?”

Hướng Dương quay sang nhìn Gia Anh khi thấy sự xuất hiện của anh, anh đang ngồi bên cạnh cô. Giờ cô mới nhận ra, chỗ cô đang ngồi vốn dĩ đã đánh dấu chủ quyền của anh.

“Tôi hỏi anh cái này, tình yêu là gì?”

Hướng Dương nhìn Gia Anh hỏi.

Gia Anh khẽ phả ra hơi thở lạnh lẽo quay sang nhử mày nhìn cô khi nghe cô hỏi như vậy. Anh trầm giọng đáp: “Cái này cô hiểu rõ hơn tôi chứ?” rồi quay đi nhìn chỗ khác, tiếp lời:

“Trong tình yêu, có hai loại. Loại thứ nhất, một câu chuyện cổ tích. Loại thứ hai, một bài học.”

Hướng Dương gật gù đáp: “Ồ... xem ra đây là một bài học rồi... Có những thứ muốn giữ nhưng không đủ dũng khí, muốn bỏ đi nhưng lại chẳng nhẫn tâm.”

“Đã 23 năm!”

“Sao?” Hướng Dương nhử mày.

“Kể từ lúc sống chung dưới mái nhà với Huy Nam, nhưng chẳng một lần giáp mặt.”

Gia Anh đáp một câu lạc chủ đề với vẻ mặt trầm tĩnh.

Bầu không khí xung quanh cũng trở nên ảm đạm đến lạ.

“Tôi không nghĩ ai đó có thể hiểu biết hết tất cả về người khác. Nhưng tôi tin mình biết anh ta là người như thế nào. Cô chọn rời bỏ anh ta hay ở lại thì do quyết định của cô... Nhưng... bởi vì anh ta nên tôi mới là người ra đi...”

Những lời anh nói ra vừa rồi đều là thật lòng. Anh cực kì ghét tình đơn phương, thứ tình cảm một phía này nhưng không ngờ rằng nó lại xảy đến với anh... Bởi hiện tại, người con gái của anh đang thích một ai kia đến đau lòng và anh cũng trở thành người đến sau.

Nghe câu Gia Anh nói “... bởi vì anh ta nên tôi mới là người ra đi...”, Hướng Dương ngẩn người có chút ngạc nhiên nhìn anh, không lẽ anh...

“Bởi vì Huy Nam nên thậm chí tôi đã không bắt đầu...”

Gia Anh đứng dậy nhưng không quay lại nhìn Hướng Dương mà tiếp lời:

“Đừng khiến tôi phải hối hận!”

Nói rồi anh bước đi rồi biến mất ngay sau đó.

Hướng Dương chỉ biết cúi trầm mặt xuống với ánh mắt buồn rười rượi. Cô chẳng thể nào phân định được cảm xúc mình ngay lúc nữa.

"Tình yêu sẽ đến với những ai vẫn hy vọng dù từng thất vọng, vẫn tin tưởng dù từng bị phản bội, vẫn yêu thương dù từng bị tổn thương.."

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hết giờ nghỉ trưa, quay trở lại buổi học ca chiều. Về lớp học, Hương Dương nhận được thông báo, lớp chuyển tới phòng thí nghiệm để học thực hành.

Thế là Hương Dương đi tới phòng thí nghiệm, ngồi chờ ngẩn chờ ngơ mà không thấy bóng dáng cả, ngáp ngáp ngáp dài.

“Choang”

Hương Dương giật mình quay người lại, khi bóng đèn trên trần rơi xuống nền gạch vỡ tan tành. Lần lượt mấy cái bàn rung lên tự động di chuyển khiến cô vô cùng hoảng hốt. Ngay lập tức cô chạy tới mở cửa để ra

ngoài nhưng không được, cửa đã khóa chặt.

“Chuyện gì vậy... Có ai không mở cửa ra giúp tôi...”

Hướng Dương hoảng loạn, tay đập cửa liên tục để gọi người tới cứu.

Mấy cái ống nghiệm đều rũ nhau rơi xuống, bất ngờ có một bàn tay nắm áo cô kéo ra sau với một lực thật mạnh, làm cô không kịp phản ứng gì, đập nguyên người vô tường rồi ngã lún xuống nền.

Nét mặt Hướng Dương nhả lại vì cái đau đột ngột, cố nén cơn đau nhìn người con gái mặc chân váy đen với áo sơ mi trắng đang đứng quay lưng trong góc tối kia, tóc đen xõa dài hơn lưng.

“Cô là ai? Tại sao lại muốn hại tôi chứ?”

Hướng Dương nói giọng yếu ớt, chống tay ngồi dậy nhìn bóng lưng của cô ta mà chẳng biết mặt cô ta như thế nào.

Cô ta im lặng không nói gì, thả bình khí ga xuống nên xả ra làn khói trắng rồi mở cửa biến mất trong gang tấc không thấy bóng dáng đâu cả. Cánh cửa đóng sầm lại.

Hướng Dương cố gắng đứng dậy chạy tới đập cửa kêu cứu:

“Có ai không cứu tôi với... cứu tôi với...”

“Khụ... khụ...”

Hướng Dương ho sặc sụa khi hít phải khí trắng kia, cô không thể nào chịu nổi nữa, cô không thể thở được. Vẻ mặt cô hoang mang lẫn sợ hãi.

“Hướng Dương... Hướng Dương... em không sao chứ?... Hướng Dương...”

Huy Nam tình cờ xuất hiện khi thấy tiếng kêu cứu phát ra từ phòng thí nghiệm khi anh đến đây để lấy một số tài liệu quan trọng.

Anh vội vàng mở cửa xông vào, cũng là lúc Hướng Dương gục xuống ngất lịm đi trong vô thức, với vẻ tái nhợt hẳn đi. Anh vội bế Hướng Dương nhanh chóng đi ra khỏi đây.

Gia Anh chỉ biết đứng nhìn Huy Nam đưa cô ấy đi, anh đã đến chậm một bước rồi. Giờ anh thì phải đi giải quyết người đã hại cô ấy.

...

Tại phòng học, vì đã đến giờ vô lớp. Tất cả đều có mặt đông đủ, ngoài trừ thiếu vắng của Hướng Dương.

Lê Thương cùng đám bạn của mình ngồi yên vị nói chuyện vui vẻ, nét mặt cô vô cùng thản nhiên cùng nụ cười nham hiểm trên môi sau vẻ hiền thực giả tạo kia.

Không khí trong lớp đang yên ắng bỗng chốc trở nên nhộn nhịp ồn ào khi Gia Anh xuất hiện, vẻ mặt lạnh tanh đến đáng cùng ánh mắt sắc lạnh.

Anh đi nhanh tới chỗ Lê Thương, ngay lập tức lôi cô dậy khiến cô chẳng kịp định thần gì mà bị đẩy mạnh một phát vào tường, khiến cô nằm sòng soài dưới nền gạch một cách đau đớn. Làm mọi người có mặt trong lớp đều há hốc mồm đứng hình nhìn, mà không dám lại can ngăn, vì vốn dĩ họ sợ Gia Anh, mà cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Anh đi tới gần nắm lấy cổ áo Lê Thương kéo sát lại, trừng mắt lên nhìn cô, trầm giọng đáp:

“Hôm nay cô sẽ phải trả cái giá đắt cho việc dám hại đến người con gái của tôi.”

Lê Thương lắp ba lắp bắp đáp: “Anh nói gì... em không hiểu? Em đâu có làm gì hại đến người con gái anh đâu. Mà người con gái của anh là ai chứ?... không lẽ lại là Hướng Dương sao?”

“Cô đừng có giả vờ không biết gì. Chính cô là người để chậu hoa rơi xuống chỗ cô ấy, còn cả trong phòng thí nghiệm vừa rồi, Cô đừng nghĩ tôi không biết!”

Gia Anh hạ âm giọng đáp với ánh mắt sắc lạnh, hiện rõ tia máu tức giận trong mắt.

Nghe Gia Anh nói vậy, Lê Thương như tái mặt xanh, hiện rõ sự sợ hãi nhưng không vì thế mà cô chịu thua đầu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh đáp thẳng:

“Làm em làm đấy! Em không cam tâm khi thấy anh đã ở xã hội vong hồn rồi mà anh không thể quên được Hướng Dương sao? Anh suốt ngày cứ ”cô gái của tôi“. Đã ở xã hội này rồi, anh không thể cho em cơ hội sao?”

Gia Anh buông mạnh Lê Thương đứng thẳng người với vẻ mặt lạnh khốc, anh buông một câu hờ hững:

“Không và sẽ không bao giờ cho cô cơ hội. Vì tôi chỉ yêu một người duy nhất thôi.”

Lê Thương chống tay đứng dậy đứng trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt ươn ướt đáp:

“Cô ấy có gì đặc biệt mà khiến anh yêu cô ấy chứ?”

Anh thản nhiên đáp lại: “Cô ấy không có gì đặc biệt cả! Chỉ đơn giản là cô ấy thôi.”

Lê Thương chợt nở nụ cười cay đắng trong đầu khỏ rồi vúi lấy tay anh nghẹn giọng nói:

“Anh vì một con nhỏ đã từng theo bám anh cho bằng được để rồi anh yêu nó. Không thể như thế được. Em xin anh hãy tỉnh táo lại đi, không phải là như thế này...” Rồi Lê Thương gằn giọng nói trong sự bức xúc: “Làm sao Gia Anh, một con người khét tiếng lạnh lùng lại yêu con nhỏ ngốc nghếch đó, như thế này rất bất công mà.”

Gia Anh hất mạnh tay Lê Thương ra, nắm chặt lấy cổ áo cô, trừng mắt sắc lẹm nhìn cô, gằn giọng đáp:

“Cô hãy im miệng lại đi!”

Lê Thương nhìn anh với ánh chứa đựng cảm xúc khó tả nhẹ giọng đáp:

“Nhưng bây giờ cô ta đâu có yêu anh, mà yêu người khác, mà người đó hiện giờ là chồng cô ta... Anh cam lòng người đơn phương sao? Một người lạnh lùng vô tâm như anh mà cũng chịu làm người đến sau à...”

“Phịch”

Lê Thương bị Gia Anh đẩy mạnh ngã xuống nền rồi lạnh lùng quay người bước đi, mặc kệ cô ta nói gì.

Mọi người đều đứng hình xem màn kịch đang diễn ra này giờ vô cùng kịch tính,

Lê Thương không can tâm để Gia Anh đi như vậy, cô đứng dậy chạy tới ôm anh từ phía sau cô nín kéo mà khóc lóc sụt sùi.

“Xin anh đừng đối xử với em như vậy.”

“Bỏ tay ra!”

Gia Anh nắm tay Lê thương buông mạnh ra với vẻ mặt hiện rõ sự bức tức.

”Hướng Dương thì được, lý do em không được là gì? Rốt cuộc lý do gì mà Hướng Dương thì được, còn em thì không chứ? Anh hãy nói là anh yêu Lê Thương đi, làm ơn đi!

Lê Thương hét toáng lên trong cảm phẫn lẫn sự uất ức, giọt nước mắt tuôn rơi không ngừng.

“Thật đáng thương, giống như cái tên của cô vậy... Tình yêu, cô nghĩ bắt ép người khác yêu cô là được sao? Cô không có quyền đó.”

Nói rồi, Gia Anh đi ra khỏi đây một cách lạnh nhạt. Lê Thương khụy xuống trong bất thần cùng với những giọt nước mắt bi ai. Cô ta trở thành trò cười cợt của mọi người trong lớp, với những ánh nhìn đầy khinh bỉ.

...

Chiếc con xe hơi đen dừng trước biệt phủ, Huy Nam mở cửa xe bế Hướng Dương vô nhà. Tới phòng, anh mở cửa đi vào để Hướng Dương nằm xuống giường, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn cô với ánh mắt trìu mến, khẽ đưa tay vuốt nhẹ lấy bờ má trắng hồng của cô. Khẽ cúi xuống áp vào môi cô một nụ hôn nhẹ.

Cô gái này khiến anh thật sự chỉ muốn giữ cho riêng mình mà thôi.

...

Tối, Hướng Dương chòng tỉnh dậy, cảm thấy đầu mình quay cuồng, vẻ mặt phờ phạc.

Đúng lúc Huy Nam đi vào, trên tay có bưng một ly sữa nóng đi tới xuống bên cạnh đưa cho cô. Mỉm cười ôn nhu đáp:

“Đã cảm thấy khá hơn chưa?”

“Tôi bị sao vậy?” Hướng Dương nhìn anh thắc mắc hỏi.

“Em hít phải khí gas và bị sốc nên ngất. Được rồi, uống chút sữa đi!”

Hướng Dương gượng người đưa tay nhận lấy ly sữa uống vài ngụm rồi đặt lên bàn. Cảm thấy có chút áy náy, cô nhẹ giọng đáp:

“Cám ơn anh đã cứu tôi!”

“Không cần khách sáo như vậy đâu. Em mà có mệnh hệ gì tôi chịu không nổi đâu!”

Huy Nam đáp với giọng chân thành từ đáy lòng. Anh đang cố gắng lấy lòng cô.

“Anh đừng như vậy, sẽ khiến tôi càng cảm thấy thêm khó xử thôi. Còn về chuyện ly hôn của chúng ta chắc tôi nay tôi vẫn chưa nói với người lớn được, có gì để mai tôi sẽ nói sau.”

“Em không thể suy nghĩ...”

“Anh nên nghỉ tới Ngọc Châu... Giờ tôi muốn nghỉ ngơi, anh ra ngoài đi...”

Hướng Dương nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

“Vậy thì em nghỉ ngơi đi!”

Huy Nam thở dài đứng dậy quay người đi ra ngoài, để cô yên tĩnh một mình.

Hướng Dương nốc hết cả ly sữa vào cái bụng trống rỗng của mình với vẻ mặt chán nản.

“Ôi mẹ ơi... Sao anh cứ xuất hiện lù lù vậy hả, Gia Anh?”

Cô nổi quạo lên với vẻ mặt nhăn nhó khi thấy sự xuất hiện của Gia Anh, anh đang ngồi ngay trên bậu cửa sổ phòng của cô và Huy Nam.

“Xem ra thì cô không sao, vẫn còn đủ sức để nói.”

Gia Anh nói giọng đều đều với vẻ mặt luôn giữ phong thái ung dung lạnh lùng, đậm chất vương giả, nhan sắc khôi phiêu bần, đẹp “không lối thoát”.

Anh lấy trong túi áo ra một quả dâu tây đỏ mọng ném thẳng tới chỗ Hướng Dương, làm cô vội đưa tay chụp lấy. Nhíu mày nhìn quả dâu trong tay mình.

“Cho cô đấy, ăn đi!”

“Tôi không có hứng ăn!”

Hướng Dương đáp rồi ném lại cho Gia Anh.

Gia Anh chau mày khó chịu khi cô ném lại cho mình, lúc trước cô đâu có dám làm như vậy. Toàn anh ném cô chụp thôi, cô còn hào hứng nhận lấy rất vui vẻ, sao giờ nổi cơn tam bành thế kia.

Anh bước xuống khỏi bậu cửa sổ đi đến bên cô, đặt quả dâu vào trong tay cô, lên giọng:

“Ăn đi!”

Hướng Dương bỏ lại quả dâu vào tay Gia Anh rồi đáp: “Tôi đã bảo không có hứng ăn rồi mà. Nếu qua đây thăm tôi, thì ngồi đó nói chuyện còn không thì anh về đi. Tôi mệt rồi.”

“Có ăn không thì bảo?”

“Tôi không...”

Hương Dương chợt ngăn người bơ ra, ánh mắt tròn tròn ngạc nhiên khi Gia Anh ngậm quả dâu trong miệng đút vào miệng cho cô. Hiện tại quả dâu đang được cô giữ bằng miệng chưa ăn. Nhưng hành động vừa rồi của Gia Anh khiến trong đầu cô bất chợt xuất hiện dòng kí ức lạ lẫm liên tục trong đầu.

Bất chợt cô cảm thấy vô cùng đau đầu, quả dâu trong miệng cô rơi xuống giường. Cô ôm đầu lắc mạnh vì đau như búa bổ vậy.

Gia Anh thấy vậy lo lắng hỏi: “Này Dâu Tây... à không Hương Dương, cô bị sao vậy?”

Hương Dương không trả lời, cứ ôm đầu lắc rồi gục đầu vào người Gia Anh khiến anh có chút ngạc nhiên. Anh khẽ đưa tay đặt lên vai cô.

“Này...”

“Em ăn dâu tây đi, anh vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi cho em đó.”

“Em không ăn!”

“Ăn đi, chẳng phải thường ngày em thích ăn dâu lắm sao?”

“Em đã bảo không ăn rồi mà.”

“Ăn không thì bảo?”

“Em không...”

Hương Dương chợt ngồi thẳng người sau khi đoạn hồi ức đó tan biến, thật sự quá đỗi kì lạ, cô thầm nghĩ: “Tại sao mình lại có dòng kí ức kì lạ xuất hiện trong đầu mình nhỉ? Người con trai đó là ai mà mình không tài nào nhìn thấy rõ mặt, nhưng lại có hành động giống như Gia Anh thể nhỉ? Lạ vậy ta?”

“Cô lắm bầm gì vậy? Mà cô bị sao thế?”

Gia Anh thắc mắc hỏi khi thấy biểu hiện kì lạ vừa rồi của Hương Dương.

“À... không có gì đâu!”

Cô mỉm cười đáp, rồi nhặt lại quả dâu cho vào miệng ăn một cách ngon lành. Nhưng hành động đó của Gia Anh lại khiến cô cảm thấy thích mà không biết vì sao.

Gia Anh cảm thấy có chút buồn cười trước biểu hiện như đùa của cô, thật không hiểu nổi.

“Cho cô hết đây! Hẹn gặp lại.”

Gia Anh để hộp dâu tây lên bàn rồi quay người bước tới cửa sổ nhảy xuống, để lại luồng gió hất bay tấm màn phấp phới.

Biết rằng có một người thích bạn,
bạn cũng sẽ vô thức chú ý đến người đó,
bất giác nảy sinh tình cảm kì lạ với người đó...

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, tại trường Vong Âm.

Hương Dương lững thững bước đi với gương mặt mang sự chán nản, sáng nay cô định xuống nói với ba mẹ Huy Nam về chuyện ly hôn của hai người nhưng xuôi thay, hai người họ đã đi nước ngoài, khoảng hai đến ba ngày mới về.

Bước chân cô chợt khựng lại, tim cô như nhói lên một giây tức thời. Đôi mắt cô chứng kiến, Ngọc Châu đưa tay ôm lấy Huy Nam, anh chẳng phản ứng gì.

Hương Dương đứng lặng người, cô đã chấp nhận việc rời bỏ Huy Nam để anh và Ngọc Châu tới với nhau được hạnh phúc nhưng không biết tại sao lòng mình lại đau đến thế này.

Ngọc Châu đã kịp nhìn thấy Hương Dương, cô mỉm cười đắc ý rồi buông Huy Nam ra. Hương Dương thấy vậy vội lánh vào sau cái cây gần đó.

“Thôi, em về lớp đây. Có gì tối nay anh qua nhà em ăn tối nha, em sẽ chờ anh!”

Nói rồi Ngọc Châu mỉm cười nhìn Huy Nam, vẫy tay chào tạm biệt anh rồi bước đi thẳng tới chỗ Hương Dương làm cô thoáng giật mình. Còn Huy Nam thì ngạc nhiên khi thấy cô.

Ngọc Châu chỉ nhìn Hương Dương nhoen miệng cười với gương mặt mãn nguyện.

Hương Dương hít một người thật sâu nhanh chân bước đi thật nhanh vì không muốn đối diện với Huy Nam, nhưng chưa kịp bước đi thì bị anh kéo tay giữ lại.

“Em nghe anh giải thích, những gì em thấy không như em nghĩ đâu...”

“Anh không cần phải giải thích với tôi, bởi vì chuyện của hai người không liên quan tới tôi. Trước sau gì tôi và anh cũng đường ai nấy đi thôi. Tốt hơn, tôi với anh chỉ xem nhau như những người bạn thì may ra tôi còn có thể nói chuyện với anh, còn nếu cứ như thế này chỉ làm tổn thương nhau thêm thôi...”

Nói rồi Hương Dương quay mặt đi ngay tức khắc nhưng lại chẳng bước đi được vì cứ bị Huy Nam nắm tay giữ chặt lấy rồi còn lôi cô sà vào người và bị anh khóa môi ngay tại chỗ.

Hương Dương bất ngờ đứng như bất động với hành động của Huy Nam, cô cảm thấy mình như bị xúc phạm vậy. Cô cảm thấy sợ với cái tình yêu của Huy Nam đang dành cho mình. Nếu cô chấp nhận cái thứ tình yêu này thì cô sẽ là kẻ tội đồ thôi. Hương Dương nhắm mắt lại để giọt nước mắt mặn chát chảy xuống. Không phản kháng cũng không đáp trả.

Một phút cho một cái hôn đầy những xúc cảm phức tạp, Huy Nam buông nhẹ Hương Dương ra. Ánh mắt cô lắng đọng những giọt nước mắt. Có lẽ lúc này anh mới nhận thức rõ ràng mình đã gây ra một tổn thương rất lớn cho người mà anh yêu thương...

“Chát”

Một cái tát đủ mạnh để khiến Huy Nam phải sững sốt. Phải nói là Hương Dương không thể nào chịu đựng hơn được nữa. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình bị thiếu tôn trọng như lúc này.

“Anh đã làm tôi đau rồi đấy, Huy Nam! Anh nên chú tâm vào một người là Ngọc Châu, đừng có lấy tôi ra làm trò đùa nữa. Quá đủ rồi! Anh cũng đừng có những hành động quan tâm tôi làm gì, điều đó chỉ khiến trái tim tôi trở nên yếu mềm mà thôi.”

“Nhưng thật sự anh yêu em. Em cũng thấy rõ mà, em không thể chấp nhận sao Hương Dương? Anh cũng đang tìm thời điểm thích hợp để nói cho Ngọc Châu về chuyện chúng ta...”

“Anh thôi đi, như vậy có khác nào tôi là người cướp lấy hy vọng của cô ấy chứ.”

Dứt lời, Hương Dương quay người chạy đi khỏi đây.

Huy Nam định chạy theo thì bất chợt đứng lại khi Gia Anh từ phía sau cây cổ thụ đi ra chắn ngang trước mặt anh. Khiến Huy Nam ngạc nhiên, về mặt ngay sau đó chuyển sang sự khó chịu lẫn bức tức khi bị cản trở.

“Anh đang một lúc khiến hai người con gái tổn thương đấy.”

Gia Anh trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh tanh không một chút cảm xúc, với ánh mắt nhìn Huy Nam một cách nghiêm túc.

“Từ khi nào cậu lại xía vào chuyện của tôi vậy? Một con người vốn dĩ vô cảm chẳng quan tâm những thứ gì đang diễn ra, mà sao bây giờ cậu lại nhiều chuyện vậy hả?”

Huy Nam nói giọng đều đều thể hiện sự khinh bỉ.

“Thử hỏi nếu như là anh, anh có xen vào không?”

Gia Anh thản nhiên đáp với nụ cười nửa nhếch như có như không. Ánh mắt chán ghét nhìn Huy Nam tiếp lời:

“Tất nhiên là có phải không... Anh, trước sau gì cũng mất tất cả thôi.”

Nói rồi anh cho tay vào túi quần bước đi với vẻ mặt lạnh theo từng cơn gió. Huy Nam đứng đó mà chẳng đáp lại được lời nào. Lời mà Gia Anh nói vừa rồi không sai, nó phải khiến anh phải suy ngẫm lại.

Gia Anh đang bước đi phía sau Hướng Dương, cách cô ấy khoảng chừng một đoạn khá gần. Anh không thể thấy được cảm xúc trên khuôn mặt cô nhưng anh biết cô đang buồn.

Anh khẽ kéo tay áo mình lên, nhìn cẳng tay trái của mình, dòng thời gian đang lùi dần. Ánh mắt anh chợt lạnh buồn ảm đạm, khẽ vụt ra tiếng thở dài. Anh thầm nói:

“Mình chỉ còn 20 ngày nữa thôi... nhưng vẫn chưa làm được gì mình muốn cả... Thời gian còn lại quá ngắn, mình nên làm gì đây?...”

Chợt có nguyên quả bóng rổ bay thẳng ngay tới mặt Hướng Dương, nhưng cũng may Gia Anh kịp thời chạy tới đỡ lấy nên bị nguyên quả bóng đập ngay vào lưng.

Mấy thanh niên chơi bóng rổ vội chạy tới nhặt bóng rồi bỏ chạy vì sợ sẽ bị Gia Anh xử cho một trận.

“Cô không sao chứ? Đi đứng sao không chú ý gì cả.”

Gia Anh gần giọng trách mắng, mặt nhăn mày nhíu.

Hướng Dương hướng đôi mắt bất thần như hồn siêu phách lạc nhìn Gia Anh, tim đập thình thịch. Mất vài giây sau cô mới định thần lại nhanh chóng trở về bình thường.

Thấy Hướng Dương im lặng không lên tiếng nên anh cất lời: “Đang có chuyện gì không vui sao? Đạo này thấy mặt cô cứ ỉu xìu như cái bánh bao chiều vậy đấy.”

Hướng Dương vẫn không nói gì, gục đầu vào người anh, òa khóc lên khiến anh đơ ra, những giọt nước mắt thấm vào áo anh.

Anh đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô vài cái, buông giọng đùa:

“Này, cô đang làm bẩn áo tôi đấy.”

“Huhu...”

Nghe câu nói của anh chỉ khiến cô khóc lớn hơn thôi. Thế là anh cứ đứng đó để cô tựa đầu vào người mình mà khóc.

Anh lấy trong túi ra cái khăn mùi xoa màu trắng, buông nhẹ Hướng Dương ra, đưa khăn lên lau nước mắt cho cô.

“Đứng yên để tôi lau nước mắt cho cô, nước mắt tèm nhem như mèo vậy.”

Hướng Dương chỉ biết đưa mắt nhìn Gia Anh, nhưng không hiểu sao càng nhìn lại càng thấy thân quen đến lạ, mỗi lần cô buồn anh đều xuất hiện, ở bên cạnh khiến cô có cảm giác rất thoải mái. Cô nhìn Gia Anh một cách chăm chú. Gia Anh thật sự rất đẹp trai, mũi cao anh tú, ánh mắt đen sắc lạnh đặc biệt và ấn tượng, cùng đôi môi căng mọng như con gái.

Bất giác cô đưa tay lên chạm nhẹ vào bờ môi của Gia Anh, khiến anh chợt ngừng lại mọi động tác nhìn cô. Cô không hiểu sao mình lại làm như vậy nữa, kiểu như thói quen hay làm mà bị lãng quên vậy.

Gia Anh cúi xuống trao cho Hướng Dương một nụ hôn nhẹ nhàng, cô như người vòng tay ôm lấy hông của Gia Anh từ từ đáp trả nụ hôn của anh. Cảm giác buồn chónh vánh bỗng chốc tan biến. Hơi thở hai người hòa lại làm một. Hai con tim cùng chung nhịp đập.

Đang hưởng thụ cái giây phút ngọt ngào thì...

“Bộp”

Huy Nam từ đâu đi tới lôi Gia Anh ra và rồi Gia Anh bị Huy Nam giáng cú đánh mạnh vào quai hàm khiến anh ngã xuống nền, làm Hướng Dương vô cùng hoảng hốt. Về mặt Huy Nam vô cùng tức giận, hiện rõ một chữ “ghen” trên mặt khi vô tình nhìn thấy hai người hôn nhau thắm thiết.

Gia Anh chống tay đứng dậy, đưa tay quạt môi mình với vẻ mặt đa cảm xúc, lạnh băng.

Huy Nam không thể kìm được cơn nóng giận trong người khi thấy người con gái anh yêu lại nhẹ nhàng thân mật với người con trai khác, trao nhau môi hôn mà không phải là anh. Vậy mà cô ấy lại đối với anh lạnh nhạt như vậy, kể cả để anh hôn cô cũng không đáp trả.

Anh xông tới định cho Gia Anh một trận nhừ tử thì Hướng Dương cản lại.

“Không được đánh Gia Anh!”

Hướng Dương gần giọng nói, với ánh mắt hoang mang khi nhìn vẻ mặt giận dữ của Huy Nam. Nhưng dường như anh không thèm nghe cô nói mà đẩy cô qua một bên xông tới.

Cô bước nhanh lại ôm lấy Huy Nam từ phía sau với nước mắt trực trào:

“Dừng lại đi, Huy Nam!”

Huy Nam đẩy cô ra nhưng cô ôm chặt lại, gục đầu nhẹ nhàng vào lưng anh, khẽ phả ra hơi thở nặng nề, nghẹn giọng nói:

“Xin anh đấy! Huy Nam.”

Cô không muốn làm lớn chuyện, với lại Gia Anh cũng chẳng có lỗi gì trong chuyện này, mà vô cớ bị Huy Nam đánh như vậy khiến cô cảm thấy có lỗi.

Chợt Huy Nam nguôi cơn giận đi khi cảm nhận được giọt nước cô chảy xuống thấm vào áo anh, và cô đang khóc. Anh quay lại ôm cô vào lòng, nhẹ giọng đáp:

“Anh xin lỗi!”

Ngọc Châu đứng phía xa nhìn thấy, hai tay siết chặt lại trong tức giận.

Gia Anh thấy vậy chỉ đành ngậm ngùi bước đi với trái tim thổn thức nhói đau. Ánh mắt thoáng lạnh buồn. Anh lạnh nhạt bước đi trên con đường đi đâu đó mà anh chưa định hình được.

Anh đang đi thì Lê Thương từ đâu xuất hiện bước ra trước mặt anh, đưa cho khăn mùi xoa, nhẹ giọng nói:

“Anh lau vết máu trên môi đi!”

Gia Anh chẳng màn nhìn Lê Thương lấy một lần mà lạnh lùng bước đi, coi cô như người vô hình không tồn tại vậy. Về mặt trở nên lạnh lùng hẳn đi.

Lê Thương đi bên cạnh anh đáp: “Từ khi nào anh lại chấp nhận làm kẻ thứ ba chen chân vào cuộc tình của hai người kia vậy chứ? Anh không thể buông bỏ cô ấy được hay sao?”

“Tôi không phải là kẻ thứ ba.”

Gia Anh đáp với giọng đanh thép, nhưng không nhìn Lê Thương rồi lại tiếp tục bước đi. Do hôm nay tâm trạng anh bất ổn nếu không Lê Thương đã không thể ở yên mà lải nhải bên cạnh anh.

“Nhưng hiện tại bây giờ anh là như vậy đấy. Tại sao anh lại chấp nhận yêu con nhỏ đó. Lý do gì em lại không được chứ Gia Anh? Anh vẫn chưa trả lời em câu hỏi này.”

Anh vẫn cứ bước đi mặc cho Lê Thương có nói gì, hỏi gì. Nét mặt anh lạnh lùng sắc đá, trong lòng mang đầy cảm xúc lẫn lộn, nụ hôn ngọt ngào vừa rồi còn đọng lại trên môi, cảm xúc đó vẫn còn vương vấn. Khoảnh khắc Hướng Dương đưa tay chạm môi anh, làm anh nhớ lại lúc trước cô gái của anh cũng từng làm như thế.

“Môi anh đẹp thật, dày và quyến rũ. Ánh mắt sắc u uất và chứa bụi trần, nhưng lại lạnh và dễ thu hút ánh nhìn đầu tiên khi lần đầu gặp mặt. Anh đúng là cool boy, ngẫu chết đi được...”

“Sao anh cứ im lặng vậy Gia Anh? Hãy trả lời em đi.”

Lê Thương lớn giọng, nắm cánh tay Gia Anh giữ lại, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh nhìn cô với ánh mắt đen lạnh lẽo khiến cô thoáng giật mình buông tay anh ra.

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời cô!”

Nói rồi, anh bỏ đi rồi biến mất trong tích tắc.

" Người thật sự bị tổn thương sẽ chẳng bao giờ kể ai nghe họ đã
đau lòng nhường nào ".

@Bluequotes__

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện tại, Hướng Dương và Huy Nam đang ngồi ghế đá phía sau trường, cả hai đều im lặng không nói gì sau chuyện xảy ra vừa rồi.

Hướng Dương bỏ tay vào túi áo, dựa vào thành ghế rồi nhìn đi đâu đó xung quanh đây, trong đầu cô thấp thoáng nụ hôn vừa rồi với Gia Anh. Nghĩ tới, tim cô chợt đập loạn nhịp, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy dư vị ngọt ngào đó quen đến lạ. Cô cũng hiểu sao mình lại hành động như vậy giống như là người bạn gái của anh thật sự.

Nhưng nghĩ đến hành động của Huy Nam khi đánh Gia Anh khiến cô thật sự khó xử. Huy Nam một lúc càng quyết liệt khi cố gắng níu kéo cô, còn cô lại chẳng phân định được cảm xúc của mình.

“Em giận anh sao Hướng Dương? Tại sao lại giận anh chứ? Mà em với Gia Anh...”

“Là bạn!”

Hướng Dương cắt ngang lời nói của Huy Nam, cô không quay lại nhìn anh mà chỉ nhìn đi đâu đó trong không gian tiết trời u ám đậm chất ám dị này. Anh nghe từ “là bạn” thốt ra từ miệng cô nghe sao thật hồ hững.

“Là bạn, mà hai người lại hôn nhau thắm thiết thế kia... Nên nhớ, trong trường này, ai cũng biết chúng ta là vợ chồng, sẽ không tránh khỏi tai mắt đâu. Ngộ nhớ, những hình ảnh này râm rộ trong trường thì không hay đâu.”

Huy Nam lên tiếng như kiểu trách móc cô vậy. Anh thật sự cảm thấy rất bức tức khi nhìn thấy cảnh tượng đó, anh chỉ muốn đánh Gia Anh một trận nhừ tử thôi.

Hướng Dương nhẹ giọng đáp:

“Gia Anh chỉ là lau nước mắt cho tôi thôi mà... Dù sao cũng là người một nhà, đến cả làm bạn, anh cũng chen vào sao Huy Nam?... Anh đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi đấy.”

Nói rồi, Hướng Dương đứng dậy bước đi thẳng về phía trước. Để Huy Nam ngồi một mình ở đó, anh cũng không giữ cô lại.

“Bộp”,

Một cú tấn công bất ngờ phía sau lưng Hướng Dương, phía trước mắt cô như tối sầm lại, rồi ngã người xuống nên ngất lịm đi.

...

Tại sân thượng.

Hướng Dương choàng tỉnh dậy, cảm giác phía sau gáy đau ê ẩm và tê rần. Cơn gió thổi lồng lộng thổi bay mái tóc cô.

Ngay trước mặt cô bây giờ là Ngọc Châu, cô ấy đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt của sự phẫn nộ. Ngọc Châu chợt nhếch môi cười nhạt cùng điệu giọng mỉa mai:

“Cô tỉnh rồi à, Hướng Dương?”

Về mặt Hướng Dương vô cùng ngạc nhiên lẫn sợ hãi khi nhận ra tay chân của mình đều bị trói chặt. Cô suýt nữa không giữ được thăng bằng mà cô nhích chân vào bên trong, khi cô đang cận kề sát mép lan can của sân thượng tòa nhà. Cô đưa mắt nhìn xuống dưới chân tòa nhà mà run lấy bầy, mặt cắt không còn giọt máu. Chỉ cần một cái đẩy nhẹ thôi cũng đủ để cô đi chầu diêm vương rồi.

Cô ngoảnh mặt lại nhìn Ngọc Châu đang đứng cách cô có một bước chân, trừng mắt lên nhìn cô, gần giọng đáp:

“Cô đã quên những gì tôi nói rồi sao hả? Tại sao cô còn chưa rời xa Huy Nam đi. Hôm nay tôi sẽ khiến cô chính thức thành ma nơi này, bị mấy bọn quỷ khác giam cầm, có như vậy tôi mới có được Huy Nam... Dù sao thì cô cũng là người dương đứng trên ranh giới của cái chết rồi, tiết rở gì không chết đi...”

Hương Dương lạnh đến rợn người khi thấy gương mặt hiện thực nét na kia của Ngọc Châu bỗng chốc trở nên thâm độc tà ác, với ánh mắt sắc lẹm hiển rõ sự ghen tuông vì tình yêu.

“Bây giờ chỉ một lực ở tay tôi thôi, cũng đủ để đẩy cô ngã xuống đó, chết một cách rất thê thảm.”

Ngọc Châu mỉm cười đáp, rồi đưa tay nắm lấy chặt lấy áo Hương Dương, khiến cô như bắn loạn mà gần giọng lên đáp:

“Ngọc Châu, cô bình tĩnh lại đi... Tôi thật sự rất muốn rời đi nhưng vì ba mẹ của Huy Nam chưa về nên tôi chưa nói chuyện ly hôn của chúng tôi cho họ biết được...”

“Thôi đi! Tôi hỏi cô, cô yêu Huy Nam phải không? Trả lời thật lòng cho tôi biết đi. Có phải không hả?”

“Tôi... tôi...”

Hương Dương lắp bắp không biết trả lời sao, ánh mắt né tránh cái nhìn sắc bén của Ngọc Châu như muốn nuốt trọn cô vậy.

“Chắc... Vậy để tôi nói thay cô vậy. Cô yêu Huy Nam, muốn buông bỏ nhưng lại buông không được phải không?... Tôi là người đến trước cơ mà, còn cô chỉ là người đến sau... Tại sao anh ấy lại yêu cô chứ? Tôi không can tâm... tất cả đều tại cô... Cô nên chết đi, để cho bọn quỷ tha ma bắt trừng phạt cô đi...”

Ngọc Châu nắm lấy áo cô đẩy xuống.

“Ngọc Châu, dừng lại, không được làm hại cô ấy!”

Tiếng hét phía sau khiến Ngọc Châu và Hương Dương giật mình. Ngọc Châu thả lỏng tay quay lại nhìn, miệng thốt lên:

“Huy Nam!”

Huy Nam đang ở lối cầu thang lên sân thượng, nhìn Ngọc Châu với ánh mắt vừa lo lắng vừa giận dữ khi thấy Ngọc Châu hăm hại Hương Dương.

Anh đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của đám con gái khi nghe họ nói, Ngọc Châu đã lôi Hương Dương lên sân thượng làm gì đó, tin đồn này đã lan truyền khắp trường với chủ đề “đánh ghen”. Anh đã tức tốc chạy ngay lên đó.

Không chần chừ gì nữa, Ngọc Châu xô Hương Dương ngã người ra sau, khiến cô không kịp phản ứng gì. Cả người lao xuống khoảng không vô định, chỉ biết nhắm nghiền mắt lại chờ đợi nắm mồ trong sự sợ hãi không nguôi.

“Không được! Hương Dương.”

Huy Nam vụt bay chớp nhoáng, kịp thời nắm lấy bàn tay bàn tay lạnh ngắt của Hương Dương, níu kéo cô trước ngưỡng cửa tử thần. Dẫu biết đây là xã hội dành cho những vong hồn, nhưng người đã chết không được siêu thoát, nhưng anh không muốn Hương Dương phải chết, cô vẫn còn thanh xuân phía trước và chỉ muốn dùng tình yêu của mình để yêu, bảo vệ cô ấy.

Trời buông hoàng hôn đỏ rực, trên sân thượng tòa nhà 10 tầng, thân hình nhỏ bé đang lơ lửng giữa không trung, một bàn tay khác đang cố gắng níu giữ lại. Thành lan can quá thấp, Huy Nam cúi sát người xuống, dùng toàn bộ sức lực cuối cùng nắm chặt tay Hương Dương, đôi mắt u uất giờ đây đang toát ra nỗi sợ hãi khôn cùng. Mồ hôi càng lúc càng nhiều làm trơn tay, khiến cô tưởng chừng muốn buông rời bàn tay anh...

Hương Dương nhìn xuống dưới, mọi thứ sao quá xa xôi, cô ngược nhìn Huy Nam, những giọt nước mắt tuôn ra không kịp ngăn lại.

“Buông tay tôi ra đi! Trước sau gì tôi cũng chết và biến thành ma xó nào đó thôi. Anh hãy tới với Ngọc Châu đi, cô ấy cần anh đấy.”

“Không được! Anh không để em chết thảm như vậy, rồi bị bọn ma quỷ giam cầm lạc lõng nơi này đâu... Anh yêu em, anh có thể bảo vệ cho em mà, Hướng Dương.”

Huy Nam gần giọng nói đầy hoang mang, gồng hết sức mình để kéo Hướng Dương lên khỏi khoảng không đó. Đưa cô lên được sân thượng, anh ôm chặt lấy cô vào lòng, cô khóc òa lên trong nỗi hoảng sợ, tay run lên cầm cập.

“Không sao rồi...”

Ngọc Châu quay người lặng lẽ bước đi trong nước mắt mặn đắng, tan nát cả cõi lòng.

“Cuối cùng thì người anh ấy yêu thật sự là Hướng Dương. Tại sao em là người đến trước lại lùi bước vì người thứ ba? Em đến trước sánh bước cùng anh, cô ấy đến sau vậy là niềm đau em gánh...”

...

Tại một căn phòng trống không có ai, Hướng Dương được Huy Nam đưa vào đây ngồi để tĩnh tâm lại, đợi cô ổn định tâm lý mới đưa cô trở về nhà. Về mặt cô tái nhợt thất thần như người vô hồn vậy.

Huy Nam nắm chặt lấy tay buốt lạnh của Hướng Dương, nhìn cô với ánh mắt sâu lắng.

Ngọc Châu đứng ở ngoài cửa nhìn vào, chấp nhận làm người ngoài cuộc. Cho dù không muốn người con gái đang ở bên cạnh anh nhưng giờ đây cô đành phải chấp nhận một sự thật, rằng anh ấy mãi mãi không thuộc về cô, có duyên nhưng không nợ. Cô thở dài tựa đầu vào cửa với giọt nước mắt nóng hổi chạy dọc xuống gò má. Cô đành chấp nhận bỏ cuộc thôi.

Huy Nam vô tình nhìn thấy vạt váy trắng thoáng ở cửa, anh nhận ra đó là ai.

“Hướng Dương, em ở đây đợi anh một lát, anh sẽ quay lại liền.”

Nói rồi, Huy Nam đứng dậy đi ra khỏi đây. Anh vừa bước chân ra khỏi cửa, Ngọc Châu thoáng giật mình vội đưa tay lau nước mắt nhìn anh.

“Chúng ta nói chuyện một lát đi, ở đây không tiện, tới chỗ khác để nói!”

Huy Nam lạnh lùng đáp.

Ngọc Châu chỉ gật đầu “Ừm” một tiếng.

Cả hai cùng nhau đi tới cuối dãy hành lang vắng để nói chuyện.

“Anh không lòng vòng nữa, mà nói thẳng vào vấn đề luôn. Anh thật sự xin lỗi, xin lỗi em... Anh yêu Hướng Dương, tình yêu của chúng ta giờ chỉ là quá khứ rồi em... Anh không xứng đáng với tình yêu của em...”

Ngọc Châu gượng cười trong niềm đau, đưa mắt nhìn về hướng xa xăm ngoài kia đáp:

“Giờ đã như vậy rồi, thì em biết phải làm sao đây... Đành phải chấp nhận thôi...”

Cô quay lại nhìn Huy Nam với ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả, cô tiếp lời:

“Trước khi em đi đến cầu Nại Hà và uống canh măng bà để quên đi hết hồi ức này, anh có thể làm giúp em làm một chuyện được không?”

Huy Nam chần chờ một lát rồi lên tiếng:

“Chuyện gì?”

“Giúp em tìm mười mảnh ghép bị mất được không? Nó vô cùng quan trọng với em. Nếu anh giúp em, thì em sẽ để cho anh và Hướng Dương được sống hạnh phúc, không quấy rầy hay làm phiền nữa.”

Ngọc Châu nói giọng đều đều, với ánh mắt nhìn anh, mong anh sẽ đồng ý.

Huy Nam gật đầu đồng ý: “Được, anh sẽ giúp em!”

...

Hương Dương vẫn ngồi bất thần một mình trong phòng học. Trong phòng giờ đây yên tĩnh không một tiếng động, loáng thoáng có vài bóng trắng lướt qua nhưng cô chẳng màng bận tâm đến.

Huy Nam từ ngoài bước vào một cách chậm rãi khoan thai không gây ra tiếng động, đi đến bên Hương Dương ngồi xuống bên cạnh sau khi nói chuyện với Ngọc Châu, giữa anh và cô ấy giờ đây chỉ là một quá khứ trôi vào dĩ vãng thôi.

Anh đặt hộp sữa dâu vào trong tay cho Hương Dương, cô cầm lấy không buồn mà khui ra uống một hơi vì cổ họng cô đang khát.

“Anh với Ngọc Châu đã chấm dứt rồi. Cô ấy đã lựa chọn ra đi và chúc phúc cho hai chúng ta. Giờ em có thể cho anh cơ hội được không? Hãy ở bên anh, vì anh yêu em!”

Nói rồi Huy Nam nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hương Dương, nhìn cô với ánh chứa đựng cảm xúc thật lòng. Hương Dương nhìn xuống bàn tay Huy Nam đang nắm tay mình, nhưng cô thật sự không có cảm giác gì, rồi ngược lên nhìn anh.

Cô nhẹ giọng nói: “Ngọc Châu đã thật sự ra lựa cho ra đi sao? Tôi cảm thấy thật có lỗi với cô ấy. Vì anh chính là chỗ dựa duy nhất của cô ấy. Tôi làm sao có thể cho anh cơ hội đây?”

Và cô đặt hộp sữa xuống bàn đứng dậy bước đi nhưng bị Huy Nam kéo lại, ôm chặt vào lòng. Anh hơi cúi đầu, ghé sát vào tai cô đáp:

“Anh yêu em, thật sự yêu em... Anh ngày nào cũng sẽ ôm em, quan tâm em, nói yêu em. Làm mọi cách để em chịu mở lòng với anh...”

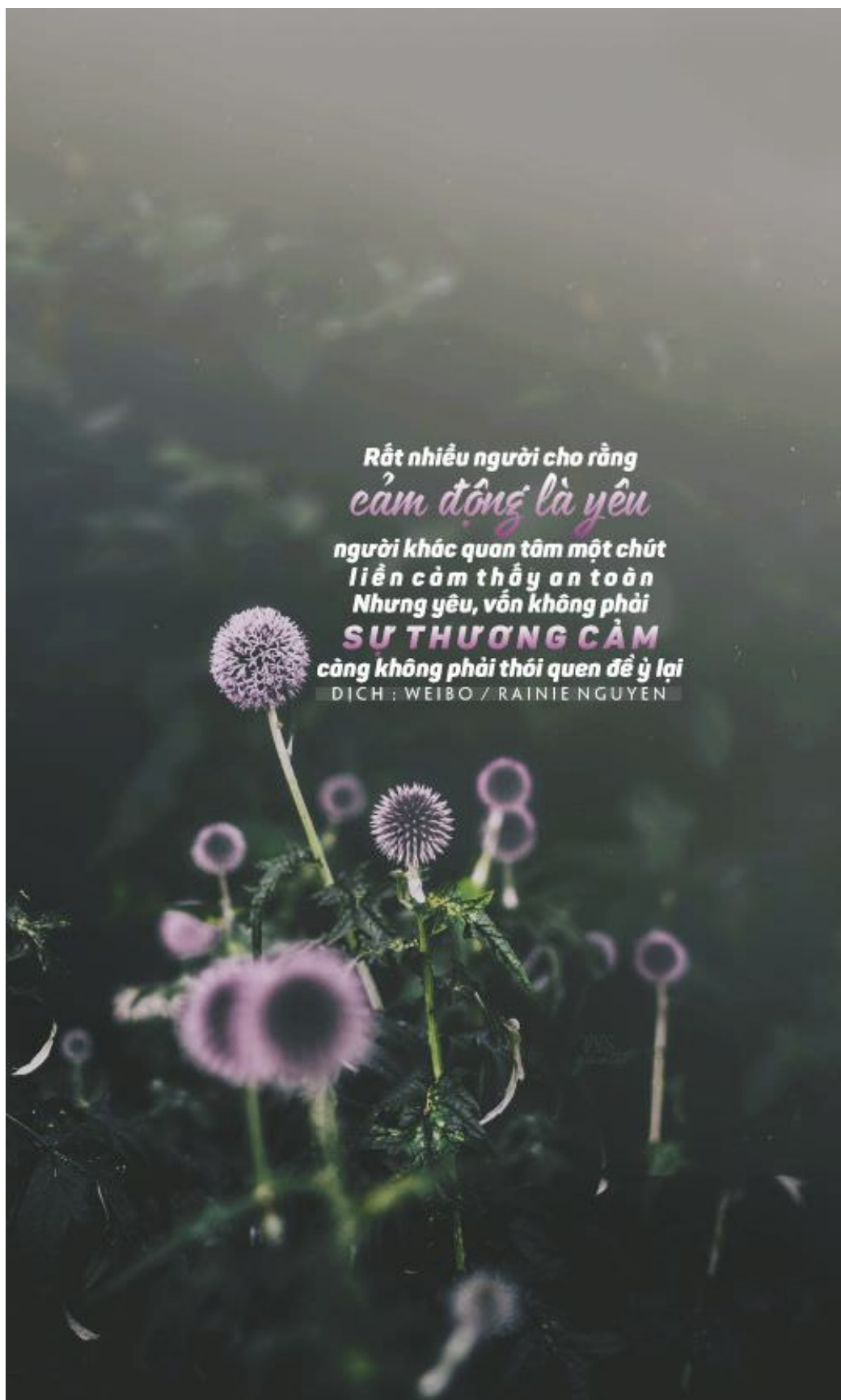
Giọng nói của nghe sao thật dịu nhẹ khiến Hương Dương cảm thấy có chút xao lòng. Đôi bàn tay cô bắt giắc đưa lên định vòng tay đáp lấy cái ôm này từ anh, nhưng chợt khựng lại rồi lại buông lơi.

Gia Anh đứng ngoài nhìn vào rồi quay lưng bước đi với vẻ mặt lạnh buồn, tim anh đau nhói khi thấy người con gái ấy trong vòng tay của người con trai khác.

“Hóa ra là tình yêu luôn cố chấp... Cứ hy vọng một ngày người sẽ thấy, rằng anh vẫn không ngừng nhớ em đêm cũng như ngày.”

Hoàng hôn khóc cho một người vẫn vô hình giữa hai người...

...

Rất nhiều người cho rằng
cảm động là yêu
người khác quan tâm một chút
liền cảm thấy an toàn
Nhưng yêu, vốn không phải
SỰ THƯƠNG CẢM
càng không phải thói quen để ý lại

DỊCH: WEIBO / RAINIE NGUYEN

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại biệt phủ.

Gia Anh thả mình trên chiếc giường rộng lớn, với nét mặt lạnh, ánh mắt anh nhìn xung quanh đầu đó. Khẽ đưa tay mình lên nhìn, thời gian cứ thế dần trôi, lại thêm một ngày nữa, anh chỉ còn lại 19 ngày đếm ngược.

Anh lấy sợi dây chuyền có mặt ổ khóa đeo ở cổ giật mạnh nhìn nó trên tay, thấp thoáng trong đầu anh lại xuất hiện hình ảnh Hường Dương.

“Có ổ khóa mà không có chìa thì còn ý nghĩa gì nữa đây... Thôi thì đưa cho chủ nhân của nó vậy.”

Hiện tại anh đang giữ hai sợi dây chuyền có mặt đều là ổ khóa, một sợi là ở trong quá khứ cách đây vài năm mà người con gái của anh tặng cho anh, còn sợi hiện tại là anh mua cho Hường Dương và cô ấy đưa cho anh sợi dây này.

Anh ngồi bật dậy rời khỏi giường, đi ra khỏi phòng.

...

Hường Dương đang ngồi một mình ở chiếc ghế gỗ dưới gốc cây hồng. Cô đưa mắt nhìn vườn hoa hồng đỏ trước mặt, khẽ buông một tiếng thở dài rồi lấy hai tay xoa xoa vào nhau vì cô cảm thấy hơi se lạnh với cơn gió đầu mùa đầu tháng 12.

Bỗng chợt cô nhớ nhà dễ sợ, nhớ cô bạn thân của mình đã lâu không gặp kể từ lúc tai nạn xảy ra đến với cô, mọi thứ đều trở nên đảo lộn. Cô bỏ đi mà không nói một lời nào cho nhỏ biết.

Nghĩ lại tình cảnh hiện giờ của cô thật sự buồn bèo, chuyện tình như cái bình bể.

“Lúc nào gặp cô, cô cũng mang cái bộ mặt buồn sâu muộn thế kia.”

“Gia Anh!”

Hường Dương thốt lên ngạc nhiên khi nhìn thấy Gia Anh. Anh đi tới ngồi xuống bên cạnh.

“Bộ dạng vui vẻ vô tư của cô đâu mất rồi, kể cả nụ cười kia cũng không thấy. Vì chuyện tình kia, mà cô không phân định được mình đang nghĩ gì sao?”

Gia Anh cất giọng nói đều đều, với ánh mắt lãnh đạm nhìn đi đâu đó quanh đây.

“Xin lỗi, vì tôi mà anh bị lôi vào chuyện này, đã vậy còn bị Huy Nam đánh nữa. Tôi thật sự cảm thấy rối rắm, anh ấy đã nói lời yêu tôi, nhưng tôi lại không dám đáp trả vì cảm thấy có lỗi với Ngọc Châu. Chính vì điều đó mà Ngọc Châu đã tự nguyện rời bỏ Huy Nam.”

Hường Dương nói giọng ỉu xiu, vẻ mặt xụ xuống một đồng.

“Cô hãy làm những gì mình nghĩ đi, đừng gượng ép với chính bản thân mình nữa.”

Gia Anh đáp với giọng trầm thấp, với gương mặt lạnh lùng ẩn chứa một cảm xúc da diết.

Nghe anh nói như vậy làm lòng cô cảm thấy như nhẹ hẫng đi. Phải, Gia Anh nói đúng, cô nên làm theo những gì mình nghĩ, không gượng ép hay bắt buộc bản thân mình phải chịu đựng nữa. Có lẽ cô nên chấp nhận chăng?

Gia Anh lấy trong túi ra một sợi dây chuyền bỏ vào trong lòng bàn tay Hường Dương, khiến cô có chút bất ngờ nhíu mày nhìn anh.

“Tôi nghĩ nó không phù hợp với tôi, cô nên đem cho một người đang ở vị trí trong lòng cô thì hơn.”

Anh hạ giọng đáp, chất giọng của anh nghe sao có vẻ buồn buồn, có gì đó cô đơn đến lạ nhưng vẻ mặt của anh vẫn lạnh theo cơn gió đầu mùa đến buốt lạnh.

“Anh cứ giữ lấy đi. Cái này anh bỏ tiền ra mua mà, nên giữ mới đúng chứ? Cứ coi như là giữ làm vật kỉ niệm tình bạn của chúng ta cũng được.”

“Tình bạn? Đối với tôi, tình bạn không bao giờ tồn tại. Còn nữa tốt hơn, cô đừng bao giờ làm những hành động khiến tôi rung động nữa.”

Anh buông một câu đồng dạng rồi đứng dậy bước đi.

“Ồ này... Gia Anh...”

Hướng Dương vội đứng dậy để giữ Gia Anh lại nói rõ vài câu thì bất cẩn vấp phải đá mà lao người về phía trước, nhưng kịp thời anh quay lại đỡ lấy cô, cô sà vào lòng anh trong hoảng hốt, nhưng lại có cảm giác thân thuộc đến lạ. Cứ cảm giác này xuất hiện mấy lần khi cô và anh chạm nhau như vậy. Mùi hương rượu vodka trộn lẫn mùi cam thảo tạo nên mùi thơm đặc biệt trên người anh, khiến cô cảm thấy rất dễ chịu, dường như đã ngửi thấy mùi hương nước hoa này ở đâu rồi.

Gia Anh buông nhẹ Hướng Dương ra, cất giọng hờ hững đáp:

“Này, hôm khác có ngã thì làm ơn né tôi ra và ôm lấy mặt đất đấy.”

Nói rồi anh cho tay vào túi quần bước một cách phũ phàng.

“Cái tên này...”

Hướng Dương hằng học, mặt nhăn mày nhó, nhưng lại cảm thấy lòng thoải mái khi nói chuyện với Gia Anh.

...

Cầm sợi dây chuyền trên tay đi về phòng, Hướng Dương ngồi phịch xuống giường, Vừa lúc Huy Nam từ trong phòng tắm đi ra. Anh cầm lấy bình rót nước đầy vào ly rồi mang tới đưa cho cô, ngồi xuống bên cạnh.

Anh đưa ly nước cho cô, ha giọng đáp: “Em uống nước đi! Mà em mới đi đâu về sao?”

“Tôi chỉ ngồi dưới vườn hoa thôi, có đi đâu đâu!”

Hướng Dương đáp rồi đưa tay nhận lấy ly nước, cảm hơi ngượng ngùng mất tự nhiên khi Huy Nam ngồi xác cô như vậy, còn nhìn cô với ánh mắt trêu mến của sự quan tâm.

Cô nốc hết ly nước đến cạn rồi đặt ly nước lên bàn, tim bất giác đập nhanh hơn bình thường.

Anh khẽ nắm lấy tay cô khiến cô quay sang nhìn anh, anh ôn nhu đáp:

“Khi nào thì em mới chịu mở lòng với anh đây Hướng Dương?”

“À... ừm...”

Cô ấp úng không biết nên nói gì, thì chợt trong đầu cô nhớ lại lời nói của Gia Anh vừa rồi: “Cô hãy làm những gì mình nghĩ đi, đừng gượng ép với chính bản thân mình nữa...”

Cô nhìn sợi dây chuyền trên tay mình, bất giác cô bỏ vào tay Huy Nam rồi đứng dậy đáp:

“Chúng ta hãy quay trở về như thường ngày như những lúc trước đi. Hãy quên hết những chuyện xảy ra kia. Sợi dây chuyền này tôi cho anh đấy.”

Nói rồi, Hướng Dương quay người bước đi vào phòng tắm thì Huy Nam nắm tay cô kéo lại, anh đứng dậy nâng cầm cô lên cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, khiến cô như đứng đờ người không kịp phản ứng gì.

Mất vài giây, cô mới định thần lại mà đẩy anh ra chạy thẳng vào trong phòng tắm đóng sầm lại, mặt cô chợt nóng lên hừng hừng.

Cô đưa sợi dây chuyền cho Huy Nam cũng có nghĩa là cô đồng ý chấp nhận mở lòng mình để anh bước vào vị trí trong lòng cô, như cảm xúc hiện tại có trước đó.

Huy Nam chỉ biết mỉm cười hạnh phúc nhìn sợi dây chuyền mà cô đưa cho.

...

Ngày hôm sau.

Huy Nam đã dậy từ sớm để đi đến đón Ngọc Châu theo như lời hẹn, vì anh đã hứa với cô, giúp cô tìm mảnh ghép. Hôm nay, anh sẽ đưa cô đi xuống cây cây tình yêu lúc trước anh và cô hay tới đó.

Sau khi chỉnh chu xong quần áo, anh quay sang nhìn Hướng Dương vẫn đang còn ngủ ngon lành trên giường. Trong gương mặt cô khi ngủ vô cùng đáng yêu như con mèo con vậy. Anh khẽ đi tới cúi xuống, nhẹ nhàng đặt nụ hôn xuống bờ má phúng phính của cô, mỉm cười đi ra khỏi phòng.

...

Tối gần trưa, Hướng Dương mới mò đầu tới trường. Giờ tâm trạng của cô cũng đã trở về vui vẻ như ban đầu. Cũng tốt thôi, có như vậy mọi chuyện cũng sẽ rơi vào trong quên lãng, nhẹ nhàng như mây trôi.

Đang đi thì tình bất ngờ có một bàn tay nắm lấy tay kéo nhanh đến một nơi, làm cô không chạy muốn hỏi, vẻ mặt hoảng hốt vô cùng.

“Cho cậu này, hãy nhận nó coi như lời xin lỗi của mình mà tha thứ cho việc tớ đã hại cậu.”

“Lê Thương!”

Hướng Dương thốt lên với ánh mắt tròn trợn ngạc nhiên nhìn Lê Thương, với con cừu bông màu trắng trong tay cô ấy. Nhìn vẻ mặt cô ấy cũng tỏ ra thành thật và hối lỗi.

“Cậu hãy nhận lấy nó đi Hướng Dương... thật sự mình có lỗi với cậu lắm...”

Lê Thương nói giọng nghẹn ngào, ánh mắt ươn ướt hiện lên sự dằn vặt.

Hướng Dương gượng cười đưa tay nhận lấy con cừu bông với vẻ mặt thắc mắc và khó hiểu. Cô nghĩ chắc Lê Thương cảm thấy có lỗi cho việc lúc trước đã nhờ bọn Mika hại cô nên mới lỗi cô ra đây để xin lỗi. Giờ cô mới để ý, cũng hơn mấy bữa nay không gặp mặt cô rồi.

Dù sao thì một tình bạn đẹp không có nghĩa là một tình bạn hoàn hảo, có giận hờn, lỗi lầm.

Cô mỉm cười nhìn Lê Thương chấp nhận tha thứ, cô nhẹ giọng đáp:

“Đừng nhắc lại chuyện này làm gì nữa, chuyện đã qua rồi hãy cho nó qua đi.”

“Cậu tha thứ cho tớ thật sao Hướng Dương?”

Lê Thương thốt lên với vẻ mặt bất ngờ, nắm lấy tay cô.

Hướng Dương gật đầu đáp “Ừ” một tiếng rõ to, nở nụ cười thật tươi. Cô vốn là một người dễ mềm lòng và không để bụng, cũng mau quên những chuyện đã xảy ra trước đó.

Hai người vui vẻ nắm tay nhau như những người bạn thân bước đi, ai rồi cũng một lần lầm lỡ nên không trách nhau lâu được.

“Hướng Dương này?”

“Hả?”

Hướng Dương đáp, quay sang nhìn Lê Thương khi cô gọi mình. Nhìn vẻ mặt có vẻ như ái ngại chuyện gì đó.

Lê Thương ấp úng đáp: “Cậu và Gia Anh, hai người... Mà cậu có thích anh ấy không?”

“Chuyện này... thật ra thì mình với Gia Anh dù sao cũng sống trong nhà, mình cũng chỉ xem anh ấy là một người bạn đặc biệt mà thôi... Giờ thì trong lòng mình đã có vị trí dành cho một người rồi...”

“Thế nhưng, có vẻ anh ấy thích cậu thật!”

“Này, không thể thế được. Gia Anh chỉ có châm chọc mình thôi nhưng kể ra thì anh ấy cũng là một chàng trai biết quan tâm và có sự tinh tế.”

Hướng Dương lên tiếng phân bua khi Lê Thương nói vậy, nhưng cô cứ có cảm giác như lời nói của mình kiểu không thật lòng vậy, có chút khó chịu làm sao đây.

“Có lẽ là thật!”

Lê Thương đáp với nụ cười ẩn ý trên môi.

...

Buổi chiều tại biển xanh bao la, đàn chim hải âu đưa nhau lượn cánh.

Huy Nam cùng Ngọc Châu dạo bước dọc bờ biển trên bãi cát mịn. Gương mặt mỗi người mang một cảm xúc khác nhau, sau khi cả hai đều ngổ lời chấm dứt.

“Mảnh ghép đó là gì? Mà em muốn anh cùng em đi tìm nó vậy?”

Huy Nam thắc mắc hỏi, nhưng không quay sang nhìn Ngọc Châu.

Ngọc Châu chỉ mỉm cười thoáng buồn, nhẹ giọng đáp:

“Nó có ý nghĩa quan trọng đối với em, trước khi em rời khỏi nơi này, em muốn anh phải nhìn thấy nó. Do lúc trước tại em chuẩn bị lâu quá rồi nên quên thôi! A... có lẽ ở kia rồi...”

Ngọc Châu vội chạy tới gốc cây cổ thụ phía trước mặt kia với vẻ mặt mừng rỡ. Cô ngồi xuống dùng tay đào bới đất lên khiến Huy Nam nhú mày thắc mắc:

“Em làm gì vậy Ngọc Châu?”

“Anh giúp em đào chỗ đất này lên đi!”

Huy Nam gật đầu ngồi xuống giúp cô đào lên.

Sau một lúc, một cái hộp gỗ nhỏ màu đen được Ngọc Châu lấy từ đất lên. Cô mở nó ra, đưa tay lấy một tấm ảnh mà cô và Huy Nam chụp chung năm hai người lần đầu quen nhau. Cô đưa cho anh, anh cầm lấy với ánh mắt ngạc nhiên.

“Đây là mảnh ghép mà em tìm sao?”

Huy Nam trầm giọng đáp với ánh mắt khó hiểu.

“Không phải, anh hãy lật mặt sau tấm ảnh lại đi!”

Huy Nam làm theo lời Ngọc Châu, lật mặt của tấm ảnh lại và trên đó có ba con số là 318. Anh quay mặt nhìn cô, cô đứng dậy đi tới gần nước biển, từng cơn sóng dâng lên rồi lại trôi đi mang theo nỗi buồn sâu trong tận đáy lòng.

Cô ngoảnh mặt nhìn Huy Nam mỉm cười cất giọng:

“Anh có biết số 318 có nghĩa là gì không?”

Huy Nam lắc đầu “không” rồi cầm tấm ảnh đứng dậy đi tới.

“Anh có thể dừng qua đây không? Anh hãy đứng đó đi.”

Ngọc Châu nâng cao giọng với vẻ mặt nghiêm túc. Anh đứng lại không tiến tới, anh thật sự không biết cô đang nghĩ gì nữa.

“Để em nói anh nghe ý nghĩa của con số 318 nhé. Em thích số 318 vì ba nhân tám nhân một bằng hai bốn giờ em luôn nhớ anh, ba cộng tám cộng một bằng mười hai tháng em luôn dõi theo anh, tám trừ ba cộng một bằng bốn mùa em luôn bên cạnh anh. Tám cộng một chia ba bằng ba, quá khứ với hiện tại và tương lai. Và cuối cùng là ba chữ, tám kí tự và một ý nghĩa... I love you. Đó chính là mảnh ghép mà em muốn anh biết!”

Ngọc Châu nói giọng nghẹn ngào, với giọt nước mắt từ hoen mi chảy dọc xuống bờ má. Những điều này đáng lẽ cô sẽ định nói ra lúc cả hai còn vui vẻ, nhưng giờ thì đã chấm dứt thật rồi. Tình yêu này coi như cô đã yêu sai người sai thời điểm.

Huy Nam nghe những gì mà Ngọc Châu nói vừa rồi, cảm thấy trong lòng mình bức rức và có lỗi với cô ấy thật nhiều. Anh chỉ có thể đáp lời:

“Anh xin lỗi!”

“Anh không cần phải xin lỗi em đâu. Tình yêu này vốn dĩ không có lỗi mà. Giờ cô ấy ở bên anh, em chúc anh và cô sống với nhau thật hạnh phúc, anh cũng đừng bận tâm tới em làm gì nữa, hãy coi em là quá khứ đi. Cảm ơn anh đã đưa em tới đây, giờ thì em phải tìm cho mình một cuộc sống mới thôi, nơi này không thuộc về em nữa rồi, tạm biệt anh!”

Nói rồi, Ngọc Châu chỉ mỉm cười nhìn anh rồi tan biến đi cuốn theo làn gió biển. Cô đã lựa chọn sự giải thoát cho mình, cô buông bỏ tất cả cho nhẹ lòng để siêu thoát. Cô đã tự nói với mình rằng, khi bước qua nấc thang lên thiên đường cô sẽ quên đi tất cả và hồi sinh vào một kiếp khác.

“Ngọc Châu... anh xin lỗi!”

Huy Nam thốt ra tên cô ấy thật nhỏ với dòng cảm xúc trống rỗng. Anh nhìn tấm ảnh trên tay mình, cô ấy lúc đó có nụ cười thật đẹp, anh không xứng đáng với tình yêu của cô.

Anh thả tấm ảnh xuống dòng nước biển cho sóng cuốn trôi đi rồi quay người bước đi khỏi đây.

Bởi vậy mới nói **TÌNH YÊU** là thứ vừa thực dụng
vừa mong manh,
chẳng ai có thể mãi đợi chờ trong vô vọng.

Tình yêu thứ ba - Tự Do Hành Tẩu

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều tan học, Huy Nam tới trường đón Hướng Dương vừa lúc cô đang tung tăng cùng với Lê Thương.

“Chồng của cậu tới rồi kìa, thôi tớ về trước đây. Mai gặp nha, bye bye!”

Lê Thương vẫy tay chào tạm biệt rồi đi trước.

Huy Nam đi tới đứng trước mặt Hướng Dương với dáng vẻ ôn nhu, anh mỉm cười đáp:

“Đi thôi!”

Anh đưa một tay về phía Hướng Dương ý muốn bảo cô nắm lấy. Cô hơi e dè, có chút hơi ngượng ngùng vì đang ở trước cổng trường, nhiều người qua lại dòm ngó. Rồi cuối cùng cô cũng đặt tay mình vào tay anh nắm lấy. Cả hai cùng bước vào trong xe.

Gia Anh đứng nhìn thấy, chỉ cảm thấy lòng mình thổn thức thất lại với vẻ mặt lạnh buồn.

Tình cảm đó ngay từ đầu không nên có. Người đó, ngay từ đầu đã không nên gặp.

...

Huy Nam đưa Hướng Dương tới một rạp chiếu phim, cô ngây ngô quay sang nhìn anh.

“Chúng ta sẽ coi phim sao!”

Huy Nam gật đầu “Ừm” khiến cô nhảy tưng lên vô cùng sung sướng khi lâu rồi cũng chưa đi coi phim rạp, kể từ lúc đi cùng với Gia Anh rồi từ đó cũng không đi lại.

Cô nhìn bảng điện tử lớn giới thiệu mấy bộ phim được chiếu với ánh mắt hào hứng, cô là thánh cuồng phim tình cảm lãng mạn mà. Có rất nhiều phim tình cảm, cô kéo anh lại chỉ lên bộ phim đang kia đáp:

“Chúng ta xem bộ phim 4 năm, 2 chàng, 1 tình yêu đi. Tôi muốn xem phim đó.”

“Xem phim tình cảm sao? Được rồi, em đứng đây đợi đi, tôi đi tới mua vé.”

Nói rồi Huy Nam đi tới mua vé, cô đứng đây đợi anh.

Một lúc sau, anh quay lại còn mang theo một túi bỏng ngô lớn đưa cho Hướng Dương và ly nước ngọt. Thế là cả hai đi vào trong phòng chiếu phim, điện tắt chỉ còn ánh sáng từ màn hình chiếu.

Bộ phim bắt đầu vào, Hướng Dương vừa ăn bỏng ngô vừa coi rất chăm chú. Trong khi Huy Nam thì ngồi bơ ra.

Đến nửa đoạn phim, cảnh nam chính bị ô tô tông chúng mà vẫn cố gắng nghe điện thoại của nữ chính khiến Hướng Dương khóc sụt sùi như đúng rồi vậy.

“Đúng là một bộ phim nhạt nhẽo!”

Huy Nam phán cho một câu phũ phàng khiến Hướng Dương tuột cả hứng quay sang nhìn anh, gần giọng nói:

“Phim hay thế kia mà anh nói nhạt nhẽo sao? Đúng là không biết thưởng thức phim mà.”

“Biết vậy anh đã chọn phim ám ảnh kinh hoàng xem rồi, xem ba cái phim lãng mạn này thật sự nhàm chán mà.”

“Này, anh không xem thì đừng nói như thế. Lúc trước Gia Anh xem cùng tôi có ngồi chê ổng chê eo như anh đâu. Đã vậy khi thấy tôi khóc còn vỗ nhẹ vai tôi an ủi nữa là.”

Hướng Dương buộc miệng nói ra, không biết rằng điều đó khiến Huy Nam cảm thấy khó chịu kinh khủng khi cô nhắc tới Gia Anh ở đây.

Anh hậm hực nói: “Gia Anh đã từng đi coi phim với em sao?”

“À thì lúc đó, tôi buồn quá nên lôi Gia Anh đi coi cùng thôi. Tại lúc đó anh đang ở bên Ngọc Châu mà.”

Huy Nam im lặng không biết nói gì khi nghe cô nói vậy, đành tiếp tục xem nốt bộ phim trong sự khó chịu không thể diễn tả bằng lời.

Sau khi bộ phim kết thúc, Hướng Dương cùng Huy Nam đi ra khỏi rạp chiếu phim. Hai con mắt cô vẫn còn dư âm cảm động ươn ướt nước mắt vì quá cảm xúc chạm đến lòng người.

“Chúng ta đi ăn thôi!” Huy Nam lên tiếng rồi đi xuống nhà xe để lấy xe.

...

Ngồi trên xe, cả hai đều im lặng không nói gì. Huy Nam tập trung lái xe, còn Hướng Dương ngồi im nhìn ngắm phong cảnh trên đường.

“Ngọc Châu đã siêu thoát rồi!” Huy Nam chợt cất tiếng đáp.

Hướng Dương ngạc nhiên quay sang nhìn Huy Nam khi nghe anh nói, cô đáp:

“Anh nói sao? Ngọc Châu đã siêu thoát, vậy có nghĩa cô ấy đã biến mất và đi đầu thai chuyển kiếp sao?”

Anh gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

Hướng Dương bất ngờ khi biết được sự thật này, cô ấy đến một cách tình cờ rồi đi nhanh như một cơn gió. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy lòng buồn man mác.

“Hướng Dương này, về giao ước với tờ đơn ly hôn của chúng ta...”

“Đừng nói, tôi không muốn nhắc tới nó ở đây... tôi muốn ăn phở, anh ghé vào quán kia phở kia đi.”

Hướng Dương đáp nhanh cắt ngang lời nói của Huy Nam, khiến anh có chút hụt hẫng.

...

Ghé vào trong quán phở, Huy Nam đã gọi hai tô phở bò đều có hành. Trong khi Hướng Dương lại không thích ăn phở bò và cực kì ghét ăn hành, nên cô đã để cho Huy Nam ăn hết cả hai tô.

Cô muốn uống trà sữa Bobapop vị mật ong, có bô thạch phô mai, khúc bạch và trân châu mà cô thích thì Huy Nam lại mua trà sữa vị matcha phủ kem tươi, cô cực kì ghét vị đắng của vị này, nên cô không uống.

Cô nói một đường thì anh làm một nẻo, anh toàn làm theo ý của mình không thôi.

Giờ cô mới ngẫm nghĩ lại chỉ có Gia Anh mới biết cô thích ăn gì, uống gì thôi.

“Này sao em không ăn gì hết vậy. Nói muốn ăn phở, nhưng lại không ăn, rồi muốn uống trà sữa, anh cũng mua cho rồi nhưng không uống.”

Huy Nam cầu nhàu.

Hướng Dương lên tiếng đáp: “Thì tôi muốn ăn phở, nhưng là phở gà chứ không phải phở bò, với lại không hành còn thêm đĩa quẩy nữa. Với lại tôi muốn uống trà sữa vị mật ong, có đầy đủ thạch trân châu kìa, tôi ghét matcha.”

“Vậy sao không nói?”

“Anh có cho tôi nói đâu!”

Hướng Dương đáp thẳng lại, mặt nhăn mày nhíu. Nhìn thấy có cửa hàng tiện lợi gần đó, nên cô lên tiếng: “Anh tấp vào cửa hàng tiện lợi kia đi, tôi muốn ăn mỳ ly.”

“Ăn mỳ ly sao?” Huy Nam nhú mày đáp.

“Nếu anh không muốn thì thôi, để tôi về nhà kiếm gì ăn cũng được!”

“Được rồi, em muốn ăn, thì anh sẽ cho em ăn!”

Huy Nam mỉm cười đáp rồi dừng lại bên cửa hàng tiện lợi, đáp ứng theo ý của cô.

...

Về đến nhà, Hướng Dương cùng Huy Nam đi vào trong nhà nhưng tới vườn hoa hồng thì Huy Nam dừng bước, làm cô cũng đứng khựng lại theo anh.

“Sao đang đi mà dừng lại vậy?” Hướng Dương nhíu mày hỏi.

“Anh muốn cho một người thấy anh và em đã là của nhau.”

Huy Nam ôn tồn đáp, ánh mắt nhìn cô một cách sâu lắng.

“Ai?”

“Là ai thì có lẽ em biết rõ.”

“Hướng Dương gật đầu chỉ ”Ồ” một tiếng rồi khẽ trầm mặt xuống. Cô biết Huy Nam đang cố tình nhắc đến Gia Anh nhưng không nói rõ tên ra, dù sao thì Gia Anh đối với cô mà nói là một người hiếm gặp.

“Hướng Dương, yêu anh có được không?”

Hướng Dương ngược mặt lên nhìn anh với ánh mắt chứa đựng cảm xúc mông lung khi nghe anh nói vậy.

“Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Hãy bỏ cái giao ước và tờ đơn ly hôn kia đi. Anh sẽ cố gắng tìm hiểu về con người em.”

Anh nói giọng đều đều, chất chứa sự chân thành.

Hướng Dương cúi mặt chần chừ không biết nói gì, dường như cô vẫn chưa hiểu trong lòng mình muốn gì, nó rối bời như mớ tơ vò. Thông qua những biểu hiện hôm nay của Huy Nam đối với cô, cứ có cảm giác hai người không thể dung hợp vậy.

Thấy cô im lặng không nói gì, anh khẽ kéo cô lại ôm chầm lấy cô vào lòng. Tim cô đập nhanh, cảm giác cái ôm này sao thật lạ lẫm, chắc có lẽ cô cần thời gian mới cảm nhận được thứ tình cảm này từ anh.

Gia Anh vẫn ngồi lặng thinh trên bậc cửa sổ, anh đã nhìn thấy cô ấy được anh ta ôm vào lòng, tim anh khẽ nhói đau. Khẽ nhắm mắt lại, cầm phone nghe nhạc vào mp3 rồi đeo lên tai nghe nhạc, thời gian của anh lại trôi qua một cách tẻ nhạt. Anh đang nghe một bản nhạc buồn.

”Giờ phải đi đâu, khi anh nhắm mắt lại

Mọi chuyện hôm qua chuyện của đôi ta như đang xảy ra.

Có những đêm anh nằm mơ, mơ thấy bơ vơ giữa cõi đời

Thấy trên trời một vì sao rơi thì chợt tim anh đau ră rời (quá đau)

Anh ước mơ em về đây, nhưng ước mơ kia có bao giờ

Vẫn cứ chờ, đến bây giờ, chẳng biết bao giờ.

Anh sẽ chờ nhưng anh sẽ chờ biết không em à

Vẫn cứ chờ, đến bây giờ, chẳng biết bao giờ.”

...

Ngày hôm sau, Hướng Dương đi đến trường như mọi khi nhưng hôm nay cô chỉ có tiết học buổi chiều thôi.

“Hey, này!”

“Lê Thương!”

Hướng Dương có chút giật mình khi xự xuất hiện bất thành linh của Lê Thương.

“Hướng Dương, hay là giờ mình đi chơi cho thật thoải mái đi. Hôm nay tớ sẽ bao cậu.”

Nói rồi Lê Thương lôi Hướng Dương đi mà không cần cô gật đầu đồng ý, làm cô chẳng kịp phản ứng gì, cứ thế mà bị cô bạn đưa đi thôi.

Tại một quán bar sầm uất, u tối đến rộn cả da gà, u ám và quái dị không khác gì trên mấy bộ phim kinh dị cả. Nhưng cũng phải thôi vì đây là xã hội vong hồn mà.

Hương Dương với Lê Thương đang ngồi ở quầy rồi. Cô nàng đã gọi chai rượu vang đỏ nặng đô rót đầy ly cho Hương Dương. Cô bâng hoàng nhìn ly rượu đầy tới miệng, không biết cô ấy định bày trò gì đây.

“Đã vào đây rồi, thì phải chơi có đẳng cấp chứ! Nào, thể hiện mình đi chứ?”

Lê Thương mỉm cười nói, rồi đưa ly rượu trước mặt Hương Dương.

Cô gượng cười đưa tay cầm lấy ly rượu, tu một hơi đến cạn không còn một giọt trong ánh mắt to tròn ngạc nhiên của Lê Thương.

“Tửu lượng của cậu cũng không phải dạng vừa đâu nhỉ?”

Lê Thương cầm lấy chai rượu rót đầy ly cho cô rồi tiếp lời:

“Cậu có muốn ra ngoài kia nhảy không?”

Hương Dương lắc đầu đáp: “Tớ không biết nhảy đâu, cậu ra nhảy đi, mình ngồi đây xem được rồi.”

“Ừ, vậy cậu ở yên đây nhé!”

Nói rồi Lê Thương đi ra ngoài sàn nhảy hòa vào điệu nhạc. Còn cô thì ngồi một chỗ, lại nâng ly rượu nốc hết một hơi như nước lã vậy. Rồi chợt cô cảm thấy trước mắt nhòe đi, mờ mờ ảo ảo, chắc có lẽ do rượu nặng đô khiến cô bắt đầu say rồi nên gục đầu xuống bàn nhắm mắt lại trong vô thức.

Đến sáng sớm ngày mới, một luồng sáng chiếu từ khe hở rèm cửa sổ, lông mi Hương Dương khẽ rung. Bất giác cô choàng tỉnh, chống tay ngồi dậy, đưa tay vào lấy đầu tóc rối bù của mình. Ngáp ngấn ngáp dài.

“Khát quá đi mất!”

Cô nhìn quanh nhìn quẩn thì thấy có chai nước trên bàn, nên vớ lấy mở nắp uống ừng ực.

Cô cảm thấy có gì đó lạ lạ trong căn phòng này, cô mở banh mắt nhìn lại mọi thứ, thì bâng hoàng khi thấy quần áo của mình đang ở dưới sàn, nhìn lại trên người mình, cô lại mặc váy áo hai dây màu đỏ hở hang.

Tình cờ nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy màu vàng với dòng chữ: “Cảm ơn cô hôm qua!”

“Không thể nào... không thể nào như thế được!”

Cô hét toáng lên, vẻ mặt hoang mang cực độ. Cố gắng giữ bình tĩnh để nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối qua, nhưng không tài nào nhớ được.

Em đã quên
quên mất chúng
quên đi tình cảm của
Cuộc đời tôi phải tiếp tục thế nào
Tôi
KẾT THÚC RA SAO ĐÂY?.....
Truyện tình ký ức | Đinh Mặc

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hướng Dương mang vẻ mặt lo sợ của mình đến trường. Hôm qua cô không về nhà kiểu gì Huy Nam cũng sẽ giận cô lắm cho coi nhưng nghĩ đến chuyện tại sao cô lại ở trong một phòng khách sạn, mặc bộ váy ngủ gợi cảm đến như vậy. Còn Lê Thương thì đã làm gì tối qua cơ chứ, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

“Không phải đâu, không phải như thế đâu... Mình không thể ngủ cùng một tên đàn ông nào hết... làm thế nào mà không nhớ một chút gì cả? Bình tĩnh nào, Hướng Dương... Nếu như có việc gì thì không thể như thế được, không có việc gì thế này được. Có không? Không chứ. Có không? Thật là điên mất thôi...”

Hướng Dương vừa đi vừa cảm râm đến bực bội vì không thể biết được chuyện gì xảy ra với mình tối qua nữa.

Bất ngờ, Mika cùng với bọn tay chân của mình từ đi tới nắm lấy đầu tóc cô với vẻ mặt giận dữ, khiến cô nhăn mặt vì đau.

“Này, các người làm gì vậy hả? Bỏ tôi ra, rồi nói xem nào.”

Hướng Dương gần giọng nói, vẻ mặt khó chịu.

“Cái mồm võ toác đó mà giờ còn nói ra như vậy hả? Trời đất ơi, phải biết địa vị của mình chứ hay là cho biết phải sợ như thế nào?”

Mika quát thẳng vào mặt Hướng Dương, làm cô chẳng hiểu cô ta đang nói gì cả.

Cô vênh mặt lên đáp: “Này nói cũng phải để người khác hiểu nữa chứ? Tôi không có lý do gì để chịu mấy người ăn hiếp gì thế này. Bỏ tôi ra ngay.”

Cô giằng co, cố thoát khỏi vòng tay của bọn đã nữ này nhưng cứ bị bọn chúng giữ chặt lại rồi lôi đi tới bảng tin của trường, xô cô một phát ngã xuống sàn như ném đồ vật vậy.

“Không có lý do gì hả? Việc lừa dối hội trưởng Huy Nam cũng không khác gì việc lừa tất cả mọi người bọn tao. Việc một con nhỏ bẩn thỉu như mày, bôi xấu trường, bôi xấu danh tiếng của Huy Nam, bọn tao để yên cho mày được sao? Mày hãy nhìn lên màn hình đi.”

Mika gân cổ lên nói với ánh mắt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Mọi người đều tập trung lại để xem có chuyện gì hay đang diễn ra.

Hướng Dương ngược mặt lên nhìn màn hình, hình ảnh cô ngủ cùng với một người đàn ông được chụp lại đang phát trên màn hình. Cô bàng hoàng đứng phắt dậy, giằng căng đôi đồng tử nhìn không tin đó là mình.

Mọi người bắt đầu xôn xao lên, chỉ trích, cười đùa khinh thường cô.

“Làm gì vậy? Mấy người định bắt nạt cô ấy đấy hả?”

Mọi người bắt đầu tản ra khi thấy sự xuất hiện của Huy Nam. Lần này thì Hướng Dương thật sự như đứng trên đồng lửa, cô như chết sống tại chỗ.

“Tiền bối Huy Nam, anh đã bị lừa, làm ơn hãy tỉnh táo lại chút đi. Vợ của anh gian díu với người đàn ông khác đấy.”

Mika lên giọng nói đầy dứt khoát, đưa tay chỉ thẳng vào màn hình.

Hướng Dương vội đi tới quay lưng giang tay che chắn lại không muốn để Huy Nam nhìn thấy những hình ảnh đó. Vội lên tiếng phân bua:

“Không phải đâu Huy Nam. Đây không phải là sự thật đâu. Cái này sai đó.”

Huy Nam bước tới đẩy Hướng Dương qua một bên, bức ảnh cô cùng với người đàn ông khác nằm ngay trên giường đập ngay vào mắt anh. Vẻ mặt anh như cứng đờ ra không cảm xúc gì, cất giọng hệt hăng đáp:

“Tôi qua em không về, thì ra em đã ở bên người đàn ông này? Vậy mà tôi đã ngu ngốc đi tìm em suốt đêm qua như một thằng điên dại. Phải có gì đó làm sai? Thì mới có những bức ảnh được chụp này chứ?”

“Không biết, thật sự em không biết. Hình như có ai đó, cố tình đưa em vào đây!”

Hướng Dương giải thích với vẻ mặt hoảng loạn. Cô chỉ mong Huy Nam sẽ không tin những chuyện này mà tin tưởng cô.

Ánh mắt anh nhìn cô bỗng chốc chuyển sang sắc lạnh, cảm xúc giảm xuống.

“Chỉ như thế này thôi sao? Đặt bẫy, em dễ dàng rơi vào như thế sao? Thì ra em là loại người con gái như vậy. Tôi đã tìm mọi cách để có được tình cảm của em, còn em lại đi qua lại với người đàn ông khác, như vậy có công bằng không? Thậm chí là Gia Anh.”

Những gì thốt ra từ miệng Huy Nam như nhát dao đâm thẳng trái tim cô vậy, ánh mắt cô nhìn đầy thất vọng, hụt hẫng. Cô bất lực lên tiếng đáp:

“Huy Nam! Anh làm tôi thất vọng đấy. Anh có tin hay không không có liên quan gì đến tôi. Tôi không biết tại sao mình lại phải giải thích chuyện khó hiểu này. Tóm lại thì... đây không phải là sự thật... Đây thật sự là việc tôi không biết gì cả. Nếu anh coi tôi là vợ thì lẽ ra anh nên tin tưởng tôi mới phải...”

Huy Nam nắm chặt lấy hai vai Hướng Dương với ánh mắt tức giận nhìn cô đáp:

“Anh sẽ chỉ hỏi em một điều duy nhất thôi, cô gái trong ảnh kia phải là em không, Hướng Dương?”

Hướng Dương im lặng không biết nói gì và càng không muốn nói, vì có nói thì anh cũng sẽ không tin, bởi người trong đó là cô không thể chối cãi được. Giọt nước mắt uất ức rơi xuống mặt cô.

Huy Nam bỏ tay ra đáp: “Em nói anh có tin hay không không liên quan gì phải không? Đúng vậy, cô nói đúng. Hướng Dương, tạm thời thì chúng ta đừng nói chuyện với nhau.”

Nói rồi, anh quay lưng bỏ đi một cách phũ phàng. Vậy mà cô cứ ngỡ anh sẽ ở lại đứng ra bảo vệ, nhưng cô đã sai rồi, sai thật rồi...

“Cái con nhỏ làm ô uest này? Có chồng rồi còn ngoại tình nữa, làm anh Huy Nam buồn. Mau xử nó đi.”

Sau khi Huy Nam vừa rời khỏi thì ngay lập tức đám người của Mika vào vùi dập Hướng Dương. Không ngừng lời cô, cấu xé, nắm tóc cô. Cô như bất lực trong nước mắt mà nhìn anh bước đi.

“Đúng là loại con gái nhờn nhơ mà. Ăn mặc hở hang rồi lên giường nằm cùng với người đàn ông khác, trong khi đã có chồng. Đúng là đồ hai mặt mà. Toàn hót tay trên không, nó chẳng khác nào là hồ ly quyến rũ đàn ông, ngay cả Gia Anh lạnh lùng thế kia còn khiến anh mềm lòng nữa là.”

“Hồ ly? Tôi lại không nghĩ cô ấy là hồ ly, nhưng các cô mới là nó đấy.”

Mọi người đều tản ra, ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Gia Anh. Nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của anh khiến họ đều phải cảm nín không dám ho hé nữa lời.

Gia Anh đi lại gần chỗ Hướng Dương đang ngồi bất thần kia, hướng mắt nhìn về phía bảng tin, nhíu mày nhìn hình ảnh cô ấy đang nằm trên giường cùng với một người đàn ông khác.

Tay anh siết chặt lại nổi cả đường gân máu, anh đang cố kiềm nén cơn tức giận trong người không để bộc lộ ra bên ngoài. Anh nhìn vô cũng đủ biết Hướng Dương bị người khác chơi xấu, nhìn ở góc độ này đã có kẻ thứ ba chen vào, tên đó không thể tự chụp hình được.

Còn nữa, anh cũng đã chứng kiến những gì đã diễn ra ở đây này giờ. Huy Nam đã không đứng ra bảo vệ, cũng không tin cô mà lại nói những lời thiếu suy nghĩ như vậy.

“Gia Anh à, anh nhìn đi, bằng chứng sờ sờ trước mặt thế kia. Cô ta đã lừa dối chính anh Huy Nam, chồng của mình. Còn quyến rũ anh, giờ thì nằm ngủ với thằng khác, không phải là hồ ly chứ còn gì nữa.”

Mika đứng ra gần giọng nói.

Gia Anh quay sang nhìn Mika với ánh mắt sắc lẹm, cùng nụ cười nhếch môi như có như không, anh trầm giọng nói:

“Có vẻ như cô và các người đứng đây rất có hứng thú để đàm chộc người khác thì phải? Cô ấy có phải là hồ ly hay không cũng đâu liên quan gì đến các người.”

“Nhưng...” Mika như cứng họng không biết nói gì, cúi gầm mặt không dám nhìn anh, vì ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của anh đang nhìn.

Gia Anh cúi người đỡ Hường Dương đứng dậy một cách ân cần, âm thầm bên tai cô giọng nói trầm đục: “Nín đi, đừng khóc. Tôi đưa cô đi ra khỏi đây!”

Hường Dương quay ra nhìn anh với ánh mắt ươn ướt đỏ hoe, rồi cùng anh đi khỏi đây.

Lê Thương đứng trên dãy hành lang nhìn xuống trong sự tức giận khi Gia Anh xuất hiện rồi đưa Hường Dương đi, hai tay siết chặt lại. Cô tưởng Gia Anh sẽ bực tức khi nhìn thấy bức hình đó nhưng không anh lại rất bình thản không có chút phản ứng gì cả.

...

Hai người cùng nhau đi xuống bậc thang dài trước mặt. Gia Anh đi xuống trước một vài bậc, còn Hường Dương thì đi phía sau. Cô cầm khăn mùi xoa mà anh đưa cho để lau nước mắt, giờ thì cô thấy cũng đã tạm ổn hơn một chút.

Đến cuối cùng thì chỉ có Gia Anh đứng ra bảo vệ cho cô mà thôi. Nhiều lúc cô nghĩ lại, lúc cô buồn, anh cũng xuất hiện đúng lúc, làm cơn buồn phiền cô nhanh chóng tan biến, cô cảm thấy thoải mái khi bên cạnh anh. Giờ cũng chẳng phân định cảm xúc của mình nữa.

Gia Anh chợt dừng bước quay lại nhìn Hường Dương với ánh mắt lạnh, khiến cô cũng dừng bước theo anh. Cô đứng trên anh bốn bậc thì mới có ngang với tầm mắt chiều cao của anh.

“Hôm qua cô đi đâu mà để chuyện kia xảy ra vậy?”

“Tối qua tôi được Lê Thương rủ đi vào bar uống rượu, sau khi uống rượu xong rồi sau đó chuyện gì thì tôi cũng không nhớ nữa. Sáng ra chỉ thấy mình ở trong phòng đó, mặc váy hai dây mỏng tang.”

Hường Dương thở dài đáp, với vẻ mặt xịu xuống.

“Lê Thương? Cô gái gốc này, đã cảnh cáo đừng chơi với mấy loại người như cô ta, vậy mà vẫn chơi. Chắc hẳn chuyện này do cô ta bày trò rồi.” Gia Anh nghĩ thầm với vẻ mặt nghiêm nghị, có chút bực tức chỉ muốn mắng cho Hường Dương một trận thôi, nhưng lại không nỡ, lẽ cô ấy òa khóc lên làm sao dễ dàng nổi.

Anh quay người tiếp tục bước đi.

...

Lê Thương thu dọn sách vở bỏ vào ba lô rồi đứng dậy rời khỏi lớp thì chợt đứng khựng lại khi Gia Anh đang đứng chặn ngay trước mặt, khiến cô thoáng giật mình. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô vô cảm xúc, không tức giận cũng không dịu nhẹ.

“Chuyện này do cô làm?”

Gia Anh cất giọng trầm bổng.

Lê Thương cười trừ gượng gạo đáp: “Anh nói chuyện gì?”

“Chuyện cô gài bẫy Hường Dương!”

“Anh nói gì vậy? Em không biết, chuyện Hường Dương thì liên quan gì đến em.”

Lê Thương vội lên tiếng phân bua.

“Không biết hay biết nhưng không dám nói. Tối qua cô mời cô ấy uống rượu, rồi mọi chuyện sau đó đều do một bàn tay cô dựng lên cả.”

Gia Anh gần giọng nói, với ánh mắt hiện rõ sự phẫn nộ.

“Phải, là do em làm đấy. Thì sao nào?”

Lúc này Lê Thương cũng khai thật ra vì cô không thể nhịn được nữa. Cô nhìn thẳng vào mắt anh đáp: “Em chỉ muốn anh hiểu lầm mà từ bỏ việc thích cô ta thôi. Mà công nhận cô ta dễ mềm lòng thật, xin tha thứ cô ta chấp nhận ngay. Nên em mới nhân cơ hội này mà gài bẫy cô ta thôi. Giờ đến cả Huy Nam cũng không thêm đứng ra bảo vệ cô ta nữa. Nhưng tại sao anh lại bất chấp miệng người mà đứng ra bảo vệ cô ta chứ?”

“Cô im đi!” Gia Anh lớn giọng.

“Anh không thể thích em được sao Gia Anh?”

“Cho dù cô có dở bất cứ thủ đoạn gì, tôi cũng không bao giờ thích cô, không bao giờ.”

Nói rồi anh quay người nhanh chóng rời khỏi đây trong chớp nhoáng.

...

Ai rồi cũng sẽ
đổi thay
chỉ là nhanh đến mức
CHOÁNG VẮNG
hoặc là chậm đến mức
KHÔNG NHẬN RA
Ai rồi cũng khác | Hân Lê Trương & Iris Đào

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi biết được sự thật mọi chuyện, Gia Anh rời khỏi trường, đi bộ lang thang một mình trên đoạn đường vắng với vẻ mặt lạnh lùng, thật sự trong lòng anh có nỗi bất an.

“Dâu Tây, anh không thích nhìn thấy nước mắt của em vì ai đó mà rơi...” Gia Anh nghĩ thầm trong lòng, với ánh mắt lạnh đậm. Anh cứ thế chậm rãi bước đi với hướng vô định.

“Bốp”

Bất chợt có một cô gái va vào người Gia Anh. Cô ấy có mái tóc dài màu vàng nổi bật, mặc đầm xuyên màu đỏ đô dài ngang gối, chân mang đôi giày thể thao năng động.

“Tôi xin lỗi... xin lỗi anh... tôi không có cố ý đâu...”

Cô ấy vừa cúi đầu vừa xin lỗi, rồi ngược mặt lên nhìn Gia Anh. Đôi đồng tử giãn rộng ngạc nhiên, miệng thốt lên: “Ừa, Gia Anh... là anh mà phải không?”

“Thiên Kim, sao em lại ở đây?”

Gia Anh cũng ngạc nhiên không kém, ánh mắt ngỡ ngàng khi lại gặp cô, bạn thân của Hướng Dương tại giao lộ âm dương này. Còn một điều khiến anh bất ngờ nữa, cô ấy nhìn thấy anh.

“Đúng là không thể ngờ lại gặp anh đây, Gia Anh. Em từ Mỹ trở về đây, định sẽ ghé vào biệt phủ của anh để làm kiểm nghiệm, lật lại vụ án cái chết của anh để làm luận án tốt nghiệp đó.”

Thiên Kim nói giọng đều đều, miệng nở nụ cười thật tươi.

“Em có khả năng nhìn thấy vong hồn sao?” Gia Anh thắc mắc hỏi.

“Đúng vậy, em là nhà ngoại cảm đó... Hihi...”

Cô vừa nói vừa cười, chợt cảm thấy nổi da gà, lạnh sống lưng khi nhìn không khí nơi này chuẩn bị sập tới khiến cô cảm thấy có chút sợ sợ. Cô than: “Cũng may gặp anh ở đây, chứ đi một mình sợ thấy bà nội đi được... mà tối nay cho em ở ké nhà anh nha...”

Gia Anh lưỡng lự rồi cũng gật đầu “Ừ” đồng ý. Hai người đi cùng nhau trên đường về nhà.

“Mà này, kể từ ngày anh mất, em với anh Hoàng rất buồn đấy. Mà em về hai ba ngày nay rồi không liên lạc với cô ấy, không biết cô ấy đi đâu nữa. Kể ra thì anh cũng mất lâu rồi nhỉ.”

Thiên Kim nói giọng có chút thoáng buồn cho cuộc tình của Gia Anh và Hướng Dương. Cô cảm thấy tiếc nuối khi một người ra đi để người kia ở lại trong nỗi đau khó tả.

Kể từ ngày anh mất cũng là lúc Hướng Dương bước chân đến xã hội vong hồn này. Duyên mệnh đưa đẩy khiến sao, cô ấy lại trở thành dâu nhà họ Đào nữa. Về mặt anh trở nên trầm ngâm.

Hướng Dương đi phía xa vô tình nhìn thấy Gia Anh đang đi cùng với một gái khác. Cô nhú mào cảm thấy lạ, cô gái đó là ai, tại sao lại cùng với Gia Anh, trước giờ có thấy anh đi cùng với ai đâu... một đồng câu hỏi ngập tràn trong đầu cô. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy có chút khó chịu bức bối trong lòng khi thấy anh đi cùng với người con khác... mà trong lòng cô hiện tại thì lại có Huy Nam, nó cứ rối tung kiểu gì đó... Cô thật sự muốn biết cô gái kia là ai, như thế nào... Thế là cô quyết định chạy lại đó.

“Mà em không hiểu tại sao anh chết rồi, nhưng lúc đến hiện trường vụ án lại không có xác của anh... Đó là điều em thắc mắc nhất. Đến giờ vẫn chưa tìm được xác của anh nữa. Anh có thể nói cho em biết rõ ngọn ngành mọi chi tiết chuyện gì đã xảy ra với anh không?”

“Chuyện này...”

“Gia Anh, chờ tôi về với...”

Hương Dương đột nhiên chen ngang cuộc nói chuyện giữa Gia Anh và Thiên Kim một cách bất ngờ, làm Gia Anh đứng đơ ra nhìn cô. Còn Thiên Kim như há hốc mồm, đôi mắt trợn tròn một lần nữa ngạc nhiên mà thốt lên:

“Hương Dương, sao cậu lại ở đây vậy hả?”

“Thiên Kim... là Thiên Kim mà...”

Hai người ôm chầm lấy nhau trong võ òa khi gặp lại, với nhiều cung bậc cảm xúc.

Thiên Kim vội buông Hương Dương ra nhú mày hỏi:

“Sao cậu lại ở đây, có biết tớ đi tìm cậu mà không thấy đó có biết không? Mà cậu nhìn thấy anh Gia Anh sao, người đã chết đấy...?”

“Ừ... tại mình bị tai nạn giao thông, suýt chết. Nhưng rồi tỉnh dậy là nhìn thấy người chết luôn đó, mình bị gia đình đuổi đi. Chán đời quá nên mới tới đây.”

Hương Dương mày nheo như con mèo, khóc sụt sùi khi gặp lại con bạn thân.

“Tai nạn giao thông? Ủa vậy, bây giờ cậu với Gia Anh, hai người vẫn đang yêu nhau kiểu tình người duyên ma hả...”

Thiên Kim ngu ngơ hỏi, ánh mắt ngơ ngác nhìn hai người.

Hương Dương đánh vào tay Thiên Kim một cái, lên giọng đáp: “Bậy bạ, tớ với Gia Anh có yêu nhau đâu. Hiện tại mình đang làm dâu con nhà người ta rồi.”

“Cái gì? Chuyện này là sao? Cậu nói đang làm dâu nhà người ta là thế nào? Thế còn Gia Anh... Gia Anh để làm cảnh hả... mà sao tớ thấy cậu với Gia Anh như chưa hề quen biết vậy? Lúc trước thấy hai người thân mật lắm cơ mà...”

“Cậu nói gì vậy Thiên Kim? Mình với Gia Anh thân mật hồi nào...”

Hương Dương ngơ ra khi nghe Thiên Kim nói vậy.

Gia Anh vội nắm lấy tay Thiên Kim lôi tới chỗ khác. Về mặt anh vô cùng nghiêm túc, anh thì thầm đáp đủ để Thiên Kim nghe thấy:

“Hiện tại, Hương Dương đang là vợ của anh trai anh.”

“Vợ của anh trai anh?” Thiên Kim nghe như sét đánh vào tai mình vậy. Thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Sau vụ tai nạn đó, có lẽ cô ấy đã mất trí nhớ, nên không nhớ ra anh thôi... Em cứ cứ xử bình thường như chưa biết gì đi. Có gì chúng ta sẽ nói rõ chuyện này sau...”

Thiên Kim gật đầu “Dạ vâng!” với cái bản mà ngơ ngơ.

“Hai người nói gì vậy? Mà hai người quen nhau sao?” Hương Dương thắc mắc hỏi.

“À... thì...” Thiên Kim ấp úng không biết trả lời sao.

“Bạn cùng câu lạc bộ bơi lội lúc tôi còn sống!”

Gia Anh trả lời thay cho Thiên Kim khi thấy cô cứ ấp a ấp úng.

“Thì ra là vậy! Gặp lại cậu, tớ vui lắm đấy Thiên Kim!”

Hương Dương đáp với giọng vui mừng khôn xiết.

...

Tại quán cà phê.

“Anh định làm như vậy thật sao Gia Anh? Như vậy đâu được, phải nói ra cho Hương Dương biết chứ?”

Thiên Kim lên tiếng đáp, ánh mắt nhìn Gia Anh một cách xót xa và cảm thấy có chút bức mình khi biết được đầu đuôi câu chuyện mà Hướng Dương đã kể lại. Cuối cùng thì cô ấy thích anh trai của Gia Anh, trong khi lúc trước cô theo đuổi anh cho bằng được, để rồi giờ đây anh trở thành người đến sau, làm em chồng của cô ấy. Nghe sao thật nực cười!

Mà ngày Gia Anh chết, thì cách ngày sau đó thì Hướng Dương bị tai nạn giao thông. Mà lúc đó Thiên Kim lại bị bắt đi Mỹ mới đau lòng chứ, nên cô chẳng biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Thiên Kim tiếp lời: “Mà Hướng Dương nói với em, hai người đó chỉ lấy nhau bởi cái giao ước gì đấy. Giao ước cái con khỉ, cuối cùng ở lâu ngày rồi nảy sinh tình cảm ra... Mà anh khờ thật chứ, sao không giành giật lại mà còn giả vờ như không biết gì vậy?”

Gia Anh khẽ vụt ra tiếng thở dài, quay mặt nhìn về phía Hướng Dương đang ngồi ở cái bàn gần cửa sổ đằng kia với ánh mắt lạnh buồn. Anh mỉm cười hờ hợt trầm giọng đáp:

“Thời gian của anh chỉ còn lại có vài ngày thôi. Nên anh muốn nhìn thấy cô ấy cười, hạnh phúc với người trong lòng cô ấy. Anh cũng chẳng mong cô ấy sẽ nhớ ra anh đâu.”

“Nhưng mà tình yêu của hai người đẹp thế kia... Anh lại chọn cách siêu thoát như vậy không thấy hối tiếc sao? Anh có thể ở lại mà, đâu nhất thiết phải bước lên nấc thang thiên đường đâu. Chờ cho cô ấy nhớ ra anh, rồi anh đi cũng được mà. Hay là để em nói cho nó biết là anh chính là bạn trai nó.”

Nói rồi Thiên Kim đi ra đó để nói cho Hướng Dương, chứ cô hậm hực giữ trong lòng chịu không có được, nhưng bị Gia Anh giữ lại.

“Đừng nói, anh không muốn như vậy đâu. Dẫu sao thì anh cũng muốn cô ấy hạnh phúc. Được rồi em mang trà sữa đưa cho cô ấy đi, anh đi tìm một người rồi sẽ quay trở lại ngay.”

Gia Anh đưa hai ly trà sữa cho Thiên Kim rồi nhanh chóng rời khỏi đây ngay lập tức. Thiên Kim chỉ biết ngậm ngùi nghe theo anh, mang trà sữa đến bên Hướng Dương. Miệng thầm nói: “Hướng Dương à, cậu sẽ không bao giờ biết, Gia Anh luôn bên cạnh theo dõi cậu đâu. Vậy mà cậu lại quên anh ấy mới đau lòng chứ?”

“Này hai người nói chuyện gì ở trong đó mà lâu thế?”

Hướng Dương cầu nhàu, nhú mày nhìn Thiên Kim.

Thiên Kim đặt ly trà sữa xuống bàn trước mặt Hướng Dương rồi kéo ghế ngồi xuống.

“Có nói gì đâu, chỉ là anh em lâu ngày nên nói đôi ba câu xã giao đấy mà...”

“Đôi ba câu xã giao? Gia Anh lạnh lùng thế kia, nói chuyện với tớ toàn là kiêu lời, vậy mà với cậu lại nói nhiều đến thế, như thể hai người hiểu nhau lắm vậy. ”

Hướng Dương lên giọng đáp với thái độ ganh tị, rồi nâng ly ngậm ống hút trà sữa vào miệng, cảm giác thật ngon. Bao nhiêu sầu muộn, chuyện buồn kia đều tan biến hết.

“Này, cậu thật sự yêu cái tên Huy Nam gì đó chứ?”

Đột nhiên Thiên Kim hỏi vậy, làm Hướng Dương ngừng uống mà đặt ly xuống. Cô trầm mặt xuống vài giây rồi ngược lên trả lời:

“Chắc có! Nhưng anh ấy đang làm mình thất vọng trên trên chuyện hồi sáng đây.”

“Chắc có?” Thiên Kim nhú mày đáp, rồi lắc đầu tiếp lời: “Hướng Dương à, vậy là cậu vẫn chưa xác định được mình có yêu anh ta hay không chứ gì?...”

...

Ở một nơi khác.

Huy Nam đang ngồi uống rượu trong một quán nhậu với vẻ bất cần. Anh thật sự cảm thấy rất tức giận khi thấy bức hình người con gái mình yêu lại ngủ trên giường cùng với một thằng đàn ông khác, vậy mà anh cứ ngỡ cô ấy sẽ thật lòng yêu anh.

Anh lại nâng ly rượu uống nhưng bị Gia Anh giật lấy để lên bàn. Anh nhú mày quay sang nhìn Gia Anh đáp:

“Cậu làm gì ở đây? Sao lại lấy ly rượu của tôi?”

“Anh thôi đi! Mau đi tới xin lỗi Hướng Dương và làm lành với cô ấy đi!”

Gia Anh gằn giọng lên nói, với ánh trừng lên sắc lạnh nhìn Huy Nam.

“Xin lỗi sao? Làm lành sao? Tại sao tôi phải làm vậy chứ? Trong khi cô ấy là người phản bội tôi trước.”

Huy Nam quát lại, lấy ly rượu uống một hơi.

Gia Anh ném ánh mắt chán ghét nhìn Huy Nam, rồi lấy điện thoại trong túi ra, mở đoạn ghi âm mà anh đã ghi lại cuộc nói chuyện giữa anh và Lê Thương cho anh ta nghe.

“Anh nghe cho rõ những gì trong đoạn ghi âm này nói đi.”

Sau khi nghe hết đoạn ghi âm, vẻ mặt Huy Nam chợt căng ra khi biết được sự thật Hướng Dương bị hại. Anh như chết sững, cảm thấy có lỗi, tại sao lúc đó lại có thể nói ra mấy lời

như vậy với cô ấy nữa.

“Nếu đã thật sự yêu Hướng Dương và là chồng cô ấy, thì đáng lẽ ra anh phải tin cô ấy mới đúng. Hướng Dương là cô gái tốt, anh nên giữ cô ấy lại đi, cô ấy đang ở quán cà phê Mưa.”

Không chần chừ gì nữa, ngay lập tức Huy Nam rời khỏi đây để tới đó.

Khi nói ra những lời này với Huy Nam lòng anh đau như cắt vậy.

Tôi đã từng
TRÁCH EM...
TẠI SAO không kiên trì
thêm một thời gian.
Nhưng... Tôi đành phải
TỰ MÌNH KIẾN TRÌ LÂU HƠN
————— Từ Bi Thành | Đỉnh Mọc —————

TVS

26. Chương 26: Hãy Yêu Cô Ấy Đúng Cách!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa tới quán cà phê Mưa, Huy Nam đã ngay lập tức chạy vào trong, nhìn thấy Hương Dương đang ngồi ở đằng kia, mà chạy đến bên cô.

Hương Dương đứng phắt dậy, vẻ mặt bất ngờ khi nhìn thấy sự xuất hiện của anh tại đây. Anh kéo cô vào lòng ôm chặt lấy khiến cô không kịp phản ứng gì cả.

Thiên Kim như đứng hình nhìn hai người họ rồi quay ra nhìn Gia Anh đang đứng ở cửa.

“Anh xin lỗi em, Hương Dương... Anh xin lỗi vì đã trách lầm em, nói những lời khiến em tổn thương... Hãy tha thứ cho anh... tất cả đều do Lê Thương đã hại em để bôi nhọ em chỉ vì thằng Gia Anh kia, khiến anh hiểu lầm em...”

Phải mất vài giây sau, Hương Dương mới định thần lại mọi chuyện. Cô buông anh ra, nhúu mày khó hiểu nhìn anh đáp:

“Anh nói gì tôi không hiểu? Tại sao lại có liên quan đến Lê Thương ở đây?”

“Cô ta chính là người đã gài bẫy cô đấy, Hương Dương!”

Gia Anh lên tiếng rồi bước chân đi tới nhìn cô, anh tiếp lời:

“Vì tôi nên cô ta mới hại cô, để tôi thấy những bức ảnh đó mà bỏ thích cô đi. Nguyên nhân chuyện này đều xuất phát từ tôi cả.”

“Giờ mọi chuyện cũng đã rõ rồi, em tha thứ cho anh được không? Anh hứa sẽ luôn tin em, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra anh sẽ luôn tin tưởng em.”

Huy Nam nói giọng thật lòng mình, nắm lấy tay Hương Dương khiến cô cảm thấy lúng túng không biết nói gì, khi ánh mắt anh cứ nhìn chằm chằm cô chờ đợi câu trả lời.

Dù sao thì anh cũng xin lỗi rồi, mọi chuyện cũng được làm sáng tỏ. Cô nhẹ giọng đáp:

“Vậy thì em sẽ chấp nhận lời xin lỗi của anh!”

“Hương Dương... người con trai không tin tưởng mình, không đứng ra bảo vệ mình mà cậu cũng chấp nhận được sao? Sao cậu dễ mềm lòng vậy?”

Thiên Kim bức xúc lên tiếng khi thấy Hương Dương chấp nhận lời xin lỗi của Huy Nam. Cô cảm thấy không bằng lòng chuyện này khi nghe cô kể chuyện xảy ra lúc sáng ở trường. Nếu thật sự anh ta tin tưởng cô ấy thì đã không quay lưng đi để cô hứng chịu lời dè bĩu rồi.

“Cô gái này là...”

“Thiên Kim, bạn thân của em!”

“Nếu là bạn của em thì cũng là bạn của anh!”

Huy Nam mỉm cười đáp, nắm chặt lấy tay Hương Dương. Thiên Kim chỉ biết gượng cười, nhìn Gia Anh mà cảm thấy vừa buồn vừa tức thay cho Gia Anh.

Gia Anh nhìn Hương Dương với ánh mắt sâu lắng rồi sau đó nhìn sang Huy Nam trầm giọng đáp:

“Hãy yêu cách cô ấy cho đúng cách. Cô ấy thích ăn một tô phở gà khi đói bụng, không hành và thêm một đĩa quẩy. Mỗi khi cô ấy có chuyện gì buồn, hãy áp một ly trà sữa vị mật ong mà cô ấy thích vào má, cô ấy sẽ bật cười mà quên đi sầu muộn. Cô ấy sẽ thấy vui khi được ăn dâu tây mỗi ngày. Cô ấy rất dễ khóc khi coi mấy bộ phim tình cảm nhạt nhẽo, hãy đặt tay lên vai cô ấy vỗ nhẹ và ôm cô vào lòng, không được chê này kia. Đừng làm cô ấy giận, cũng đừng để cô ấy khóc. Nếu đã yêu cô ấy thật lòng, thì hãy cho cô ấy hạnh phúc. Tôi quyết định là người ra đi, nên đừng để tôi phải hối hận khi đã không bắt đầu.”

Nói rồi, Gia Anh quay người đi thẳng ra khỏi đây sau khi nói hết những gì trong lòng anh. Điều đó khiến Hướng Dương như đứng đờ ra khi nghe Gia Anh nói, anh ấy biết hết những gì về cô. Đột nhiên sao cô có cảm giác tim mình như chệch đi một nhịp thể này, kiểu như cô vừa vụt mất một thứ gì đó vậy.

“Anh đứng lại đó!” Hướng Dương lớn giọng đáp nhưng Gia Anh vẫn bước đi.

“Anh đã nghe rõ những gì Gia Anh nói chưa, anh ấy còn hiểu Hướng Dương hơn cả anh đấy. Đây, cậu lo cái hạnh phúc của cậu đi, chắc có lẽ, tớ không nên ở lại đây.”

Dứt lời, Thiên Kim vội chạy ra khỏi quán đuổi theo Gia Anh.

Hướng Dương thật sự không hiểu gì cả, tại sao Gia Anh biết hết những gì về cô như vậy. Cô buông tay Huy Nam ra mà chạy đi, đuổi theo Gia Anh.

“Gia Anh, anh đứng lại đó, tôi muốn anh nói rõ cho tôi biết. Tại sao anh biết rõ về tôi thế?”

Hướng Dương hét lên nhưng dường như Gia Anh làm ngơ. Anh bước xuống lòng đường để đi qua phía bên kia. Cô chạy theo qua đó, nhưng tới nửa đường thì...

“A”

Hướng Dương hét toáng lên, đứng như trời trồng, đôi đồng tử giãn rộng nhìn chiếc xe ô tô đang lao thẳng tới mình. Gia Anh thấy vậy vội chạy nhanh tới, dùng linh lực mình có được đẩy mạnh cô qua một. Chiếc xe đâm xuyên qua anh, một linh hồn không thể xác, rồi thẳng về phía trước như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh khụy xuống, tay đưa lên phía ngực trái của mình. Ánh mắt lo lắng nhìn về phía Hướng Dương đang nằm dưới đường, vì hoảng quá nên cô đã ngất đi.

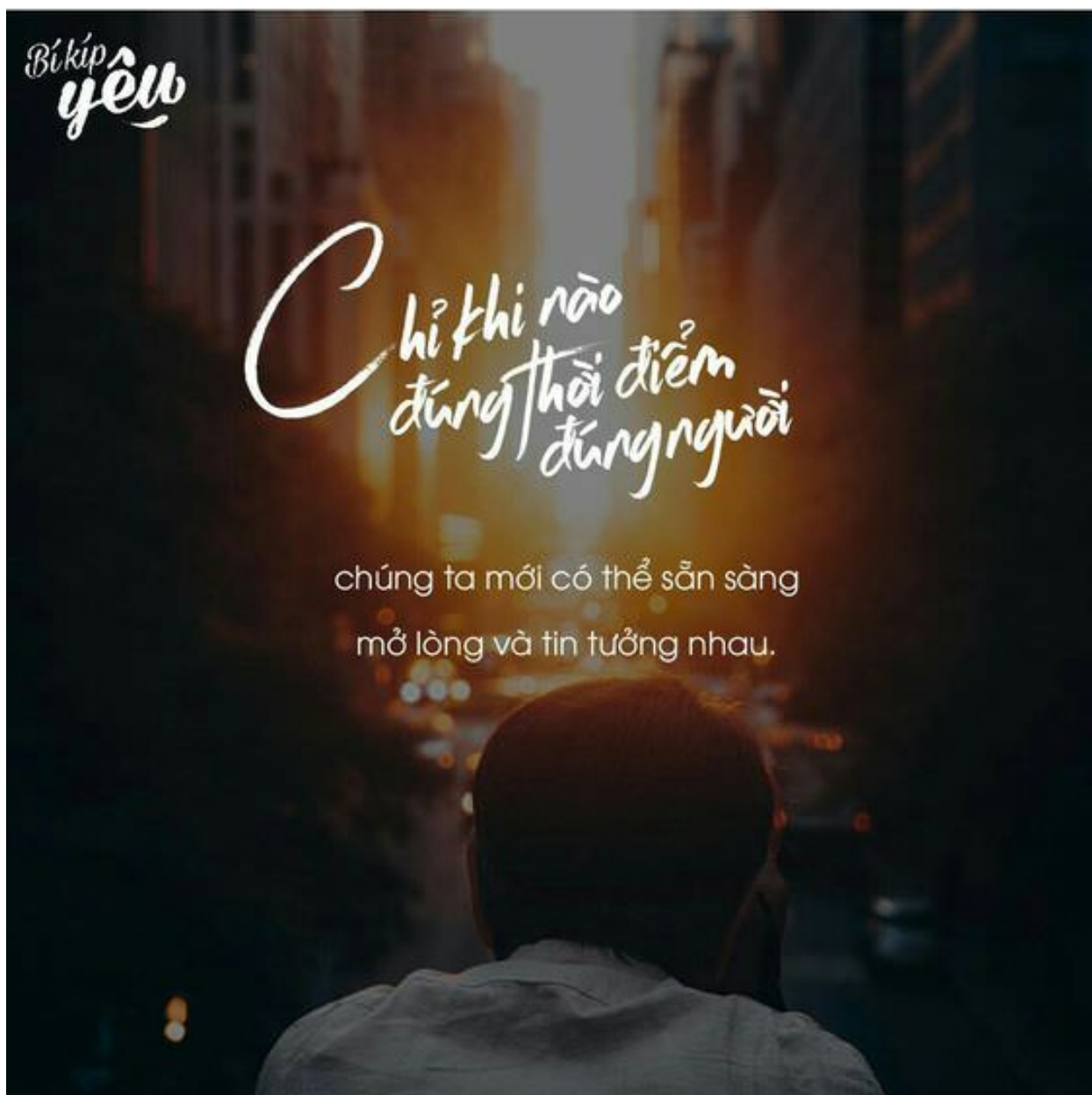
“Hướng Dương!”

Cả Thiên Kim và Huy Nam cùng đồng thanh khi chứng kiến những gì diễn ra. Huy Nam vội chạy tới bế Hướng Dương lên vào xe mình một cách nhanh chóng, Thiên Kim cũng vào trong xe luôn. Chiếc xe phóng đi mất.

Không ai còn để ý đến Gia Anh đang dần mập mờ sau khi dùng linh lực cứu Hướng Dương.

...

Trong cơn mê man, Hướng Dương trôi về miền kí ức đã bị lãng quên năm ấy.

27. Chương 27: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Bạn Cùng Phòng!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại trường quốc tế PECO.

Hương Dương tung tăng chạy đi đến ngôi trường mà cô đã cố gắng thi đậu vào, chỉ vì muốn gặp thần tượng của mình, đó chính là tiên sinh bơi lội và cũng là thủ khoa y học của trường, Dương Gia Anh.

Cô phải cải nam sinh để gia nhập vào kí túc xá nam, cũng chỉ vì muốn tiếp cận Gia Anh mà thôi. Cô đội tóc ngắn giả, mặc áo sơ mi trắng có lô gô trường, áo com lê khoác ngoài nên cũng phần che được vòng một của cô, cô đã bó đến mức khó chịu chết đi được, nhưng cũng phải chịu., mặc quần tây đen ống đứng, chân mang đôi giày thể thao trắng.

Cô đã mua chuộc hết những người làm trong trường đó, vì nhà cô giàu mà. Muốn gì chẳng được. Cô đã làm giả toàn bộ hồ sơ để có thể vào đây học nhưng với điểm thi thì là thực lực của mình đạt được.

“Có gì mà âm ỉ vậy nhỉ?”

Cô nhíu mày nhìn về phía đám đông trước mặt, đa phần toàn nữ sinh, đang bu bám một ai đó. Và cô chợt nhận ra, đó là anh ấy. Miệng thốt lên:

“Hả, Gia Anh! Không phải chứ?... Không ngờ vừa bước chân vào cổng trường đã gặp được anh ấy rồi... Nhưng bọn nữ sinh đáng ghét thật chứ. Gia Anh, anh yên tâm, có em ở đây. Em đến giải vây cho anh đây... Za...”

Hướng Dương lao tới đám đông vây quanh Gia Anh như một vị thần.

“Tránh ra... tránh hết ra...”

Cô la hét, dồn đẩy giải nguy cho Gia Anh nhưng có lẽ không hiệu nghiệm mà càng bị mấy đám nữ sinh vây chặt hơn. Đã vậy còn bị bọn họ lấn áp hơn.

“Bộp”

Nguyên Cái ba lô của một nữ sinh đập ngay vào mặt cô, khiến cô choáng váng không đứng vững, bước chân loạng choạng. Không biết trong cặp cô ta đựng cái gì mà cứng thế kia.

“A... a...”

“Này...”

Gia Anh vội đưa tay đỡ lấy Hướng Dương, cả hai mất thăng bằng nên ngã phịch xuống mặt đường. Cô nằm đè lên người anh. Đôi đồng tử giãn rộng với vẻ ngạc nhiên nhìn cô khi nhận ra một điều.

Anh vội đẩy Hướng Dương ra với vẻ mặt có chút lúng túng nhưng nhanh chóng trở về trạng thái lạnh lùng. Hướng Dương vội chống tay đứng dậy, nhìn Gia Anh với ánh mắt lo lắng đáp:

“Gia Anh, anh có sao không vậy?”

“Tôi không sao!” Anh nhìn cô trầm giọng đáp.

Cô ngược lên nhìn đám nữ sinh kia, giơ tay chỉ thẳng vào mặt họ quát:

“Này các cậu thật là quá đáng. Các cậu muốn ủng hộ thần tượng của mình, như thế mà gọi là ủng hộ sao?”

Bất chợt một dòng máu lỏng sánh màu đỏ từ tóc mái chảy dọc xuống gò má Hướng Dương. Gia Anh thấy vậy lên giọng đáp:

“Đầu cậu bị chảy máu rồi kìa...”

“Máu... máu sao?...”

Hướng Dương đưa tay chạm vào gò má trái của mình, nhìn ngón tay nhớp nháp của mình.

“Máu... máu...”

Cô chợt cảm thấy chóng mặt, đầu quay cuồng khi nhìn thấy máu đỏ thấm của mình. Vốn dĩ cô mắc hội chứng ám ảnh máu mà... Bất đầu cô cảm thấy khó thở, lồng ngực phập phồng, hơi thở dồn dập, mọi thứ trước mắt như tối sầm lại rồi cô gục đầu vào người Gia Anh ngất lịm đi trong vô thức.

Gia Anh thấy vậy vội lay lay người Hướng Dương.

“Này, cậu tỉnh lại đi... Cậu sao vậy chứ?... Thật là, phiền phức mà...”

Gia Anh thở nhẹ một cái với vẻ mặt khó chịu. Cuối cùng buộc anh phải công cậu thanh niên yếu đuối, thấp bé nhẹ cân này tới phòng y tế trường.

Anh để cậu ta nằm đó rồi đi khỏi đây với vẻ mặt lạnh lùng chẳng mấy để tâm. Anh nghĩ, tốt hơn không nên dây dưa với những tân học viên mới vào này, anh không muốn gặp phiền phức.

Hương Dương nằm một mình trên chiếc giường trắng muốt với vẻ mặt tái nhợt không còn giọt máu, mồ hôi ướt nhòa trên trán làm bết cả mái tóc.

“Không biết lại là học viên nào muốn cúp tiết đây?”

Bác sĩ Lưu thở dài ngao ngán nhìn cậu học viên vừa nhỏ con vừa thấp bé đang nằm trên giường kia đi lại, kéo cái ghế đặt sẵn bên cạnh ngồi xuống. Khẽ tháo từng hạt nút áo com lê của cậu này ra, rồi đeo ống y tế vào bắt đầu sự nghiệp khám bệnh của mình.

Đặt thiết bị mặt nghe xuống ngực cậu ta, chăm chú lắng nghe nhịp tim, nhưng sao không nghe thấy. Bác sĩ cảm thấy lạ lạ nên nhích xuống một tí, thấy có phần hơi nhấp nhô, tay luống cuống tháo tai nghe ra với vẻ mặt hoảng hốt lẫn bất ngờ. Nhưng bác sĩ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với bờ má phúng phính kia.

“Đó là một cô gái.” Bác sĩ thốt lên.

Vừa lúc Hương Dương tỉnh dậy, mi mắt lơ lơ hé mở thì nhìn ngay cái bản mặt của bác sĩ đang nhìn mình chằm chằm, khiến cô giật mình mà hét toáng lên:

“Cái gì vậy? Sao em lại ở đây chứ?”

“Em muốn làm gì ở đây?”

Bác sĩ Lưu làm bộ nghiêm túc hỏi.

“Muốn gì... là muốn gì ạ?” Cô lắp bắp nói.

Bác sĩ ghé sát lại lên giọng đáp: “Em là học viên nữ?”

“Thôi chết con rồi mẹ ơi, mới vào đã bị lộ rồi.” Hương Dương nghe vậy như nhảy dựng lên với vẻ hoảng loạn, vội chấp tay cầu xin ỉ ôi:

“Bác sĩ, em xin bác sĩ đừng lật tẩy em. Em thích Gia Anh, vận động bơi lội, thủ khoa y học trường PECO. Anh ấy là thần tượng của em từ năm cấp ba rồi, em xin vào học trường này chỉ muốn được học hỏi từ cái bộ óc thiên tài của anh ấy, anh ấy là ước mơ của em... Xin bác sĩ đừng lật tẩy em...”

Bác sĩ lắc đầu chán trường, ngồi xuống ghế nhìn Hương Dương, cất giọng khàn khàn:

“Em có thể vào trường PECO với danh nghĩa là nữ sinh mà, tại sao phải đóng giả con trai?”

“Em làm vậy để dễ dàng tiếp cận với Gia Anh, vì vốn dĩ anh ấy dị ứng với con gái nên em mới làm vậy thôi. Em chỉ muốn thấy một lần được chứng kiến anh ấy bơi và giành huy chương vàng, còn là một bác sĩ nam thần danh tiếng.”

“Gia Anh, thì ra em vì tình yêu!” Bác sĩ Lưu nói với ánh mắt ý cười, đúng ngay tim đen.

Hương Dương ấp úng ngại ngùng ấp úng đáp: “Chỉ là tình yêu thần tượng thôi ạ! Chứ có phải tình yêu nam nữ đâu. Với lại Gia Anh không quen biết em, nên em xem anh ấy là thần tượng thôi ạ chứ chẳng dám mơ tới tình yêu đâu.”

“Thần tượng gì mà nhìn mặt em đỏ ửng như quả cà chua kia... haha...”

Bác sĩ Lưu chọc cười làm Hương Dương càng thêm ngượng ngùng, mặt đỏ phừng phừng.

“Nếu là như vậy cũng được thôi! Nhưng em phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

“Một điều kiện ư? Mười điều kiện em cũng đồng ý. Là điều kiện gì vậy ạ?”

Hương Dương đáp với vẻ mặt háo hức.

“Ngày nào cũng tới cho tôi một rổ táo Mỹ nha, loại táo đắt nhất đó nhưng mà kèm theo hình ảnh của cô gái này cho tôi.”

Bác sĩ nói rồi lấy điện thoại ra cho Hương Dương xem hình cô gái đó.

“Trời ơi, tưởng gì. Bác sĩ yên tâm, em làm được. Em là ai chứ?... Thiên kim tiểu thư của tập đoàn kim cương danh giá mà...”

...

Sau một ngày lẩn lộn ở phòng y tế trường, Hướng Dương lết xác về khu kí túc xá để về phòng sắp xếp đồ đạc, nghỉ ngơi. Mà cô cũng chưa biết cô sẽ ở chung phòng với ai, cô chỉ hy vọng ở một mình thôi. Chứ ở cùng phòng với một đứa con trai, kiểu gì cũng bị lộ thôi.

“Lậy trời cho con ở một mình, nếu không chết mất thôi... Ủa đã quyết tâm giả trai rồi sao mình còn phải sợ chứ?... Lên phòng thôi... Phòng của mình là 102.”

Hướng Dương lon ton kéo vali đồ của mình lên phòng 102 với nụ cười tươi rói.

Tới phòng 102.

“Sao chưa vào mà mình thấy hồi hộp thế nhỉ, tim đập thành thịch cả lên.”

Hít một hơi thật sâu, cô nắm lấy vịn cửa nhẹ nhàng đẩy ra, bước vào trong phòng dòm ngó, thám thính xem có ai không. Cô thở phào nhẹ nhõm đáp:

“Không có ai, nhưng nhìn đồ đạc ở sắp xếp gọn gàng ở đằng kia thì cũng biết có người rồi. Chắc ra ngoài đi ăn cơm.”

Cô kéo vali vào trong để đồ, ngã người xuống giường, mặt nhăn mày nhíu, than van:

“Hôm nay mới là ngày đầu tiên đến trường, mà mình sắp không trụ được rồi. Gia Anh, anh có biết, em vì anh mà em phải khổ sở thế nào không?”

Cô ngồi bật dậy với ý nghĩ khác: “Mình là fan hâm mộ của Gia Anh, chút khó khăn này có đáng là gì. Dù sao thì mình cũng học cùng Gia Anh vài môn cơ mà. Sau này có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn. Hướng Dương, anh ấy là mục tiêu của mày, nên mày phải phấn đấu để cho anh ấy nhìn thấy... Nhưng mới đến trường có một ngày, đã bị bác sĩ của trường phát hiện ra mình là con gái, sau này mình phải cẩn thận hơn mới được... Nhân lúc bạn cùng phòng chưa về, mình phải đi tắm ngay không thì lộ mất.”

Hướng Dương đứng dậy mở vali đồ ra, lấy quần áo rồi nhanh chóng đi vào trong phòng tắm.

Vừa lúc, Gia Anh trở về, thấy cánh cửa phòng mở toang, vội vàng chạy vào. Anh thấy kì lạ, phòng tắm sáng điện nên mở cửa ra xem thì ngay đúng lúc Hướng Dương đang cởi áo.

“A”

Hướng Dương hét toáng lên vì giật mình, tim đập thành thịch liên hồi khi bất ngờ Gia Anh về đường đột thế kia. Còn anh thì vội quay lưng về phía cửa với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Sao cậu ta lại ở đây? Chẳng lẽ là bạn cùng phòng với mình?” Gia Anh thầm nói rồi quay người đi tới chỗ cái vali mở toan ra kia. Cúi người cầm lấy tuýp kem dưỡng da mặt, kem chống nắng, nước hoa hồng. Anh nhếch môi cười nhạt với vẻ ẩn ý.

Anh vô tình nhìn thấy có một cuốn sổ màu đỏ, nên cầm lấy mở ra xem thử. Bên trong những trang này, toàn là hình chụp trộm anh từ năm cấp ba, rồi còn có hình lúc anh nhận được huy chương trong thể vận hội môn bơi lội. Anh nhú mày khó hiểu thầm nói:

“Sao lại toàn hình của mình không vậy? Không lẽ có học chung trường năm cấp ba sao?”

Ở trong phòng tắm, Hướng Dương cứ đi qua đi lại lo lắng sốt vó, nghiêng răng cắn môi.

“Không biết người bạn cùng phòng đó đã nhìn thấy những gì. Không phải là đã nhìn thấy hết rồi chứ? Lỡ bạn ấy biết mình là con gái thì phải làm thế nào đây... Trời ơi.. Thôi, dù sao cũng không thể nhốt mình trong phòng tắm...”

Thế là Hướng Dương quyết định đi ra, cúi gằm mặt xuống không dám ngước lên nhìn anh bạn cùng phòng đang đứng trước mặt.

“Chào cậu!... Tôi là... Hơ, Gia Anh... Sao anh lại ở đây?”

Hương Dương đáp với giọng bất ngờ khi người trước mặt cô là Gia Anh.

Gia Anh trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng: “Đây là phòng tôi!”

“Vậy tức là, anh cùng phòng với tôi...” Hương Dương mừng rỡ mà réo lên, nắm lấy cánh tay Gia Anh, vừa cười vừa nói: “Vậy thì tốt quá rồi... Chúng ta thật có duyên! À mà, lúc này anh mở cửa phải không? Anh đã nhìn thấy...”

“Tôi không có hứng thú nhìn ngắm người khác. Phòng này không chỉ có mình cậu, muốn dùng phòng vệ sinh sao cậu không đóng cửa? Như thế bất lịch sự.”

Gia Anh buông một câu phủ phàng rồi đi tới giường của mình ngồi phịch xuống, lấy cuốn sách y học dày cộp ra đọc, vẻ mặt như tảng đá không cảm xúc vậy.

“Ngay cả trong mơ tôi không nghĩ lại được ở chung phòng với một người anh khóa trên tài giỏi như anh đây, đã vậy còn bơi giỏi nữa. Tôi nói anh nghe, anh là thần tượng của Dương Dương này, tôi là fan hâm mộ của anh đây.”

Thật sự cậu ta đang gây ồn ào cho anh, khiến anh đọc sách cũng không yên, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cậu ta cất giọng:

“Đầu óc cậu có vấn đề à? Tôi không phải là thần tượng, cũng không cần fan hâm mộ.”

Hương Dương kìm chế lại cảm xúc phấn khích của mình khi ánh mắt sắc lạnh rợn người đó của Gia Anh nhìn cô, cô lí nhí đáp:

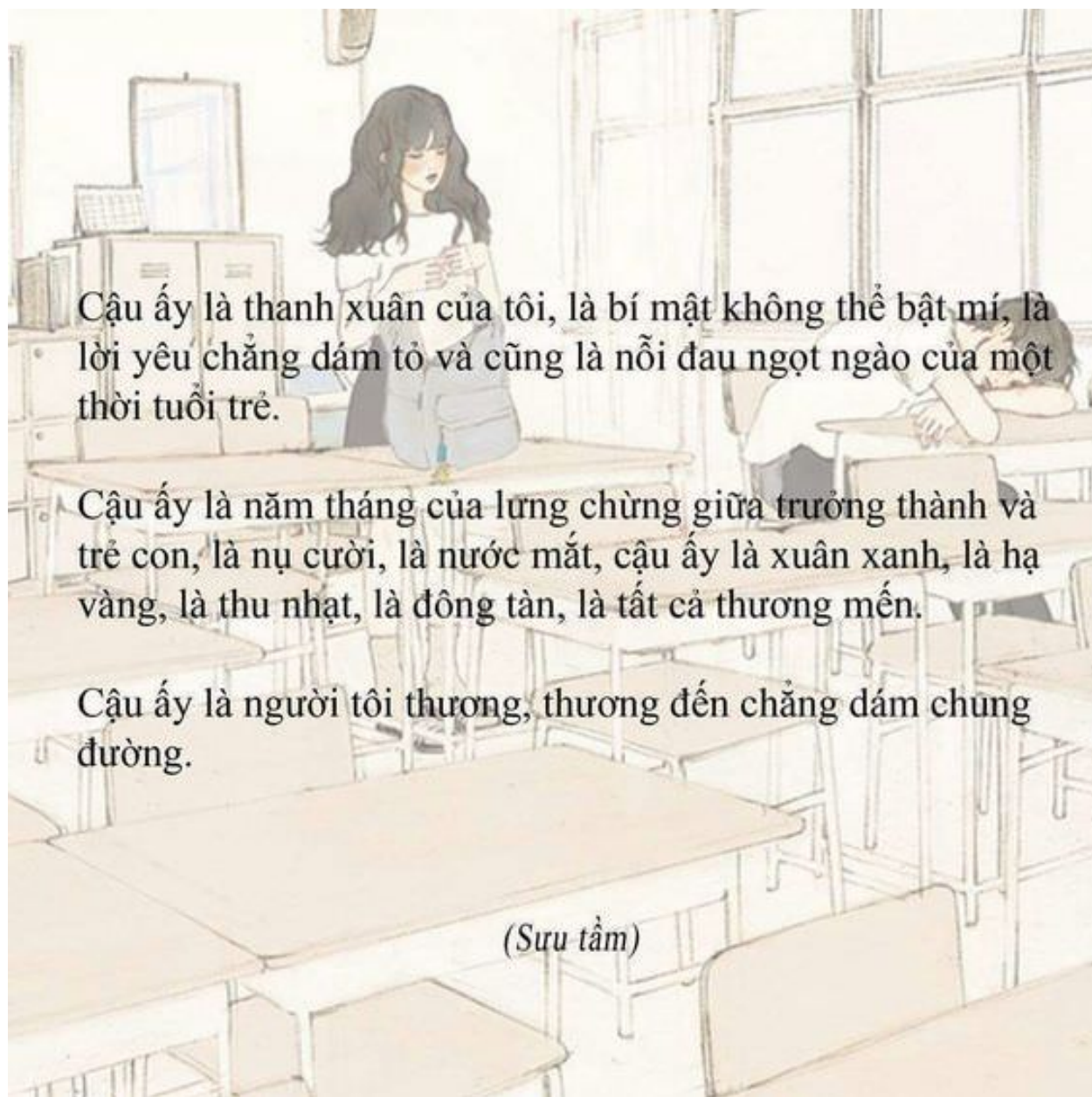
“Thật ra tôi chỉ muốn làm bạn với thần tượng thôi. Không có ý gì khác! Thật ra tôi hâm mộ anh từ năm học cấp ba rồi, biết anh học trường này nên tôi mới cố gắng thi đậu vào.”

“Tôi không thích kết bạn! Đừng làm phiền tôi, cậu mà làm ồn tôi đuổi cậu ra ngoài đây.”

Gia Anh gằn giọng nói với vẻ mặt lạnh tanh, đeo phone nghe nhạc vào tai, cắm đầu vào đọc sách. Miệng thầm nói: “Thật đúng là phiền phức! Đồ ngốc.”

Thấy thái độ khó ở cộc cằn của Gia Anh làm Hương Dương cứng họng, đành ngồi phịch xuống ôm lấy con thú bông xịu mặt xuống nhìn Gia Anh. Phải công nhận đáng vẻ lúc đọc sách của anh đúng là xuất thần và lãng tử, nhưng sao lạnh lùng thế kia...

...

Cậu ấy là thanh xuân của tôi, là bí mật không thể bật mí, là lời yêu chẳng dám tỏ và cũng là nỗi đau ngọt ngào của một thời tuổi trẻ.

Cậu ấy là năm tháng của lưng chừng giữa trưởng thành và trẻ con, là nụ cười, là nước mắt, cậu ấy là xuân xanh, là hạ vàng, là thu nhạt, là đông tàn, là tất cả thương mến.

Cậu ấy là người tôi thương, thương đến chẳng dám chung đường.

(Sưu tầm)

28. Chương 28: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Rắc Rối Ở Hồ Bơi

“Reng... reng...”

Tiếng chuông đồng hồ reo lên âm ỉ, Hương Dương nhắm mắt đưa tay vớ lấy cái đồng hồ tắt đi, chống tay ngồi dậy, vẻ mặt còn trong tình trạng chưa tỉnh hẳn, tay đưa đầu gối sột soạt.

Gia Anh từ trong phòng tắm bước ra như một nam thần vậy, khiến ánh mắt cô sáng lên như thấy thần, cơn buồn ngủ tan biến trong chốc lát.

Anh mặc áo sơ mi dáng rộng cùng quần kaki đen, chân mang giày thể thao trắng, tôn lên vóc dáng cao ráo siêu chuẩn của anh, gương mặt thì khỏi phải bàn nhưng lại chẳng thể hiện cảm xúc gì.

Gia Anh đi tới lấy ba lô mang vào, khẽ liếc mắt nhìn Hướng Dương trầm giọng đáp:

“Làm ơn ném cái đồng hồ phiền phức của cậu vào sọt rác đi. Nếu đã không dậy sớm được thì đừng có báo thức, làm ảnh hưởng tới người khác.”

Nói rồi anh sải chân bước đi với dáng vẻ khoan thai.

“Mới sáng ra mà đã đã vác cái mặt sất khí đi học rồi. Sao người gì đâu mà lạnh thế không biết?... Mình đã ngủ cùng phòng với Gia Anh một đêm, cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy. Thôi sắp trễ học rồi, phải thay đồ thôi...”

Hướng Dương vội vàng nhảy xuống giường, mở tủ quần áo lấy đồng phục nhanh chóng vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

“Hướng Dương, ngày tháng sau này vẫn còn dài. Bình yên qua được một đêm thì có đáng là gì. Giờ mình là con trai, fan hâm mộ của Gia Anh, mình quyết không thể thua kém thần tượng của mình được.”

...

Hướng Dương mang ba lô chạy hồng hộc để đuổi theo Gia Anh vì muốn đi học chung cùng với anh nhưng mà lại theo không kịp.

“Bộp”

Vì chạy quá gấp gáp không chú ý gì trước mặt nên va phải một người.

“Xin lỗi anh... xin lỗi... vì vội quá nên đụng trúng anh...”

Lúc này cô mới nhận ra, đó là hội trưởng đội bơi lội của trường rất nổi tiếng. Công nhận nhìn từ đầu đến chân đều rất nam tính và ngẫu, tên là Nhật Hoàng, cùng khóa với Gia Anh. Anh ta không đứng đầu thì cũng đứng thứ hai vì có Gia Anh, nếu Gia Anh đứng hai thì anh ta đứng đầu. Hai người họ cứ tranh qua tranh lại hai trí đó trong bảng xếp hạng hotboy của trường PECO.

“Cậu không sao đấy chứ? Hình như là học viên khóa mới thì phải?”

Hoàng đáp với chất giọng hài hòa nghe sao thật êm tai, khiến cô cảm thấy có chút thu hút.

Cô ngượng ngùng cười “hihi” đáp: “Dạ không sao, tiền bối!”

“Nhìn tướng mạo của cậu giống con gái thế nhỉ? Con trai thường cao ráo, trai tráng lắm.”

Hoàng buông giọng trêu đùa khi thấy cậu thanh niên chỉ đứng tới nách của mình, thêm cái mặt có chút non non kiểu như chưa dậy thì vậy.

Hướng Dương lên mắt gân cổ lên phân bua:

“Này, tuy tôi thấp bé nhẹ cân chứ không giống con gái.”

Hoàng chợt cười, đưa tay xoa đầu Hướng Dương như đúng rồi vậy. Anh cười đáp:

“Thật đáng yêu!”

Nghe Hoàng nói vậy làm cho cậu bạn đi bên cạnh ngỡ ngàng. Hướng Dương vội hất tay Hoàng ra lên giọng đáp thẳng:

“Này anh đừng sờ vào tóc tôi. Cũng đừng nói tôi giống con gái, tôi không phải con gái, tôi không mắc bẫy của anh đâu, Tạm biệt!”

Nói rồi, Hướng Dương quay người chạy đi, miệng cảm râm: “Sao lại có loại con trai mỹ thụ thế này... Vậy mà con nhỏ Thiên Kim lại mê mới hay chứ? Mà phải công nhận anh ta đẹp kiểu phi giới tính ấy, thảo nào lại đứng đầu top 10 hotboy của trường PECO.”

Hoàng chỉ biết đứng cười vì cảm thấy có chút thú vị với cậu thanh niên mới lần đầu gặp mặt này.

...

“Không biết Gia Anh đi đâu rồi nhỉ? Trong lớp cũng không có...”

Hướng Dương mặt nhăn mày nhíu đi quanh quẩn nơi đây để tìm bóng dáng Gia Anh.

“Gia Anh...” Cô mừng rỡ thốt lên khi, nhưng chợt nhíu mày khi thấy có một cô gái đang đứng bên cạnh anh, cô thầm nói: “Đó chẳng là Thuần Nhi, đội trưởng đội cổ động của trường sao? Hai người này có mối quan hệ gì vậy... không lẽ là người yêu của nhau?...”

Cô lén lướt đi lại cái cây to gần đó để núp nghe xem họ nói cái gì.

“Anh định không tham gia thể vận hội Olympic toàn quốc sắp tới thật sao?”

Thuần Nhi nhẹ giọng nói, với ánh mắt hoang mang nhìn Gia Anh khi biết tin, anh không đăng kí tham gia thể vận hội sắp tới diễn ra. Cô ấy chính là bạn gái cũ trước đây của Gia Anh, hai người đã chia tay chỉ vì không cùng quan điểm với lại cô lại quá tham vọng cái danh tiếng của anh, anh chán ghét điều đó nên hai người đã chấm dứt.

Gia Anh im lặng không nói gì, chỉ nhìn đầu đó xung quanh đây với vẻ mặt lạnh lùng.

Phải! Anh đã không đăng kí tham gia thể vận hội vì chấn thương trật khớp vai của mình, do cứu Thuần Nhi trong cuộc tai nạn giao thông năm ngoái, nên anh khó mà có thể bơi trở lại được như lúc trước.

Thấy anh im lặng Thuần Nhi lên tiếng đáp: “Anh không bận tâm gì đến việc huy hoàng của anh trước đây hay sao?”

“Tôi không giống cô, chỉ quan tâm đến kỉ lục.”

Lúc này Gia Anh mới cất giọng đáp nhưng không hề nhìn Thuần Nhi lấy một lần.

“Gia Anh, em thật sự quan tâm đến tương lai của anh.”

“Tương lai của tôi, tôi tự quyết định, không cần cô quan tâm.”

Gia Anh trả lời một cách dứt khoát với vẻ hờ hững bất cần.

“Ghét thật, chẳng nghe hai người họ nói gì cả.” Hướng Dương cảm rằm nhăn nhó vì này giờ không nghe được họ nói cái quỷ gì. Mắt cô chợt lóe sáng lên khi nhìn cái cây phía trước kia, cô quyết định sẽ trèo lên đó để nghe ngóng.

“Em chia tay với anh, cũng chỉ vì lý do anh quá cố chấp, cộc cằn và lạnh lùng. Chẳng nghĩ gì đến tương lai, thay vì lao đầu học y sao anh không thể làm vận động bơi, với tương lai sáng lạng hơn chứ?”

Thuần Nhi gần giọng nói với ánh mắt nhìn anh hiện rõ sự bức xúc.

“Cô cũng chỉ vì cái vinh quang, hào nhoáng của tôi thôi... Việc tôi không tham gia thể vận hội cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Mà không phải cô có bạn trai mới là hội trưởng hội học viên sao?”

Gia Anh nói giọng đều đều với vẻ mặt không thể hiện cảm xúc gì, anh đi sát lại gần Thuần Nhi nhưng vẫn không nhìn cô, anh tiếp lời: “Bạn gái của hội trưởng hội học viên vậy mà lại hẹn riêng một nam thanh niên khác, như vậy không hay đâu. Huống hồ, nam thanh niên đó lại là bạn trai cũ, không sai chứ?”

“Hả... thì ra hai người họ lại là một đôi, thật là đau lòng quá đi mất thôi... huhu...” Hướng Dương than van khi biết được Gia Anh đã có bạn gái, vẻ mặt cô xịu xuống như cái bánh bao chiều vậy.

“Được thôi. Em cho anh biết, sau khi chia tay anh, em chẳng cảm thấy áy náy chút nào. Em sống rất vui vẻ, anh hài lòng chưa?”

Thuần Ni gằn cổ lên nói, với vẻ mặt thất vọng vô cùng rồi tiếp lời:

“Gia Anh, em đến đây không phải vì đôi co với anh. Em thật lòng muốn anh tham gia thể vận hội Olympic kia thôi, tiếp tục bơi lội.”

“Ôi mẹ ơi, con sâu... A...”

Hướng Dương hét toáng lên rồi ngã phịch từ trên xuống đất một cách đau đớn khiến Gia Anh và Thuần Nhi giật mình ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của cô ở đây.

“Ôi đau quá đi mất... cái bàn tọa của tôi ơi...” Hướng Dương nhăn mặt vì đau đến nỗi ứa ra cả nước mắt.

Sự xuất hiện của người lạ mặt ở đây, khiến cuộc nói chuyện của hai người chấm dứt. Thuần Nhi lườm mắt nhìn Gia Anh rồi quay người đi nhanh khỏi đây một mạch.

Gia Anh đứng bơ ra nhìn cậu ta chẳng chút phản ứng gì, dứt tay vào túi quần lạnh lùng bước đi.

“Gia Anh... Gia Anh...”

Hướng Dương vội chống tay đứng dậy, nén cơn đau mà đi chạy theo Gia Anh. Vừa chạy vừa gằn cổ lên nói:

“Gia Anh, tôi xin lỗi, tôi không có cố ý đâu. Tôi không theo dõi hai người, cũng không nghe trộm hai người nói chuyện đâu.”

Gia Anh không nói gì cứ thế bình thản bước đi, nhưng vẻ mặt cực kì khó chịu khi bị cậu ta làm phiền.

“Nghe nói, anh không tham gia thể vận hội? Làm sao vậy? Sao không tham gia chứ? Tối tới cái trường chỉ muốn được nhìn thấy anh bơi thôi mà...”

Gia Anh chợt dừng bước, ném cái nhìn sắc lạnh cho Hướng Dương khiến cô thoáng rợn người. Anh trầm giọng đáp: “Im lặng ba giây đi, ồn ào!” rồi anh bỏ đi một hơi.

Cô không chịu bỏ cuộc mà bám theo Gia Anh tới tận phòng thay đồ.

“Này, anh nói cho tôi nghe đi mà, năn nỉ đó. Tại sao lại không tham gia chứ?”

“Sao cậu nhiều chuyện thế? Mà cậu muốn cùng tôi vào thay đồ à...”

Gia Anh tự nhiên chuyển giọng mềm mỏng, vẻ mặt như kiểu châm chọc cô vậy. Làm cô như nhảy dựng lên, quơ tay, lúng túng đáp:

“Này anh nói gì vậy? Đang nói chuyện sao chuyển sang nói chuyện thay quần áo?”

“Tôi nhớ tiết sau là tiết bơi lội, môn giáo dục thể chất!”

“Đúng thế, tiết sau là tiết bơi lội... hử, tiết sau là tiết bơi lội sao? Trời ơi, làm sao đây, tôi rất sợ nước. Anh cũng biết rồi đấy, con người, ai cũng có khuyết điểm mà.”

“Sợ nước cũng phải lên lớp, ai bảo cậu đăng kí vào lớp này làm gì.”

Gia Anh trầm giọng đáp, mở tủ lấy quần áo.

“Kiểu này không được rồi, phải đến gặp bác sĩ Lưu thôi!” Nói rồi, Hướng Dương chạy đi một mạch với vẻ hấp tấp vội vàng.

Gia Anh chỉ biết lắc đầu bó tay với cậu bạn cùng phòng phiền phức, rắc rối này.

...

Tại nhà thể thao đa năng.

Đa số các học viên đăng kí môn này đều có mặt đầy đủ và xếp thành hàng ngay ngắn.

Đáng lẽ ra Gia Anh không tham gia lớp học do di chứng trật khớp vai tái phát, nhưng cũng lỡ đăng kí rồi không thể hủy nên đành học thôi.

Hiện tại thì thầy bộ môn đang điểm danh các học viên có mặt.

“Dương Dương... Dương Dương chưa đến sao?”

“Thưa thầy, em đến rồi ạ!”

Hướng Dương hồng hộc chạy tới, đứng thở hồng hộc không kịp thở.

Thầy nhìn Hướng Dương từ trên xuống dưới, vẻ mặt thầy nhăn nhó như khi vậy:

“Lạ thật, em không thấy mọi người thay quần áo hết rồi sao? Sao em vẫn còn mặc quần áo thể thao? Mau đi thay đi, nhanh lên!”

Hướng Dương ấp a ấp úng, cảm thấy có chút hoang mang, mặc dù đã được bác sĩ Lưu viết giấy ốm nhưng cô cũng cảm thấy lo.

“Có gì thì nói ra đi, đừng có ấp a ấp úng!” Thầy quát lớn.

Hướng Dương cười trong đau khổ, chìa tờ giấy bệnh đưa cho thầy rồi đáp: “Dạ thưa thầy, bác sĩ Lưu ở phòng y tế nói, em không được xuống nước ạ!”

“Không được xuống nước sao? Đưa tôi xem nào!”

Thầy giật tờ giấy trở mắt xem, vẻ mặt trở nên bàng hoàng nhìn cả lớp đáp:

“Tôi xin thông báo, bạn Dương Dương không phải tham gia học tiết bơi lội trong ba tháng.”

“Hả?”

Mọi người đều đồng thanh cả lên với vẻ mặt ngạc nhiên khi nghe thầy nói vậy, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hướng Dương cả, khiến cô cảm thấy khó xử vô cùng, chỉ gượng cười cho qua. Nhưng dù sao thì cô cũng thở phào nhẹ nhõm vì thoát nạn.

“Tôi đi rửa tay đã, các em khởi động đi!” Nói rồi thầy nhanh chóng chạy đi với vẻ mặt hoảng hốt.

Hướng Dương vội cầm tờ giấy lon ton chạy đi, thì không may bị bọn họ lấy mất tờ giấy.

“Bệnh về da sao? Vẩy nến. Có lây không nhỉ?”

“Này các anh mau trả cho tôi. Trả cho tôi đây!”

Hướng Dương cố gắng giành lấy tờ giấy nhưng bị bọn họ trêu chọc cô, khiến cô bức mình hết sức.

“Trả lại cho tôi, tôi không có giỡn với mấy người đâu... A...”

“Ào”

Hương Dương không may bị trượt chân ngã xuống hồ bơi. Cô vội ngoi lên khỏi mặt nước với vẻ hoảng loạn, vội đưa tay chần vờ một bị lộ của mình, do nước thấm vào quần áo. Cô không dám quay lưng lại, giờ không biết làm sao nữa.

“Ngã xuống nước rồi! Haha...”

“Này, các cậu nếu không mau đi rửa tay sẽ bị vấy nên do cậu ta lấy sang đây...”

Gia Anh đứng im này giờ mới lên tiếng, vẻ mặt vô cùng trầm tĩnh.

Nghe anh nói vậy, bọn họ như bắn loạn vội bỏ chạy đi hết. Gia Anh chỉ biết nhìn cậu ta với ánh mắt ngao ngán rồi lạnh lùng bước đi, không quan tâm.

“Này Gia Anh... Gia Anh, đợi tôi với...”

Hương Dương vội lên khỏi hồ bơi rồi chạy tới chỗ Gia Anh.

“A... A...”

Cô loạng choạng không thể đứng vững khi nền gạch quán trơn trượt, cô vội nắm lấy áo Gia Anh kéo giữ lại, thế là cả hai ngã phịch xuống nền, cô nằm đè lên người anh.

Anh nhắm mắt đau dữ dội khi bị cái răng của cậu ta đập ngay vào môi, khiến môi anh bị rách đến nỗi ứa ra máu.

Hương Dương vội vàng đứng dậy, anh cũng chống tay đứng lên. Vẻ mặt của cô vô cùng hốt hoảng khi thấy môi của anh bị chảy máu, cũng tại cô đi đứng bất cẩn.

“Anh có sao không? Cho tôi xin lỗi, tôi không có cố ý đâu.”

29. Chương 29: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Điều Kiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối, Hương Dương đã ra tiệm thuốc mua băng cá nhân để đưa cho Gia Anh vì cảm thấy có lỗi, khi sờ môi cực phẩm kia đã bị cái răng chết tiệt của cô phá hoại.

Vừa bước vào phòng, cô đã cảm nhận cái không khí ảm đạm đến mức ngạt thở rồi. Gia Anh đang ngồi trên giường đọc sách một cách chăm chú, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh hết.

“Sao chưa gì hết mà mình thấy không khí nặng nề thế này, đúng là ở chung với một người như tảng đá vô tri vô giác kia, có ngày mình vô cảm mất... Thôi, bỏ qua đi, giờ phải chuộc tội đã...”

Hướng Dương thầm nghĩ, rồi lấy một miếng băng cá nhân có năm cái đến chỗ Gia Anh, đứng trước mặt anh, cất giọng e dè đáp:

“Anh lấy băng cá nhân này gián tạm đi, tôi xin lỗi khi khiến cái môi anh bị như vậy!”

“Đi chỗ khác, đừng làm phiền tôi!”

Gia Anh cất giọng lạnh lùng nhưng không ngược mặt lên nhìn Hướng Dương mà vẫn tập trung đọc sách. Anh cực kì cảm thấy khó chịu khi bị làm phiền.

“Anh nhận đi, nếu không tôi sẽ cảm thấy tội lỗi lắm.”

Hướng Dương nài nỉ, chìa băng cá nhân trước mặt anh làm anh không thể nào đọc sách yên thân được. Anh đưa tay hất bay nó đi vào một góc một cách thật phũ với vẻ mặt lạnh tanh, gần giọng nói:

“Tôi đã bảo đi chỗ khác rồi mà, cậu không nghe sao?”

Hướng Dương thoáng giật mình khi nghe cậu ấy nổi quạu lên đầy cáu gắt. Chợt cô cảm thấy tủi lòng quay lưng đi thẳng vào trong phòng tắm khóc thút thít. Cô một người vốn dĩ rất cảm xúc và nhạy cảm, còn dễ khóc nữa. Với lại một thiên kim tiểu thư như cô, chưa ai dám chửi cô kể cả ba mẹ.

Cô uất ức mà khóc rống lên, lấy điện thoại ra gọi video call cho con bạn thân của mình.

“Này, có chuyện gì mà gọi tớ thế Hướng Dương? Mà cậu khóc hay sao vậy?”

Giọng Thiên Kim bên đầu dây.

“Thiên Kim à, tớ đường đường là một đại tiểu thư danh giá, chưa ai dám lớn tiếng với tớ kể cả ba mẹ cũng vậy. Ấy vậy mà, Gia Anh lại lớn tiếng cáu gắt với tớ, khiến tớ thật sự rất là đau lòng. Người gì đầu như tảng băng trôi miền Bắc Cực vậy... huhu...”

Hướng Dương than thở, nước mắt tèm nhem như con mèo vậy.

“Con nhỏ này sao ngốc quá đi mất. Ai bảo giả nam làm gì, hãy trở thành cô gái xinh đẹp theo đuổi anh ta là xong thôi...”

Hướng Dương xịu mắt xuống, quay ra phía cửa nhìn ra ngoài, thì thấy Gia Anh đeo phone nghe nhạc ngủ mất. Cô bực mình lớn giọng:

“Người như tảng băng âm cực thế kia thì làm sao tán nổi chứ? Là nam, anh ấy đã phủ rồi, nếu là nữ thì còn phủ phàng hơn. Chưa thấy con người nào lại vô cảm xúc như vậy. Điều đáng đau lòng hơn, anh ấy đã có bạn gái rồi... huhu... đó chính là đội trưởng đội cổ vũ đấy, vừa xinh đẹp còn dịu dàng nữa... Làm sao mình sánh nổi đây, hết hy vọng thật rồi...”

“Thật là bó tay, thôi thì bỏ đi. Đừng giả nam nữa, qua đây ở với tớ, đường đường chính chính làm thiên kim tiểu thư, lúc đó sẽ có nhiều anh chàng theo đuổi. Đầu nhất thiết phải là anh ta. Đàn ông trên đời này nhiều lắm, chưa tuyệt chủng hết đâu mà lo.”

Hướng Dương tắt máy không nói nữa, lủi thủi đi ra khỏi phòng tắm với vẻ mặt buồn rầu. Nhìn con người đang nằm ngủ kia chỉ muốn dội cả xô nước nóng vô mặt cho bớt lạnh.

Cô cúi người xuống nhặt miếng băng cá nhân lên đặt xuống giường cho Gia Anh, rồi về giường của mình nằm xuống, đắp chăn lại.

Gia Anh chợt mở mắt nhìn miếng băng cá nhân trước mặt rồi đưa mắt nhìn về phía cậu bạn cùng phòng rắc rối phiền phức kia. Anh buông hai chữ ngắn gọn thăm trong miệng: “Đồ ngốc.”

...

Sáng hôm sau, Hường Dương đang ở trong phòng tắm với vẻ mặt buồn rười rượi, chẳng tươi cười nổi sau khi bị Gia Anh lớn giọng tối qua. Cô thầm nói:

“Đúng là anh ấy khó gần thật chứ... Nhưng mình không bỏ cuộc đâu. Đã quyết tâm theo đuổi tới tận đây rồi phải cố gắng thôi, mình chỉ mong một lần chứng kiến Gia Anh bơi trong thể vận hội rồi lúc đó rồi đi cũng được. Mà khổ nỗi, anh ấy lại nổi cơn tam bành không tham gia mới ghê chứ? Không biết vì lý do gì nữa...”

Cô khẽ thở dài rồi mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Gia Anh đang ngồi trên giường chưa đi học, vẻ mặt anh mới sáng ra đã mang đầy sát khí rồi.

Cô cầm cúi đi tới lấy sách vở bỏ vào balo để chuẩn bị đến lớp học rồi bước đi.

“Khoan đi đã, nói chuyện một lát đi!”

Gia Anh chợt lên tiếng với giọng trầm thấp. Điều đó khiến Hường Dương vô cùng ngạc nhiên khi lần đầu tiên mới thấy anh chịu mở lời với cô.

Cô quay lại nhìn anh, vẻ mặt đượm buồn nhanh chóng tan biến. Cô vội đi nhanh tới chỗ anh, thì ngay lập tức anh lên tiếng:

“Đứng yên đó!”

Cô gật đầu “Ồ”, ngay lập tức đứng yên một chỗ, ánh mắt ngơ ngác nhìn Gia Anh tiếp lời:

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

“Tôi vào thẳng vấn đề luôn. Thứ nhất, đã ở chung phòng thì mạnh ai nấy ở, không xâm phạm quyền riêng tư của người khác, tôi ghét thể loại ồn ào phiền phức như cậu...”

“Ghét của nào trời trao của nấy đấy!” Hường Dương cất giọng đáp.

Nghe cô nói vậy, ánh mắt anh như con chim ưng sắc bén nhìn nhìn cô khiến cô thoáng giật mình vội cúi gằm mặt xuống.

“Thứ hai, tôi cực kì ghét nước hoa, cho nên hãy giữ ý thức chung đi, con trai mà xịt nước hoa hồng như con gái vậy. Thứ ba, đừng tự tiện đụng vào đồ của tôi.”

Gia Anh nói giọng đều đều với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khi đưa ra điều kiện. Chưa bao giờ anh lại thấy mình nói dài dòng như vậy, trước giờ anh chỉ nói đôi ba câu mà thôi.

“Mình ồn ào phiền phức như vậy sao? Thôi mặc kệ, Gia Anh đã chịu mở lời như vậy là mình mừng rồi...” Hường Dương nghĩ thầm trong đầu, rồi nhìn Gia Anh cất giọng đáp:

“Được thôi tôi chấp nhận điều kiện của anh như một giao ước vậy. Nhưng tôi cũng có một điều cho anh, đó là anh hãy đăng ký tham gia thể vận hội sắp tới được không?”

“Tôi tham gia hay không, không liên quan tới cậu.”

Nói rồi Gia Anh rời khỏi phòng với vẻ mặt lạnh tanh, không thể hiện một cảm xúc nào. Làm Hường Dương cảm thấy hụt hẫng và có chút bức bối, miệng cảm ràm:

“Ra điều kiện với mình thì được, nhưng mình ra điều kiện thì phản bác.”

...

“Chào người đẹp, tôi là hội trưởng hội học viên, tôi tên là Nhật Hoàng, rất mong được làm quen với em...”

“Xin chào... bạn ơi, cho chúng tôi làm quen đi...”

“Bạn ở bên khoa nào vậy? Qua kí túc xá nam làm gì thế...”

“Bla... Bla...”

Bao nhiêu nam sinh đều vây quanh Thiên Kim, một người điển trai như Nhật Hoàng đều đổ gục trước một cô gái xinh đẹp như hoa, nhưng lại không nổi tiếng gì trong trường, do chưa được khai thác mà thôi. Hầu

hết nữ sinh trường này đều chọn ngoại ngữ, mấy môn xã hội, còn cô là một trong nữ hiếm hoi học một cái ngành mổ xẻ xác chết đó là pháp y.

Trong số nam sinh đang ở trước mặt cô, cô chỉ mỉm cười với Nhật Hoàng, lần đầu tiên được anh ấy mở lời làm quen nên cô cảm thấy vui lắm. Nhưng chỉ tiết anh ấy có bạn gái.

Hướng Dương lững thững đi xuống bậc thang thì bất ngờ nhìn thấy Thiên Kim, cô thốt lên:

“Thiên Kim...”

“Dâu Tây!”

Hướng Dương vội chạy xuống mừng rỡ ôm lấy con nhỏ bạn của mình.

“Lâu rồi không gặp lại cậu đó!” Thiên Kim vừa cười vừa nói.

“Hả?” Bao thanh niên đều trở mắt ngạc nhiên nhìn hai người họ một nam một nữ ôm nhau tự nhiên như đúng rồi vậy.

“Vậy nghĩa là sao? Ai là Dâu Tây?” Kelvin lên tiếng hỏi.

Hướng Dương chột khựng người khi nghe họ nói, vội buông Thiên Kim ra quay người nhìn bọn họ gượng cười đáp nhanh: “Dâu Tây là tên người thân hay gọi, bởi tôi thích ăn dâu tây nên họ gọi vậy... hihi...”

Cô quay lại nhìn Thiên Kim với vẻ mặt giả vờ ra dáng thanh niên trai tráng, lên giọng đáp:

“Thiên Kim, sao cậu lại qua đây vậy? Từ khu phía Đông qua đây cũng đâu có gần... mà qua sao không nói với tôi một tiếng?”

“À... chỉ là muốn cho cậu bất ngờ thôi mà... À tặng cậu này...”

Thiên Kim mỉm cười đáp, rồi đưa con gấu bông teddy màu nâu mặc áo blouse trắng tặng cho Hướng Dương. Cô vui vẻ nhận lấy, ôm lấy con gấu vô cùng thích thú.

“Con gấu bông xinh quá, tôi rất thích! Giống hệt con nhà tôi, đúng là Kim hiểu tôi nhất.”

Thiên Kim nắm lấy tay Hướng Dương kéo về phía trước, né tránh ánh mắt đang dòm ngó.

Cô thủ thỉ: “Trời ơi tớ thật sự không an tâm khi thấy cậu ở chỗ toàn nam sinh đấy.”

Gia Anh đứng trên bậc thang nhìn xuống cái cậu bạn cùng phòng với ánh mắt vô cảm xúc, nhếch môi cười nhạt.

Ngật Hoàng đi lại gần cười đáp: “Dương Dương, cậu có cô bạn gái xinh đẹp sang chơi, sao không giới thiệu với mọi người cùng biết đi.”

“Đây là Thiên Kim... cô ấy là...”

“Ừa, Gia Anh... chào tiền bối! Tôi rất ngưỡng mộ anh đấy!”

Thiên Kim cất giọng nói khi vô tình nhìn thấy Gia Anh đang đứng trên kia. Nhưng đáp lại lời cô là cái vẻ mặt lạnh lùng của anh, anh chẳng màng để tâm mà bước đi một mạch, làm cô cảm thấy hơi tụt hứng.

“Người gì đâu mà lạnh lùng thế?” Thiên Kim nhăn mặt cảm râm.

“Em quen Gia Anh sao?” Hoàng thắc mắc hỏi.

“Đương nhiên rồi... anh ấy là... là bạn cùng phòng của Dương Dương mà...”

Thiên Kim ngây ngô đáp, đúng là nói dối không chớp mắt mà.

“Em thân với Dương Dương như vậy? Ngay cả bạn cùng phòng cũng biết rõ.”

“Đương nhiên rồi! Vì Dương Dương là bạn trai của tôi mà, tình cảm rất thâm thiết.”

Thiên Kim nói giọng nghiêm túc, khoát lấy tay Hướng Dương như đúng rồi vậy để tỏ ra thâm thiết.

“Hả, bạn trai sao? Một người ẻo lả giống con gái như cậu mà cũng có bạn gái sao Dương Dương? Thật không thể ngờ đấy!” Kelvin lên tiếng đáp.

Mọi người ai nấy đều bắt ngờ không kém.

“Thôi chuyện này để nói sau đi, tôi với Dương Dương cùng nhau đi ăn sáng đây! Bye bye... À mà, hội trưởng này, thật ra tôi hâm mộ anh từ lâu rồi đấy. Mà anh không biết đó.”

Nói rồi Thiên Kim nhảy mắt với Nhật Hoàng một cái rồi lôi Hường Dương đi khỏi đây.

...

Nguyên cả buổi hôm đó, Hường Dương đã cùng thiên Kim đi quẩy trong quẩy ngoài khắp nơi và điểm dừng chân của họ là ở trong quán bar. Đến tối, cô mới chịu lết xác về trong tình trạng say bét nhè không biết gì.

Trong phòng 102.

“Em vừa đọc thông tin vừa đăng trên trang group của trường, anh sẽ chấm dứt rút khỏi đội thể thao của trường, em nghĩ anh chỉ ngừng bơi một thời gian thôi chứ? Rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

Thuần Nhi lên giọng nói, cô chẳng thể nào nhìn thấy được cảm xúc lúc này của Gia Anh khi anh đứng quay lưng về phía cửa sổ. Sau khi đọc được tin tức, anh quyết định rút khỏi đội thể thao của trường khiến hàng ngàn sinh viên đã rất bất ngờ, kể cả các giảng viên trong trường, vì trước đó anh đã đem về thành tích cao và mang lại tiếng tăm trong trường.

“Việc này thì có ảnh hưởng gì đến cô.”

Gia Anh cất giọng trầm đục, nhưng không quay lại nhìn cô.

Thuần Nhi bực mình nắm cánh tay anh quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh lớn giọng:

“Anh nói rõ đi, anh không thể bơi nữa hay là không muốn bơi? Không thể nào, trước đây bác sĩ nói chắc như đinh đóng cột với em là anh không thể vì vụ tai nạn đó mà không bơi được, họ nói vai anh không sao...”

“Vai của tôi có sao cũng không liên quan tới cô. Đi ra ngoài!”

Gia Anh buông một câu hờ hững hết sức phũ phàng, nét mặt vô cùng lãnh khốc.

“Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì chứ? Nếu không phải do chấn thương đó thì do cái gì? Anh còn nhớ hình ảnh của mình trên đường bơi không? Đến giờ em vẫn còn nhớ, ánh mắt hạnh phúc của anh...”

“Đừng nhắc lại chuyện trước đây nữa.” Anh gằn giọng đáp với vẻ khó chịu.

“Tại sao chứ?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời cô. Giờ cô là bạn gái của Nhật Hoàng, đến đây không hay đâu.”

Thuần Nhi chợt mỉm cười ẩn ý, nhìn thẳng vào mắt anh nhẹ giọng đáp: “Tại sao anh luôn nhắc đến cái tên Nhật Hoàng vậy? Anh đang chọc tức em hay là đang ghen?”

“Là cô cảm thấy thôi!”

“Vậy tại sao anh lại để tâm đến Nhật Hoàng tới như vậy?” Cô thắc mắc hỏi.

“Tôi không quan tâm đến người không đáng để tâm!”

Anh hạ giọng đáp, mắt nhìn đi chỗ khác không chứa một tia cảm xúc nào.

Thuần Nhi tiến sát lại gần anh, đưa tay chạm lấy khuôn mặt anh, anh đứng yên không một chút phản ứng gì, vẻ mặt như cục đá vậy.

“Gia Anh, anh vẫn thích em phải không?”

Cô đáp với ánh mắt nhìn anh chứa đựng vô vàn cảm xúc, khẽ ghé sát tới chạm môi anh.

“Rằm”

Cánh cửa mở tung đập mạnh vào tường, khiến cả hai người giật mình quay lại nhìn.

Hướng Dương loạng choạng đứng không vững tựa người vào cửa, vẻ mặt đỏ ửng như quả cà chua vậy, nhìn con người trước mắt mà cười như điên như dại không biết gì.

Thuần Nhi rơi vào trạng thái lúng túng, trong khi Gia Anh lại nhíu mày nhìn bộ dạng của cậu ta lúc này, chẳng khác nào người say xỉn cả.

“Ừa, đội trưởng đội cổ động sao lại ở đây vậy?... À, tôi biết rồi, vì ở đây rất yên tĩnh nên hai người tranh thủ hẹn hò với nhau chứ gì... Chào chị, chào mừng chị đến với kí túc xá của chúng ta...”

Hướng Dương vừa nói vừa cười mà không biết mình đang nói gì nữa.

Thuần Nhi không thể nào ở đây thêm được nữa vì có kẻ khác chen vào sẽ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối, nên nhanh chóng bước đi ra khỏi đây nhưng bị Hướng Dương nắm tay cản lại. Cô lên giọng cười đùa:

“Này... đừng đi! Cứ coi tôi như không khí, tôi sẽ chúc phúc cho hai người...”

Rồi chợt cô ngã phịch xuống nền nhắm mắt lại trong vô thức.

“Cậu ta uống rượu say hay sao vậy? Ngày mai, liệu có...”

“Nếu ban đầu cô sợ Nhật Hoàng biết thì không nên tới đây!”

Gia Anh lên giọng đáp cắt ngang lời nói của Thuần Nhi, khiến cô hậm hực mà quay lưng đi ngay lập tức.

Hướng Dương chợt bừng tỉnh đứng dậy, đi thẳng trước mặt anh nói nhảm: “Tôi rất thích xem anh bơi lội... Mà nghe tin anh không bơi nữa, lại càng đau lòng hơn... Vì anh nên tôi mới làm mọi cách để tiếp cận anh, làm người hâm mộ của anh... chỉ mong một lần tận mắt nhìn thấy anh bơi... Nhưng giờ chắc bỏ cuộc thôi...”

Nói rồi cô chợt òa khóc như một đứa trẻ con, rồi quay người đi tới tủ vớ đại cái áo sơ mi trắng mà không biết rằng cô lấy nhầm của Gia Anh mà đi vào trong phòng tắm. Còn Gia Anh thì đứng bơ như bức tượng không cảm xúc.

30. Chương 30: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

Đến hơn 20 giờ tối, sau khi đọc xong cuốn sách mà vẫn không thấy cậu ta từ trong phòng tắm bước ra, Gia Anh cảm thấy kì lạ, không biết cậu ta có ngủ trong đấy không nữa, vì uống rượu say đến nỗi không biết gì. Lấy đồ của người khác cũng không biết luôn.

Anh thật sự cảm thấy rất khó chịu khi có người khác đụng vào đồ của mình, nhưng đây là trường hợp ngoại lệ nên tạm thời anh bỏ qua. Anh mặc kệ, không quan tâm, mà đi tới giường nằm xuống đeo phone nghe nhạc vào.

Nhưng anh lại cảm thấy bức rức không yên, lỡ cậu ta có bị sao thì anh bị va lây hết.

“Thật là... nói không dễ tâm cũng không được... tại sao mình phải làm như thế chứ?... Từ ngày cái tên này vào ở cùng phòng, toàn gây phiền phức cho mình.”

Anh tháo tai phone xuống rồi đi đứng dậy đi tới phòng tắm, đẩy cửa ra thì thấy cậu ta ngồi tựa người vào tường ngủ gà ngủ gật không biết trời trăng mây gió là gì.

Cậu ta mặc cái sơ mi trắng của anh chẳng khác nào là cái váy cả. Nhìn vóc dáng của cậu ta giống như một đứa con gái thì đúng hơn là con trai.

Anh thở phắt một cái, thầm nói: “Cái kẻ phiền phức này...”

Anh nén cơn khó chịu trong người mà cúi người bế cậu ta lên, gọn trong vòng tay ra khỏi phòng tắm rồi để cậu ta nằm xuống giường. Nhưng không quên lấy con gấu bông ném vào mặt cậu ta cho bỏ ghét.

...

Sáng sớm ngày sau.

Hương Dương mệt nhoài tỉnh dậy, tay ôm lấy đầu lắc mạnh vì đau như búa bổ vậy.

“Ôi mẹ ơi... giật hết cả mình! Sao anh ngồi lì một đồng như ma vậy?”

Cô hét toáng lên với vẻ mình hơi hoảng khi nhìn thấy Gia Anh đang ngồi trên giường nhìn cô với ánh mắt sắt lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Cậu đã vi phạm điều thứ nhất, xâm phạm quyền riêng tư của tôi. Còn nữa cậu đã tùy tiện lấy áo của tôi mặc khi không có sự cho phép của tôi. Nếu cậu vi phạm hai lần nữa, ngay lập tức thu dọn hành lý đi ra khỏi đây.”

Nói rồi Gia Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng với vẻ mặt lạnh lùng. Làm Hương Dương ngồi ngẩn người như con ngáo đá vậy, chẳng hiểu những gì anh nói vừa rồi.

Lúc này cô mới nhìn lại người mình, cái áo sơ mi trắng cô đang mặc có thêu dòng chữ nhỏ “Gia Anh” phía bên ngực trái. Đôi đồng tử cô như căng rộng ra mà thốt lên:

“Oh my God, sao mình lại mặc áo của Gia Anh chứ? Mình điên rồi...”

Cô sức nhớ ra chuyện tối qua, cô chính là kẻ phá đám giữa Gia Anh và Thuần Nhi. Cô đưa tay vào lấy đầu tóc rối của mình mà cảm thấy bức bối khi mình lại gây phiền phức như vậy.

Cũng tại tối qua cô uống nhiều rượu quá nên không còn biết gì. Cô bước xuống giường đi thẳng vào trong phòng tắm với vẻ mặt nhăn nhó như con đười ươi vậy.

Cô than ngắn thở dài, nhớ lại cái cảnh Gia Anh với Thuần Nhi định hôn nhau tối qua khiến tim cô như hẫng đi một nhịp vậy. Nhìn mình trong gương than vang:

“Đáng lẽ mình nên chúc phúc cho hai người mới phải?... Trời ơi, sao mắt mình lại sưng lên thế này... Chẳng lẽ tối qua mình khóc lóc ỉ ôi hay sao vậy?... Chết rồi, mình không nói linh tinh gì đấy chứ? Thảo nào Gia Anh mới sáng ra đã mang về mặt sát khí nhìn mình, còn nói vi phạm gì đấy nữa.”

...

Gia Anh đang bước đi chậm rãi đến lớp học thì bị Kelvin cùng một đám thanh niên trong đội thể thao chặn đường anh lại, làm anh có chút khó chịu nhưng không thể hiện rõ.

Kelvin lấy điện thoại mở ra cho Gia Anh xem, trên màn hình hiện lên bức ảnh được chụp lén, Thuần Nhi tự chủ động hôn anh. Thông tin này đã lan truyền rầm rộ trên trang thông tin trường sáng nay.

“Gia Anh, xem cậu đã làm ra chuyện gì đây?” Kelvin lên giọng đáp.

Gia Anh im lặng không nói gì, nét mặt vô cùng bình thản, không mấy hứng thú gì nhưng anh nghĩ mình lại gặp phiền phức rồi.

“Đi theo chúng tôi!”

Nói rồi Kelvin cũng đồng bọn đưa Gia Anh đi tới một nơi.

Hướng Dương tình cờ bắt gặp, cũng tò mò không biết có chuyện gì nên đi theo. Thì vừa lúc điện thoại cô có thông báo nên mở ra coi thử, tin tức Gia Anh và Thuần Nhi qua lại với nhau ở phòng riêng.

“Gì vậy? Bão táp tình yêu bắt đầu diễn ra rồi... không lẽ bọn họ đưa Gia Anh tới gặp Nhật Hoàng sao? Kiểu gì cũng có chuyện lớn cho xem... Mà có khi nào Gia Anh, nghĩ mình là người tung tin với đăng hình hai người lên group trường không trời... Không được, mình phải chạy tới đó giải thích thôi.”

...

“Gia Anh, thường ngày cậu khép kín, không giao lưu với bọn chúng tôi thì thôi cũng đành. Không ngờ

trong mắt cậu không coi ai ra gì. Là thành viên trong đội thể thao trường vậy mà cậu lại cướp bạn gái của đội trưởng, cậu có phải là đàn ông không? Hôm nay cậu phải giải thích rõ ràng với đội trưởng.”

Kelvin buông lời chỉ trích Gia Anh trước mặt Nhật Hoàng và đồng bọn của mình, những thành viên trong đội thể thao.

Gia Anh nắm cái nhìn chán ghét lẫn khinh bỉ dành cho bọn họ, ngoại trừ Nhật Hoàng. Anh chẳng hiểu sao mình lại giải thích chuyện này, trong khi chẳng có gì to tát cả.

“Gia Anh...”

Anh quay lại khi nghe thấy có người gọi tên mình và không ai khác chính là cái cậu cùng phòng phiền phức.

Hướng Dương đứng thở hồng hộc, hít một hơi thật sâu, mất vài giây để điều hòa nhịp thở mà nhìn anh đáp: “Không phải tôi đâu, tôi không nói gì cả. Hơn nữa tôi không quen chủ blog Super Hero, cũng không biết vì sao nó lại biết chuyện này...”

Nghe cái cậu Dương Dương kia nói vậy, Kelvin lên tiếng mỉa mai:

“Thì ra còn có đồng phạm nữa. Cậu lén hẹn Thuần Nhi đến phòng của Gia Anh phải không?”

Hướng Dương lắc đầu quơ tay chối: “Tôi đâu có đâu...”

“Chỉ có một chuyện nhỏ lại kéo bao nhiêu người đến đây. Dù gì cũng là chuyện riêng giữa tôi với Nhật Hoàng.”

Lúc này Gia Anh mới chịu lên tiếng đáp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Nói nghe nhẹ nhàng nhỉ? Đội thể thao là một tập thể, cậu dụ dỗ Thuần Nhi, rõ ràng là công khai khiêu khích uy quyền của đội trưởng, ý đồ gây chia rẽ nội bộ. Đương nhiên đây là chuyện của toàn đội thể thao.”

Kelvin lên giọng nói một cách cáu gắt với vẻ mặt vênh lên đầy kênh kiệu.

Hướng Dương tiến tới đứng trước mặt Kelvin cất giọng đáp:

“Gia Anh không dụ dỗ Thuần Nhi, bọn họ quen nhau từ lâu rồi. Hơn nữa, Gia Anh yêu Thuần Nhi... không đúng vốn dĩ hai người có tình cảm với nhau...”

“Này, im đi!”

Gia Anh gầm giọng nói trầm mắt lạnh tanh nhìn cô rồi quay lại nhìn Nhật Hoàng đáp với giọng dứt khoát: “Tôi với Thuần Nhi không là gì của nhau!”

“Cậu lấy gì để làm chứng? Khi bức ảnh kia nói lên tất cả?” Nhật Hoàng đáp.

“Tùy cậu nghĩ thôi! Tôi chẳng muốn giải thích!”

Nói rồi Gia Anh thản nhiên bước đi lướt qua mặt Nhật Hoàng như không có chuyện gì. Hương Dương ở lại không biết làm gì nên chạy đi, nếu không sẽ gặp rắc rối mất.

...

Trở về khu kí túc xá, Nhật Hoàng tình cờ nhìn thấy Thuần Nhi đang đứng dưới cầu thang nhìn lên như chờ đợi ai đó. Anh đi lại cất giọng đáp:

“Em đến tìm anh hay là tìm Gia Anh?”

Thuần Nhi có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, cô có vẻ ái ngại khi đối diện với anh sau chuyện kia xảy ra. Cô đi lại gần nhẹ giọng đáp:

“Em xin lỗi, nụ hôn đó là ngoài ý muốn. Giữa em và Gia Anh không có gì cả.”

“Sao anh lại thấy đó không phải là ngoài ý muốn?”

“Đó là Gia Anh cố ý hôn em trước!” Thuần Nhi lên tiếng phân bua.

Nhật Hoàng chợt cười nhạt đáp lời: “Nhưng nếu không tới phòng Gia Anh, sao cậu ấy cố ý hôn em được chứ?”

“Em thừa nhận, em và Gia Anh yêu nhau từ hồi cấp ba.”

“Nói thật đi, trong lòng em vẫn thích cậu ấy phải không?”

Nhật Hoàng nghiêm túc đáp rồi chợt nhếch môi cười cay đắng, quay người bỏ đi.

Đi được một đoạn thì vô tình anh bị Thiên Kim va trúng, nguyên ly trà sữa đang uống lơ đãng trên tay cô đổ vào người anh, làm áo anh bị ướt. Thiên Kim vô cùng lúng túng bắn loạn cả lên, vội vàng cúi đầu xin lỗi.

“Em xin lỗi tiền bối, em không có cố ý đâu... Mà cũng tại anh mà, đi kiêu gì, mắt mũi để trên trời nên mới đụng trúng em đấy...”

Nhật Hoàng như dở khóc dở cười trước thái độ vừa hối lỗi vừa đổ thừa của cô gái này. Anh cất giọng đáp: “Nếu vậy thì tôi xin lỗi, nhưng cũng vì ly trà sữa của cô em mà áo anh bẩn rồi đây này.”

Thiên Kim chỉ biết cười ngại ngùng má ửng đỏ không biết nói gì.

...

“Này Gia Anh... Gia Anh... khoan đi đã, nghe tôi nói này... Gia Anh...”

Hương Dương chạy theo Gia Anh để giải thích chuyện giữa anh và Thuần Nhi. Cô sợ anh sẽ nghĩ bức ảnh đó do cô gửi cho admin của trường đăng lên.

Gia Anh thật sự rất khó chịu và bực bội khi cứ bị cậu ta phá rối gây phiền phức, mới nãy nghe cậu ta lên tiếng biện hộ với đám trai thanh kia khiến anh chỉ muốn đem cái con người này quăng đi đâu đó cho khuất mắt thôi.

Anh quay lại trừng mắt sắc lẹm nhìn cậu ta gằn giọng đáp:

“Cậu là con trai mà sao cứ lải nhải nhiều chuyện giống con gái vậy hả? Làm ơn, hãy để tôi yên. Còn chuyện giữa tôi và Thuần Nhi không liên quan tới cậu.”

“Tôi chỉ là quan tâm anh thôi, nên mới...”

“Lo quan tâm mình trước đi, coi chừng bị đuổi ra khỏi cái trường này không sớm thì muộn.”

Nói rồi Gia Anh quay người bước đi với vẻ mặt lãnh khốc khiến Hương Dương như câm nín khi thấy thái độ giận dữ của anh.

Về mặt cô lại xịu xuống khi anh lớn tiếng với cô, từ ngày ở cùng phòng với, toàn nghe anh cáu gắt với cái bản mặt như cục đá trong tủ lạnh vậy, tổn thương sâu sắc.

“A”

Hương Dương hét toáng lên với bước chân loạng choạng khi bị một đám nữ sinh từ đâu chạy ủa tới khi nhìn thấy Nhật Hoàng xuất hiện bên cạnh Thiên Kim, vô tình xô đẩy cô. Khiến cô không giữ được thăng bằng mà nghiêng người ngã nhào xuống cầu thang.

Theo phản xạ Gia Anh vội đưa tay nắm lấy tay cậu ta kéo lại, rồi cả hai cùng ngã lăn xuống cầu thang khiến mọi người như đứng hình, trố mắt nhìn.

“Hương... Dương Dương... Dâu Tây...”

Thiên Kim hét lên với vẻ mặt hốt hoảng, vội chạy xuống đỡ lấy Hương Dương. Nhật Hoàng cũng chạy xuống đó để xem cả hai như thế nào. Tình trạng cả hai bây giờ đều bất tỉnh, sức đầu mẻ trán. Gia Anh bị chảy máu phía trước đầu.

Họ nhanh chóng được đưa tới phòng y tế của trường để bác sĩ Lưu xem tình hình thế nào.

...

31. Chương 31: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

Tại phòng y tế trường.

Hiện tại Gia Anh với Hương Dương đang nằm trên giường bệnh trong trạng thái bất tỉnh, tay ghim ống truyền nước biển. Đầu của Gia Anh đã được dán miếng băng gạc lại ngay chỗ bị rách ở một bên trán.

“Cũng tại cái đám nữ sinh mê trai kia, mà khiến Hương... à không Dương Dương bị ra như thế này, nhưng có lẽ người bị nặng hơn là Gia Anh.”

Thiên Kim nói, nét mặt vô cùng lo lắng rồi cô quay sang nhìn Nhật Hoàng trách móc:

“Tất cả đều tại anh đó!”

“Tôi?” Hoàng thốt lên, đưa tay chỉ mình.

“Nếu anh không xuất hiện thì cái đám nữ sinh đó đâu có nhìn thấy mà ủa tới, xô đẩy tứ tung.”

“Công nhận em biết cách đổ lỗi cho tôi thật đấy. Chưa bao giờ có ai dám nói thẳng trước mặt tôi như em đâu... kể ra thì em là một gái thẳng thắn nhỉ?”

Hoàng cười nói, ánh mắt nhìn Thiên Kim có chút gì đó thú vị, cô gái mới gặp hai lần anh đã thấy ấn tượng khá mạnh về cô ấy. Có nét cá tính và dễ thương lúc cô cười.

Bác sĩ Lưu từ trong phòng chụp X quang đi ra, trên tay cầm hai tấm kiến tập chụp X quang ở đầu của Gia Anh, để xem có ảnh hưởng gì bên trong hay không.

“Bác sĩ ơi, hai người họ có sao không ạ?” Thiên Kim đáp nhanh.

Bác sĩ Lưu ôn tồn đáp: “Cũng may cả hai đều không sao cả. Con bé... à không cậu Dương Dương kia, do sốc quá nên ngất đi thôi, còn Gia Anh cũng bị bị rách lớp da ngoài không ảnh hưởng gì đến trong đầu, sẽ tỉnh lại thôi.”

“Bác sĩ, cho em hỏi, dạo gần đây Gia Anh có hay tới chỗ bác sĩ không? Kiểu để khám sức khỏe gì đó... Mà bác sĩ có biết lý do tại sao cậu ấy không tham gia thể vận hội, đã vậy còn rút khỏi đội thể thao nữa?... Thường những thành viên xin rút khỏi đều do sức khỏe, thể lực không tốt hoặc lý do nào đó...”

“À... Chuyện này thì...”

Bác sĩ có phần lưỡng lự không biết có nên nói hay không khi nghe Nhật Hoàng hỏi vậy. Thôi thì nói cho rồi, cứ giấu giếm hoài khiến bác sĩ cảm thấy khó chịu bức rức kiểu gì đấy.

“Được rồi, tôi sẽ nói cho em biết nhưng đừng tiết lộ với bất kì ai bí mật này hết chưa. Nếu để Gia Anh biết được, xẽ xử trảm tôi đấy.”

“Vâng, bác sĩ nói đi. Em sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Hoàng gật đầu đáp với vẻ mặt chắc chắn. Thiên Kim cũng tò mò hóng bác sĩ nói.

“Thật ra, cách đây một năm trước Gia Anh từng bị tai nạn giao thông dẫn đến chấn thương xương vai trái.”

“Tai nạn giao thông sao?” Cả hai đều đồng thanh thốt lên với vẻ mặt không khỏi bất ngờ.

“Phải! Cậu ấy cũng đi tập vật lý trị liệu rồi. Chấn thương đó ảnh hưởng đến việc bơi lội. Dạo gần đây, cậu ấy hay bị trật khớp vai mỗi khi bơi.”

“Chuyện nghiêm trọng vậy, mà cậu ta giấu kĩ thật đấy. Vậy khả năng cậu ta bơi lại có được không bác sĩ?”

Hoàng thắc mắc hỏi.

“Hình như vẫn có thể bơi. Thôi thì, nếu cậu ấy chấp nhận từ bỏ đường bơi, cũng tốt thôi. Cậu ấy sẽ chuyên tâm vào việc học y của mình, để trở thành một bác sĩ trong tương lai giống như tôi chẳng hạn... Tôi đùa thôi... Được rồi, hai em ở lại đi, tôi ra ngoài.”

Nói rồi, Bác sĩ Lưu đi ra khỏi phòng. Chỉ còn lại Hoàng với Thiên Kim ở trong đây với hai con người đang nằm trên giường kia.

Vừa lúc Thiên Kim nhìn thấy tay của Hướng Dương động đậy, mắt lơ đãng mở lên. Cô vội chạy tới phía Hướng Dương, cầm tay cô ấy lên hỏi han:

“Dương Dương, cậu tỉnh lại rồi à? Cảm thấy trong người sao rồi?”

Hướng Dương chống tay ngồi dậy, mắt vài giây sau mới định thần chuyện gì đang xảy ra. Lúc này cô mới tá hỏa nhìn sang bên kia giường, Gia Anh đang nằm đó, với băng gạc trắng trên đầu.

“Gia Anh... Gia Anh... có sao không vậy hả Thiên Kim?”

Hướng Dương nói giọng đầy hoang mang.

Thiên Kim mỉm cười, đưa tay vỗ vai cô trấn an: “Cậu yên tâm đi. Anh ấy không có sao đâu, chỉ rách ngoài da thôi, chứ chưa chấn thương sọ não đâu mà lo.”

“Này nhóc, xin lỗi nhé. Tất cả đều tại tôi, nếu tôi không xuất hiện, thì đám nữ sinh kia cũng không khiến cậu với Gia Anh phải té cầu thang như vậy... Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi.”

Hoàng nói rồi nở nụ cười chết người dành cho cậu học viên mới với gương mặt nhỏ như con gái kia. Sau đó vẫy tay chào tạm biệt rồi nắm lấy tay Thiên Kim lôi đi.

“Ồ, hội trưởng, đó là... bạn gái tôi...” Hướng Dương ấp úng lên tiếng.

“Cho tôi mượn bạn gái cậu một lát. Đừng lo, tôi không cướp mất bạn gái cậu đâu!”

Nói rồi, anh lôi Thiên Kim đi khi cô chẳng kịp phản ứng gì, còn Hướng Dương như đờ ra.

Hướng Dương ngồi yên trên giường nhìn Gia Anh nằm đó với vẻ mặt xịu xuống có lỗi, lúc nào cô cũng chỉ gói gây rắc rối phiền phức cho anh mà thôi, chắc anh ghét cô lắm.

Đôi mắt Gia Anh nhấp nháy, hàng lông mày hơi nhíu lại. Sau vài giây đôi mắt từ từ hé mở. Hướng Dương mừng rỡ khôn tả khi thấy anh tỉnh lại, vội nhảy xuống giường đến bên giường của anh.

...

Cuối cùng thì Gia Anh cũng tỉnh. Anh ngược nhìn xung quanh cảm thấy có chút choáng váng nhẹ. Hướng

Dương cười rạng rỡ khi thấy anh đã tỉnh.

Anh chống tay ngồi dậy, đưa tay chạm lấy phần trước trán của mình, khẽ nhăn mặt vì đau.

Hương Dương đứng bên cạnh giường với vẻ ái ngại, cất giọng chân thành đáp:

“Gia Anh, tôi xin lỗi anh, vì đỡ tôi mà khiến anh bị sức đầu mẻ trán như vậy. Nhưng cũng cảm ơn anh đã đỡ tôi, nếu không giờ này tôi đã du lịch trong bệnh viện rồi.”

“Này, hôm khác có ngã thì tránh tôi ra đường để tôi nhìn thấy và ôm lấy mặt đất đấy.”

Gia Anh buông một câu đồng dục, chẳng thèm nhìn Hương Dương, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng và càng chẳng bao giờ thấy được nụ cười của anh.

“Sao anh lúc nào cũng cay cú tôi vậy? Tôi chỉ đơn thuần muốn làm bạn, làm người hâm mộ của anh thôi mà... Với lại mọi chuyện xảy ra đều ngoài ý muốn cả thôi...”

Hương Dương nhẹ giọng nói với vẻ mặt buồn buồn. Là con trai, Gia Anh đã không muốn nói chuyện mà còn bị ghét ra mặt nữa, nếu là con gái thì anh chẳng thèm liếc mắt nhìn luôn, chứ huống chi ghét.

Gia Anh im lặng không nói gì, xỏ chân vào đôi giày rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng y. Thật là, sao anh lại vướng bởi một oan gia như cậu ta chứ.

“Này Gia Anh... cậu khỏe chưa mà đi khỏi phòng y tể vậy?”

Hương Dương gân cổ lên nói, vội vàng chạy theo anh thì chợt đứng khựng lại khi cái bụng kêu réo lên, cô ôm bụng nhăn mặt nói: “Đói bụng quá đi mất, từ lúc đến chiều giờ chưa ăn gì hết. Chắc Gia Anh cũng chưa ăn gì đâu nhỉ...”

Vừa lúc Thiên Kim quay trở lại thì ngạc nhiên khi gặp Hương Dương đang ở bên ngoài phòng y tế, cô cũng gặp Gia Anh. Người đi trước kẻ theo sau.

Cô nảy ra một ý tưởng táo bạo, đó là lôi hai người họ đi ăn, có như vậy mới giúp hai người gần gũi nhau hơn. Thế là cô đi tới kéo Hương Dương sau đó kéo luôn cả Gia Anh đi, khiến cả hai không kịp phản ứng gì trước hành động của cô.

“Này, Thiên Kim, cậu lôi hai bọn tôi đi đâu vậy?” Hương Dương cất giọng hỏi.

“Chỉ đi ăn thôi mà!”

...

Tại quán phở nổi tiếng gần trước cổng trường.

Hiện tại cả bốn con người mặc đồng phục trường PECO đang ngồi trong quán. Tình hình quán đang rất đông khách chỉ vì sự xuất hiện của Gia Anh, làm tâm điểm chú ý của rất nhiều người và có hội trường Nhật Hoàng nữa, do cô rủ rê.

Tuy hai người đang ắt hòa về vụ chuyện tình với Thuần Nhi nhưng lỡ ngồi với nhau ở đây rồi, cũng không biết nói gì. Về mặt ai nấy như cái tảng băng trôi.

Gia Anh thở phắt một cái đầy ngao ngán, tại sao hôm nay anh lại thấy mình dễ dãi để người khác lôi đi như vậy, nhưng dù sao cũng lỡ vào rồi mà anh cũng cảm thấy hơi dối.

“Này, Thiên Kim, sao cậu lại lôi cả Gia Anh với Nhật Hoàng tới đây làm gì vậy? Chỉ cần đưa tôi đi được rồi mà...”

Hướng Dương ngồi bên cạnh Thiên Kim cảm râm.

“Chỉ để tìm hiểu nhau thêm thôi. Tớ muốn biết thêm về bạn cùng phòng của cậu, bạn gái quan tâm những thứ xung quanh bạn trai không được sao? Còn nữa, tớ rủ Nhật Hoàng tới đây, cũng coi như là nói vài lời hay hay, để sau này còn bao che cho cậu, khỏi bị bắt nạt biết nạt có biết không.”

Thiên Kim nói giọng đều đều rồi ghé sát vào tai Hướng Dương nhưng ánh mắt nhìn Gia Anh với vẻ dè chừng, nói nhỏ: “Nếu như Gia Anh có bắt nạt cậu thì cậu qua nói với hội trưởng, anh ấy sẽ bênh vực cho cậu.”

Hướng Dương cười khổ khi có con nhỏ bạn thân quan tâm chu đáo như vậy, nhưng lại vô tình đẩy cô vào thế khó xử thì đúng hơn.

“Dương Dương, công nhận cậu có cô bạn gái quan tâm cậu từ điều nhỏ nhất đấy.”

Hoàng cười đáp, ánh mắt chú ý đến những hành động của chỉ của Thiên Kim đối với cậu nhóc kia. Hướng Dương cúi mặt ngượng ngùng, mặt đỏ lên lúc nào không hay.

Riêng Gia Anh ngồi im lặng không lên tiếng nói gì, trong đầu anh nghĩ thầm: “Nhìn hai người giống như hai chị em thì đúng hơn. Sao mình lại gặp cái thể loại rắc rối này chứ?”

Thấy Gia Anh cứ im im, mặt vô cảm xúc, Thiên Kim nhìn anh đáp:

“Sao anh ít nói thế? Nói gì đi chứ... Dù sao cũng cảm ơn anh, đã đỡ Dương Dương, cho nên bữa nay tôi bao, anh cứ ăn thoải mái đi...”

“Không cần!” Anh đáp một câu ngắn gọn, nghe sao thật tụt hứng.

Và như mọi khi, chị chủ quán từ đâu bay tới rất nhanh, ánh mắt chăm chú nhìn hai chàng trai tuấn tú đang ngồi kia vô cùng mê mẩn.

“Trời ơi, Kim hôm nay lại ghé quán chị ăn nữa hả? Lại còn dẫn thêm bạn tới nữa chứ?”

Chị ấy nói vừa nhanh vừa nhìn Gia Anh và Nhật Hoàng không chớp mắt với đôi đồng tử long lanh, hai tay đan vào nhau.

“Đúng là nam thần mà, trường PECO toàn mỹ nam không. Nhưng hai em trai này đẹp trai hơn hẳn, mặt mày sáng sủa, sắc sảo hơn mấy nam sinh khác nhiều. Hàng hiếm đây mà.”

Gia Anh thì ngồi đờ ra không cảm xúc, chỉ suýt sặc nước khi vừa uống vào mà nghe chị ta nói. Còn Nhật Hoàng thì cảm thấy nổi hết cả da gà mà gượng cười.

Thiên Kim nhìn hai người cũng đủ biết là họ bị chị chủ quán làm cho không được tự nhiên. Vội vàng lấy tay đẩy chị ấy đi nhưng không quên gọi bốn tô phở đặc biệt của quán.

“Hai anh thông cảm nha. Chị ấy có một sự mê trai hơi bị thái hóa!”

Thiên Kim nói, mỉm cười “hihi”.

Một lúc sau, chị chủ quán nhanh tay bưng ra mấy tô phở, nhưng mắt vẫn dán đầu đầu vào mặt Gia Anh và Nhật Hoàng. Sau khi đặt tô phở lên bàn, chị ấy tiến nhanh tới chỗ hai người họ, vỗ vai họ vài cái.

“Trời ơi, sao lại có hai đứa thanh niên đẹp trai dữ dội vậy chứ? Một đứa thì đẹp lạnh lùng nhưng rất khí chất hoang dại (ý nói Gia Anh), còn một đứa thì đẹp kiểu vương giả (ý nói Hoàng). Sao lại có người đẹp lạ lùng thế này...”

Hương Dương nhăn nhó nhìn Gia Anh, cô biết rõ anh chúa ghét khi người khác đụng vào người mình, cô ở cùng phòng anh nên biết điều đó để tránh. Ấy vậy mà, chị ta lại tự nhiên lần mò vuốt ve lưng anh như đúng rồi vậy. Kiểu gì anh cũng nổi trận lôi đình cho coi.

Cả Thiên Kim và Hương Dương đều nhìn bàn tay cầm đũa nổi đầy gân máu, cũng đủ hiểu anh đang nổi lửa trong người và sắp sửa phun trào rồi. Nhưng sau đó lại buông lỏng cầm đũa lên với vẻ mặt thản nhiên, cất giọng trầm bổng:

“Vì chị mà có thể tô phở này sẽ bị đổ dưới sàn, trước mặt chị đấy!”

“Chị có biết đến hai chữ lịch sự không? Hãy cho bọn em một chút bình yên để ăn xong tô phở này.”

Nhật Hoàng nhẹ giọng nói cùng nụ cười nửa miệng đủ để hạ gục đối phương, nhưng câu nói của anh cũng đủ ẩn chứa sự châm chọc lẫn khó chịu.

Chị ấy dừng ngay lại mọi hành động mà đi tới bàn kế bên, kéo ghế ngồi xuống nhìn hai người với ánh mắt long lanh. Hướng Dương với Thiên Kim chỉ biết lắc đầu bó tay.

“Hai anh thông cảm nha, chị ấy có tính tình hơi kì cục một chút! Thôi thôi, mọi người ăn đi, kéo nguội hết đấy. Kệ chị ấy đi.” Thiên Kim đáp.

Gia Anh chẳng quan tâm mà cúi đầu ăn một cách chậm rãi, Nhật Hoàng cũng vậy.

“Ăn thôi, đói quá đi... Hả, cái gì... sao tô mình lại có hành chứ...” Hướng Dương lớn giọng đáp khi nhìn tô phở của mình có hành, cô vốn dĩ không thích ăn hành.

“Tớ quên mất, thôi gạt hành ra rồi ăn tạm đi, tớ có gọi thêm đĩa quẩy cậu thích nữa này.”

Thiên Kim nhẹ giọng nài nỉ. Thế là cô đành cầm cúi ăn với vẻ mặt nhăn nhó.

“Con trai gì mà không ăn được hành thế nhóc? Giống mấy đứa con gái vậy.” Hoàng cười đáp với giọng trêu chọc làm Hướng Dương có chút lúng túng.

32. Chương 32: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Tai Nạn Bất Đắc Dĩ

Tối tại phòng 102.

Gia Anh từ trong phòng tắm bước ra, trên người mặc bộ quần áo thể thao màu đen đơn giản, tay cầm khăn và lấy mái tóc ướt của mình. Đang định đi tới giường thì bị Hướng Dương đứng ngay trước mặt.

Cô khấn khiết nói: “Này Gia Anh, thật tình tôi không nói, tôi sẽ cảm thấy uất ức chết mất thôi! Thật sự tôi không nói ra chuyện giữa anh với Thuần Nhi.”

Anh đưa ánh mắt chán ghét nhìn cậu ta, lên giọng đáp:

“Tôi biết! Tôi qua cậu khóc cho đến lúc ngủ, làm gì có thời gian nói ra chuyện này.”

Nói rồi anh đi lướt qua mặt cậu ta tới bàn học để lấy miếng băng cá nhân dán lên vùng vết thương trên đầu.

Nghe anh nói vậy, Hướng Dương vội chạy tới phân bua: “Tôi khóc vì say rượu thôi!... là một fan hâm mộ, tôi thấy anh với Thuần Nhi ở bên nhau như vậy, tôi chúc phúc cho hai người.”

Hướng Dương đi tới giường ngồi phịch xuống với vẻ mặt xịu xuống. Vừa rồi thốt ra câu “chúc hai người hạnh phúc” làm tim cô như nhói lên tức thời vậy. Cô tự trách mình: “Sao mình ngu dốt vậy, đã dành cả thanh xuân theo đuổi anh ấy, vậy mà giờ lại bỏ cuộc sao? Mà nghe đâu Thuần Nhi là bạn gái của hội trưởng hội học viên mà... Không lẽ cả hai người đều thích chị ấy sao...”

Gia Anh cũng đi tới giường ngồi xuống, đối diện với cái cậu cùng phòng phiền phức này. Nhìn cậu ta với ánh mắt nghiêm túc, buông giọng dứt khoát:

“Tôi nói cho cậu biết rõ, tôi và Thuần Nhi không đến với nhau. Chuyện của chúng tôi đã là quá khứ rồi. Chuyện lần này tôi không quan tâm Nhật Hoàng hay đội thể thao nói gì, nghĩ gì. Điều khiến tôi phải để tâm là...”

Tự nhiên nói tới đây Gia Anh dừng lại, như muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói. Ánh mắt Hướng Dương tò mò nhìn khẩu hình miệng lẫn ánh nhìn của Gia Anh chờ đợi câu tiếp theo mà anh chuẩn bị nói ra.

“Điều anh để tâm là gì vậy?” Hướng Dương thắc mắc hỏi.

Anh trừng mắt lên nhìn, gằn giọng nói:

“Cậu không hiểu mối quan hệ giữa tôi và Thuần Nhi, nên cậu ăn nói lung tung. Sao cậu lại lảm lời giống bọn con gái thế? Cậu đúng là phiền phức!”

“Này, anh hôn người ta, còn trách tôi ăn nói lung tung. Anh nói tôi là phiền phức, còn anh là chuyên gia gây rắc rối. Anh làm như ông nội tôi không bằng. Thật là bực mình hết sức. Anh ghét tôi như vậy sao?”

Hướng Dương không chịu thua mà nói lại, rồi đứng dậy đi tới gần anh, giật lấy cái miếng băng cá nhân, dán mạnh lên vết thương ở đầu của Gia Anh cho bỏ tức, vì từ ngày vào đây không ngày nào là không bị anh nói là đồ phiền phức cả.

Gia Anh nhăn mặt lại vì đau khi bị cậu ta ngang nhiên làm như vậy. Anh tức mình đẩy mạnh cậu ta vào kệ sách, nhìn thẳng vào mắt cậu ta với vẻ sắc lạnh như một con sói hoang.

Hương Dương hoảng hốt cúi người xuống định luồn qua tay anh thì lên gần giọng nói:

“Đứng yên!”

Thế là cô đứng thẳng người như trời trồng, trong lòng có chút nôn nao, lo sợ khi cái bản mặt lạnh tanh của Gia Anh đang đập ngay vào mặt cô, ánh mắt tức giận đó như thể chuẩn bị ăn tươi nuốt sống con mồi vậy.

“Tôi từ xưa đến giờ đã bắt đầu thấy ghét ai rồi thì sẽ ghét luôn. Vì người tôi ghét luôn làm những chuyện đáng ghét. Từ khi bắt đầu gặp cậu, tôi đã ghét cậu rồi mà cậu lại làm chuyện khiến tôi ghét nhất. Còn bây giờ thì hãy mau ra khỏi phòng ngay!”

Gia Anh lớn giọng đầy giận dữ, đẩy mạnh Hương Dương vào kệ một lực khá mạnh rồi buông tay ra.

“A”

Hương Dương kêu lên một tiếng rõ to, ngã gục xuống ngất đi khi bị cái cúp thủy tinh của Gia Anh ở phía trên rơi trúng ngay vào đầu của cô.

Gia Anh thấy vậy vội lấy lại bình tĩnh, nguôi ngoai cơn giận tức thời của mình khi thấy cậu bạn cùng phòng bị như vậy. Anh cúi người nhặt lấy cái cúp dính máu ngay đó, vội lay lay người cậu ta:

“Này, cậu không sao chứ? Này, Dương Dương...”

Đúng lúc Thiên Kim mở cửa bước vào, do thấy cửa không đóng mà mở hé hé. Về mặt cô chợt hốt hoảng khi thấy cảnh tượng trước mắt, còn thấy Gia Anh cầm cái cúp nữa vội chạy tới chỗ Hương Dương.

“Này anh đánh Dâu Tây hả? Đã có chuyện gì xảy ra vậy chứ?” Thiên Kim bắn loạn khi thấy có dòng máu đỏ thẫm từ tóc mai chảy dọc xuống gò má của cô.

Gia Anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh với nét mặt thản nhiên, quan sát chỗ chảy máu ở vùng đầu của Hương Dương. Chỉ bị rách ngoài da nên không sao. Anh bế cô lên giường nằm rồi đi tới lấy hộp thuốc y tế mang lại để sơ cứu.

“Nè, Gia Anh... anh đã làm gì cậu ấy vậy hả? Nếu có ghét thì nói thẳng ra đi, chứ có nhất thiết phải bạo lực như vậy không hả? Thật là uống công mời anh ăn phở sáng nay.”

Thiên Kim quát lớn, với ánh mắt phẫn nộ mà vút nguyên bịch dâu tây lên người Hương Dương, về mặt nóng hừng hực.

Gia Anh im lặng không nói gì chỉ tập trung vào sự nghiệp chuyên môn của mình, về mặt không thể hiện

cảm xúc gì. Thái độ của anh khiến Thiên Kim cảm thấy thực sự bức mình, mà nghĩ thầm: “Tại sao con nhỏ này lại có thể ở với một người vô tâm lại còn dùng bạo lực như vậy chứ? Lúc sáng còn thấy dễ gần giờ thì thấy khó ưa rồi.”

Thiên Kim lên tiếng tiếp lời: “Này, Dương Dương vì anh tới đây cũng chỉ hâm mộ anh thôi, cậu ấy thật sự đã cố gắng làm mọi thứ chỉ vì muốn được ở bên anh. Muốn một lần nhìn thấy anh trên đường bơi, chỉ đơn giản, cậu ấy thích nhìn anh bơi, chứ không phải ánh sáng hào quang của anh...”

Gia Anh ngưng lại mọi động tác ngược lên nhìn Thiên Kim với ánh mắt có chút khinh thường, hạ giọng đáp:

“Ở bên tôi, nghe sao thật nực cười. Cậu ta là con trai chứ có phải là bạn gái tôi đâu mà đòi ở bên cạnh.”

Nói rồi, anh lạnh lùng bỏ đi ra khỏi phòng một mạch. Anh vừa đi xuống dưới tầng trệt thì tình cờ gặp Thuần Nhi.

“Gia Anh! Em có chuyện muốn nói với anh!”

“Thuần Nhi, anh có chuyện muốn nói với em!”

Vừa lúc Nhật Hoàng cũng xuất hiện. Gia Anh chẳng muốn dây dưa vào chuyện này, quay người đi lại lên phòng với vẻ mặt không mấy bận tâm.

“Chuyện lần trước xảy ra chưa kịp lắng xuống, em không một lời giải thích rõ ràng với anh một câu nào. Mà em vẫn đi tìm bạn trai cũ. Nếu anh nhớ không lầm, chúng ta vẫn chưa chia tay mà. Chẳng lẽ em thật sự muốn quay lại với Gia Anh thật sao?”

Nhật Hoàng nhìn Thuần Nhi nói giọng chứa đựng cảm xúc thật.

“Anh muốn nghĩ thế nào thì tùy anh!”

Dứt lời, Thuần Nhi quay phắt người bỏ đi với vẻ mặt hăm hăm.

Hoàng hậm hực đi thẳng lên phòng để gặp Gia Anh, cũng may anh ấy chưa về đến phòng. Hoàng chạy tới chắn ngang trước mặt anh, gần giọng đáp:

“Gia Anh! Cậu thi bơi tự do 100m với tôi đi. Nếu cậu thua phải vạch rõ ranh giới với Thuần Nhi. Nếu cậu không có dũng khí bơi thi với tôi hoặc là trong lúc bơi, cậu không dùng hết sức, không những cậu phải nhường Thuần Nhi cho tôi mà cậu còn bị đuổi học đấy, mọi thành tích lúc trước của cậu coi như bị xóa sổ.”

Nghe lời thách thức của Hoàng khiến anh có chút khinh thường mà cười nhạt. Chỉ vì một cô gái mà lại lộ hành ngang ngược như vậy. Anh thần nhiên đáp:

“Tôi nói cho cậu biết rõ, tôi với Thuần Nhi vốn dĩ không là gì của nhau cả. Cậu với cô ấy bất đồng quan điểm thì tự đi mà nói với nhau, đừng làm lớn chuyện này nữa. Tôi sẽ không nhận lời thách đấu của cậu đâu.”

Nói rồi, Gia Anh đi về phòng của mình đóng sầm cửa lại, thật sự lời thách đấu của Hoàng làm anh thấy thật hoang đường.

...

Nửa đêm, khi đồng hồ điểm 23 giờ 50 phút.

Hướng Dương choàng tỉnh, ôm lấy cái trán đau nhức nhối của mình, nó sưng tấy cả lên. Tất cả đều do cái tên lạnh lùng Gia Anh kia gây ra hết.

“Ủa dâu tây ở đâu ra vậy? Mà thôi, giờ mình phải đi tắm rửa gội đầu đã, cái đầu tóc của mình chắc hóa cháy trong đây rồi. Cứ đội tóc giả hoài, nóng chết mất.”

Cô bước xuống giường, lon ton xách bịch dâu tây đi vào trong phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân sau một ngày lấm bụi bẩn.

Sau một lúc tắm rửa xong, cô ngồi ở trong đấy luôn để sấy tóc cho khô, vừa ăn dâu tây một cách ngon lành. Không quên mở cánh cửa hé hé cho không khí nó vào chứ không ngột chết mất thôi. Nhưng cô không quên canh chừng, lỡ Gia Anh thức dậy bất tử thì lộ tẩy hết.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông điện thoại rung lên, cô mở máy nghe:

“Alo!”

“Cậu tỉnh rồi sao? Đầu cậu sao rồi, có sao không vậy? Cũng may mình quay kịp thời, nếu không không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Nghĩ sao tận mắt thấy, Gia Anh cầm cái cốc dính máu ở đấy, chắc chắn đã dùng nó phan vào đầu cậu chứ còn gì nữa.”

“Không phải như vậy đâu! Cậu hiểm lắm rồi. Do cái cốc rơi xuống đầu tớ chứ không phải do Gia Anh đánh tớ đâu. Vậy là dâu tây của cậu mang qua đây hả? Ăn ngọt thiệt chứ?”

Hướng Dương vừa ăn vừa nói.

“Khuya rồi, còn ăn gì nữa. Mà cậu gội đầu hay sao đấy?”

Hướng Dương gật đầu “Ồ” như đúng rồi vậy.

“Cái con điên này, muốn chết sớm à... Này, kiểu này chắc tớ phải tống cậu ra khỏi kí túc xá nam ngay thôi... Chứ kiểu này không ổn tí nào cả... Gia Anh sẽ không bao giờ biết được tình cảm của cậu đâu, nếu cậu cứ giả làm con trai...”

“Thì tớ cũng chẳng hy vọng gì rồi. Nếu không anh ấy biết mình là con gái, không biết anh ấy sẽ phản ứng như thế nào nhỉ... Chắc mình ở hết học kì này, sẽ trở về thân phận thật nhưng trước đó mình phải nói sự thật cho anh ấy biết... thôi ngủ đi, tắt máy đi.”

Nói rồi Hướng Dương tắt máy, đứng dậy đi ra khỏi phòng tắm mà cô quên mất rằng tóc đang xoắn. Đang đi lơ mơ, không biết kiểu gì hay do trời xui đất khiến, khiến chân cô trượt một đường dài, nhào người về phía giường Gia Anh, đè lên người anh.

Làm anh mở trừng mắt lên nhìn cô. Tóc cô phủ xuống mặt anh. Tim anh đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài. Hai tay anh gồng lên khi bị đè, lục phủ ngũ tạng, xương cốt như muốn rụng rời. Anh nghiêng đầu sang, nhắm mắt lại trong vô thức.

Hướng Dương vội vàng đứng dậy, chạy ngay đến bên giường của mình leo lên nằm, lấy chăn đắp kín lại từ đầu đến chân.

“Trời ơi, điên mất thôi! Sao mình bất cẩn thế chứ? Quên đội tóc giả. Chắc Gia Anh hoảng quá nên ngất xỉu rồi, chắc anh ấy biết mình là con gái rồi... mai là ngày tận thế của mình sao? Huhu...”

33. Chương 33: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

Tờ mờ sáng, Gia Anh xuống sân trường để chạy bộ, luyện tập sức khỏe, đó là thói quen của anh thường ngày. Đang chạy trên đường thì Thuần Nhi không biết từ đâu ra đứng trước mặt anh.

Thuần Nhi mỉm cười ngượng ngùng, nhẹ giọng đáp:

“Mãi không có cơ hội để nói lời xin lỗi với anh. Hôm qua, em vừa đọc trên trang group của trường, Nhật Hoàng đã thách đấu với anh vì em. Hành động của anh ấy thật là ấu trĩ.”

Gia Anh khẽ vụt ra tiếng thở dài, khàn giọng đáp:

“Cậu ta làm thế vì bạn gái mình có gì sai? Huống hồ, Nhật Hoàng là người ưu tú sao có thể chịu được những bịa đặt.”

“Nhiều lúc, anh còn chính chắn hơn anh ấy... Gia Anh, thật ra tối hôm đó...”

“Đừng nhắc tới làm gì! Tôi không muốn nhớ lại.”

Nói rồi Gia Anh chạy nhanh đi về phía trước, để Thuần Nhi lại một mình phía sau. Làm cô vô cùng hụt hẫng vì anh không nghe cô giải thích. Đúng thật sự anh ấy đã quên đi mối tình thầm thiết này.

...

Sau khi tập thể dục xong, Gia Anh về phòng của mình. Anh vừa mới mở cửa bước vào, thì bất ngờ bị cái cậu cùng phòng Dương Dương đẩy mạnh vào tường, làm anh chẳng kịp phản ứng gì mà trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt cậu ta.

“Đêm qua, anh có thấy gì lạ không? Có thấy gì không hả?”

Hướng Dương gần giọng nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nguyên cả đêm cô cứ trần trọc không ngủ được vì sợ anh đã biết cô là con gái, mà đi tố cáo cô, nên hai con mắt của cô thâm quầng như con gấu trúc.

“Thấy gì? Mới sáng cậu muốn bị đánh hả?”

Gia Anh quạo lên với vẻ mặt hùng hổ, lạnh khốc như ma cà rồng vậy. Đẩy mạnh cậu ta ra. Nén cơn giận, anh đi thẳng vào trong phòng tắm, anh cảm râm:

“Mới sáng đã khiến người khác bực bội rồi.”

“Ừa vậy, chẳng lẽ Gia Anh không nhớ gì?... Nếu vậy thì tốt rồi... ráng nốt học kì này, mình sẽ nói sự thật cho anh ấy biết, chắc lúc đó anh ấy sốc lắm...”

Hướng Dương thở phào nhẹ nhõm khi thấy thái độ không khả nghi của Gia Anh, nên cũng khá là yên tâm. Cô lấy quả dâu tây trong túi ra, mở cửa phòng tắm một cách tự nhiên vừa lúc anh đang cởi áo, khiến anh đứng đơ như trời trồng.

“Này, cậu làm quỷ gì vậy hả? Mau ra ngoài, không ăn đánh, cậu chịu không được hả? Hay tôi lấy cái cúp tấn vào...”

Đang quát tháo thì bất ngờ, Hướng Dương đưa ngay quả dâu tây vào miệng anh, làm anh như bất động khi thấy hành động chưa đầy năm giây của cô.

“Dâu ngọt lắm, tôi cho anh đấy, tiền bối!” Hướng Dương mỉm cười đáp.

Anh lấy quả dâu trong miệng ra, gân cổ lên nói đầy sự giận dữ:

“Này, cậu sẽ chết với tay tôi. Đứng yên đó!”

“Ôi mẹ ơi!”

Hướng Dương vội quay người bỏ chạy thụt mạng.

Chưa bao giờ, có một người nào dám làm như vậy với anh cả, lần này anh nhất quyết sẽ cho cậu ta một trận.

“Xin tha cho tôi đi... Gia Anh... Anh mà xử tôi, chắc tôi không nhìn thấy mặt trời mất.”

Hướng Dương vừa chạy vừa nói vọng lại khi Gia Anh đang đuổi theo phía sau. Nhưng ngặt nghèo thay, phía cuối dãy hành lang là ngõ cụt, bên cạnh đó có một căn phòng kho không đóng cửa, cô lao thẳng vào trong đó, nắm lấy cánh cửa đóng lại nhưng Gia Anh đã nhanh hơn, lấy tay đẩy ra. Cánh cửa tự động đóng lại.

Hướng Dương thụt bước chân lùi ra sau khi Gia Anh tiến tới với vẻ mặt hầm hầm, ánh mắt lạnh tanh đến đáng sợ như một vị “thần Chết”.

Cô vội chấp tay cầu xin: “Tha cho tôi đi mà, làm ơn. Tôi biết lỗi rồi...”

“Giờ có cầu xin cũng vô ích!”

Gia Anh gằn giọng nói, đưa tay định nắm lấy vạt áo cậu ta để ban cho hắn một cú đấm chí mạng. Thì anh bị tuột tay khi cậu ta chạy nhanh về phía cửa.

Hướng Dương nắm lấy vịn cửa để mở ra nhưng không tài nào mở được, cô sức nhớ ra mà thốt lên: “Thôi chết rồi, hôm qua thầy quản lý kí túc xá đã dặn, cánh cửa này đã bị hỏng, ở bên trong không mở ra được.”

Cô vội đập cửa rầm rầm, miệng không ngừng kêu lên: “Mở cửa, có ai ngoài đó không?... Có người bị nhốt ở trong đây này... Mở cửa... Mở cửa...”

“Im lặng đi! Cậu ồn ào quá rồi đấy. Cậu có gõ nát tay cũng chẳng có ai tới mở cửa đâu.”

Gia Anh nổi cáu lên với vẻ mặt giận dữ, tức mình lấy cuộn giấy vệ sinh trên kệ để vật dụng sinh hoạt của

kí túc xá, ném thẳng ngay vào mặt cậu ta.

“Này sao lại ném giấy vệ sinh vào mặt tôi chứ?” Hướng Dương nổi quạo lên.

“Khi nào thì cậu mới hết gây phiền phức cho tôi đây hả? Từ ngày cậu ở chung phòng với tôi, làm mọi thứ của tôi trở nên xáo trộn hết cả lên.”

Hướng Dương cúi gầm mặt tỏ vẻ có lỗi, lí nhí trong miệng:

“Xin lỗi anh, tôi cũng đâu có muốn như vậy đâu. Chỉ là tôi muốn chúng ta hòa đồng với nhau thôi mà, có gì khó khăn sao? Tôi chỉ muốn làm bạn với anh, người hâm mộ anh.”

Gia Anh im lặng không nói gì, ngồi phịch xuống nền gạch, tựa người vào tường với vẻ mặt bình thản.

“Đã vậy còn không mang điện thoại nữa chứ? Giờ chỉ còn chờ người tới mở cửa thôi.”

Hướng Dương than van, đi kiếm cho mình một chỗ để ngồi đó. Cô lén đánh mắt nhìn Gia Anh, công nhận đã bị nhốt ở đây mà nhìn anh vẫn bình chân như vại vậy. Coi như sáng nay cô nghỉ học không có giấy phép rồi, kiểu gì cũng bị trừ điểm.

Bầu không khí ở trong phòng trở nên yên lặng không một tiếng động. Gặp phải người trầm tính ít nói như Gia Anh, cô chẳng biết nói gì nhưng dù sao cũng không im lặng hoài được.

“Này Gia Anh, tôi hỏi anh một câu có được không? Anh không trả lời cũng được, vì tôi biết chắc anh đời nào trả lời tôi đâu... Anh thấy tôi là người như thế nào?”

“Phiền phức, đáng ghét!”

Gia Anh trả lời một cách phũ phàng, giống như tạt nguyên gáo nước lạnh vào mặt cô vậy.

Cô đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào mặt Gia Anh nói:

“Ừ, tôi là đồ đáng ghét chuyên gây phiền phức cho anh được chưa. Anh yên tâm đi, hết học kì này, tôi sẽ biến mất khỏi trước mặt anh. Tới lúc đó, anh sẽ không bao giờ thấy được một Dương Dương tôi nữa, không bao giờ...”

“Tại sao lại hâm mộ tôi?”

Nghe giọng nói trầm thấp ôn hòa từ Gia Anh khiến Hướng Dương như ngơ ngác nhìn anh, giọng nói không

còn câu gắt hay giận dữ nữa mà chuyển sang dễ nghe hơn. Bao nhiêu bực bội trong cô vừa rồi coi như tan biến sạch.

“Vì tôi thích anh!”

“Gì?” Gia Anh nhú mồm khi nghe cậu ta nói thích mình.

Hướng Dương vội quơ tay phân bua: “A... a... tôi thích nhìn thấy anh bơi lội... hihi, chứ tôi là con trai làm sao thích người cùng giới được. Mục đích tôi vào trường này học chỉ để gặp anh, muốn được tận mắt thấy anh bơi, ngoài ra còn với một mục đích khác nữa.”

“Mục đích gì?” Gia Anh thắc mắc hỏi.

Hướng Dương mỉm cười nhẹ giọng đáp: “Thì mục đích là...đó là bí mật. Khi nào kết thúc học kì, tôi sẽ nói anh nghe khi tôi rời khỏi đây.”

“Cậu nhìn chẳng giống một đứa con trai gì cả, nhìn giống mấy đứa con gái chuyên gia gây rắc rối. Hỏi thật cậu là cong hay thẳng vậy?”

Gia Anh nói giọng mỉa mai cùng nụ cười nhếch môi hờ hợt. Làm Hướng Dương như nhảy dựng cả người lên khi nghe anh nói vậy, cô làm bộ ra đây về ta đây nam tính, lên giọng:

“Này tôi là trai thẳng nhé nghĩ sao anh nhìn tôi giống con gái được. Có anh mới là cong đấy.”

“Cậu nói gì?”

“À... ờ... cứ coi như tôi chưa nói gì đi!”

Hướng Dương cười trừ khi lỡ miệng nói Gia Anh là cong, trong khi anh ấy nam tính thế kia, còn đẹp trai nữa. Giờ cô mới nhìn lại mình, đã đóng giả con trai rồi thì ra đáng thanh niên trai tráng một xú, lần này có vẻ cô lộ bản tính nữ ra hơi bị nhiều.

...

Tối chiều khi trời sập tối, Hướng Dương coi như ngủ gà gật không biết trời trăng mây gió là gì. Còn Gia Anh thì ngồi vẫn cứ ngồi im một chỗ với vẻ mặt chán trường, không biết khi nào mới được ra khỏi đây.

Nguyên cả ngày ở trong này, anh bị cậu ta tra tấn lỗ tai dữ dần, hết nói chuyện luyện thuyền rồi lại chuyển sang ca hát. Tuy ồn ào thật, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy khá thoải mái, thật ra trước giờ rất hiếm khi anh chịu nói chuyện nhiều với bất cứ ai nên cũng không có bạn bè và cậu ta có lẽ là người bạn

đầu tiên của anh ở cùng phòng với anh, trong suốt ba năm qua học tại trường PECO.

“Cạch”

Cánh cửa mở. Gia Anh đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, vì cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này khi bác quản lý kí túc xá tới.

“Sao hai đứa lại ở trong đây?” Ông ấy thắc mắc hỏi.

“Dạ, tụi con vào lấy đồ, không biết cái cửa bị hư khóa nên mới ở trong này.”

Gia Anh trả lời giọng đều đều, vẻ mặt thể hiện sự kính trọng.

“Vậy hai đứa mau về phòng đi, để đây bác sửa lại cái cửa. Chứ nguy hiểm quá.”

Gia Anh gật đầu “dạ vâng!” rồi đến bên Dương Dương để gọi cậu ta dậy, nhưng nhìn cậu ta ngủ ngon như vậy không nỡ đánh thức. Anh quyết định công cậu ta đi về phòng. Chẳng hiểu sao anh lại có một cảm giác lạ lạ trong lòng nữa.

...

Vừa mở cửa bước vào phòng thì thấy Thuần Nhi đang ngồi trên ghế đờ. Thấy anh về còn công cậu bạn cùng phòng trên lưng, cô đứng dậy đi tới hỏi:

“Anh về rồi sao? Anh đi đâu mà em gọi anh không được!”

“Tôi đi đâu không liên quan đến cô.”

Gia Anh trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng. Anh nhẹ nhàng để cậu ta nằm xuống giường rồi lấy chăn đắp lại.

“Anh có bạn gái mới rồi hay sao, mà trong phòng em thấy có vật dụng của con gái. Nào là kem dưỡng da, kem chống nắng, mặt nạ dưỡng ẩm.”

Thuần Nhi nói giọng đa nghi khi thấy trên bàn học có rất nhiều mỹ phẩm, chỉ nó nữ mới sử dụng, đằng này lại ở phòng nam, nên cô nghi ngờ Gia Anh có bạn gái mới.

Gia Anh chợt nhếch môi cười nhạt khi nghe cô nói vậy, anh thản nhiên đáp:

“Tùy cô nghĩ thôi!”

Thuần Nhi gần giọng nói: “Không lẽ anh có bạn gái thật sao? Nhưng sao em lại không thấy anh qua lại với bất kì cô gái nào kể từ lúc chia tay em.”

“Tôi không có bổn phận để nói với cô chuyện này. Còn nữa, cô tự tiện vào phòng người khác, không hay đâu.”

Gia Anh nói thẳng, khó chịu ra mặt.

Vừa lúc Hương Dương tỉnh dậy do nghe thấy cuộc nói chuyện hơi ồn ào, nên tỉnh giấc.

“Ủa chị Thuần Nhi...” Hương Dương ngạc nhiên thốt lên khi nhìn thấy sự xuất hiện của Thuần Nhi ở đây. Giờ cô mới nhận ra mình về phòng lúc nào không hay biết.

“Dương Dương, tớ mang gà rán với dâu tây qua cho cậu đây... Ô đây chẳng phải là đội trưởng đội cổ vũ sao?” Thiên Kim ngạc nhiên đáp.

Thuần Nhi thấy vậy vội vàng nhanh chóng rời khỏi đây với vẻ mặt nhăn nhó, bực bội.

“Em lại đến tìm Gia Anh?”

Thuần Nhi vừa đi ra phòng 102 thì gặp mặt ngay với Nhật Hoàng. Vẻ mặt anh có chút khó chịu khi thấy bạn gái mình ra vào phòng bạn trai cũ như vậy, trong khi cô ấy và anh đang chiến tranh lạnh gần cả tuần nay từ vụ việc cô với Gia Anh hôn nhau.

Cô không nói gì, chỉ đi lướt qua mặt anh nhưng bị anh nắm tay giữ lại:

“Nói chuyện một lát đi.”

“Giữa chúng ta còn gì để nói. Trong nhà anh nhiều nữ sinh, anh vẫn chưa nói đủ sao? Đến tìm em làm gì? Chuyện em với Gia Anh hôn nhau làm anh tức tối nên anh cặp kè với nữ sinh tên Thiên Kim gì đó, để chọc tức lại em phải không?”

Thuần Nhi lên giọng nói với vẻ mặt vênh lên đầy kênh kiệu.

“Chúng ta không thể nói chuyện nghiêm túc một lần ư? Sao lần nào mở miệng ra chằm chọc nhau thế?”

“Chuyện giữa chúng ta còn có nỗi nguyên nhân nào, còn có chuyện gì để nói nữa chứ?”

“Em biết là anh không thể nào thích Thiên Kim?”

Thuần Nhi cảm thấy nực cười khi nghe Nhật Hoàng nói vậy, cô cất giọng đáp:

“Không thích, mà hai người thân mật ở trong căn tin như vậy. Chẳng phải anh có thể qua lại với tất cả nữ sinh trong trường sao? Như vậy em sẽ có tình địch khắp nơi. Em mệt mỏi lắm!”

“Bỏ qua đi! Thuần Nhi, anh đồng ý anh đã làm em buồn, chúng ta làm lành đi.” Nhật Hoàng phải xuống nước mà cất giọng chân thành đáp.

“Nhật Hoàng, trước đây em cứ nghĩ anh văn minh nhưng chỉ là vẻ bề ngoài. Giờ em không thể tin bất cứ gì ở anh.”

Dứt lời Thuần Nhi đi lướt qua mặt anh một cách lạnh nhạt.

34. Chương 34: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Gặp Rắc Rối

Ở trong phòng.

“Nếu ăn thì ra ngoài, đừng ở đây gây ồn ào cho người khác.”

Gia Anh cất chất giọng trầm bổng, lạnh lùng. Vẻ mặt có chút khó chịu khi mùi đồ ăn ám cả phòng, đã vậy hai con người kia nói chuyện chí chóc không ngừng nghỉ.

Thiên Kim thấy anh cau gắt như vậy, cô đứng dậy đi qua chỗ anh đáp:

“Sao anh khó chịu thế nhỉ? Mà phòng này đâu phải của riêng anh.”

“Im lặng đi!”

Gia Anh buông một câu lạnh lùng, vẻ mặt vô cảm xúc, dán mắt vào cuốn sách.

Hướng Dương vội bước xuống giường đi tới nắm tay Thiên Kim kéo lại, mỉm cười nhẹ giọng đáp:

“Thiên Kim, lại đây đi, chúng ta ra ngoài ăn đi, đừng làm phiền Gia Anh. Mình quen rồi, thỉnh thoảng ăn chửi thôi.”

Thiên Kim thủ thủ đáp: “Này sao cậu ngốc thế hả? Cứ như thế này thì sao hai người nói chuyện tìm hiểu nhau được hả? Cậu ngồi ở yên trên giường ăn gà với dâu tây của mình đi, chống mắt lên nhìn mình bắt chuyện với Gia Anh cho xem.”

“Không được đâu Thiên Kim!”

Hướng Dương chưa kịp ngăn thì Thiên Kim đã chạy tới bên Gia Anh nở nụ cười thật tươi.

“Anh thích mẫu người con gái nào vậy? Nhìn anh vừa đẹp trai, vừa bơi lội giỏi, còn lạnh lùng giống như mấy loại soái ca ngôn tình ấy nhưng tính tình lại thẳng thắn, có chút bất cần và cộc cằn. Loại người như anh thường sẽ tìm cho mình một người mà trong lòng sẽ chỉ nghĩ đến anh thôi.”

Gia Anh im lặng không nói gì, chỉ cầm cùi đọc sách, rồi lại chuyển sang lướt điện thoại. Anh chẳng quan tâm gì đến những lời mà Thiên Kim nói cả.

Thấy Gia Anh không nói gì, Thiên Kim tiếp tục nói:

“Anh không trả lời, vậy để tôi đoán nhé. Anh thích mẫu con gái khờ khạo, giống như con trai, vô tâm vô tính, dáng người thấp bé nhưng rất đáng yêu, lúc nào cũng lạc quan luôn tiến về phía trước.”

Gia Anh vẫn im lặng không có chút phản ứng gì, cứ nhìn vào sách một cách chăm chú. Còn Hướng Dương ngồi một đồng kia thì trông chờ xem biểu hiện của anh như thế nào khi Thiên Kim đang cố tình nói mình, nhưng rốt cuộc vẻ mặt vô cảm xúc.

“Này, sao anh không nói gì, chẳng lẽ cậu không thích mẫu người con gái đó. Hay là anh thích mẫu người như Thuần Nhi, vừa dịu dàng xinh đẹp, lại còn tỏa sáng như một minh tinh và còn ưu tú nữa nhưng có phần hơi chảnh với kênh kiệu xú.”

“Tôi không thích!”

Lúc này Gia Anh mới chịu lên tiếng đáp trả, nhưng vẫn chú tâm vào đọc sách.

“Này, tôi nói cho anh biết một điều. Có một người vì anh mà dành cả thanh xuân chỉ để theo đuổi anh thôi đấy. Cô ấy hâm mộ anh, chỉ muốn một lần tận mắt nhìn thấy anh trên đường bơi và giành huy chương vàng, cô ấy còn muốn nhìn thấy nụ cười của anh. Vì biết anh muốn làm bác sĩ, cô ấy cũng ráng cày cuốc để thi vào ngành y khoa. Khi biết anh bỏ bơi lội, cô ấy rất buồn. Đã vậy biết tin anh có bạn gái, cô ấy còn đau lòng hơn. Nhưng cô ấy nghĩ rằng, chỉ cần anh hạnh phúc, sống vui vẻ và lạc quan là được. Dù là tình cảm từ một phía, cô ấy cũng chấp nhận chúc phúc cho anh.”

Thiên Kim nói một tràn đầy cảm xúc mạch lạc, thay lời muốn nói từ một người đang ngồi kia luôn trông chờ một ngày anh biết được thứ tình cảm nhỏ nhoi vô vọng này.

“Cô ấy luôn theo dõi anh trên đường bơi qua các kì thể vận hội trên mạng, diễn đàn của trường. Cô ấy chẳng quan trọng thành tích hay ánh hào quang rực rỡ của anh như những cô gái khác đâu, cô ấy chỉ muốn thấy anh bơi thôi. Cô ấy thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên hồi năm cấp ba đấy, cái lần mà cô ấy hỏi anh về dãy phòng học khối 10 ở đâu, chắc anh không nhớ rồi, lúc đó anh học 12... Biết anh bơi trong nhà thể thao đa năng của trường trường, lúc nào cũng lên tới coi và đặt một chai nước cam cho anh. Cô ấy còn...”

“Vậy cô ấy là ai? Đang ở đâu? Có lẽ cô biết rõ nhỉ?”

Gia Anh cất giọng trầm ổn đáp, ánh mắt nhìn Thiên Kim có đôi chút thắc mắc khi nghe những gì cô nói về một người, khiến anh có một chút tò mò.

“Ồ... thì... xa tận chân trời gần ngay trước mắt... Cô ấy rất là ngốc nghếch...”

“Thiên Kim, muộn rồi đây. Để tôi đưa cậu về kí túc xá...”

Hướng Dương vội vàng đi tới kéo Thiên Kim lại, gượng cười nhìn Gia Anh rồi lúi cô ấy đi, miệng cảm râm: “Đi thôi, đừng làm phiền Gia Anh học bài...”

“Đồ ngốc!” Gia Anh mỉm cười rồi lại tập trung sự nghiệp nghiên cứu y học của mình.

...

Tờ mờ sáng, Hướng Dương lết xác xuống căn tin để ăn sáng một mình. Cô ngồi tập trung vào sự nghiệp thưởng thức tô phở gà với đĩa quẩy vàng mềm của mình. Hôm nay được một bữa cô dậy sớm nên đi trước, còn Gia Anh thì vẫn còn ngủ do thức khuya học bài.

Đang ăn ngon lành, thì bất ngờ Thuần Nhi từ đâu đi tới ngồi xuống đối diện cô, đặt lên một hộp dâu tây đỏ tươi ngon trước mặt cô, làm cô ngưng mọi động tác, ngơ ngác nhìn cô ấy.

“Cậu ăn sáng một mình sao? Vậy còn Gia Anh không đi cùng cậu à?”

Thuần Nhi cất giọng dịu nhẹ đáp.

Hướng Dương gượng cười đáp: “Gia Anh hơi mệt nên chắc đi học muộn thôi... hihi...”

“Tôi biết cậu thích ăn dâu tây nên mua cho cậu, do hôm qua có đến phòng Gia Anh, thấy chỗ cậu toàn để mấy hộp dâu tây, nên nghĩ đó là món ăn yêu thích của cậu.”

“Chị Thuần Nhi thật sự tình tế thật, tôi cảm ơn!”

Hương Dương cười trừ nhận lấy, trong đầu nghĩ thầm: “Không biết chị ta đang có ý định gì đây? Sao đột nhiên nổi cơn tam bành cho mình dẫu tây thế này...”

“Này, Dương Dương... ngày ngày cậu ở bên cạnh Gia Anh, gần đây cậu có phát hiện ra cô gái nào không?”

Hương Dương ngạc nhiên thốt lên: “Không! Tôi thấy anh ta ở trong phòng suốt ngày, có đi ra ngoài nhiều đâu mà có cô gái nào bên cạnh.”

“Không? Không thể nào, tối qua lúc vào phòng hai người, tôi thấy có bộ mỹ phẩm bỏ vào trong cái hộp có nhãn hiệu gói gói rất kĩ càng ở trên bàn Gia Anh, tôi hỏi anh đã có bạn gái mới rồi phải không, thì anh ấy bảo tùy tôi nghĩ gì thì nghĩ. Chấn chắc anh ấy đã có người mình thích rồi.”

“Bộ mỹ phẩm đó có khi nào của mình không trời, cái con nhỏ Thiên Kim này...” Hương Dương cảm râm thâm trong bụng khi nghe Thuần Nhi nói như vậy. Còn Gia Anh có bạn gái mới thì cô chẳng thấy Gia Anh có phản ứng gì. Cô thấy anh ngoại trừ lên lớp ra, thì chỉ ở trong phòng đọc sách, còn điện thoại có cũng như không, rất ít khi cầm.

Cô lại cúi đầu ăn nốt cái tô phở đang dở dang của mình nhưng không được tự nhiên lắm.

“Này Dương Dương, cậu thấy tôi với Gia Anh có xứng đôi không?”

Thuần Nhi nói giọng nhỏ nhẹ, ánh mắt nhìn cậu với vẻ chờ đợi câu trả lời.

Hương Dương ăn mà suýt chút nữa sặc luôn cả phở trong miệng ra ngoài. Cô lại gượng cười đưa tay gỡ đầu như một con ngố không biết trả lời sao nữa.

“Hay là chúng ta hợp tác được không? Cậu giúp tôi quay lại với Gia Anh, tôi sẽ giúp cậu lọt vào top 10 hotboy của trường PECO.”

Thuần Nhi đưa ra giao ước làm Hương Dương ngơ ra nhìn cô, lúng túng đáp:

“Vấn đề của chị khó quá... Chuyện hợp tác này theo tôi thì thôi.”

“Thì thôi? Tại sao? Đây là việc đôi bên đều có lợi. Cứ quyết định thế nhé.”

Hương Dương chỉ mong Thuần Nhi tránh xa Gia Anh ra, sao có thể giúp chị ta quay lại với Gia Anh được, trong khi cô đã theo đuổi anh ấy còn không được hưởng chi hợp tác để tạo cho hai người quay lại.

Cô lên tiếng đáp: “Nhưng chị đã có Nhật Hoàng rồi cơ mà? Sao chị lại còn muốn quay lại với Gia Anh? Với lại chị cũng biết rõ Gia Anh rất khó tính, lại còn lạnh lùng, hay cáu gắt nữa, tôi bị ăn chửi suốt ngày,

không thể giúp chị được đâu.”

Nói rồi Hướng Dương đứng dậy nhanh chóng rời đi.

...

Gia Anh từ trong phòng tắm đi ra sau khi thay đồ xong, hôm nay anh dậy muộn nên sẽ đi học trễ, thôi đành nào cũng trễ rồi cho trễ luôn.

Anh đi lại bàn học để lấy balo thì nhìn thấy có hộp sữa dâu tây trên bàn với một cơm nắm, với mẫu giấy màu vàng dán trên hộp sữa với dòng chữ: “Chúc tiền bối buổi sáng vui vẻ, Dương Dương!”

Anh cầm lấy hộp sữa và cơm nắm bỏ vào balo đem đi rồi ra khỏi phòng.

“Dâu Tây?... Ủa sao giờ anh mới đi học, mà Hướng... tôi bị liệu, Dương Dương không đi cùng anh hả?”

Thiên Kim nhìn Gia Anh nói, khi cô tình cờ gặp anh ngay trên dãy hành lang kí túc xá nam, cô qua đây để rủ Hướng Dương tới căn tin ăn sáng.

“Cậu ta đã đi học từ sớm rồi!”

Gia Anh đáp rồi lạnh lùng bước đi với vẻ mặt không thể hiện cảm xúc gì. Anh chợt nhớ ra chuyện tối qua mà cô bạn gái của cái cái Dương Dương ngốc nghếch kia nói về cô gái theo đuổi anh từ hồi cấp ba, anh biết “cô ấy” là ai, nhưng muốn chính miệng từ cô gái này nói để chắc chắn hơn.

Anh quay người đi tới chỗ Thiên Kim, nhìn cô ấy trầm giọng đáp:

“Chuyện tối qua cô nói với tôi về cô gái thích tôi, tôi thật sự muốn biết cô ấy là ai?”

Ánh mắt Thiên Kim ngạc nhiên nhìn Gia Anh, khi một người vốn nổi tiếng lạnh lùng không một người bạn, sống khép kín, che giấu cảm xúc, trầm tính lại quan tâm đến chuyện này, thật sự cô cảm thấy vui thầm thay cho cái con nhỏ “Dâu Tây” ngốc nghếch kia.

Cô mỉm cười nhẹ giọng đáp: “Tôi nói anh biết, nhưng anh phải giữ bí mật và coi như chưa biết gì đi nhé. Cô gái ấy chính là...”

“Thiên Kim, sao em lại ở đây?”

Thiên Kim nghe thấy ai đó gọi tên mình nên quay lại khi đang định nói cho Gia Anh nghe. Và người đó

không ai chính là Nhật Hoàng.

“Anh Hoàng!” Thiên Kim mỉm cười đáp.

Gia Anh cũng không ở lại làm gì nên quay người bước đi.

“Dâu Tây, chắc anh cũng đủ hiểu là ai rồi phải không Gia Anh?”

Bước chân anh khựng lại khi nghe cô nói rồi lại tiếp tục bước đi, với nụ cười nhẹ trên môi.

“Thiên Kim, sẵn tiện gặp em ở đây hay là chúng ta cùng đi ăn sáng được chứ?”

Nhật Hoàng mỉm cười nhìn cô đáp.

Thiên Kim nở nụ cười tươi, gật đầu đáp: “Được, tiền bói!”

...

Hương Dương lững thững bước đi trên đường tới lớp học. Ánh mắt chăm chú nhìn phía đằng trước mà không để ý gì xung quanh đây.

“Ào”

“Ôi my God, gì vậy... Người mình ước hết trơn rồi...”

Hương Dương hét toáng lên với vẻ mặt đầy bất ngờ khi đột nhiên bị một một bác lao công dội nguyên nước vào người, làm bộ quần áo của cô ướt nhẹp.

“Trời ơi làm sao đây, ướt hết trơn rồi...”

“Cháu có sao không? Bác xin lỗi, tại bác không có để ý cháu đi ngang qua đây.”

Hương Dương cười trừ với nét mặt đau khổ: “Dạ không sao đâu ạ!”

Nói rồi, cô nhanh chóng quay về kí túc xá để thay quần áo, nhưng ngặt nghèo thay cô lại không mang theo chìa khóa, cô ngồi một đống dưới gốc cây, ôm lấy cặp che phía chân phía trước lại vì sợ bị lộ. Cô moi điện thoại ra gọi Thiên Kim để cứu cánh.

“Alo, Thiên Kim hả? Làm giúp mình đi.”

“Cậu bị sao vậy? Có chuyện gì hả?”

“Quần áo tớ ướt hết trơn rồi, đầu cổ tóc tai cũng ướt. Mà mới nãy tớ đi quên mang theo chìa khóa phòng nên không về kí túc xá được, tớ cũng không thể nào mang bộ dạng này đến lớp được.”

“Được rồi, cậu ở chỗ nào để tớ mang đồ tới...”

“Ở giảng đường khu C đấy.”

Hướng Dương tắt máy, ngồi đây đợi Thiên Kim mang quần áo tới cho mình.

...

Trong WC nữ, Hướng Dương đi ra với bộ dạng một nữ sinh duyên dáng đích thực của mình. Trên người cô hiện giờ là một chân váy ngắn xếp ly ngang gối màu trắng, cùng với áo sơ mi dáng rộng màu trắng luôn có lô gô trường. Tóc đen xõa dài phủ xuống đôi vai gầy được uốn lượn bồng bênh, còn để thêm mái thưa thưa, nhìn cô không khác gì một “búp bê sống” cả, trông vô cùng xinh xắn.

“Woa, trông cậu xinh thật đấy Hướng Dương. Làm con gái không phải sướng hơn sao, mà phải đi cải trang nam sinh làm gì cho khổ vậy.”

Thiên Kim nhẹ giọng nói, mắt nhìn con nhỏ bạn từ đầu đến chân.

“Nhưng như vậy làm sao mình đi đến lớp học đây?”

Hướng Dương than van, vì cô đã lỡ dùng thân phận nam nhi đi học, giờ là con gái kiểu gì họ cũng phát hoảng lắm cho coi. Trong lớp giờ ai cũng biết mặt cô là một nam sinh có vóc dáng thấp bé nhẹ cân rồi.

“Cậu cứ bình thường đi, hôm nay tạm thời nghỉ học tiết đó. Để tớ qua xin phép, sẵn tiện lấy chìa khóa phòng từ chỗ Gia Anh cho cậu. Nay cậu kiếm chỗ nào kín đáo ít người qua lại, đợi mình, đừng đi lung tung đấy.”

Thiên Kim dặn dò rồi nhanh chóng đi khỏi đây.

Hướng Dương một mình đi kiếm chỗ đứng đợi Thiên Kim tới, công nhận được mặc bộ quần áo này thoải mái biết bao. Tóc tai bung xõa không phải đội tóc giả nóng bức kia. Đang lang thang thì chợt cô dừng lại ở bảng tin, khi trên đó vừa mới cập nhật danh hiệu top 10 nam sinh điển trai của trường, cô tò mò đi tới gần xem thử.

“Tháng này Gia Anh lại đứng đầu, còn Nhật Hoàng đứng thứ hai. Quả là hai con người đẹp trai hết phần con nhà người ta rồi. Ủa, cũng có mình luôn sao? Đứng thứ 10 mới điều chứ?”

Hương Dương ngạc nhiên thốt lên khi lại thấy mặt mình xuất hiện trong danh sách này. Thật là không thể tin được, một phận nữ nhi giả nam như cô lại có thể lọt top, cô cũng cạn lời với gu thẩm mỹ của nữ sinh trường này mất.

Bất chợt có một đám học viên nam từ đâu đột nhiên xuất hiện đi tới, làm cô vội vàng lấy tóc che mặt lại rồi lủi lủi bước đi, né tránh đủ kiểu. Thì bất ngờ bị Kelvin chặn đường lại.

“Cô gái nào lại đến đây khu này vậy?” Kelvin lên tiếng đáp, ánh mắt tò mò gương mặt kia.

Đám học viên nam bao vây xung quanh Hương Dương làm cô vô cùng bối rối.

“Không biết cô gái nào đây ta?”

“Hay mấy em học viên năm nhất nhỉ?”

“Cho bọn anh xem mặt làm quen đi, cô em xinh đẹp.”

“Chết con rồi, sao xui dữ dần, gặp bọn Kelvin này chứ... Chạy là thượng sách.” Hương Dương nói thầm rồi quay người cắm đầu chạy đi, nhưng khổ nỗi bọn chúng lại đuổi theo.

“Bộp”

Không biết cô chạy kiểu gì đâm đầu vào người Gia Anh khi anh tình cờ đi ngang qua đây. Cô ngược mặt lên nhìn, đôi đồng tử giãn rộng ngạc nhiên khi ánh mắt sắc lạnh của Gia Anh đang nhìn mình, miệng cô thốt lên:

“Gia Anh... chết con rồi...” Cô vội cúi mặt xuống, lấy tóc phủ ra trước mặt.

“Có sao không vậy?... Nhưng mà...”

Hương Dương cắm đầu cắm cổ chạy thụt mạng về phía trước làm Gia Anh chẳng kịp phản ứng gì, anh chỉ biết quay lại nhìn bóng dáng nhỏ bé đó khuất dần. Trên môi chợt nở nụ cười nhẹ.

35. Chương 35: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

Chiều tối tại quán cà phê gần trường.

“Này, Hướng Dương, cậu cứ như thế này hoài cho đến hết học kì thật sao hả? Hay là đi nói thẳng với Gia Anh đi là cậu thích anh ấy đi, với bộ dạng hiện tại đây này. Nếu không sẽ đánh mất cơ hội đấy.”

Thiên Kim nói giọng đều đều, khuyên một câu chân thành.

Hướng Dương chỉ biết ngậm ống hút uống trà sữa với mặt mày ủ rũ, lắc đầu đáp:

“Không được đâu Thiên Kim à, giờ mà nói ra thì gấp gáp quá. Lỡ như Gia Anh từ chối thì mình đau lòng lắm, chi bằng cứ như thế này, được ở cùng phòng với anh ấy là may lắm rồi, còn chưa bị vạch trần là thân phận con gái giả nam trà trộn vào kí túc xá nam. Lúc sáng gặp ngay mặt Gia Anh vội vàng bỏ chạy không kịp nữa là... không biết anh ấy đã nhìn thấy rõ mặt chưa nữa...”

Gia Anh bỏ ba lô ra rồi ngồi xuống cái bàn gần cửa sổ, phía hồ nước. Anh lấy cuốn sách ra đọc thì vô tình nhìn thấy cô gái mặc chân váy trắng với áo sơ mi cùng màu, tóc đen dài bồng bênh mà anh gặp lúc ở chỗ bảng tin, đang ngồi ở đằng kia cùng với Thiên Kim.

Anh không nhìn thấy rõ mặt chỉ nhìn thấy góc nghiêng của cô ấy. Anh thầm nghĩ: “Không lẽ Dâu Tây mà Thiên Kim nói, người theo đuổi mình năm cấp ba là cô ấy sao?... Đồ ngốc!”

“Vậy thì càng tốt chứ sao. Nếu như Gia Anh thấy được hình hài con gái của cậu, lỡ đâu sẽ có cái nhìn khác. Lúc sáng, tớ qua tìm cậu thì gặp anh ấy, anh ấy hỏi mình cô gái theo đuổi anh năm cấp ba là ai, anh ấy muốn biết đó... Nhưng chưa kịp nói thì gặp Hoàng.”

“Cái gì?... này cậu đừng có nói hết bí mật của tớ ra cho Gia Anh biết đấy. Mình chỉ muốn tự mình nói ra cho anh ấy biết khi kết thúc học kì này thôi.”

Hướng Dương gằn giọng đáp với vẻ mặt nghiêm túc khi nghe Thiên Kim nói vậy. Giờ cô cũng chẳng hy vọng gì Gia Anh sẽ có tình cảm với mình, nhưng chí ít thì giữa cô và anh vẫn coi như là bạn bè.

“Nhưng chán trường thay, ước muốn của tớ là được nhìn thấy Gia Anh bơi lội trong thể vận hội Olympic sắp tới, đó là mục đích của tớ. Mà khổ nỗi khi đã cố gắng vào ngôi trường này, thì anh ấy không bơi nữa, còn rút khỏi đội thể thao. Trời ơi thất vọng tràn trề.”

Hướng Dương than van nốc hết ly trà sữa đến cạn kiệt. Chỉ cần được uống trà sữa là tâm trạng của cô cũng nhẹ hẳn đi.

Thiên Kim thở dài lắc đầu ngao ngán với tình hình lúc này của Hướng Dương, muốn được làm con gái mà phải khổ sở như thế này, vì cái thứ tình yêu ngây ngô đơn phương kia, chỉ muốn được thấy người mình

thích trên đường bơi mà phải khổ sở như vậy.

Cô nhìn thẳng vào mắt Hướng Dương lên tiếng nghiêm nghị đáp:

“Này, Hướng Dương, thật lòng mà nói, cậu cải trang thành nam trà trộn vào kí túc xá nam, rồi học ở lớp toàn nam, cậu sẽ chịu sự khiêu khích hết lần này đến khác. Liệu cậu có chịu nổi không? Thân phận giả của cậu sớm muộn gì cũng bị vạch trần. Lúc đó cậu sẽ đối diện với Gia Anh như thế nào? Dù thế nào đi chăng nữa, chuyện giả nam lần này của cậu là sai đấy.”

Nghe Thiên Kim nói vậy, cô cảm thấy tủi lòng. Phải, cô biết là sai nhưng cô đâu còn cách nào khác để ở bên Gia Anh nữa đâu, ngoài việc giả nam sinh.

“Thiên Kim, tớ biết cậu thật lòng nghĩ cho mình.”

“Vậy cậu hãy suy nghĩ cho kĩ đi. Tớ biết được nhìn thấy Gia Anh trên đường bơi là mong muốn của cậu, nhưng tớ nghĩ điều đó sẽ chẳng thể nào xảy ra khi mà anh ấy đã rút khỏi đội thể thao, chuyên tâm vào học y. Hãy nhìn nhận thực tế đi, đừng nuôi hy vọng nữa. Tớ nghĩ điều tốt đẹp nên dừng ở một điểm nào đó, chẳng hạn như cậu nói sự thật cho Gia anh biết, nói hết tâm sự của mình sau đó rời đi và bắt đầu lại từ đầu.”

“Điều tốt đẹp nhất nên dừng lại ở một điểm nào đó sao?” Hướng Dương đáp, suy ngẫm lại câu nói của Thiên Kim, nghe thật sự có lý thật.

“Thôi muộn rồi, về kí túc xá của cậu đi trước khi Gia Anh với mọi người tan học về, nếu không sẽ lộ hết đấy. Chìa khóa mình cũng đã lấy từ chỗ Gia Anh cho cậu rồi đấy.”

“Cám ơn cậu nhiều lắm Thiên Kim.”

Hướng Dương cùng với Hướng Dương đứng dậy đi khỏi đây và vô tình lướt qua chỗ Gia Anh nhưng không nhìn thấy anh, vì anh đã dùng sách che mặt lại nên họ không nhận ra.

“Hướng Dương?... thì ra là tên cô ấy. Cũng là cô bé năm xưa mình đã cứu trong con hẻm, khi bị bọn du côn chặn đường trấn lột tiền.”

Gia Anh thầm nói, trên môi anh nở nụ cười nhẹ hiem thấy. Anh khẽ nhìn tấm hình trên màn hình điện thoại, góc nghiêng của cô ấy, tuy không rõ mặt nhưng cũng đủ để anh lưu giữ.

...

Sau khi cùng đưa Hướng Dương về phòng trước khi những học viên nam tan học trở về, Thiên Kim rời phòng 102 để về lại kí túc xá của mình. Vừa bước xuống thì gặp Nhật Hoàng.

“Ừa anh Hoàng! Anh mới đi học về hả?”

Thiên Kim mỉm cười đáp, ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Anh cười đáp lại: “Em tới gặp Dương Dương à?”

Thiên Kim gật đầu “Dạ” một tiếng mà cảm thấy ngượng ngùng khi được đứng gần một tiền bối mà cô ngưỡng mộ bấy lâu. Nhưng chỉ tiếc anh ấy đã có một cô bạn gái xinh đẹp, tài năng, còn là đội trưởng đội cổ động ưu tú của trường, chưa kể còn là hoa khôi của trường nữa. Cô chẳng có cửa mà nghĩ tới mình sẽ là gì của anh ấy nữa. Làm bạn còn may ra.

“À mà dạo này, anh với chị Thuần Nhi như thế nào rồi? Em thấy trên trang group trường, đăng tin hai người đang chiến tranh lạnh rất lâu rồi.”

Thiên Kim gương cười gượng hỏi, đưa tay gỡ gỡ đầu như một con ngố vậy.

“Vấn vậy thôi, bọn anh vẫn chưa tìm được tiếng nói chung... thôi bỏ qua đi, em vẫn chưa ăn gì phải không? Đi ăn cơm với anh chứ?”

“Dạ vâng!”

...

Gia Anh trở về phòng, để balo trên bàn học. Nghe thấy tiếng nước từ vòi hoa sen chảy xối xả trong phòng tắm, anh cũng đủ biết cậu bạn cùng phòng đang ở trong đó. Anh vô tình nhìn thấy cuốn nhật ký hôm trước anh cũng nhìn thấy, khi lần đầu cậu ta dọn đồ vào đây ở trên bàn học.

Nhân cơ hội cậu ta chưa ra, anh đi tới cầm lên xem. Lần này anh xem rất kĩ từng trang, hầu hết toàn là những tấm ảnh chụp anh từ năm cấp ba cho đến khi trang giữa có dòng chữ: *“Hôm nay tôi biết được một tin sốc, người tôi theo đuổi, đã có bạn gái rồi vậy còn đau lòng hơn nữa là, anh ấy không bơi lội nữa. Coi như thế vận hội lần này mình sẽ không được tận mắt thấy anh ấy bơi nữa...”*

“Ngốc hết chỗ nói!” Anh nói thầm, rồi lại tiếp tục những trang tiếp theo.

“Cạch”

Tiếng cửa mở, Gia Anh vội vàng gấp cuốn nhật ký lại bỏ về chỗ cũ.

“Gia Anh, anh về rồi hả?” Hương Dương lúng túng đáp.

Gia Anh chỉ gạt đầu “Ừm” một tiếng cho có lệ rồi đi tới quần áo để lấy đồ.

“Mà anh ăn gì chưa?”

“Chưa!” Gia Anh đáp cậu cụt ngủn.

“Vậy để tôi đi mua cơm cho anh nhé!”

“Không cần đâu, tôi đã gọi đồ ăn nhanh rồi, lát họ sẽ giao tới.”

Gia Anh ra nhìn Hướng Dương đáp, ánh mắt chứa đựng ý cười bí ẩn rồi anh đi tới đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô buông câu ngắn gọn: “Cậu thật sự ngốc hết phần thiên hạ... Được rồi, cậu canh đi, có gì lấy đồ ăn đi, tôi đi tắm. Có gì chúng ta ăn cùng nhau đi.”

Nói rồi anh đi thẳng vào trong phòng tắm, làm Hướng Dương có chút ngạc nhiên khi thấy thái độ dễ chịu của anh, không còn cáu gắt, mặt lạnh lùng như trước nữa. Mà lần này còn chủ động gọi đồ ăn mời cô nữa chứ, khiến cô cảm thấy lạ lạ.

Một lúc sau, khi tắm xong, Gia Anh đi ra, trên người mặc nguyên bộ đồ thể thao màu đen đơn giản, tóc mái ướt nước.

“Người ta giao đồ ăn tới rồi!”

Hướng Dương mỉm cười đáp, tay chỉ phía hộp đồ ăn trên bàn, chưa mở ra.

Gia Anh đi tới bàn kéo cái ghế đặt sẵn bên cạnh ngồi xuống, mở hộp đồ ăn ra. Anh đã đặt hai phần cơm gà xối mỡ, anh để một phần trước mặt cái cậu Dương Dương này, rồi mở phần của mình ra ăn một cách chậm rãi.

Hướng Dương cảm thấy hơi ngại vì lần đầu tiên ngồi ăn với anh như vậy, trong phòng chỉ có hai người, vốn dĩ anh là một người ít nói nên cô cũng chẳng biết nói gì nên cặm cụi ăn.

“Cậu muốn được nhìn thấy tôi bơi như vậy sao?”

Gia Anh trầm giọng nói khiến Hướng Dương có chút ngạc nhiên.

Cô gạt đầu mỉm cười đáp: “Đương nhiên rồi, nhưng mà anh đâu có bơi nữa đâu.”

“Một năm trước, tôi bị chấn thương khớp vai trái nên thành tích bơi của tôi bị giảm đi nhiều... Do tôi sợ

thua, sợ mọi người thấy bộ dạng thất bại của tôi, tôi sợ không bao giờ lấy lại được phong độ trước, mọi người đều chỉ chăm vào thành tích của tôi nên điều đó khiến tôi cảm thấy áp lực mà rút khỏi đội thể thao của trường để chuyên tâm vào việc học.”

Gia Anh trả lời với giọng trầm buồn, ánh mắt chứa đựng một cảm xúc gì đó khó tả.

“Thật vậy sao?... Tôi lại không bận tâm anh có về thứ nhất hay không, chỉ cần được nhìn thấy anh bơi lội là tôi vui rồi. Cho dù về vị trí thứ mấy, anh đều là thần tượng của tôi. Tôi coi anh là thần tượng không phải vì anh giành được huy chương vàng mà là vì tinh thần thi đấu hết mình của anh. Tôi chỉ hy vọng anh coi đường bơi là niềm vui thôi.”

Hướng Dương nói giọng hết sức chân thành từ đáy lòng mình, gấp đùi gà ăn ngon lành một cách vô tư hồn nhiên.

“Chưa từng ai nói với tôi những điều mà cậu vừa nói, bọn họ đều xem trong thành tích của tôi hơn là cổ vũ tinh thần cho tôi.”

Gia Anh đáp giọng đều đều, khẽ đưa tay lên lấy hạt cơm dính trên khóe môi của Hướng Dương, khi cô đang ăn, làm cô đơ người ra như bất động khi thấy hành động của anh như vậy, tim cô như đập loạn nhịp. Vẻ mặt cô nóng bừng bừng lên.

“Cậu ăn kiểu gì như đứa con nít vậy, cơm dính đầy miệng đây này.”

Đó là cách cứu cháy cho cái cậu Dương Dương ngốc nghếch này với câu nói đùa của anh, khi anh chỉ đưa tay giúp cậu ta lấy hạt cơm dính trên khóe môi xuống vẻ mặt cậu ta đỏ hết cả lên vậy.

“Mà nghe nói, tới mai ở trường có tổ chức bữa tiệc hóa trang kỉ niệm thành lập trường, anh có tham gia không? Nếu anh tham gia, anh định mặc trong bữa tiệc hóa trang đó vậy?”

“Tôi sẽ không đến đó đâu!”

Anh trả lời một cách hồ hững, rồi lại cúi đầu ăn cho xong phần cơm của mình, làm Hướng Dương cảm thấy tụt hứng vô cùng.

“Sao anh lại không đi, đây là hoạt động lớn mà?”

“Không có hứng!”

“Đi đi, tới đó, biết đâu anh sẽ... à không, nói chung anh tới đó đi.”

Hương Dương đáp nhanh, rồi tiếp tục sự nghiệp ăn cơm của mình.

“Cốc Cốc”

Tiếng gõ cửa, Hương Dương đứng dậy để đi ra mở cửa thì không may vấp phải cái chân bàn suýt ngã thì kịp thời được Gia Anh vòng lấy eo cô giữ lại, hai người nhìn nhau với ánh mắt ngơ ra vô vàn cảm xúc.

Gia Anh vội buông cái cậu thấp bé nhẹ cân này ra khỏi, lên tiếng đáp:

“Hôm khác đi đứng cẩn thận vào, ra mở đi!”

Nói rồi anh ngồi phịch xuống ghế, vớ lấy chai nước uống ừng ực. Còn Hương Dương như muốn độn thổ cả lên vội chạy tới mở cửa.

“Chị Thuần Nhi!”

Hương Dương ngạc nhiên khi Thuần Nhi lại qua đây. Cô ấy tự nhiên đi vào trong phòng như đứng rồi vậy, chẳng để ý gì đến cô, coi cô như người vô hình vậy. Cô ấy bước đến bên Gia Anh, khi anh đang ngồi ăn cơm.

“Gia Anh, em nghe nói anh đã đăng kí tham gia thể vận hội? Biết được tin này em vui lắm. Em hy vọng lần này anh sẽ giành được giải thưởng và càng trở nên nổi tiếng.”

Thuần Nhi vừa cười vừa đáp khi biết tin Gia Anh đã quay trở lại đường bơi, nên lập tức tới đây để xác nhận thông tin này có thật không. Hương Dương không tin vào tai mình khi nghe những gì mà Thuần Nhi nói, nếu thật như vậy thì quá tốt rồi, nhưng sao ở cùng phòng mà anh lại chẳng nói cho cô biết gì cả.

Gia Anh nhếch môi cười nhạt lên tiếng đáp: “Có vẻ như cô xem trọng giải thưởng với ánh hào quang của tôi thế nhỉ? Mục đích tôi quay trở lại đường bơi chỉ đơn giản vì một người mà thôi. Tôi không vì cái giải thưởng với sự nổi tiếng đó.”

Thuần Nhi nhú mày ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy, cô gằn giọng đáp:

“Anh nói vậy là sao chứ Gia Anh? Anh quay trở lại đường bơi chỉ vì một người, mà không coi trọng giải thưởng sao? Anh thay đổi thật rồi.”

Gia Anh đứng dậy nhìn Thuần Nhi với ánh mắt nghiêm túc đáp:

“Đúng, chúng ta đều đã thay đổi.”

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng như muốn ngặc thở, Hướng Dương cảm thấy mình không liên quan gì đến chuyện này, đứng nhìn hai người họ nói chuyện cũng kì nên cô cất giọng đáp:

“Hai người nói chuyện đi nhé, tôi nghĩ là tôi nên đi.”

“Cậu cứ ở lại, nếu đi thì Thuần Nhi là người đi trước.”

Gia Anh trầm giọng đáp, với vẻ mặt lạnh lùng. Nghe anh nói vậy nên cô cũng không đi nữa, mà ở lại. Điều đó khiến cho Thuần Nhi cảm thấy hậm hực trong lòng, mà nhìn thẳng vào mắt Gia Anh nói thẳng:

“Anh có biết tại sao trước đây em bỏ anh không? Không phải vì anh không bơi được nữa, không phải vì anh không giành được quán quân mà là từ sau khi anh bị thương anh liền bỏ cuộc, anh không hề để tâm tới giải thưởng. Khiến em và tất cả những người quan tâm đến anh đều phải để tâm.”

“Có gì mà phải để tâm!” Gia Anh thản nhiên đáp.

“Đó là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời anh, anh nói bỏ cuộc là bỏ cuộc được ngay, em rất sợ một ngày nào đó anh cũng dễ dàng từ bỏ em như thế. Nếu vậy, chi bằng em ra đi trước còn hơn. Không sao, em tin con người rồi sẽ thay đổi. Giờ anh cũng đã quay lại đường bơi rồi. Gia Anh, nếu trong lòng anh còn có em thì em nói cho anh biết, em định bữa tiệc tối mai, em sẽ nói với mọi người rằng người em yêu là anh.”

Nói rồi Thuần Nhi quay người bước đi ra khỏi đây với vẻ mặt vui buồn lẫn lộn.

“Sao anh không đuổi theo chị ấy đi?” Hướng Dương thúc giục anh.

“Cô ta đang kích tôi. Bản thân cô ta đang nói gì cô ta cũng không biết đâu. Đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Nói rồi Gia Anh dọn dẹp chỗ đồ ăn thừa này với vẻ mặt trầm tĩnh. Hướng Dương đứng đơ ra đó với ý nghĩ: “Nếu ngày mai Gia Anh tới bữa tiệc, Thuần Nhi và mình cùng thổ lộ... Lần này thì hỏng rồi, bây giờ Gia Anh không thích Thuần Nhi, được một hoa khôi như chị ấy thổ lộ như vậy làm sao Gia Anh từ chối được. Mình không phải là đối thủ của Thuần Nhi rồi...”

36. Chương 36: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi -

Trước lúc bữa tiệc diễn ra, Hướng Dương đã lôi Thiên Kim đi ra ngoài trung tâm thương mại để lựa quần áo, trang điểm, làm tóc đủ kiểu để trở thành cô gái nổi bật nhất trong bữa tiệc tối nay.

Hôm nay cô quyết định sẽ thổ lộ với Gia Anh với thân phận con gái của mình, chứ không đợi đến hết học kì này. Mặc cho anh có từ chối hay chấp nhận lời thổ lộ của Thuần Nhi thì cô cũng sẽ cảm thấy nhẹ lòng

và thoải mái hơn, khi không còn phải cải trang nam nhi nữa.

“Cậu quyết định sẽ tỏ lộ với Gia Anh thật sao?”

Thiên Kim nhú mày nhìn Hướng Dương đáp.

Hướng Dương gật đầu “Ừ” một tiếng, chăm chú tìm lựa bộ váy ưng ý, hợp với mình.

“Như vậy cũng tốt, biết đâu anh ấy đồng ý.”

“Cũng hy vọng là vậy.”

Tại nơi bữa tiệc diễn ra ở sảnh H của trường, có rất nhiều học viên ưu tú đều có mặt đông vui, tụ tập nói chuyện rất vui vẻ náo nhiệt. Họ toàn chọn những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền đúng chuẩn con nhà giàu diện lên người, toát lên vẻ sang chảnh.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Nhật Hoàng, chàng trai nổi bật nhất đêm nay, không biết bao nhiêu cô gái vây quanh mê đắm bởi vẻ điển trai của anh trong bộ vest kiểu hoàng tử màu đen, đậm chất vương giả.

“Trời ơi, công nhận hội trưởng đẹp trai thật đó.”

“Đúng là không hổ danh nam thần của trường PECO mà, vừa đẹp trai lại còn học giỏi, chơi thể thao giỏi nữa chứ.”

“Không biết anh ấy sẽ khiêu vũ cùng với ai đây?”

“Đương nhiên là đội trưởng đội cổ động, hoa khôi Thuần Nhi rồi. Hai người quả là trai tài gái sắc mà.”

“Cũng không hẳn như vậy, nghe đâu họ vẫn còn chiến tranh lạnh mà. Có khi sẽ chọn cô gái khiêu vũ cùng mình chẳng?”

“Bla... Bla...”

Bỗng chốc mấy chàng trai đều đổ dồn về phía hai cô gái đang tiến bước vào đây mà không phải Thuần Nhi. Thiên Kim trở thành “cô gái thanh xuân vườn trường” đã trở nên quen thuộc trong vài tháng gần đây khi bắt gặp hay qua lại với Nhật Hoàng, trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi. Cô mặc một bộ váy công chúa xòa dài màu xanh đen có đính đá lấp lánh, tóc xòa dài uốn lượn có đội thêm vòng hoa nhỏ trên đầu trông vô cùng kiêu sa.

Nhưng mọi người đều thắc mắc cô gái đi bên cạnh Thiên Kim là ai, trông vừa lạ vừa quen. Cô gái ấy mặc đầm xòe ngang gối phối ren màu trắng đính hoa, chân mang đôi gót cao tôn đôi dài trắng ngần. Tóc đen buông xòa dài hơn lưng để lệch mái, ánh mắt đeo kính áp tròng màu hổ phách, trang điểm nhẹ cùng đôi môi hồng, trong cô thật sự rất xinh đẹp theo kiểu phương Tây. Và không ai khác chính là Hướng Dương.

“Cô gái đó là ai vậy? Xinh quá đi mất.”

“Công nhận đúng là nữ thần mà. Sao bây giờ mới xuất hiện chứ?”

“Này, không biết học khoa nào nhỉ?”

“Bla... Bla...”

Hướng Dương gượng cười ngại ngùng khi bao nhiêu con mắt đang đổ dồn vào mình, khiến cô không được tự nhiên cho lắm, đi cứ nép nép vào Thiên Kim.

“Này Thiên Kim, tớ ngại quá đi mất. Họ mà biết mình giả nam ở trong kí túc xá nam, chắc họ tá hỏa lên mất.”

Hướng Dương nói thủ thủ đủ để Thiên Kim nghe thấy.

“Hãy tự tin lên đi, chuẩn bị tinh thần mà thổ lộ với Gia Anh. Đây là cơ hội cuối cùng cho cậu đấy, Đừng quan tâm gì đến những lời họ nói. Đợi Gia Anh xuất hiện, mình sẽ hẹn anh ấy ra một chỗ không có ai qua lại cho cậu nói chuyện.”

Thiên Kim dãn dò, trên môi luôn nở nụ cười tươi đối đáp cái chào hỏi từ mọi người, đặc biệt các chàng trai đang thật sự gục ngã bởi hai nữ thần xinh lung linh này.

“Chào em, Thiên Kim! Hôm nay nhìn em đẹp lắm.”

Hoàng nhìn cô mỉm cười đáp.

Thiên Kim e thẹn nhẹ giọng đáp: “Cám ơn anh!”

Hoàng quay sang nhìn Hướng Dương nháu mày kì lạ, cảm giác thấy quen quen, anh đáp:

“Cô gái này là ai vậy? Nhìn rất xinh xắn, kiểu lai Tây. Nhưng nhìn giống một người.”

“À... à... Giới thiệu với anh, đây là bạn thân của em, tên là Hướng Dương. Học cùng ngành y đa khoa.”

Hương Dương cười trừ một cách gượng gạo, có chút lúng túng, cất giọng dịu nhẹ đáp:

“Chào anh, rất vui được làm quen với tiền bối, hội trưởng hội học viên.”

“Woa, trông cô gái giống tên Dương mỹ thụ, ẻo lả kia thế nhỉ... Nhưng mà công nhận xinh thật đấy.”

Kelvin từ đầu chen vào đáp, ánh mắt nhìn Hương Dương một cách chăm chăm.

Nghe Kelvin nói vậy, Hoàng mới sực nhận ra, công nhận nhìn cô gái tên Hương Dương có nét rất giống với cậu nhóc Dương Dương kia, bạn trai của Thiên Kim.

Hương Dương cười “hihi” đáp: “Chắc người giống người thôi.”

“Phải công nhận lúc đầu nhìn em rất giống tiểu quỷ Dương Dương, cậu ta cũng thấp bé nhẹ cân, lai Tây giống em vậy. Hai em đúng là đôi bạn thân rất xinh đẹp đấy.”

Hoàng vừa cười vừa nói. Anh thật sự bị cả hai cô gái này thu hút mắt rồi, đặc biệt là Thiên Kim, cô gái vô tư luôn xuất hiện mỗi khi anh có tâm trạng. Anh vô tình bắt gặp ánh mắt của Thuần Nhi đang đứng cách anh một đoạn khá gần, nhìn anh với ánh mắt khó chịu của sự bức tức.

Thuần Nhi lườm mắt rồi bỏ đi chỗ khác. Anh cũng chẳng bận tâm gì, thật sự anh càng ngày càng cảm thấy giữa anh và cô ấy đang dần xa cách, anh cũng hay bắt gặp cô ấy đi gặp Gia Anh, anh nhắn tin gọi điện cô cũng chẳng trả lời.

“Thôi mấy anh nói chuyện với nhau đi, em với bạn em đi tới kia một lát.”

Nói rồi Thiên Kim vẫy tay tạm biệt Hoàng rồi cùng Hương Dương quay người bước đi.

“Ê Hoàng, công nhận hai đứa xinh thật chứ. Nhưng nhìn cô gái kia kiểu gì tôi cũng thấy giống tên Dương Dương ẻo lả kia... Có khi nào nó có anh em song sinh không vậy?”

Kelvin thắc mắc đáp, ánh mắt chăm chăm nhìn bóng dáng cô gái đó.

“Tôi cũng giống cậu, nhìn cô gái Hương Dương đó, rất giống tiểu Dương Dương. Nhưng kiểu gì thì tôi vẫn thấy hai người xinh đẹp kiểu lạ, khác biệt so với nhiều cô gái ở đây.”

Mọi người cứ thế hòa theo nhịp nhàng vang lên, bắt cặp cho mình, cùng nhau nói chuyện.

“Này, Thiên Kim ơi, liệu Gia Anh có tới không?”

Hương Dương lo lắng hỏi, tay cầm ly nước cam ép uống vài ngụm. Thật tình là cô không biết Gia Anh có tới tham gia hay không nữa, do cô cũng biết anh là một người hướng nội, không thích những nơi ồn ào như thế này. Nhưng kiểu gì hôm nay cô quyết tâm nói cho anh biết sự thật này.

Thiên Kim lên tiếng đáp: “Đợi thêm tí nữa đi, chắc anh ấy sẽ tới đây.”

Vừa nhắc tới thì đúng lúc Gia Anh xuất hiện trong sự ngỡ ngàng của nhiều nữ sinh lẫn nam sinh ở đây. Hương Dương với Thiên Kim như đứng hình khi nhìn thấy anh.

“Gia Anh như thiết kế đồ họa vậy, đẹp không thể tả, thật sự đây là đích thực soái ca sơ mi đen mà, Hương Dương à. Anh Hoàng đã đẹp trai rồi, còn Gia Anh không có từ nào để diễn tả nữa.”

Thiên Kim thốt lên, với ánh mắt nhìn Gia Anh đang đi vào một cách mê mẩn. Hương Dương đứng trân trân nhìn, không tin người con trai kia là Gia Anh.

Gia Anh chỉ mặc đơn giản áo sơ mi đen cùng quần ống đứng màu đen nốt, chân mang đôi giày thể thao của nhãn hiệu Van đắt tiền. Tóc để mái layer bồng bênh lãng tử, khuôn mặt toát lên thần thái lạnh lùng vốn có, cái mũi cao anh tú.

“Trời ơi, Gia Anh đẹp trai quá đi mất. Không kém gì so với Nhật Hoàng đâu.”

“Tuy mặc đồ đơn giản nhưng lại có khí chất thần thái không thể đùa được.”

“Đẹp trai vậy, thảo nào chẳng bao giờ rớt khỏi top đầu hotboy của trường, mặc dù anh ấy là người ít hoạt động và tiếp xúc nhất.”

“Bla... Bla...”

Những lời bàn tán của mọi người, họ không ngớt lời dành những lời khen có cánh cho Gia Anh nhưng anh lại chẳng bận tâm đến làm gì. Thật ra thì ý định ban đầu của anh sẽ không tham gia, nhưng vì anh nhận được tin nhắn của Thiên Kim rằng “cô ấy sẽ xuất hiện và thổ lộ với anh trong đêm nay” nên anh cực chẳng đã mới tới, vì anh không thích nơi đông người và ồn ào.

“Hương Dương, cậu đứng yên đây. Đợi mình một lát! Cậu cứ làm theo những gì mình nói.”

Thiên Kim đáp với vẻ mặt nghiêm túc rồi đi tới chỗ Gia Anh đang đứng kia.

“Chưa có gì mà sao mình thấy hồi hộp thế này, phải kiếm chỗ nào đó ngồi để lấy lại bình tĩnh thôi, chứ lát nữa đối diện với anh ấy chắc mình rớt tim ra ngoài mất.” Hương Dương thầm nói, tay đặt lên ngực hít một hơi thật sâu, đi tới cái ghế gỗ gần đó ngồi. Ánh mắt khẽ liếc nhìn về phía Gia Anh một cách đăm đăm, thì anh quay qua nhìn cô, cô vội quay đi nhìn chỗ khác vì ngại.

“Tiền bối, anh cũng nhìn thấy cô ấy rồi phải không. Cô ấy có chuyện muốn nói với anh. Anh ra phía sau trường đợi đi, em sẽ dẫn cô ấy ra đó gặp anh.”

Thiên Kim đáp với giọng đều đều.

Gia Anh gật đầu “Ừm” một tiếng, rồi dứt tay vào túi quần thản nhiên bước đi.

“Gia Anh đi đâu thế nhỉ?” Thuần Nhi nhú mào rồi quyết định đi theo anh.

Thiên Kim mỉm cười đi tới lời Hướng Dương đứng dậy bảo: “Mau đi thôi, mình bảo anh ấy ra sau trường rồi. Giờ cậu đến đó mà nói hết những gì trong lòng cho anh ấy nghe đi. Nhanh lên, kéo mọi người phát hiện ra thì mệt lắm.”

“Ồ ờ!”

Hướng Dương gật đầu đáp rồi cùng Thiên Kim rời khỏi bữa tiệc.

...

Sau trường.

Gia Anh đứng một mình đợi chờ một người đã theo đuổi anh năm cấp ba cho tới khi vào ngôi trường này học, anh thật sự muốn biết con người thật của cô ấy.

Bất ngờ, Thuần Nhi từ đâu xuất hiện, chạy tới vòng tay ôm lấy anh, khiến anh có chút bất ngờ không kịp phản ứng gì.

Đúng lúc Hướng Dương với Thiên Kim tới thì bắt gặp cảnh hai người họ đang ôm nhau. Đôi đồng tử của cả hai đều giãn rộng đầy ngạc nhiên. Tim cô như nhói lên một giây tức thời vậy.

“Hơ, Thuần Nhi thật quá đáng hết chỗ nói mà...”

Thiên Kim tức muốn sôi cả máu định xông tới thì Hướng Dương cản lại.

“Thiên Kim, đừng như thế, chúng ta nên đi thì hơn.”

Hướng Dương vội lời Thiên Kim đi chỗ khác. Tình cờ gặp Nhật Hoàng cũng đang đứng nhìn hai người họ, anh gượng cười cay đắng rồi quay lưng đi.

Gia Anh đưa tay buông Thuần Nhi ra khỏi, trầm giọng đáp:

“Cô lại cãi nhau với Nhật Hoàng sao?”

“Đừng nhắc đến anh ta nữa. Gia Anh, chúng ta làm lành đi. Em muốn quay lại với anh.”

Thuần Nhi nhẹ giọng đáp, ánh mắt nhìn Gia Anh chứa đựng những cung bậc cảm xúc.

Vẻ mặt Gia Anh vô cùng lạnh lùng chẳng thể hiện cảm xúc gì, ánh mắt nghiêm túc nhìn Thuần Nhi cất giọng đáp: “Nhưng tôi không thể quay lại với cô. Nói thật cho cô biết, tôi đã có người yêu rồi.”

“Là ai chứ? Em có quen không? Hai người bắt đầu từ bao giờ?”

Thuần Nhi tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt không khỏi thắc mắc.

“Cô nghĩ là tôi sẽ nói cho cô biết sao? Giữa chúng ta không còn là gì của nhau nữa, nên cô đừng có xuất hiện gần tôi mà hãy quan tâm tới bạn trai của cô thì hơn.”

Nói rồi, Gia Anh quay người bước đi một cách lạnh nhạt khiến Thuần Nhi hụt hẫng. Bước chân của anh trở nên gấp gáp vì vừa rồi anh đã nhìn thấy cô ấy xuất hiện sau đó bỏ đi.

...

37. Chương 37: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: “em Thích Anh Lâu Vậy Sao?”

Hương Dương lững thững bước về phòng 102, kí túc xá nam với vẻ mặt buồn rười rượi. Chưa kịp nói ra điều gì mà giờ lòng cô lại vô cùng rối bời, chẳng hiểu sao lại đau ở bên phía ngực trái thế này.

Cô ghen hòng sắp ứa ra cả nước mắt mà than van: “Chắc có lẽ mình không còn cơ hội nào để nói nữa rồi... Chắc anh ấy sẽ quay lại với Thuần Nhi thôi... Mà anh ấy có biết gì về mình đâu, mình chỉ là một đứa theo đuổi anh thôi mà... Thôi thì quay về bộ dạng con trai để ở bên cạnh anh hết học kì này rồi đi cho xong, khỏi nói gì hết. Coi như từ bỏ cho rồi.”

“Từ bỏ?”

Một giọng nói trầm đục cất lên khiến Hương Dương giật mình quay phắt người lại, đôi đồng tử giãn căng nhìn Gia Anh, khi anh bất ngờ trở về phòng. Cô đứng như chết sững không biết phản ứng sao.

“Cô là ai? Tại sao lại ở trong phòng của tôi? Hay cô chính là Dương Dương, cậu bạn cùng phòng rắc rối, chuyên gây phiền phức cho tôi?”

Gia Anh cất giọng đều đều với vẻ mặt lãnh khốc cùng ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng vào mặt cô, khiến cô có chút hoảng hốt và lo sợ.

Cô ấp a ấp úng đáp: “Em... em... Thật ra thì...”

“Ra khỏi đây, trước khi tôi báo lên hội đồng kỉ luật, rằng cô cải trang nam sinh trà trộn vào kí túc xá nam, quấy rối riêng tư của người khác.”

Gia Anh gằn giọng nói khiến Hướng Dương thoáng giật mình, tim thót lên như chệch đi một nhịp, vẻ mặt bàng hoàng khi nghe anh nói như vậy.

Cô cảm thấy như uất nghẹn ở cổ họng mà không thể thốt lên lời gì, đôi mắt đỏ hoe ứa động những giọt lệ bất giác tuôn rơi, cô cúi gầm mặt xuống, hai tay bấu chặt vào nhau.

“Em không được khóc!”

Gia Anh cất giọng đáp, khề tiến tới gần bên cô. Mỉm cười nhẹ tiếp lời: “Em đừng nghĩ giả nam sinh là qua được mắt anh. Anh biết tất cả đấy!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh với vẻ bất ngờ khi nghe anh nói vậy cũng như thái độ thay đổi đột ngột của anh, ban đầu lạnh lùng khiến cô lo giờ lại chuyển sang dịu dàng ôn nhu, cô đứng ngơ ra như trời trồng nhìn anh.

Anh đưa hai tay lên áp vào hai bờ má trắng hồng của cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, rồi nhìn cô đáp:

“Em thích anh lâu như vậy sao?”

Phải mất vài giây sau Hướng Dương mới định thần được chuyện gì đang xảy ra. Nghe anh hỏi vậy, cô gật đầu đáp với vẻ mặt ngượng ngùng.

“Đồ ngốc!” Gia Anh trầm giọng đáp rồi nắm lấy tay cô đi tới giường ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô đáp: “Em là Hướng Dương phải không? Thật ra, thì ngay từ đầu gặp em với bộ dạng nam sinh, anh đã biết em là con gái, sau lần ngã đó. Ngốc à!”

“Anh biết rồi sao?”

Hướng Dương thốt lên đầy ngạc nhiên khi anh đã biết cô là con gái trước đó, khi lần đầu nhập vào trường.

“Em yên tâm, anh sẽ không nói cho ai biết đâu!”

Gia Anh mỉm cười đáp, đưa tay xoa lấy đầu cô. Thật sự thì cô gái này ngốc thật sự, chỉ vì theo đuổi anh và muốn thấy anh bơi lội mà phải giả nam vào đây để tiếp cận anh, thật hết ngố nói.

“Vậy tại sao anh không nói gì cả? Cũng không nói gì với ai?” Hướng Dương thắc mắc đáp.

“Ban đầu, anh cứ nghĩ thời dài kéo dài, em sẽ không ở diễn mãi được, ai ngờ em lại có thể trà trộn trong đám nam sinh lâu như vậy? Lúc đầu, anh không biết em định giả trò gì, sau đó thấy cậu cố gắng nên cũng không nỡ vạch trần em. Sau khi nghe những gì Thiên Kim nói về em, anh thật sự muốn biết được con người thật của em.”

Hướng Dương chợt cảm thấy xấu hổ khi nghe những gì anh nói, cô ấp úng đáp:

“Trong em buồn cười lắm nhỉ? Khi giả nam sinh trước mặt anh.”

Gia Anh buông giọng đùa: “Em diễn thật sự buồn cười lắm đấy!”

“Dù sao không bị đuổi đi là may rồi! Xin lỗi anh nhé, em không cố ý giấu anh, em chỉ muốn ở bên anh thôi, không có ác ý gì cả.”

“Đôi khi không biết em ngốc hay là thiên tài, lại dám làm giả hồ sơ để nhập học.”

“Nếu không làm vậy, thì làm sao tiếp cận anh được. Gia Anh, em đảm bảo, em không có mục đích gì khác, em chỉ đơn giản là ngưỡng mộ anh, muốn thấy anh bơi lội thôi. Mà này, phải làm thế nào đây?... Chúng ta vẫn ở chung phòng chứ?”

Nghe Hướng Dương nói vậy, chợt cả hai rơi vào trạng thái ngại ngùng không biết phản ứng sao, tình thế bây giờ trong phòng, một nam một nữ ở chung có đôi chút bất tiện. Thà coi như không biết gì thì sẽ thoải mái hơn, còn giờ thì biết rồi khiến cả hai rơi vào tình thế khó xử.

“Thế này đi, ngày mai em hãy đi đăng kí túc xá nữ với thân phận thật, đổi luôn cả hồ sơ. Có như vậy, em sẽ không phải giả nam đi học nữa. Và lần này, anh sẽ không để em theo đuổi anh nữa, mà người đó là anh.”

Gia Anh đáp với giọng đều đều, nhìn cô với ánh mắt mang ý cười, khẽ nắm lấy tay cô. Có lẽ cô gái nhỏ này anh nên giữ chặt lấy, không được đánh mất.

“Tách... tách...”

Bất ngờ có tiếng chụp hình từ đâu đó xuất phát từ điện thoại ở trước cửa phòng, do Gia Anh không đóng

cửa lại, anh vội ôm lấy Hương Dương quay người lại, cô nép vào người anh. Anh vội đứng dậy đi ra ngoài để xem là ai nhưng không thấy ai cả, vội đóng cửa lại.

“Kiểu gì ngay mai cũng đăng đầy trên trang trường cho coi...”

Hương Dương nhăn mày đáp.

“Cũng tốt thôi!” Gia Anh thản nhiên đáp.

...

Sau khi đưa Hương Dương về phòng, Thiên Kim cũng nán lại bữa tiệc thêm một lúc thì vô tình nhìn thấy Nhật Hoàng đang ngồi uống rượu một mình, ở một góc khuất phía sau cánh gà ít người qua lại. Cô nhẹ bước đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Vừa rồi cô cũng tình cờ gặp anh, cô biết anh đã nhìn thấy Thuần Nhi ôm Gia Anh ở phía sau trường.

Thấy anh buồn vì người con gái khác làm cô cũng buồn theo, bởi cô không muốn thấy anh buồn mà cô chỉ muốn thấy anh cười và được hạnh phúc với tình yêu của mình, mặc dù cô cũng muốn có được vị trí trong lòng anh.

“Nhìn mặt tiền bối như đưa đám vậy. Em không biết anh có chuyện gì hay ai làm cho anh buồn, nhưng anh phải cười lên, quên hết đi. Cứ coi như hôm nay là một ngày tẻ nhạt thì ngày mai lại là một ngày mới, bắt đầu lại từ đầu.”

Hoàng nghiêng đầu sang nhìn Thiên Kim chợt cười hời hợt khi nghe cô nói vậy, nhưng cũng cảm thấy thoải mái mỗi khi được nghe cô nói chuyện. Anh cất giọng đáp:

“Chắc có lẽ anh nên buông tay cô ấy thôi, cho dù cô ấy thuộc về anh nhưng trái tim hướng về người con trai khác thì không nên giữ làm gì.”

Thiên Kim mỉm cười đáp: “Tình yêu có thể đến rồi đi mà, quan trọng ở đây là... anh phải yêu đúng người đúng thời điểm...”

“Công nhân mỗi lần nói chuyện với em, anh cảm thấy dễ chịu thật... anh thấy chúng ta nói chuyện rất hợp nhau...”

Thiên Kim không đáp gì chỉ cười “hihi” có chút ngượng ngùng. Bất giác không hiểu vì điều gì, Hoàng đưa tay lên vén nhẹ vài lọn tóc là phà trước mặt cô qua một bên, khiến cô như thân người nhìn anh khi thấy hành động của anh như vậy.

Như một luồng gió nhẹ nhàng, anh tiến tới trao cho cô một nụ hôn ở môi. Trong khoảng lặng đó, chỉ có hai người tạo cho mình thế giới chỉ có riêng đôi ta.

...

Sáng hôm sau.

“Ê, Hướng Dương, sao cậu mặc lại đồng phục tớ đưa hôm trước cho cậu thế này? Mà Gia Anh đã nói gì với cậu tối qua vậy? Mau nói cho tớ nghe đi. Thật sự tớ rất ngạc nhiên và bất ngờ khi nghe cậu gọi điện tối qua đấy.”

Thiên Kim háo hức nói, ánh mắt nhìn Hướng Dương một cách chăm chăm tò mò chờ đợi những gì mà Hướng Dương sắp nói.

Hướng Dương cảm râm: “Này cậu vui lên cái nỗi gì, tớ đang ngượng chết đi được, cậu lại hào hứng như thế.”

“Tớ xin cậu, mau nói đi, tò mò có thể giết chết Thiên Kim này đấy.”

Thiên Kim làm quá lên, thật sự cô nàng đang rất muốn biết diễn biến, phản ứng tối qua của Gia Anh như thế nào khi biết con nhỏ bạn của mình là con gái. Thật ra cô không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra như vậy, khi tối qua chính mắt cô thấy anh và Thuần Nhi đang ôm nhau.

Hướng Dương đánh nhẹ vào cánh tay thiên Kim một cái, chợt bật cười khi nghe cô ấy nói như vậy.

“Gia Anh chỉ nói, thấy tớ không có ác ý gì nên không nhấn tâm vạch trần tớ. Ban đầu anh ấy làm mặt căng lắm, lúc nó khiến tim mình như muốn rút ra ngoài, nhưng rồi sau đó lại trầm thấp ôn như nói là ”em thích anh lâu vậy sao?” thế đấy. À anh ấy còn nói, sẽ không để tớ theo đuổi anh ấy nữa, mà ngược lại chính là anh ấy.”

“Ôi được ở cùng phòng, chắc tối qua lãng mạn biết bao. Trời ơi tớ vui thay cho cậu đấy, Hướng Dương à. Giờ thì hãy tranh thủ thời gian ăn cùng với hoàng tử một bữa nào, đi thôi. Mình đã hẹn tiền bối Nhật Hoàng và Gia Anh rồi.”

Nói rồi, Thiên Kim đứng dậy kéo tay Hướng Dương nhanh chóng đi tới căn tin trường.

Tại căn tin trường.

Hướng Dương cùng với Thiên kim vừa bước vào bên trong, bao nhiêu lời nói xì xào bàn tán xôn nổi vang lên.

“Ê, biết tin gì chưa? Trên trang group trường trường sáng nay nè, có đăng tấm hình của hội trưởng hội học viên, Nhật Hoàng có bạn gái mới là Thiên Kim, đá hoa khôi Thuần Nhi đi khi bắt gặp Thuần Nhi ôm Gia Anh ở sau trường.”

“Nhưng lại có tấm hình Gia Anh ở trong phòng của mình cùng với một cô gái khác. Đó hình như là hai con nhỏ năm nhất kia kìa...”

“Vậy là Gia Anh đã có bạn gái rồi, Nhật Hoàng cũng vậy. Bị hai con nhỏ kia hốt nhanh thật đấy... vậy thì hoa khôi Thuần Nhi là người trắng tay à...”

“Bla... Bla...”

Về mặt cả hai đều ngỡ ngàng không biết gì, mà đi tới chỗ Nhật Hoàng và Gia Anh đang ngồi ở cái bàn đằng kia, gần cửa sổ mà đi tới.

“Cô gái này, chẳng phải là cô gái đi cùng em tối qua sao Thiên Kim. Có phải là Hường Dương không?”

Nhật Hoàng ngạc nhiên lên tiếng, khi nhìn thấy sự xuất hiện của Hường Dương ở đây với thân phận là con gái.

Hường Dương mỉm cười gượng gạo đáp: “Dạ vâng, là em!”

Cả hai ngồi xuống ghế đối diện với hai chàng trai nổi bật nhất trường, khiến bao nhiêu ánh mắt xung quanh phải ganh tị. Thuần Nhi bước vào nhìn thấy bọn họ ngồi cùng nhau như, cảm thấy vô cùng bức tức nhưng không thể làm gì được. Cô nhìn chú mục vào cô gái mà Gia Anh đang nhìn mỉm cười rất tình cảm, còn Nhật Hoàng thì cũng nói chuyện rất vui vẻ với cô gái kia. Cuối cùng thì cả hai người con trai, cô đều không có được ai cả.

“Mà sao em không đi cùng với bạn trai tiểu Dương Dương của em nữa à, Thiên Kim? Hay vì vụ tối qua nên cậu ta hiểu lầm em, có cần anh phải đi giải thích cho cậu ta không?”

Nhật Hoàng lên tiếng đáp, khi thấy Thiên Kim không đi cùng với Dương Dương. Anh cảm thấy có chút áy náy khi đã có hành động đi quá giới hạn tối qua.

Nghe anh nói vậy, Thiên Kim quơ tay lắc đầu đáp nhanh: “Không cần đâu tiền bối... Thật ra thì em không có bạn trai nào tên Dương Dương cả... Nói thật với anh Dương Dương chính là con nhỏ bạn thân của em đang ngồi trước mặt anh đây, Hường Dương.”

“Gi? Dương Dương là Hường Dương sao?”

Nhật Hoàng thốt lên đầy bất ngờ khi biết được sự thật này. Thảo nào ban đầu anh tiếp xúc với cậu nhóc

tiểu Dương Dương cảm thấy ngờ ngợ khi trông cậu ta giống con gái hơn con trai, luôn bị mọi người trêu ghẹo và gọi là đồ tiểu mỹ thụ.

Hướng Dương ái ngại khi che giấu thân phận của mình mà giả nam sinh trà trộn vào kí túc nam, cô cúi đầu ái ngại đáp:

“Xin lỗi tiền bối, thật ra em có lý do mới làm vậy, cực chẳng đã mới cải trang nam sinh thôi. Mong tiền bối đừng tiết lộ chuyện này cho ai biết, nếu không em sẽ mất mặt lắm, đã vậy sẽ bị kỉ luật nữa.”

“Nhật Hoàng, tôi mong cậu đừng nói chuyện này cho ai biết, cứ coi như chưa biết gì đi. Vì tôi nên cô ấy mới làm như vậy thôi.”

Gia Anh trầm giọng đáp, nói đỡ cho Hướng Dương. Bởi dù sao thì Nhật Hoàng cũng là hội trưởng hội học viên, là con trai của hiệu trưởng trường này, cậu ấy sẽ hiểu mà không làm khó Hướng Dương.

Nhật Hoàng chợt cười, nhìn hai người họ cất giọng đáp:

“Cô ấy vì cậu mà cải trang thành nam sinh, tôi thật không ngờ lại có cô gái liều lĩnh như vậy đấy. Hai người yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu. Còn nữa việc này cũng không to tát gì, có thể giải quyết được.”

“Cám ơn tiền bối.” Hướng Dương đáp với giọng chân thành.

38. Chương 38: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

“Thôi đừng bàn tới chuyện đó nữa. Chúng ta ăn sáng thôi!”

Thiên Kim cất giọng đáp, trên môi nở nụ cười thật vui.

“Vậy thì để anh với Gia Anh tới mua đồ ăn sáng cho hai cô gái xinh đẹp này. Đi thôi Gia Anh.”

Nhật Hoàng đứng lên nhìn hai cô gái đáp rồi cùng Gia Anh đi tới quầy đồ ăn.

“Đúng là ga lăng quá đi mất thôi.”

Thiên Kim réo lên khi được một trong hai chàng trai đứng đầu của trường thể hiện hành động quan tâm. Hướng Dương ngồi mỉm cười tủm tỉm một mình, vẫn còn thấy hơi ngượng không được tự nhiên và thoải mái lắm vì chưa quen, cô vẫn không tin những gì đang diễn ra nữa. Cuối cùng thì Gia Anh và cô cũng hẹn hò với nhau, vậy là cô dành thanh xuân cả năm cấp ba chỉ để chờ đợi và theo đuổi anh cũng được đền đáp.

“Cậu với Thuần Nhi đường ai nấy đi rồi sao?”

Gia Anh thắc mắc hỏi, khi sáng nay anh có đọc tin tức trên trường, biết được Hoàng và Thuần Nhi đã chia tay, sau bữa tiệc tối qua khi Hoàng qua lại quá mức thân thiết với Thiên Kim.

Nghe Gia Anh hỏi vậy, Hoàng chỉ gượng cười cay đắng đáp:

“Đúng vậy! Thật ra thì tôi với cô ấy thật sự không hiểu nhau và cũng không thể thấu cảm được. Cô ấy có vẻ rất muốn quay lại với cậu đấy, nhưng e là không được rồi, bởi giờ bên cạnh cậu còn có ”mặt trời” mới xuất hiện kia mà.”

Gia Anh im lặng không nói gì, chỉ cười nhẹ trong một giây tích tắc rồi biến mất ngay sau đó, khuôn mặt lúc nào cũng mang thần thái lạnh lùng vốn có.

“Nghe nói cậu đã đăng kí tham gia thể vận hội. Nhưng lúc trước tôi nghe bác sĩ Lưu nói, cậu bị chấn thương khớp vai không thể bơi lại được mà? Sao giờ cậu lại...”

“Chỉ là vì cô ấy muốn tận mắt nhìn thấy tôi trên đường bơi, nên tôi mới quyết định như vậy. Dẫu biết thành tích sẽ chẳng còn được như trước.”

Gia Anh trầm giọng trả lời với ánh mắt chứa đựng một cảm xúc gì đó khó tả.

“Có người con gái ủng hộ cậu như vậy nên trân trọng hơn.” Hoàng cất giọng đáp.

“Đồ ăn của hai cậu đây!” Phục vụ đáp.

Gia Anh và Nhật Hoàng bưng khay đồ ăn tới bàn. Gia Anh bưng tô phở gà không hành để trước mặt Hướng Dương, làm cô hơi ngạc nhiên mà thốt lên:

“Sao anh biết em không ăn hành vậy?”

“Chẳng phải lần trước đi ăn phở, em mặt nhăn mày nhíu khi tô phở của mình có hành mà gạt bỏ ra hết.”

Gia Anh lên giọng đáp với vẻ mặt tuy lạnh nhưng lại ôn nhu. Điều đó khiến Thiên Kim ngưỡng mộ mà lên tiếng đáp:

“Công nhận tiền bối Gia Anh tinh tế thật đấy!”

Hướng Dương nở nụ cười tỏa nắng có chút thẹn thùng, quả thật Gia Anh đúng là con người của sự tinh tế,

nói ít làm nhiều.

Thế là cả bốn con người đều tập trung vào sự nghiệp ăn uống của mình, họ cũng trở thành tâm điểm bàn tán sôi nổi trong chốn căn tin náo nhiệt.

“Này, dạo này buồn quá, từ ngày đến đây học, em chưa đi xem phim bao giờ. Hay là, Hướng Dương, Gia Anh, hai người đi xem cùng tôi nhé.”

Thiên Kim vừa cười vừa nói, ánh mắt nhìn cả hai người trong chờ cái gật đầu. Cái này thật ra cô đang tạo cơ hội cho cả hai gần gũi nhau hơn thôi.

“Thôi, cậu có thể mở laptop coi cũng được mà, thoải mái hơn nhiều.”

Hướng Dương đáp một cách thẳng thừng, chẳng hiểu ý của Thiên Kim gì cả, làm cô xịu mặt xuống, mất hết cả hứng. Cô cảm râm:

“Hiệu ứng hình ảnh, âm thanh khác nhau mà!”

“Thiên Kim, Hướng Dương không đi thì anh đi cùng em, được chứ?” Hoàng cất giọng đáp.

“Cái này, để em nghĩ đã... Vì trước giờ em nghĩ, em chỉ đi xem phim với hai loại người. Một là bạn gái thân, hai là bạn trai. Xin hỏi, tiền bối là loại nào ạ?”

Thiên Kim đáp giọng đều đều, mỉm cười nhìn Nhật Hoàng.

Ánh mắt anh nhìn cô chứa ý cười rồi đáp: “VẬY em nghĩ loại hai thì sao?”

Thiên Kim cúi mặt ngại ngùng, nở nụ cười e thẹn như hoa mắc cỡ vậy khi nghe Hoàng nói.

Gia Anh đứng dậy nắm lấy tay Hướng Dương đáp:

“Có lẽ chúng ta không nên ở đây thì tốt hơn, để cho hai người họ nói chuyện với nhau.”

Hướng Dương cũng đồng tình vì ở đây giống như hai người là vô hình, làm nền cho thế giới chỉ có đôi ta của hai người họ tổ tình với nhau.

“Thôi mà, hai người ngồi xuống ăn đi. Tối nay cùng nhau đi xem phim nhé.”

Thiên Kim cười đáp, nín kéo cả hai người lại. Và thế cứ như vậy họ cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ.

...

Sau một ngày học mệt mỏi trên lớp, Hướng Dương vui vẻ đi về khu kí túc xá thì bị Thuần Nhi không biết từ đâu xuất hiện, đi tới chặn đường cô lại. Cô cười băng quơ chào cho có lệ:

“Chị Thuần Nhi!”

“Thì ra là cậu Dương Dương... à không nói đúng hơn là Hướng Dương mới phải, không lẽ cô cải trang nam sinh trà trộn vào kí túc xá nam sao? Đừng nói với tôi là cô tiếp cận Gia Anh đấy.”

Thuần Nhi gằn giọng nói lớn, khi bất ngờ nhìn thấy bộ dạng thật của Hướng Dương, cô bạn gái tin đồn của Gia Anh. Vậy mà cô cứ ngỡ, đó là cậu bạn cùng phòng với anh ấy, không ngờ lại là con gái.

“Tôi... tôi... chỉ là tôi muốn được thấy anh ấy bơi lội thôi nên tôi mới...”

“Mới giả nam sinh để tiếp cận Gia Anh, rồi bây giờ cô đã trở thành bạn gái của anh ấy. Sau đó con bạn thân của cô cướp mất Nhật Hoàng, Gia Anh là người hy vọng của tôi có thể dựa dẫm thì cô lại cướp anh ấy đi mất.”

Thuần Nhi cắt ngang lời nói của Hướng Dương, với vẻ mặt hiện rõ sự bức tức. Điều đó khiến Hướng Dương cảm thấy có chút lúng túng và hơi rối trí không biết giải thích sao.

“Đi theo tôi tới phòng hiệu trưởng, để xem cô giải thích sao về chuyện này... Kiểu gì tin tức này cũng loan ra khắp trường, khi đó để xem cô còn mặt mũi nào ở PECO nữa.”

Thuần Nhi lôi Hướng Dương đi làm cô chẳng kịp phản ứng gì cả.

“Bỏ tay cô ấy ra mau!”

“Gia Anh!”

Hướng Dương thốt lên khi thấy sự xuất hiện của Gia Anh. Anh đi tới kéo cô lại về phía mình làm Thuần Nhi có chút ngạc nhiên nhìn anh, vẻ mặt anh vô cùng lạnh lùng,

“Gia Anh, có phải anh biết cô ta giả nam sinh ở bên cạnh anh để tiếp cận anh rồi không?”

Thuần Nhi thắc mắc đáp rồi trừng mắt nhìn anh tiếp lời: “Rồi hai người ở chung một phòng, một nam một

nữ như vậy?”

Gia Anh nhìn Thuần Nhi với ánh mắt sắc lạnh, nghiêm túc đáp:

“Thuần Nhi, giờ cô có lời cô ấy tới phòng hiệu trưởng để truy cứu chuyện này cũng vô ích thôi. Cô chẳng có bằng chứng gì để tố cáo cô ấy cả.”

“Anh biết cô ta giả nam sinh, vậy mà không vạch trần cô ta, còn giấu giếm giúp cô ta nữa, thật là hoang đường.”

Thuần Nhi gằn giọng đáp, nhúu mày khó chịu nhìn anh.

“Tôi có lý do của mình!” Gia Anh đáp nhanh.

“Là lý do gì khiến anh hoang đường như vậy? Dù sao thì mạo danh cũng là việc sai trái.”

Gia Anh buông tay Hướng Dương ra, tiến lại gần Thuần Nhi, mặt giáp mặt nhưng không nhìn cô mà nhìn về hướng phía trước, cất giọng trầm đục:

“Nếu cô nói chuyện này ra, để cô ấy rời khỏi PECO, thì tôi sẽ không bao giờ bơi lội nữa.”

“Gia Anh, anh muốn từ bỏ tương lai của mình vì Hướng Dương hay là đang đe dọa em?”

Gia Anh chợt nhếch môi cười nhạt, quay sang nhìn Thuần Nhi với ánh mắt chán ghét đáp:

“Nếu không phải Hướng Dương thì tôi đã không quay lại bơi lội. Giờ tôi đã trở lại đường bơi, với mục đích chỉ là để cô ấy nhìn thấy tôi bơi. Cô ấy không như cô, chỉ quan tâm tới thành tích và sự nổi tiếng của tôi, cô ấy mong muốn được nhìn thấy tôi bơi chứ không quan tâm tới tôi về đích hạng mấy hay sự hào nhoáng của tôi. Không phải giành được giải nhất là có tất cả. Tương lai của tôi sau này sẽ có cô ấy, chứ không phải là từ bỏ như cô nói.”

Gia Anh nói ra những lời thật lòng mà anh cảm nhận được những gì mà Hướng Dương dành cho anh, cho Thuần Nhi nghe. Anh cong môi cười nhẹ rồi tắt lịm đi tiếp lời:

“Tôi biết cô nghe sẽ không hiểu, vì đó không phải là phong cách của cô... Nhưng tôi nói để cô biết, nếu Hướng Dương rời khỏi PECO, thì tôi cũng sẽ rời đi cùng cô ấy. Thiếu gì trường đào tạo y tốt và cũng không thiếu những đội thể thao để cho tôi tham gia.”

“Anh chấp nhận vứt bỏ tất cả chỉ vì con nhỏ này thôi sao?” Thuần Nhi gằn giọng nói.

“Tôi đâu chấp nhận vứt bỏ vì cô ấy, tôi vẫn bơi lội, vẫn học y. Chẳng qua trên con đường tôi đi có thêm cô ấy mà thôi. Nếu cô ấy ở PECO là một sai lầm, thì tôi sẽ cùng cô ấy gánh sai lầm đó.”

Nói rồi, Gia Anh quay người bước tới chỗ Hướng Dương, nắm lấy tay cô ấy bước đi với vẻ mặt lạnh lùng.

“Gia Anh... anh thật sự thích cô ta sao?”

Anh dừng bước nhưng không quay lại nhìn Thuần Nhi, cất giọng đáp:

“Thích một người đâu cần có lý do!”

Dứt lời Gia Anh đưa Hướng Dương rời khỏi đây một mạch. Thuần Nhi chỉ biết đứng nhìn bóng dáng hai người họ đi xa dần mà cảm thấy hậm hực trong lòng. Đến cuối cùng thì cô không có được tình yêu của bất cứ ai.

...

Ở sau trường.

Hướng Dương ngồi ở ghế đá gần đó ngồi đợi Gia Anh đi đâu đó, vẻ mặt cứ thấp thỏm lo âu vì sợ Thuần Nhi sẽ đi moi móc, đào bới mấy tấm hình cô giả trai và hồ sơ giả để tố cáo cô, nhưng nhớ lại những gì mà Gia Anh nói cô cảm thấy yên lòng và mừng thầm, cô nhớ rõ nhớ câu anh nói: *“Tương lai của tôi sau này sẽ có cô ấy...”*.

Đang ngồi thẩn thờ, thì chợt cô giật mình khi có gì đó lạnh lạnh áp vào bờ má mình, cô quay sang thì thấy ly trà sữa Bobapop trên tay Gia Anh.

Anh đem ống hút vào rồi đưa cho cô, anh đáp: “Anh nghĩ em sẽ thích!”

Hướng Dương đưa tay nhận lấy ly trà sữa, nở nụ cười thích thú nhẹ giọng đáp:

“Cám ơn anh, em thích uống trà sữa lắm đấy. Em thật sự rất thích hành động áp trà sữa vào má như vậy... hihi...”

Cô ngậm ống hút uống ừng ực một cách ngon lành, cảm thấy vui khi được anh mua cho trà sữa, đúng ngay hương vị mật ong mà cô thích. Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Vừa rồi em thấy chị Thuần Nhi tức giận lắm đấy. Liệu chị ấy có...”

“Cho dù có vạch trần em, thì cô ta cũng chẳng được lợi gì đâu.”

Gia Anh đáp, cắt ngang lời nói của cô. Ánh mắt nhìn đâu đó xung quanh đây.

“Theo em thấy, hình như chị Thuần Nhi vẫn còn yêu anh.”

Hương Dương nhìn Gia Anh đáp.

Anh khẽ vụt ra tiếng thở dài, trầm giọng đáp:

“Không phải yêu anh, mà chỉ vì hào nhoáng của anh thôi. Giống việc cô ta quen Nhật Hoàng, cũng chỉ vì điều đó thôi. Cô ta chỉ muốn được rạng danh, nổi tiếng. Trong khi thứ anh muốn chỉ cần một người quan tâm, cổ vũ tinh thần và hiểu anh, chẳng hạn là em. Người như Nhật Hoàng thì chắc cũng giống anh thôi.”

Hương Dương không nói gì, chỉ mỉm cười rồi uống trà sữa mà cảm thấy trong lòng yên ắng đến lạ.

“Nếu anh đơn thuần chỉ bơi cho em xem thôi, không trở thành một ngôi sao thể thao mà chỉ muốn là một bác sĩ, như thế có phải kém chí tiến thủ không?”

Anh quay qua nhìn cô nhú mày hỏi.

Hương Dương cất giọng dịu nhẹ đáp: “Không, bác sĩ rất hợp với tính cách trầm tĩnh của anh mà cũng không mất đi sở thích bơi lội của anh.”

“Cám ơn đã ủng hộ anh!”

“Nhưng em có một điều kiện, khi nào trở thành bác sĩ, anh không được kiêu lời quá đâu đấy, chịu khó cười lên đi đừng có suốt ngày cứ mang lớp băng lạnh trên khuôn mặt.”

Nghe cô nói vậy anh đáp: “Nhưng đã là bác sĩ có bao giờ nói nhiều đâu. Vốn dĩ khuôn mặt này của anh sinh ra đã lạnh như vậy, cũng ít khi cười.”

“Vậy thì anh phải thay đổi dần đi!”

“Nam sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Em nói nhiều hơn anh, tới lúc đó nói thay anh cũng được.”

Cả hai nhìn nhau cười, rồi lại cùng nhau nhìn về con đường phía trước.

39. Chương 39: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi

Gia Anh nắm tay Hướng Dương, đưa cô về kí túc xá nữ khu phía Tây. Họ đi tới đâu đều gây chú ý và làm tâm điểm tới đó, nhưng chủ yếu họ chỉ dồn vào Gia Anh với những ánh nhìn mê mẩn bởi vẻ bề ngoài điển trai của mình.

Đây là lần đầu tiên anh bước chân đến đây nên gây sự chú ý là điều dễ hiểu. Bao nhiêu ánh mắt ganh tị lẫn không mấy thiện cảm dành cho Hướng Dương, bởi lẽ cô mới là học viên năm nhất mà đã “cướp” được Gia Anh, trong khi bọn họ đã học ở đây hai đến ba năm rồi mà không được, nhìn thôi đã khó chứ đừng nói đến chuyện đến gần. Vì anh cực ít khi xuất hiện ở chốn đông người, ngoài giờ lên lớp ra thì hầu hết ở trong phòng.

Hướng Dương cảm thấy khó chịu, chợt dừng bước đứng trước mặt Gia Anh làm anh cũng dừng lại đột ngột theo cô. Anh nhú mồm thắc mắc hỏi:

“Sao thế?”

Cô nhón chân lên, lấy mũ áo khoác đội lên đầu anh, rồi lấy cái khẩu trang y tế màu xám đưa cho rồi nhìn anh bảo:

“Anh đeo vào đi, che cái mặt anh lại!”

“Như vậy nhìn anh không khác gì Ninja cả, để cho anh thở nữa chứ?”

“Không được, những học viên đó mà nhìn thấy anh thì cho em ra rìa à? Từ đây đến kí túc xá còn cả đoạn nữa.”

Hướng Dương vừa nói vừa chỉnh chu quần áo cho anh với vẻ mặt nhăn lại bởi cái ánh nắng chói chang ban trưa chói vào. Anh đặt tay lên trán cô, cảm râm:

“Ra rìa cái gì? Chỉ cần họ biết em là bạn gái anh được rồi...”

Cô bực dọc, đưa tay đánh anh một cái: “Mà có cho anh mặc kiểu gì, lạc quẻ cũng chẳng dim được anh. Chán ghê chứ! Em không muốn người ta cứ nhìn anh đâu...”

Gia Anh chợt cảm thấy buồn cười, véo nhẹ má cô, cất giọng đùa đáp:

“Kệ họ. Mà sao em phải sợ? Lẽ ra em phải tự hào, hãnh diện khi có anh làm nền cho em chứ?”

“Anh dìm em thì có!”

“Được rồi chị hai của tôi ơi, tôi sẽ che lại được chưa. Mau đi thôi!”

Nói rồi, cả hai cùng nhau vui vẻ bước đi, không quan tâm những học viên đang nhìn hay soi mói gì.

“Hương Dương, tiền bối Gia Anh. May quá gặp hai người ở đây!”

Thiên Kim nói với giọng hốt hải, vẻ mặt vô cùng hốt hoảng với hơi thở gấp gáp. Vội mở điện thoại đưa cho hai người họ xem:

“Cả trường đang rộ cả lên về việc cậu giả nam trà trộn vào kí túc xá nam để tiếp cận Gia Anh đây... Họ còn moi mấy tấm hình lúc cậu giả nam để bôi nhọ, dè bĩu đây này... trong này còn nói, cậu bỏ tiền để làm hồ sơ giả với thân phận Dương Dương để nhập học đấy. Còn nữa, cậu ”

Hương Dương với Gia Anh cùng xem bức hình trong điện thoại chụp cô lúc giả nam được đăng lên trên trang trường, với lượt thích và chia sẻ tăng lên đến chóng mặt, trở thành chủ đề hot của trường.

“Bây giờ cả trường ai cũng biết mình giả nam hết rồi, làm sao đây? Chuyện này mà tới tai hiệu trưởng thì mình chỉ có nước bị đuổi học thôi.”

Hương Dương lo lắng nói, vẻ mặt bồn loạn khi biết được tin này. Chỉ vừa mới đây thôi, vậy mà tin tức loan nhanh thật.

“Chắc chắn là Thuần Nhi làm rồi, cô ta ganh tị nên moi móc thông tin. Cô ta làm vậy cũng chẳng được lợi ích gì đâu. Giờ phải lên phòng hiệu trưởng giải thích chuyện này đã.”

Gia Anh nói giọng đều đều, với vẻ mặt trầm tĩnh, nắm chặt lấy tay Hương Dương.

“Sao nào, giờ thì cô có thể lên phòng hiệu trưởng được rồi chứ?”

Thuần Nhi từ đâu đi lại, cất giọng đầy vẻ kên kiệu, hai tay vòng lại trước ngực với vẻ mặt đầy đắc ý. Chính cô là người đã dò la thông tin của Hương Dương và nhờ admin trên trang trường đăng lên. Cô muốn Hương Dương phải mất mặt, xấu hổ khi thông tin này bị lộ, bị hiệu trưởng gọi lên hội đồng kỉ luật để đình chỉ học tập. Suy cho cùng thì cô cũng chỉ muốn có được Gia Anh thôi.

“Để xem cô sẽ giải thích như thế nào trước hội đồng kỉ luật đây. Hay là nói, vì hâm mộ vận động viên bơi lội Gia Anh cả trường PECO từng đạt ba huy chương vàng của thể vận hội quốc gia, hay thành tích học tập y khoa nổi bật nên đã giả mạo nam sinh, cậy thế quyền lực gia đình để vào tiếp cận Gia Anh? Một trường PECO danh tiếng, không có chuyện để cho một học viên nào mắc lỗi cả.”

“Chị...” Hường Dương như cứng họng không biết nói gì khi nghe Thuần Nhi nói vậy.

Gia Anh nhếch môi cười nhạt, ánh mắt nhìn Thuần Nhi một cách khinh thường, cất tông giọng trầm bổng của mình đáp:

“Cô làm vậy được lợi gì chứ? Trong khi Hường Dương chẳng liên quan gì đến cô... Nói trắng ra, thì cô ganh tị với cô ấy thôi...”

Thuần Nhi chợt cười đáp lại: “Đương nhiên được lợi chứ? Em sẽ có thể quay lại với anh. Còn cô ta thì bị đuổi ra khỏi PECO.”

“Thật nực cười, cho dù cô có làm gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ quay lại với cô. Bởi chúng ta chỉ là quá khứ, và cái quá khứ đó đối với tôi mà nói, chẳng hề tồn tại nữa.”

Gia Anh đáp một cách thẳng thắn, với ánh mắt sắc lẹm nhìn Thuần Nhi.

Những gì anh nói như nhát dao vô tình đâm vào tim cô ta vậy, hai tay siết chặt lại, cương mặt lên nói:

“Dù sao em không có được anh, thì con nhỏ này cũng không được. Kiểu gì hôm nay nó cũng sẽ bị hội đồng kỉ luật bị đình chỉ học tập. Tối lúc đó hai người chẳng còn học chung được nữa.”

Thiên Kim đứng nghe mà cảm thấy bức xúc, nghe những gì từ một hoa khôi mang vẻ mặt thuần khiết như chị ta thấy thật nực cười. Hai tay cô chống hông, lên giọng đáp:

“Này bà chị, rốt cuộc thì chị cũng chỉ là muốn tống cổ Hường Dương ra khỏi cái trường này thôi chứ gì? Thật buồn cười, Gia Anh đã không yêu chị nữa thì thôi, còn chai mặt chia rẽ hai bọn họ/ Mà tôi nhớ, hai người chia tay rồi mà, chị còn là bạn gái của tiền bối Nhật Hoàng, một nam sinh điển hình số một của PECO. Nói thẳng ra, chị cũng chỉ vì cái ánh hào quang chói lọi và danh tiếng của hai vị tiền bối điển trai này thôi, chứ chị có yêu gì họ đâu. Chị chỉ muốn họ làm màu cho bản thân chị thôi, Gia Anh không mang lại được cho chị điều đó thì chị đi tìm người có thể mang lại sự nổi tiếng cho chị, là anh Hoàng. Nhưng cuối cùng thì anh ấy cũng chẳng thể nào chịu được cái tính quá yêu bản thân mình mà không nghĩ cho người khác đang nghĩ gì về chị, họ chỉ là ván cờ để chị lợi dụng mà thôi.”

“Cô...”

Thuần Nhi tức mình vung tay tát vào mặt Thiên Kim, vì nghe những lời mỉa mai của một đứa học viên năm nhất, nhưng kịp thời Hoàng chạy tới nắm chặt lấy cổ tay Thuần Nhi giữ lại. Anh gằn giọng đáp:

“Dừng lại đi, Thuần Nhi. Đủ rồi đấy!”

Anh hất tay Thuần Nhi ra khỏi một cách phũ phàng, với ánh nhìn lạnh nhạt.

“Thuần Nhi, chúng ta kết thúc ở đây đi. Anh với em không cùng quan điểm và chung chí hướng. Em muốn ánh hào quang và sự nổi tiếng thì nên đi tìm người khác, anh không thể cho em được điều đó. Anh nghĩ ngay từ đầu em đến với anh chỉ vì những thứ đó, chứ không phải anh. Còn nữa, khi bên anh, nhưng tâm trí em lại nghĩ đến người khác. Em nên suy nghĩ lại những gì mình đã làm đi.”

Nhật Hoàng nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn Thuần Nhi một cách nghiêm túc, đó là những gì mà anh muốn nói với cô ấy. Tất cả, thứ tình yêu anh dành cho cô chỉ từ một phía mà thôi và anh đã đặt làm chỗ rồi.

Anh đi tới chỗ Gia Anh và Hướng Dương, cất giọng đáp:

“Sẽ không có chuyện Hướng Dương bị đình chỉ học tập đâu, nên đừng lo lắng. Tôi đã nói chuyện này với ba tôi rồi... Ông ấy đã sớm biết chuyện này rồi, bởi ông là bạn bè thân thiết với ba của Hướng Dương. Chỉ vì con bé ngốc nghếch này hâm mộ cậu điên cuồng quá nên mới năn nỉ ba mình tới nói chuyện với ba tôi... Nên chuyện này sẽ không truy cứu. Mọi thông tin trên diễn đàn của trường sẽ được gỡ xuống ngay thôi...”

“Vậy thì tốt rồi... Cảm ơn tiền bối!”

Hướng Dương cất giọng chân thành, thở phào nhẹ nhõm.

Gia Anh quay sang nhìn Thuần Nhi, lên tiếng đáp với vẻ mặt lạnh lùng:

“Thuần Nhi, tôi chỉ muốn nói với cô một điều, có không giữ mắt đừng tìm.”

Nói rồi anh cùng với Hướng Dương quay người bước đi.

Nhật Hoàng cũng không muốn ở đây thêm làm gì nữa nắm tay Thiên Kim đi luôn. Để lại Thuần Nhi đứng một mình trong sự hậm hực và tức giận, đến cuối cùng cô mới kẻ thua cuộc, cả hai người con trai ưu tú nhất đều không có ai thuộc về mình.

...

Một thời gian sau.

Hướng Dương háo hức chạy xuống khỏi kí túc xá, ôm chầm lấy Gia Anh, nép vào người anh, ngược mặt lên nhìn anh nở một nụ cười tươi rói. Vừa nghe anh gọi, thế là cô đã tức tốc chạy ngay xuống dưới đây.

Gia Anh khẽ xoa đầu Hướng Dương, buông nhẹ cô ra, đưa cho cô một túi đựng mấy hộp dâu tây mà anh mới mua ở siêu thị, vì biết cô thích ăn nên anh mới mua.

“Dâu tây của em!”

“Anh mua cho em hả? Tối nay lại có dâu tây để ăn rồi!”

Hương Dương vui mừng réo lên, lấy trong hộp ra một quả cho vào cắn ăn một cách ngon lành, cô vừa ăn vừa cười tí mắt không thấy mặt trời đâu luôn.

“Dạo này anh bận lắm hay sao vậy? Em gọi điện không thấy anh trả lời, một tuần gặp anh đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay thấy anh gọi, em lật đật vội vàng chạy xuống đây đây. Mà anh học dữ lắm hay sao đến độ giờ phải đeo mắt kính luôn vậy? ”

Hương Dương nhẹ giọng nói, ánh mắt lo lắng nhìn Gia Anh, khi thấy anh có vẻ phờ phạc hẳn đi, nhưng không thể phủ nhận anh vẫn điển trai như ngày nào, đeo thêm gọng kính trong càng thư sinh.

“Anh đang làm luận văn, nên không có thời gian gặp em. Nhưng cũng sắp xong rồi. Anh chỉ qua đây với em một lát rồi về!”

Gia Anh đáp với giọng đều đều.

“Nếu bận, thì anh không cần qua đây đâu. Khi nào làm xong thì anh qua cũng được.”

Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm Hương Dương vào lòng, cô giống như một hạt dẻ nhỏ dễ dàng bỏ vào trong túi vậy. Anh cũng cảm thấy có lỗi khi dạo này anh dành toàn bộ thời gian vào làm luận văn với phòng thực hành phẫu thuật, mà không gọi điện hay nhắn tin gì cho cô. Anh sợ cô sẽ buồn, nhưng nhìn thấy cô cười và hiểu anh nên anh thấy cũng nhẹ lòng.

“Anh xin lỗi!” Gia Anh trầm giọng đáp.

“Sao anh phải xin lỗi, đó là việc ai cũng phải trải qua thôi. Nhớ ăn no, ngủ đủ giấc là được rồi, uống thêm thuốc bổ mắt vào.”

Thuần Nhi đứng trên cầu thang nhìn xuống, thấy hai người họ ôm nhau mà trong lòng rạo rực ngọn lửa cháy, chỉ muốn xuống dưới đó mà đẩy người con gái đang trong vòng tay của Gia Anh ra thôi.

...

Hôm khác.

Hương Dương tung tăng mang trà mang ly trà sữa vừa mới mua tới chỗ quảng trường mà Gia Anh hay tới đó để học, cô còn mua thêm cho anh bánh ngọt và một hộp sữa vì biết anh bận học sắp mất tối ngày, chắc

chưa ăn gì.

“Gia Anh!”

Vừa nhìn thấy anh đang cắm cúi tập trung vào máy tính rồi viết cái gì đó ra tập, cô vui vẻ đi tới nhưng anh lại đứng lên quay người đi đâu đó, làm cô không kịp gọi lại nên thôi.

Cô đi tới chỗ anh ngồi học, ngồi đó đợi anh. Trong lúc chờ cô khui ly trà sữa ra uống một cách ngon lành. Ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, toàn là chữ với mấy bức hình cấu trúc gen người, cô nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông điện thoại reo lên, cô đặt ly trà sữa xuống bên cạnh cái laptop rồi đứng dậy đi ra chỗ khác nói chuyện, vì cô sợ ảnh hưởng đến mọi người.

Thuần Nhi tình cờ nhìn thấy được, nảy sinh ý định thâm độc. Ánh mắt đầy thủ đoạn quan sát xung quanh, thấy mọi người không chú ý gì nhiều mà Hướng Dương đang đứng nghe điện thoại đằng kia, nên cô ta đi tới cầm lấy ly trà sữa đổ lên laptop của Gia Anh, làm cho sữa tràn ra, chảy loan xuống cái tập luận văn khiến nó thấm nước.

Sau đó cô nhanh chóng rời đi. Hướng Dương nghe điện thoại xong quay lại thì bàng hoàng khi nhìn thấy ly trà sữa của mình bị đổ ngay trên laptop của anh, khiến nó sập nguồn, cái sắp luận văn của anh coi như nhòa hết cả chữ ra.

Cô bắn loạn mà hốt hoảng cả lên: “Gì vậy, làm sao đây? Mình nhớ, mình đặt ly trà sữa rất cẩn thận mà, không thể nào nó tự đổ được...”

Vừa lúc Gia Anh quay trở lại thì nhìn thấy laptop của mình nguyên một màn hình đen thui, sắp luận văn của anh cất công làm mấy tháng nay bị ướt đến nhòe cả chữ ra. Ánh mắt anh hiện rõ sự tức giận không thể nào kìm chế được cảm xúc của mình. Về mặt anh vô cùng lạnh tanh đến đáng sợ.

Hướng Dương quơ tay cất giọng run run đáp:

“Em thật sự không biết gì cả. Em nhớ mỗi nãy, em đặt ly trà sữa rất cẩn thận rồi đi nghe điện thoại xong quay lại thì...”

“Dem mấy thứ này đi đi!”

Gia Anh cắt ngang lời nói của Hướng Dương, tuy nghe giọng không gắt gao hay quát tháo gì nhưng cô cũng đủ biết anh đang rất tức giận trong đấy.

“Thật sự thì em không có...”

“Anh bảo đi đi, không nghe sao? Đừng làm phiền anh!”

Anh lớn giọng khiến Hường Dương có chút giật mình, anh không nhìn cô mà quay nhìn vào cái đồng anh đã phải bỏ nhiều thời gian để làm, nhưng giờ thì nó lại bị như thế này.

Hường Dương đành cầm lấy đồ ăn mà đi khỏi đây với vẻ mặt đượm buồn, ánh mắt ươn ướt khi bị anh lớn tiếng như vậy, trong khi cái đó cô có làm đâu.

Thuần Nhi đứng ở một góc, nhếch môi cười đắc ý. Cô ta đang cố tạo ra những vết nứt tình cảm của Gia Anh và Hường Dương, để có cơ hội quay lại với anh.

40. Chương 40: Chàng Trai Năm Ấy Tôi Từng Theo Đuổi: Niềm Đau

Hường Dương quay về phòng nằm phịch xuống giường, ôm lấy con gấu teddy đấm mạnh vào mặt nó và cái cho đỡ tức, rồi gục mặt xuống, vẫn cảm thấy hậm hực trong lòng khi Gia Anh lại lớn tiếng với cô, thật sự cô không có cố ý mà. Mà cô cũng chẳng biết gì luôn ý, chẳng hiểu sao cái ly trà sữa lại có thể tự đổ được nếu không nhờ một lực gì do tác động vào.

Cô muốn nói cho anh nghe nhưng vì thấy bản mặt lạnh như tiền, đầy u ám của anh nên thôi, với lại anh còn bảo cô đi đi, đừng làm phiền anh.

“Cái tên này sao không nghe mình giải thích chứ?... Bực bội quá đi...”

Hường Dương cảm rầm ném luôn con gấu bông, trúng ngay vào mặt của Thiên Kim khi cô từ trong phòng tắm bước ra.

Thiên Kim lên giọng: “Này có chuyện gì vậy hả Hường Dương, sao nhìn mặt khó coi thế kia? Cãi nhau với Gia Anh đấy à?”

“Gia Anh lớn tiếng với tớ.”

“Hai người có chuyện gì à?” Thiên kim thắc mắc hỏi.

“Tớ mang đồ ăn tới cho anh ấy, nhưng lúc đó anh lại đi mất, cái là tớ ngồi đợi nên khui ly trà sữa ra uống. Nhưng đã kịp uống thì cậu gọi cho tớ đấy, cái tớ đi ra chỗ khác để nghe điện thoại tránh gây ảnh hưởng cho người khác. Sau đó quay lại thì thấy ly trà sữa nằm đổ lênh láng trên laptop của Gia Anh, còn cái sắp lượn vẩn thì thấm ướt nhoe chữ. Mặt anh ấy lúc đó nhìn sợ lắm, anh bảo đi đi đừng làm phiền. Tớ cũng

chẳng màn giải thích mà đi luôn. Giờ chắc anh ấy phải làm lại từ đầu rồi. Nhưng bức mình thật đấy, anh ấy cũng không nên lớn tiếng với tớ như vậy...”

Hương Dương tung ra một tràng, với ánh mắt đầy sự bức xúc và phẫn nộ.

“Chắc chắn có kẻ cố ý làm chuyện này rồi, nhưng kẻ đó là ai thì không biết. Nhiều khi ganh tị quá nên mới làm vậy... Thôi bỏ qua đi, chắc lúc đó nhìn luận án cất công mấy tháng nay làm bị hỏng như vậy nên mất bình tĩnh mà nói như vậy thôi. Kiểu gì anh ấy cũng suy nghĩ lại mà gọi điện xin lỗi cậu mà...”

“Liệu anh ấy có gọi điện không? Hay im lặng luôn?”

Hương Dương đáp, khẽ thở dài nặng nề một cách chán nản.

“Chắc không đâu! Đây nói cho nghe, bữa sau rút kinh nghiệm đừng mang đồ ăn thức uống tới khi họ đang bận, nhiều khi không để ý quơ tay hất một phát đổ ngay vào tài liệu quan trọng là coi như đi tống luôn đấy. Tớ biết anh Hoàng cũng bận sắp mặt giống như Gia Anh nên không dám làm phiền gì luôn.”

Nghe Thiên Kim nói vậy, Hương Dương cảm thấy cũng đúng, biết vậy cô đã không mang đồ ăn tới cho ăn, để rồi có chuyện xảy ra ngoài ý muốn như vừa rồi, hành xác Gia Anh làm lại luận văn.

...

Vài tuần sau.

Cũng đã hơn nửa tháng kể từ chuyện ly trà sữa đổ làm hỏng bài luận văn của Gia Anh, Hương Dương và anh đã im lặng không nói chuyện qua lại cũng không gặp nhau. Mà cô đi học cũng không thấy anh, cô nghĩ chắc anh ở kí túc xá không ra ngoài.

“Mình chờ cuộc gọi của anh ấy hay một tin nhắn nhưng không có. Chán thiệt chứ! Chẳng lẽ đôi bên im lặng, rồi im luôn sao... Chắc anh bận, làm lại cái luận văn nên không rảnh gọi cho mình... thôi cứ nghĩ đơn giản vậy đi...”

Hương Dương thầm nói, rồi vác cái mặt buồn rầu lững thững bước đi tới thư viện để đọc sách, tại giờ cô cũng sắp thi rồi. Cô tình cờ nhìn thấy Gia Anh đang nằm gục đầu lên bàn trong tình trạng ngủ gật, với đồng sách vở.

Dù trong mọi hoàn cảnh nào anh cũng thu hút hết. Dẫu sao cũng cả nửa tháng nay không gặp anh, nên cô đi tới thì chợt bước chân cô đứng khựng lại khi Thuần Nhi đến trước cô một bước.

“Gì vậy? Thuần Nhi... có khi nào nửa tháng không nói chuyện với nhau, anh chuyển qua nói chuyện với chị ta không?... Không thể nào... anh ấy không như vậy đâu... một khi anh đã tuyệt tình với người từng để lại

quá khứ không mấy tốt đẹp cho anh, thì sẽ không qua lại với người đó nữa.”

Đó là những gì Hướng Dương nghĩ thầm trong đầu, nhưng cô cảm thấy vô cùng khó chịu khi chị ta ve vãn bên Gia Anh, mặc dù biết rõ anh ấy đã có bạn gái.

Thuần Nhi đưa tay chạm vào bờ môi của Gia Anh mỉm cười, khẽ cúi xuống hôn anh nhưng chợt dừng lại khi anh mở mắt nhìn cô.

“Đến khi nào cô mới thôi cái bản tính xấu xa của mình?”

Gia Anh cất giọng trầm đục với vẻ mặt lạnh lùng. Anh khẽ liếc nhìn thấy Hướng Dương đang đứng kia. Anh ngồi thẳng người dậy, lấy điện thoại ra gọi.

Hướng Dương nghe tiếng chuông điện thoại vội mở máy nghe:

“Alo!”

“Đứng yên đó!”

Giọng Gia Anh như ra lệnh rồi tắt điện thoại làm cô đứng im như cây cơ vậy, vẻ mặt cô ngơ ngác không hiểu gì. Còn Thuần Nhi thì đứng với dáng vẻ lúng túng.

“Có cần tôi nhắc lại chuyện xấu cô làm không?”

Gia Anh nói giọng khinh bỉ với ánh mắt nhìn Thuần Nhi một cách phẫn nộ.

Thuần Nhi lắp ba lắp bắp nói: “Chuyện... chuyện xấu gì chứ? Anh nói gì vậy?”

“Luận văn! Cô nhớ rồi chứ? Cô đừng tưởng lúc đó tôi không thấy gì... Chính cô là người đổ trà sữa của Hướng Dương lên laptop với tập luận văn của tôi... cô biết cô ấy cũng có ở đó nên làm vậy để tôi tức giận với cô ấy.”

“Em...” Thuần Nhi như cứng họng không biết nói gì khi nghe anh nói vậy.

Lúc đó Gia Anh đã nhìn thấy Thuần Nhi làm như vậy rồi sau đó bỏ đi, vừa lúc Hướng Dương quay lại. Anh thật sự rất tức giận khi thấy hành động xấu xa đó của Thuần Nhi, anh cũng không muốn để cho Hướng Dương giải thích, vì sợ anh sẽ không kìm chế được cảm xúc mà trút giận lên cô, nhưng cuối cùng anh vẫn lớn tiếng với cô ấy.

“Cô làm thì được ích lợi gì chứ? Chỉ càng bôi xấu hình tượng của mình trước mặt người khác thôi.”

Dứt lời Gia Anh bỏ sách vở vào trong balo rồi đi tới nắm tay Hướng Dương đi khỏi đây với vẻ mặt lạnh tanh, không một chút cảm xúc gì.

Đi được nửa đường Hướng Dương buông tay Gia Anh ra với vẻ mặt hậm hực, bực dọc khi biết được sự thật về chuyện luận văn của anh. Cô quay sang nhìn anh với ánh mắt giận hờn, gằn giọng đáp:

“Này, anh biết Thuần Nhi làm vậy mà anh lại lớn tiếng với em? Đã vậy hơn nữa tháng nay anh cũng im lặng không thèm nói một câu nào, em chủ động gọi điện nhưng anh không nghe máy, nhắn tin anh cũng không trả lời. Muốn đi gặp anh lại không biết lịch học, cũng không qua được kí túc xá của anh vì sợ mấy đám nam sinh kia trêu chọc.”

Gia Anh im lặng không nói gì kéo Hướng Dương lại ghé gần đó ngồi xuống, anh nhìn cô cất giọng đáp:

“Ngồi đây, đợi anh một lát!”

Nói rồi anh quay người bước đi đâu đó một cách nhanh chóng làm Hướng Dương không kịp phản ứng gì, nhú mày khó hiểu.

Một lúc sau Gia Anh quay lại đứng trước mặt cô với một ly trà sữa mát lạnh, làm cô có chút ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn anh.

“Cầm lấy đi!”

Hướng Dương đưa tay nhận lấy ly trà sữa từ Gia Anh, rồi anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn đi đâu đó xung quanh đây, trầm giọng đáp:

“Anh xin lỗi! Đáng lẽ ra anh nên gọi cho em trước, nhưng anh lúc đó anh có chút tức giận thật sự, sợ không kìm chế được cảm xúc mà quát tháo lên với em. Anh đã nhốt mình trong phòng suốt ngày lẫn đêm để hoàn thành nốt phần còn lại chỉ để gặp em, dành trọn một ngày dành cho em. Chứ anh không phải một người hay nhắn tin, cũng như gọi điện, gặp nhau rồi, sẽ nói với nhau dễ dàng hơn.”

Nghe Gia Anh nói vậy, Hướng Dương ôm lấy anh. Thì ra hơn nửa tháng nay anh im lặng, cũng không gặp được anh, mà anh cày ngày cày đêm để làm cho xong cái luận kia, chỉ vì muốn gặp cô. Đến cuối cùng người anh luôn nghĩ tới vẫn là cô.

Cô nhẹ giọng đáp: “Xin lỗi, vì đã cáu gắt anh vừa rồi.”

“Hướng Dương này, ngày mai anh phải về nhà có chuyện gấp cần phải giải quyết nên không thể gặp em được.”

Gia Anh lên tiếng đáp. Hướng Dương rời khỏi người anh, nhìn anh với ánh mắt ngờ ngác đáp: “Anh về mấy ngày?”

“Ba ngày!”

Anh đáp nhanh. Thật ra anh cũng chẳng muốn ngôi nhà đó tí nào, nhưng vì quần gia gọi bảo, ba anh từ nước ngoài trở về có chuyện cần bàn bạc nên anh mới về.

Hướng Dương mỉm cười đáp: “Vậy thì em sẽ chờ anh! Nhớ lúc đó anh quay lại, phải mua dâu tây cho em đấy. Nghe nói chỗ anh ở có nguyên nông trại trồng dâu mà phải không?”

Gia Anh chỉ cười rồi “Ừm” một tiếng, đưa tay chạm vào bờ má phúng phính của cô. Sau đó, anh lấy trong túi ra một sợi dây chuyền có mặt chìa khóa đeo vào cổ cho cô.

“Sợi dây chuyền mặt chìa khóa. Nếu vậy cái mặt ổ khóa...”

“Anh đang giữ!”

Hướng Dương ngạc nhiên khi anh tặng sợi dây chuyền này cô, cô thật sự rất thích nó.

“Nhớ giữ nó, đừng làm mất!”

Cô gật đầu đáp “Em biết rồi!”, trên môi nở nụ cười thật tươi.

...

Ngày sau đó, Gia Anh trở về nhà để giải quyết công chuyện gia đình. Nhật Hoàng cũng đi theo anh về đó chơi vài ngày để giải stress sau mấy tháng rong rã làm luận án, còn Hướng Dương với Thiên Kim thì lại mất thi cử.

Chiều tối hôm đó, Hoàng cũng trở lại trường.

Sáng ngày hôm sau nữa.

Hướng Dương đang sải chân bước đi đến phòng học, thì Thiên Kim hốt hãi chạy tới với vẻ mặt hoang mang tột độ.

“Hướng Dương ơi... cậu biết tin gì chưa, anh Gia Anh... Gia Anh...”

“Sao nhìn mặt cậu hoảng sợ vậy? Gia Anh về nhà rồi mà...”

Hương Dương nhú mày nhìn Thiên Kim đáp.

“Cậu chưa biết gì sao? Anh Gia Anh chết rồi... Sáng nay tin tức này đã loang khắp trường và trên các phương tiện truyền thông... Anh ấy bị sát hại chết, không tìm thấy xác...”

Nghe Thiên Kim nói vậy, Hương Dương như chết sững với vẻ mặt bất thần, cảm thấy tim mình như chệch đi một nhịp, mọi thứ trước mắt như sụp đổ. Cô lắc đầu, không tin chuyện này được, cô mới vừa gặp anh cách đây hai ngày làm sao có chuyện anh ra đi như thế được.

Tay cô run run cấu chặt vào tay Thiên kim với ánh mắt chứa đựng cảm xúc rối bời, bờ môi run run đáp:

“Không thể nào... tớ không tin, anh ấy lại chết như vậy đâu... tớ không tin... Tớ phải đi gặp Gia Anh...”

Nói rồi, Hương Dương guồng chân chạy đi trong nước mắt làm Thiên Kim không kịp ngăn lại. Vừa lúc Nhật Hoàng chạy tới, anh thật sự sốc khi biết được tin này, anh vừa mới tạm biệt Gia Anh tối qua mới sáng nay nghe tin Gia Anh chết, anh vô cùng bàng hoàng.

“Hương Dương biết rồi sao?”

“Anh ơi, mau cản Hương Dương lại đi... Em sợ nó mất bình tĩnh mà xảy ra chuyện mất...”

Thiên Kim nói với vẻ mặt lo lắng sốt vó cả lên. Thế rồi cả hai vội chạy đuổi theo Hương Dương.

Hương Dương cứ thế mà chạy không biết mình đang chạy ở phương hướng nào nữa, trong đầu cô bây giờ chỉ nghĩ đến Gia Anh. Cô không tin Gia Anh lại chết như thế được, cô không thể chấp nhận sự thật quá đau đớn này được.

“Rầm”

“Hương Dương!”

Thiên Kim và Nhật Hoàng đồng thanh hét lên với đôi đồng tử giãn rộng, khi chứng kiến Hương Dương nằm dưới đường, máu ở đầu chảy ra thành vũng khi bị một chiếc xe hơi tông trúng.

...

41. Chương 41: Kí Ức Thanh Xuân (kết)

Hương Dương chợt giật mình tỉnh dậy, quay về thời điểm hiện tại sau một chuỗi kí ức tưởng chừng bị lãng quên ủa về cùng một lúc. Hơi thở dồn dập với trái tim đau nhói, cô đặt tay lên lồng ngực đang phập phồng của mình.

“Hương Dương, em không sao đấy chứ?”

Huy Nam ngồi bên cạnh giường lo lắng nhìn cô hỏi, nắm chặt lấy bàn tay cô.

“Cậu không sao chứ Hương Dương? Cậu mê mang nguyên cả ngày hôm qua tới giờ đây.”

Thiên Kim nhẹ giọng đáp, nét mặt vừa lo lắng cho Hương Dương vừa cảm thấy sốt ruột cho Gia Anh, vì không biết anh như nào rồi mà nguyên cả ngày qua không thấy anh đâu cả. Cô cũng đã gọi cho Nhật Hoàng xuống đây để cùng cô giúp Gia Anh đi tìm xác của anh đang bị chôn giấu đâu đó.

Vụ án mạng của Gia Anh thật sự là một bí ẩn lớn chưa có lời giải đáp.

“Gia Anh... anh Gia Anh...”

Hương Dương hất tung cái chăn ra, vội vàng bước xuống giường rời khỏi đây với vẻ mặt tái nhợt hiện rõ sự hoang mang lẫn lo sợ, nhưng bị Huy Nam kéo tay giữ lại.

“Em đi đâu vậy?” Huy Nam thắc mắc hỏi.

“Bỏ tay tôi ra, tôi phải đi gặp Gia Anh...”

Dứt lời, Hương Dương giật tay mình lại chạy đi thật nhanh. Trong miệng cô thầm rằng: “Gia Anh, chờ em... em xin lỗi, vì đã quên mất anh...”

Huy Nam định chạy theo thì Thiên Kim cản lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh đáp:

“Giờ thì hãy để Hương Dương đi đi, cô ấy vốn dĩ không thuộc về anh và càng không thuộc về nơi này. Người cô ấy yêu thật sự là Gia Anh!”

Nói rồi Thiên Kim quay người bước đi khỏi với vẻ mặt băng lãnh.

...

Hiện tại Gia Anh đang ở trong phòng, nằm trên giường với vẻ yếu hần đi, vẻ mặt anh tuy lạnh nhưng lại hiện lên vẻ trầm buồn, ánh mắt anh đang hướng nhìn một cách chăm chăm vào màn hình chiếu cũ kĩ, với hình ảnh người con gái anh yêu nở nụ cười thật tươi.

Anh khẽ đưa tay như muốn chạm lấy cô ấy nhưng có điều gì đó quá xa vời và anh sẽ nhớ đến nụ cười đó của cô ấy!

“Râm”

Cánh cửa chợt bật mở tung ra, Hương Dương chạy vào trong nhìn Gia Anh đang nằm trên giường với ánh mắt trực trào những giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Anh vội ngồi dậy bước xuống giường khi thấy sự xuất hiện của cô, với ánh mắt có chút bất ngờ.

“Gia Anh!”

Hương Dương thốt lên mà chạy tới ôm chầm lấy anh thật chặt, òa khóc nức lên thành tiếng.

“Tại sao anh lại không nói cho em biết, em bị mất trí nhớ chứ? Suýt chút nữa em đã quên mất anh rồi. Vậy mà anh còn tỏ ra không biết gì, lạnh lùng với em nữa... hức hức... Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với anh vậy hả?”

Cô vừa khóc vừa nói với giọng trách móc, hờn giận đan xen.

Gia Anh chợt cười, khẽ vụt ra tiếng thở dài với hơi thở phả lạnh buông nhẹ Hương Dương ra, nhìn cô với ánh mắt sâu lắng với những cung bậc cảm xúc. Anh đưa tay lên lau đi giọt nước mắt trên gương mặt của cô, trầm giọng đáp:

“Cuối cùng thì em cũng nhớ ra anh! Anh đã chờ em đến hoàng hôn rồi đấy. Đừng khóc, như vậy không đẹp đâu.”

Hương Dương vùng tay đánh vào ngực anh một cái, ghen ngào nói:

“Vậy anh chết thật rồi sao?”

Gia Anh nghe Hương Dương hỏi vậy, lòng anh đau như cắt, cổ họng nghẹn đắng. Hít một hơi thật sâu với vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô đáp:

“Nhìn anh Hương Dương, nghe những gì anh nói đây. Đến lúc em phải đối diện với sự thật thôi, vì anh đã chết, giờ đây anh chỉ là một vong hồn chưa được siêu thoát bởi anh chưa tìm được xác của mình.”

“Nhưng mà... em không rời xa anh đâu, anh đi rồi em làm sao chịu nổi đây... Em không muốn đâu...”

Hương Dương lại bật khóc, lắc đầu không muốn, nắm chặt lấy tay anh.

“Em vẫn còn ba mẹ, còn cả một quãng đường dài tương lai phía trước. Hãy quay trở về nơi thuộc về mình được không em? Ba mẹ em, họ thật sự rất thương em, chỉ là họ quá tức giận nên mới nói quá lời với em vậy thôi... Hãy trở về đi, sống một sống hạnh phúc... có như vậy anh mới yên tâm mà đi...”

Gia Anh cố gắng thuyết phục Hương Dương, anh mong cô sẽ nhận ra và hiểu những gì xảy ra hiện tại.

“Gia Anh!”

Vừa lúc Thiên Kim với Nhật Hoàng đi vào đồng thanh gọi tên Gia Anh. Nhật Hoàng vốn dĩ không có khả năng nhìn thấy người âm nhưng Gia Anh cho anh nhìn thấy.

“Nhật Hoàng, cậu cũng tới đây sao? Thật may vì hôm nay ngày cuối cùng tôi được gặp hai người đây.”

Gia Anh cất giọng đáp, ánh mắt nhìn hai người họ với cảm xúc khó tả.

“Cậu chết rồi, làm tôi thật sự sốc lắm đây.” Nhật Hoàng đáp, với ánh mắt nhìn Gia Anh một cách xót xa.

“Anh nói hôm nay ngày cuối cùng là sao?” Hương Dương nhìn anh thắc mắc hỏi.

“Đến lúc anh phải đi rồi, em cũng đã nhớ lại, anh có thể yên tâm rồi. Giờ chỉ cần tìm thấy xác của anh nữa, thì anh có thể siêu thoát.”

Gia Anh nói giọng đều đều. Anh biết khi nói điều này sẽ khiến Hương Dương không kịp để đón nhận sự thật này, nhưng trước sau gì cô cũng phải đối mặt với nó, rằng anh không còn tồn tại trên đời này nữa.

“Anh có thể không đi siêu thoát được không? Hãy ở lại với em đi...”

Hương Dương nghẹn ngào nói, nhìn anh với ánh mắt ươn ướt.

“Không được! Em không thể ở cùng với một linh hồn đã chết, anh không muốn làm một vong hồn mãi mãi không được siêu sinh.”

Gia Anh đáp một câu thẳng thừng, dẫu biết đó là sẽ để lại một niềm đau khó phai đối với cô, nhưng hơn hết cô sẽ hiểu và nhận ra.

“Anh ấy nói đúng đấy Hường Dương, cậu nên chấp nhận đi...” Thiên Kim đi lại chỗ Hường Dương khuyên nhủ rồi quay sang nhìn Gia Anh lên tiếng đáp: “Tiền bối Gia Anh, giờ anh hãy chỉ cho em với anh Hoàng, xác của anh ở đâu được không?”

“Cậu hãy chỉ ở đâu đi, để tôi giúp cậu!” Hoàng đáp.

Gia Anh đưa tay chỉ về hướng bức tranh sơn dầu vẽ cảnh hoàng hôn trên tường, anh đáp:

“Tháo bức tranh đó xuống, đập bức tường đó ra.”

“Không lẽ...”

“Đúng vậy!” Anh cắt ngang lời của Thiên Kim.

Hoàng đi tới lấy bức tranh xuống, và sau đó là một lớp xi măng bị bông tróc. Anh đi tìm một cái vật đồ cứng cứng để đập lớp xi măng này ra. Thiên Kim cũng lại giúp anh tháo mấy cái cục gạch ra.

Mất một lúc sau cả hai cùng với Hường Dương bâng hoàng sững sờ khi nhìn thấy bộ xương vẫn còn quần áo nhưng đã phần cũ và rách bươm.

“Tôi chết do bị người của mẹ kế giết hại, tôi bị đâm rất nhiều nhát dao vào người. Sau đó thì bà ấy cho người bỏ xác của tôi ở đó và đắp gạch lấy xi măng lấp lại ngay trong chính căn phòng của tôi. Chỉ vì sợ tôi sẽ là người thừa kế tài sản kia nên đã cho giết tôi.”

Gia Anh nói lại những gì xảy ra trước đó về cái chết của mình.

“Vậy không phải anh bị chết cháy sao?”

Hường Dương thắc mắc hỏi, vì lúc trước nghe Huy Nam nói, anh bị mẹ kế của anh ta cho người nhốt vào trong nhà kho rồi cho đốt cháy.

Gia Anh lắc đầu, gượng cười cay đắng rồi tắt lịm ngay sau đó, anh trả lời:

“Nếu chết cháy thì giờ sao xác anh ở đó! Anh ta chỉ nói qua loa cho em biết vậy thôi, chứ thật sự anh ta cũng chẳng biết rõ đầu đuôi.”

“Được rồi, bây giờ thì chúng ta có thể đem xác của anh để chôn cất!”

Thiên Kim mỉm cười đáp, bây giờ thì cô cũng đã biết được sự thật về cái chết của anh rồi.

Bất chợt có một luồng ánh sáng rọi chiếu từ cửa sổ vào ngay chỗ Gia Anh đang đứng, cả ba người đều đứng hình ngạc nhiên. Bất giác Hướng Dương ôm chầm lấy anh khóc sụt sụt.

“Anh phải đi thật sao?”

Gia Anh đưa tay vuốt nhẹ làn tóc xoông mượt của Hướng Dương, buông nhẹ cô ra, nhìn cô với ánh mắt chứa đựng cảm xúc yêu thương trào dâng. Anh áp tay mình vào hai bên má cô, anh nở nụ cười nhẹ nhàng như chiếc lá mùa thu, trầm giọng đáp

“Sẽ có một người yêu em nhiều hơn anh, chờ em đến một ngày hoàng hôn nào đó để gặp em. Nín đi, đừng khóc. Hãy tiễn anh bằng một nụ cười được không?”

Hướng Dương không thể ngăn dòng nước mắt của mình mà nhìn anh nở nụ cười được. Nhưng giờ cô phải chấp nhận một sự thật, rằng anh ấy sẽ không bao giờ còn trên cõi đời này nữa, nhưng vẫn tồn tại mãi mãi trong tim cô.

Gia Anh quay ra nhìn Thiên Kim và Nhật Hoàng đáp:

“Hai người hãy thay tôi chăm sóc Hướng Dương được không? Giờ thì tôi phải đi rồi.”

Thiên Kim cười đáp: “Anh yên tâm, Hướng Dương sẽ bình yên mà sống tốt thôi!”

“Tôi với thiên Kim sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy nên cậu đừng lo!” Hoàng cũng lên tiếng.

Gia Anh nhấc một bước tiến lại gần Hướng Dương hơn, cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng, ánh khẽ thầm nói: “Anh yêu em, cô gái của anh!”

”Em cũng yêu anh, Gia Anh!:

Và rồi anh dần tan biến hòa theo cơn gió nhưng không quên để lại nụ cười của sự hạnh phúc trên môi, anh sẽ đi đến một nơi nào đó thôi. Tình yêu đẹp của hai người sẽ còn đọng lại mãi nơi hai người từng gặp nhau và trao nhau yêu thương đầu.

Hướng Dương chỉ biết đứng cúi mặt xuống khóc trong thầm lặng, cố gắng không phát ra tiếng, giờ trong lòng cô giống như từng đợt sóng biển dâng trào vậy.

Thiên Kim với Nhật Hoàng đi tới an ủi Hướng Dương.

Ngay sau ngày hôm đó, họ đã cùng nhau đưa xác của Gia Anh tới một ngọn đồi cỏ xanh mượt để chôn cất. Mọi thứ đều quay lại thời điểm ban đầu của nó.

...

Một thời gian sau.

Hướng Dương quay trở lại cuộc sống bình thường, không còn bước chân tới giao lộ âm dương kia một lần nào nữa, vì tại nơi đó để lại trong cô một quá khứ đau buồn.

Thời gian trôi qua, những kí ức đẹp giữa cô và Gia Anh vẫn còn mãi trong trí nhớ của cô, khó lòng mà quên đi được.

Một mình cô lững thững bước đi một mình sau giờ tan học. Bầu trời cũng bắt đầu ngả sang một màu đỏ cam của buổi chiều hoàng hôn tắt nắng. Làn gió thổi thoảng qua làm bay làn tóc đen dài của cô, ánh mắt nhìn đi đâu nơi đây không điểm dừng.

“Bộp”

Bất ngờ có một người va vào cô, làm cô có chút giật mình.

“Em không sao chứ?”

Ánh mắt cô như giãn rộng ngơ ngác nhìn người con trai có khuôn mặt anh tú giống như Gia Anh, từ ánh mắt đến đôi môi. Bất giác một giọt nước mắt vô thức chảy dọc xuống bờ má của cô.

Người thanh niên này nhúu mày có chút lo lắng, tiếp lời:

“Em bị đau ở đâu à?”

Hướng Dương vội đưa tay gạt đi giọt nước mắt trên mặt, gượng cười đáp:

“Không sao... tôi không bị đau ở đâu cả.”

“Anh xin lỗi, anh đi không để ý gì xung quanh nên đụng trúng em. Mà em tên gì vậy?”

Anh nói giọng đều đều, trên môi nở nụ cười nhẹ. Cảm thấy có chút thú vị về cô gái lần đầu gặp mặt này.

“Hướng Dương!”

“Anh là Gia Anh, mới chuyển trường tới. Học viên năm tư, ngành y đa khoa. Đây là ngày đầu tiên anh tới

đây, nên chưa có người bạn nào. Chúng ta làm bạn được chứ?”

“Anh có một cái tên giống với một người quan trọng với em. Từ khuôn mặt đến giọng nói cũng vậy. Nhưng dù sao cũng vui khi lại có thêm người bạn mới, tiền bối Gia Anh!”

Hướng Dương mỉm cười nhẹ giọng đáp, với ánh mắt chứa đựng một cảm xúc thương nhớ người con trai cô từng theo đuổi và yêu thương ulla về.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-uoc>